

Călăul

ROMAN NOMINALIZAT LA
EDGAR AWARD 2010

JO NESBØ

AUTORUL ROMANULUI
FANTOMA TRECUTULUI

Călăul

Jo Nesbø

Traducere: Lorena Mihăeş
Editura RAO, 2007

Jo Nesbø
Sorgenfri, 2002

Versiune ebook: 2.0

FreeRObooks

PARTEA ÎNTÂI

OSLO

CENTRUL ORAȘULUI

OSLO
Terminal pentru containere
Drøbak
Moss
Larkollen
Fiordul Oslo

Bjørnetråkket
Spitalul Gaustad
UNIVERSITATE
Holmenkollen
VALKYRJE PLASS
MAJORSTUEN
FROGNER
Parcul Frogner
Banca Den norske
Banca Nordea
Focus
Stenspark
Stadionul Bislett
Grădina palatului
Palat
Storting
Biserica Trinite
Banca Den norske
Poșta
Banca Den norske
Gara Centrală
Fortăreața Akershus
AKER BRYGGE
SKILLEBEKK
GRØNLAND
Sediul Poliției din Oslo
Institutul de Medicină Legală
Închisoarea Botsen
TØYEN
KAMPEN
CARL BERNERS PLASS
ALNABRU
OPPSAL
Ekeberg Ridge
Disengrenda
Spitalul Aker
Akerselva
Râul
N

SOGNSVEIEN
KIRKEVEIEN
TÅSENVEIEN
GRIFFENFELDTS GATE
CHRISTIAN MICHELSENS GATE
TRONDHEIMSVEIEN
SÆRKEDALSVEIEN
JACOB
RALLS
SUHMS GATE
FRIGATA
INDUSTRIGATA
VIBES GATE
BOGSTADVEIEN
SØRDEN-
MAJORSTUA-VEIEN
HEGDEHAUGSVEIEN
URANIENSBORGVEIEN
PARKVEIEN
WERGELANDSVEIEN
HOLBERGS GATE
FREDERIKS GATE
PILESTREDET
ULLEVÅLSVEIEN
THERESES GATE
SOFIES GATE
DOVREGATA
COLLETTS GATE
WALDEMAR
AKERSBAKKEN
UELANDS GATE
MARIDALSVEIEN
THORVALD
THOROLSENS GATE
THRANES GATE
SANNERGATA
MARKVEIEN
HELGESENS GATE
FINNMARKGATA
KJØLBERGGATA
ENSJØVEIEN
JENS BJELKES GATE
VAHLSGATE
HOLTEFELDTS GATE
GRØNLANDSLEIRET
HAUSMANNS GATE
TORGGATA
STORGATA
GRENSEN
KARL JOHANS GATE
AKERS GATA
BISKOP GUNNERUS GATE
DRONNINGENS GATE
RÅDHUSGATA
VYLANDSVEIEN
SCHWEIGAARDS GATE
DRAMMENSVEIEN
BYGDØY ALLÉ
FROGNERSTRANDA
FILIPSTADVEIEN

1. PLANUL

Voi muri. Şi nu are nici o logică. Nu ăsta era planul, cel puţin nu ăsta era planul meu. *E posibil să mă fi îndreptat în această direcţie fără să îmi dau seama. Nu ăsta era planul meu. Planul meu era mai bun. Planul meu avea logică.*

Mă uit la ţeava pistolului şi ştiu că de acolo va veni. Solul morţii. Luntraşul. Un ultim râset. Lumina de la capătul tunelului e posibil să fie o flacără. O ultimă lacrimă. Noi doi, tu şi eu, am fi putut să avem o viaţă bună. Dacă am fi urmat planul. Un ultim gând. Cu toţii ne întrebăm care este sensul vieţii, dar nimeni nu se întreabă care este sensul morţii.

2. ASTRONAUTUL

Bătrânul îi amintea lui Harry de un astronaut. Cu paşii lui mici şi caraghioşi, cu mişcări ţepene, cu ochii negri, lipsiţi de viaţă şi cu pantofii pe care îi târşâia pe parchet. De parcă s-ar fi temut să nu piardă contactul cu solul şi să plutească în spaţiu.

Harry se uită la ceasul de pe peretele alb de deasupra intrării. 15.16. Pe fereastră, în Bogstadveien, se zărea mulţimea grăbită de vinerea. Soarele jos de octombrie se reflectă în oglinda unei maşini care dispăru în vârtejul orelor de vârf.

Harry se concentra asupra bătrânului. Pălărie şi pardesiu gri, elegant, dar care avea mare nevoie să fie curăţat. Dedesubt: o vestă de tweed, cravată şi pantaloni gri cu o dungă perfectă. Pantofi lustruiţi. Unul dintre acei pensionari de care se pare că e plin Majorstuenul. Nu era o simplă bănuială. Harry ştia că avea optzeci şi unu de ani şi fusese vânzător de haine. Trăise toată viaţa în Majorstuen, în afară de o perioadă petrecută la Auschwitz în timpul războiului. Iar genunchii ţepeni erau rezultatul unei căzături de pe o punte în Ringveien, pe unde trecea în vizitele zilnice la fiica sa. Impresia de păpuşă mecanică era accentuată de faptul că braţele erau îndoite perpendicular la coate şi aplecate în faţă. De braţul drept îi atârna un baston cafeniu, iar în mâna stângă avea un cec pe care îl ţinea întins spre tânărul cu păr tuns scurt de la ghişeul numărul 2. Harry nu putea să vadă faţa casierului, dar ştia că îl priveşte pe bătrân cu un amestec de compătimire şi iritare.

Se făcuse 15.17 acum şi veni în cele din urmă şi rândul lui August Schulz.

Stine Grette stătea la ghişeul numărul 1, numărând 730 de coroane norvegiene unui băiat cu pălărie albastră de lână care tocmai îi înmânase un ordin de plată. Diamantul

de pe inelarul de la mâna stângă strălucea de fiecare dată când punea câte o bancnotă pe tejghea.

Harry nu putea să vadă, dar ştia că în faţa ghişeului numărul 3 stătea o femeie cu un cărucior pe care îl legăna, probabil ca să-şi abată gândurile, deoarece copilul dormea. Femeia aştepta să fie servită de *fru* Braenne care îi explica cu voce tare unui bărbat la telefon că nu poate să extragă bani din contul unei alte persoane decât dacă aceasta a semnat o procură. Îi spuse de asemenea că ea lucra la bancă, pe când el nu, aşa că acestea fiind zise poate că ar trebui să termine conversaţia aici.

În acel moment, uşa se deschise şi doi bărbaţi, unul înalt şi unul scund, purtând salopete la fel, intrară în bancă. Stine Grette îşi ridică privirea. Harry îşi verifică ceasul şi începu să numere. Bărbaţii se duseră înspre colţul unde se afla Stine. Bărbatul înalt mergea de parcă ar fi sărit peste nişte băltoace, iar cel scund păşea ca şi cum avea mai mulţi muşchi decât putea duce. Băiatul cu pălărie albastră se întoarse încet şi se îndreptă spre uşă, aşa de preocupat de număratul banilor încât nu-i zări pe cei doi bărbaţi.

— Bună, zise cel înalt către Stine, trântind o geantă neagră pe tejghea.

Cel scund îşi împinse ochelarii de soare la loc pe nas, înainta şi puse o geantă identică lângă cealaltă.

— Banii! ceru el cu o voce piţigăiată. Deschide uşa!

Şi, ca şi cum ar fi apăsat pe butonul de pauză, orice mişcare încetă în bancă. Singurul indiciu că timpul nu se oprise în loc era traficul de dincolo de fereastră. Şi limba ceasului de pe perete care arăta acum că trecuseră zece secunde. Stine apăsă un buton de sub tejghea. Se auzi un zumzet de aparatură electronică şi bărbatul scund ţinu uşa de la tejghea lipită de perete cu genunchiul.

— La cine e cheia? întrebă el. Repede, nu avem toată ziua la dispoziţie!

— Helge! strigă Stine peste umăr.

— Ce e?

Vocea venea de dincolo de uşa deschisă a singurului birou din bancă.

— Avem vizitatori, Helge!

Îşi făcu apariţia un bărbat cu papion şi ochelari de citit.

— Aceşti domni doresc să deschizi ATM-ul, Helge, continuă Stine. Helge Klementsen se uită fără să înţeleagă la cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopete care trecuseră acum de partea cealaltă a tejghelei. Bărbatul înalt se uita nervos la uşa de la intrare, în timp ce cel scund stătea cu privirea lipită de şeful de sucursală.

— A, da, bineînţeles, zise Helge de parcă tocmai şi-ar fi amintit o întâlnire ratată, şi izbucni în hohote de râs.

Harry nu se mişcă deloc; pur şi simplu îşi lăsă privirea să absoarbă fiecare detaliu al mişcărilor şi gesturilor lor. Douăzeci şi cinci de secunde. Continuă să privească ceasul de deasupra uşii, dar văzu din colţul ochilor cum şeful de sucursală descuie ATM-ul din interior şi scoate două containere lunguieţe de metal pe care le dădu celor doi bărbaţi. Totul se derula cu viteză şi în tăcere. Cincizeci de secunde.

— Astea sunt pentru tine, moşule!

Bărbatul cel scund scosese două containere similare din geantă şi i le întinse lui Helge. Şeful de sucursală înghiţi în sec, dădu din cap, le luă şi le introduse în ATM.

— Sfârşit de săptămână plăcut! îi ură cel scund, îndreptându-şi spatele şi apucând geanta.

Un minut şi jumătate.

— Nu aşa de repede, interveni Helge. Bărbatul cel scund pufni.

Harry îşi supse obrajii şi încercă să se concentreze.

— Chitanţa... zise Helge.

O clipă îndelungată cei doi bărbaţi se holbară la şeful de sucursală scund şi cu păr cărunt. Apoi cel scund începu să râdă. Un râs tare şi strident, aproape isteric, aşa cum râd pe benzile derulate cu viteză.

— Doar nu credeai că o să plecăm fără să-ţi dăm nici o semnătură, nu-i aşa? Doar nu o să ne dai două milioane fără chitanţă!

— Ei, zise Helge. Unul din voi aproape că a uitat săptămâna trecută.

— Sunt mulţi tipi noi la livrări, zise cel scund, în timp ce el şi Helge semnară şi schimbară între ei formularele galbene şi roz.

Harry aşteptă să se închidă din nou uşa de la intrare apoi se mai uită o dată la ceas. Două minute şi zece secunde.

Văzu prin geamul de la uşă cum duba albă a firmei de securitate Nordea se îndepărtează.

În bancă, oamenii îşi reluară discuţiile. Nu era nevoie să numere, cu toate astea Harry numără. Şapte. Trei în spatele tejghelei şi patru în faţă, cu tot cu copil şi bărbatul în salopetă care tocmai intrase şi care stătea lângă masa din mijlocul încăperii scriindu-şi numărul de cont pe un ordin de plată. Harry ştia că e pentru Sunshine Tours.

— Bună ziua, zise August Schulz şi se îndreptă spre uşă.

Era 15.21 şi zece secunde şi în acea clipă începu totul.

Când uşa se deschise, Harry văzu capul lui Stine Grette răsărind dintre hârţoage şi coborând la loc. Apoi îşi ridică iar capul, de data asta mai încet. Harry îşi îndreptă atenţia spre uşa de la intrare. Bărbatul care intrase deja îşi trăsese fermoarul de la salopetă şi scosese un AG3 negru-verzui. O cagulă de un albastru-închis îi acoperea complet faţa lăsându-i să se vadă doar ochii. Harry începu să numere de la zero.

Cagula începu să se mişte acolo unde ar fi trebuit să fie gura, precum o păpuşă de mărimea lui Bigfoot:

— Acesta e un jaf. Să nu mişte nimeni!

Nu ridicase vocea, dar în clădirea mică a băncii se auzi de parcă ar fi tras cu un tun. Harry se uită cercetător la Stine. Deasupra zumzetului îndepărtat al maşinilor, auzi zgomotul

de metal uns când bărbatul încarcă pistolul. Ea îşi lăsă umărul stâng în jos cu o mişcare aproape imperceptibilă.

„Ce fată curajoasă! se gândi Harry. Sau poate doar înspăimântată de moarte.” Aune, profesorul de psihologie de la Academia de Poliţie din Oslo, le spusese că, atunci când oamenii sunt foarte speriaţi, nu mai gândesc şi reacţionează după cum au fost programaţi. Cei mai mulţi dintre cei care lucrează la bancă apasă pe butonul de alarmă aproape în stare de şoc, susţinea Aune, citând rapoartele de după jafuri în care mulţi nu îşi mai aminteau dacă activaseră alarma sau nu. Fuseseră pe pilot automat. La fel cum cel care jefuieşte banca e programat să împuşte pe oricine încearcă să-l oprească, spunea Aune. Cu cât e mai înspăimântat un hoţ, cu atât sunt mai puţine şanse să fie oprit. Harry rămase nemişcat, încercând să privească în ochii jefuitorului. Albaştri.

Hoţul desfăcu o sacoşă neagră şi o aruncă pe tejghea. Bărbatul în negru făcu trei paşi în spate spre uşa de la tejghea, se caţără peste ea şi se aşeză chiar în spatele lui Stine care stătea nemişcată cu o privire lipsită de expresie. Bine, se gândi Harry. Cunoaşte instrucţiunile; nu-l provoacă pe jefuitor cu privirea.

Bărbatul îndreptă ţeava puştii spre gâtul lui Stine, se aplecă în faţă şi-i şopti ceva la ureche.

Aceasta nu intrase încă în panică, dar Harry văzu cum i se ridică pieptul; silueta ei fragilă părea că abia mai poate să respire pe sub bluza care acum i se lipise de corp. Cincizeci de secunde.

Tuşi. O dată. De două ori. În cele din urmă corzile ei vocale prinseră viaţă:

— Helge. Cheile de la ATM.

Avea vocea răguşită, complet de nerecunoscut în comparaţie cu vocea care zisese aproape aceleaşi cuvinte cu trei minute mai devreme.

Harry nu-l vedea, dar ştia că Helge auzise ce spusese jefuitorul şi stătea deja în pragul uşii biroului.

— Repede, sau altfel...

Abia dacă i se putea auzi vocea şi în pauza care urmă nu se mai auzi în bancă decât zgomotul tălpilor lui August Schulz pe parchet, ca nişte perii fâşâind pe pielea unei tobe într-o mişcare extrem de înceată.

— ... o să mă împuşte.

Harry se uită pe geam. De obicei era o maşină afară cu motorul pornit, dar acum nu vedea nici una. Doar o imagine estompată de oameni şi maşini care treceau.

— Helge...

Vocea ei îl implora.

„Haide, Helge”, îl îndemnă Harry. Ştia destule şi despre bătrânul şef de sucursală. Harry ştia că are doi pudeli de rasă pură, o soţie şi o fiică lăsată însărcinată şi părăsită care îl aşteptau acasă. Acestea făcuseră bagajele şi urmau să plece la cabana lor de la munte de îndată ce Helge se întorcea acasă. Chiar în această clipă, Helge se simţi ca şi cum s-ar fi cufundat sub apă, ca într-un vis în care toate mişcările sunt încetinite indiferent cât de tare ai încerca să te grăbeşti. Apoi acesta intră în raza vizuală a lui Harry. Hoţul rotise scaunul lui Stine ca să fie în spatele ei, iar acum stătea faţă în faţă cu Helge. Precum un copil înspăimântat care trebuie să hrănească un cal, Helge se trase înapoi şi-i întinse mănunchiul de chei cu braţul încordat la maximum. Bărbatul mascat şopti ceva la urechea lui Stine şi întoarse arma spre Helge, care făcu doi paşi şovăitori în spate.

Stine îşi drese glasul:

— Zice să descui ATM-ul şi să pui banii în sacoşa neagră.
În stare de şoc, Helge se holbă la arma îndreptată spre el.

— Ai douăzeci şi cinci de secunde înainte să tragă. Nu în tine. În mine.

Helge deschise şi închise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva.

— Acum, Helge, continuă Stine.

Trecuseră treizeci de secunde de când începuse jaful. August Schulz aproape că ajunsese la uşa din faţă. Şeful de sucursală căzu în genunchi în faţa ATM-ului şi se uita la mănunchiul de chei. Erau patru.

— Mai sunt douăzeci de secunde, răsună vocea lui Stine. „Secţia de poliţie din Majorstuen”, se gândi Harry. Maşinile de patrulă sunt pe drum. La opt cvartale distanţă. Ora de vârf de vinerea.

Cu degete tremurătoare, Helge scoase o cheie şi o băgă în închizătoare. Se bloca la jumătatea drumului. Apăsă mai tare.

— Şaptesprezece.

— Dar... începu el.

— Cincisprezece.

Helge trase cheia şi încercă alta. Intră, dar nu se roti.

— Doamne...

— Treisprezece... Foloseşte-o pe cea cu dungă verde, Helge Klementsen se uită la mănunchiul de chei de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară.

— Unsprezece.

A treia cheie intră în încuietoare. Şi se învârti. Deschise uşa şi se întoarse către Stine şi către bărbat.

— A mai rămas o încuietoare de deschis.

— Nouă! ţipă Stine.

Helge suspină în timp ce pipăia marginile zimţate ale cheilor, pentru că nu mai era în stare să vadă, şi folosea marginile ca un fel de alfabet Braille care putea să-i spună care e cheia bună.

— Şapte.

Harry ascultă atent. Încă nu se auzeau sirenele poliţiei. August Schulz apucă mânerul uşii de la intrare.

Se auzi un zgomot metalic: mănunchiul de chei căzuse pe podea.

— Cinci, şopti Stine.

Uşa se deschise şi sunetele străzii invadară banca. Harry se gândi că aude din bancă lamentările obişnuite. Se auzi ceva. Sirenele poliţiei. Apoi uşa se închise.

— Doi, Helge!

Harry închise ochii şi numără până la doi.

— Am reuşit! Era strigătul lui Helge. Descuiase a doua încuietoare, iar acum stătea aplecat, trăgând de containerele pline. Stai să scot banii. Am...

Fu întrerupt de zgomotul pătrunzător. Harry se uită în cealaltă parte a băncii unde se afla o femeie uitându-se cu groază la infractorul nemişcat care ţinea pistolul lipit de gâtul lui Stine. Aceasta clipi de două ori şi arătă imperceptibil cu capul către cărucior în timp ce plânsetul copilului se auzi şi mai tare.

Helge fu cât pe ce să cadă pe spate când scoase primul container. Trase sacoşa neagră. În şase secunde o umpluse cu bani. Klementsen trase fermoarul sacoşei aşa cum i se spusese şi rămase lângă tejghea. Totul se comunica prin Stine; vocea ei suna surprinzător de calm acum.

Un minut şi trei secunde. Jaful se terminase. Banii erau în sacoşă. În câteva momente, va sosi prima maşină de poliţie, în patru minute, alte maşini de poliţie vor bloca eventualele ieşiri din jurul băncii. Cu siguranţă că fiecare celulă din corpul hoţului striga că e vremea să dispară. Dar apoi se întâmplă ceva ce Harry nu putu să înţeleagă. Pur şi simplu nu avea nici o logică. În loc să fugă, hoţul roti scaunul în care stătea Stine ca să stea faţă în faţă cu ea. Se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Harry clipi din ochi. Va trebui să meargă să-şi facă un control la ochi zilele astea. Cu toate astea, văzu ce se întâmplă. Ea îl privea pe călăul fără faţă; iar chipul ei trecea printr-o transformare lentă şi treptată pe măsură ce înţelegea sensul cuvintelor pe care acesta i le şoptea. Sprâncenele ei subţiri şi arcuite formau două litere s deasupra ochilor care păreau acum că îi ies din cap; buza de sus i se răsucise în afară, iar colţurile gurii se lăsaseră în jos într-un rânjet grotesc. Copilul se oprise

din plâns la fel de repede cum începuse. Harry trase puternic aer în piept. Pentru că ştia. Era un stop-cadru, o imagine de maestru. Doi oameni surprinşi pentru o fracţiune de secundă în timp ce unul din ei îi anunţa celuilalt sentinţa la moarte; faţa mascată la două mâini distanţă de victima neputincioasă. Călăul şi victima lui. Arma e îndreptată spre gâtul ei de care era agăţat un medalion mic de aur în formă de inimă pe un lănţişor subţire. Harry nu poate să vadă, şi totuşi îi simte pulsul sub pielea subţire.

O tânguire mută. Harry ciuleşte urechile. Nu sunt sirenele poliţiei totuşi, e doar telefonul care sună în încăperea de alături.

Bărbatul mascat se întoarce şi se uită în camera de supraveghere agăţată de tavan, în spatele tejghelelor. Ridică o mână cu cele cinci degete într-o mănuşă neagră, apoi închide palma şi întinde doar degetul arătător. Şase degete. Cu şase secunde prea mult. Se întoarce spre Stine din nou, apucă arma cu ambele mâini, o ridică la nivelul şoldului şi apoi îndreaptă ţeava spre capul ei. Are picioarele depărtate uşor ca să opună rezistenţă reculului. Telefonul continuă să sune. Un minut şi douăsprezece secunde. Inelul cu diamant sclipeşte în timp ce Stine ridică puţin mâna ca şi cum ar face cuiva la revedere.

E exact 15.22.22 când acesta apasă pe trăgaci. Se aude un zgomot răsunător. Scaunul lui Stine e împins în spate în timp ce capul îi dansează pe gât ca al unei păpuşi de cârpe stricate. Apoi scaunul cade pe spate. Se aude o bufnitură, iar capul ei se loveşte de marginea unui birou. Harry nu o mai poate vedea, la fel cum nu mai poate vedea afişul care face reclamă la noua schemă de pensii Nordea lipit deasupra tejghelei, pe porţiunea unde e geamul, acum devenit roşu. Nu aude decât telefonul care sună insistent şi supărător. Bărbatul mascat ia sacoşa. Harry trebuie să se hotărască. Hoţul sare peste tejghea. Harry se hotărăşte. Cu

o mişcare rapidă, sare de pe scaun. Şase paşi. Ajunge. Şi ridică receptorul:

— Spune.

În pauza care urmează, aude sunetul sirenei poliţiei la televizorul din sufragerie, o melodie pop pakistaneză din vecini şi, pe scări, paşi greoi, probabil ai lui *fru* Madsen. Apoi se aude un râs cristalin la celălalt capăt. E râsul unei persoane pe care nu a mai văzut-o de mult. Ca şaptezeci la sută din trecutul lui Harry, care se întoarce la el din când în când, sub forma unor zvonuri vagi sau a unor minciuni complete.

— Tot ca un macho vorbeşti, Harry?

— Anna?

— Ai ghicit, Harry.

Harry simţi o căldură în stomac, de parcă ar fi băut whisky. De parcă. Văzu în oglindă o poză de pe celălalt perete. El şi Sis într-o vacanţă de vară, demult, în Hvitsten, când erau mici. Zâmbeau aşa cum zâmbesc copiii atunci când încă mai cred că nu li se poate întâmpla nimic rău.

— Şi cu ce te ocupi duminica seara, Harry?

— Ei...

Harry îşi auzi propria voce imitând-o pe a ei. Puţin cam profundă, puţin cam tărăgănată. Nu o făcu intenţionat. Nu de data asta. Tuşi şi zise pe un ton mai neutru:

— Ce fac oamenii de obicei.

— Şi anume?

— Se uită la filme video.

3. CASA DURERII

— Ai văzut filmul?

Scaunul stricat de la birou protestă scârţâind, în timp ce ofiţerul de poliţie Halvorsen se lăsă pe spate şi se uită la colegul lui mai vârstnic cu nouă ani, inspectorul Harry Hole, având o expresie de uimire pe chipul său tânăr şi inocent.

— Bineînţeles, zise Harry, plimbându-şi degetul mare şi arătătorul pe nas ca să-i arate cearcănele de sub ochii injectaţi.

— Tot sfârşitul de săptămână?

— De sâmbătă dimineaţa până duminică seara.

— Atunci te-ai distrat măcar vineri seara, spuse Halvorsen.

— Da. Harry scoase un dosar albastru din buzunarul hainei şi-l puse pe biroul din faţa lui Halvorsen. Am citit transcrierile interogatoriilor.

Din celălalt buzunar, Harry extrase un pachet cenuşiu de cafea French Colonial. El şi Halvorsen împărţeau un birou aflat la capătul coridorului, în zona roşie, la etajul şase din sediul poliţiei din Grønland. În urmă cu două luni, merseseră să cumpere un espressor de cafea Rancilio Silvia care acum stătea la loc de cinste pe dulap, sub fotografia înrămată a unei fete aşezate cu picioarele pe birou. Faţa ei pistruiată părea că se strâmbă, dar de fapt nu mai putea de râs. Fundalul era acelaşi perete al biroului pe care atârna fotografia.

— Ştiai că trei din patru poliţişti nu pot să zică corect pe litere „neinteresant”? zise Harry agăţându-şi haina în cuier. Ori omit litera „e" între „t" şi „r", ori...

— Interesant.

— Tu ce-ai făcut la sfârşitul ăsta de săptămână?

— Vineri, din cauza unui nebun care a dat un telefon anonim să ne avertizeze că e o bombă într-o maşină, am

stat în maşină lângă reşedinţa ambasadorului american. Bineînţeles că a fost alarmă falsă, dar situaţia e aşa de delicată în ziua de azi, încât a trebuit să rămân acolo toată seara. Sâmbătă, am mai făcut o încercare în căutarea femeii vieţii mele. Duminică am ajuns la concluzia că nu există. Ce-ai aflat despre hoţ din interogatorii?

Halvorsen măsură cafeaua într-un filtru cu două căni.

— *Nada,* răspunse Harry scoţându-şi puloverul.

Purta pe dedesubt un tricou gri - fusese cândva negru, iar acum se mai vedea scris cu litere şterse *Violent Femmes.* Se prăbuşi gâfâind pe scaunul de la birou.

— Nimeni nu a anunţat că l-a văzut pe infractor lângă bancă înainte de jaf. Cineva a ieşit dintr-un magazin 7-Eleven de vizavi, pe Bogstadveien, şi l-a văzut pe omul nostru fugind în sus pe Industrigata. Atenţia i-a fost atrasă de cagulă. Camera de supraveghere din afara băncii i-a surprins pe amândoi, în timp ce hoţul trece pe lângă martor prin faţa unui tomberon de lângă magazinul 7-Eleven. Singurul lucru interesant pe care ni l-a spus şi care nu era pe cameră a fost că hoţul a traversat strada de două ori, îndepărtându-se pe Industrigata.

— Cineva care nu se poate hotărî pe care trotuar să meargă. Mi se pare destul de neinteresant.

Halvorsen puse filtrul în espressorul dublu. Cu trei „s", doi „r" şi doi „e".

— Nu prea te pricepi la jafuri de bănci, aşa e, Halvorsen?

— Şi de ce m-aş pricepe? Noi trebuie să prindem criminali. Cei de la Hedmark se ocupă de hoţi.

— Hedmark?

— Nu ai observat atunci când mergi prin Secţia Jafuri? Ce dialect de la ţară au şi ce pulovere împletite. Dar ce vrei să spui?

— Victor.

— Cel de la dresaj de câini?

— Regula e ca primii care sosesc la faţa locului să fie câinii, şi un spărgător de bancă cu experienţă ştie asta. Un

câine bun poate să ia urma unui hoţ, dar dacă acesta traversează strada şi trece vreo maşină, câinele pierde urma.

— Deci?

Halvorsen presă cafeaua şi termină treaba netezind suprafaţa, lucru despre care spunea că-i diferenţiază pe profesionişti de amatori.

— Ne întăreşte suspiciunea că avem de-a face cu un spărgător de bănci cu experienţă. Şi asta înseamnă că ne putem concentra asupra unui număr mult mai mic de oameni decât am fi făcut-o altfel. Şeful de la Jafuri mi-a spus...

— Ivarsson? Credeam că nu vă vorbiţi.

— Aşa e. Vorbea cu toată echipa de la Investigaţii. Spunea că în Oslo sunt mai puţin de o sută de spărgători de bănci. Cincizeci dintre ei sunt aşa de proşti, de drogaţi sau de nebuni, încât îi prindem aproape de fiecare dată. Jumătate din ei sunt la închisoare, aşa că îi putem ignora. Patruzeci dintre ei sunt meseriaşi dibaci care reuşesc să se strecoare câtă vreme îi ajută cineva. Şi apoi sunt cei zece profesionişti, cei care atacă maşinile care transportă valori şi centrele unde se lucrează cu bani. Ai nevoie de mult noroc ca să îi prinzi, şi încercăm să stăm în permanenţă cu ochii pe ei. Chiar acum li se cere să spună ce alibi au. Harry îi aruncă o privire Silviei care continua să bolborosească pe dulap. Şi am discutat sâmbătă şi cu Weber de la Investigaţii.

— Credeam că Weber iese la pensie luna asta.

— Am aflat de la cineva. Mai lucrează până la vară. Halvorsen chicoti.

— Atunci probabil că e mai morocănos decât de obicei.

— Da, dar nu din cauza asta, zise Harry. Echipa lui nu a găsit nimic.

— Nimic?

— Nici măcar o amprentă. Sau un fir de păr. Sau o fibră textilă. Şi, bineînţeles, se vede din urma piciorului că purta pantofi noi.

— Ca să nu se poată compara forma plantară cu alţi pantofi?

— Corect, zise Harry cu un „o" lung.

— Şi arma spărgătorului? se interesă Halvorsen, punând una dintre ceştile de cafea pe biroul lui Harry. Ridicând privirea, văzu că sprânceana stângă a lui Harry aproape că ajunsese la părul tuns scurt. Scuze. Arma crimei.

— Mulţumesc. A fost găsită.

Halvorsen se aşeză pe jumătatea lui de birou, sorbind din cafea.

— Deci, pe scurt, un bărbat intră într-o bancă aglomerată în plină zi, ia două milioane de coroane, omoară o femeie, iese din bancă, o ia în sus pe o stradă destul de pustie, dar cu mult trafic, în centrul capitalei Norvegiei, la câteva sute de metri de o secţie de poliţie, iar noi, profesioniştii salariaţi ai poliţiei, nu avem nici un punct de plecare?

Harry dădu încet din cap.

— Aproape nimic. Avem caseta video.

— Pe care o ştii secundă cu secundă, după câte te cunosc.

— Nu, fiecare zecime de secundă, aş putea spune.

— Şi ştii declaraţiile martorilor cuvânt cu cuvânt?

— Doar pe cea a lui August Schulz. Mi-a spus multe lucruri interesante despre război. Mi-a recitat numele competitorilor din industria textilă; aşa-zişi buni norvegieni care au susţinut confiscarea averii familiei sale în timpul războiului. Ştia foarte exact cu ce se ocupă aceşti oameni în zilele noastre. Şi cu toate astea, nu şi-a dat seama că banca era jefuită.

Îşi băură cafeaua în linişte. Ploaia lovea în geam.

— Îţi place stilul ăsta de viaţă, nu-i aşa? întrebă Halvorsen brusc. Să stai singur tot sfârşitul de săptămână la vânătoare de fantome.

Harry zâmbi, dar nu răspunse.

— Am crezut că, dacă acum ai obligaţii de familie, ai renunţat la viaţa ta de singuratic.

Harry îi zâmbi dojenitor mai tânărului său coleg.

— Nu ştiu dacă eu văd aşa lucrurile, rosti el încet. Nici măcar nu locuim împreună.

— Nu, dar Rakel are un băieţel şi asta schimbă lucrurile, nu?

— Pe Oleg, zise Harry, făcându-şi loc spre dulap. Au plecat la Moscova vineri, cu avionul.

— Da?

— La proces. Tatăl vrea custodia copilului.

— Da, aşa e. Ce fel de persoană e?

— Hm. Harry îndreptă fotografia de deasupra espressorului de cafea. E profesor. Rakel l-a cunoscut şi s-a căsătorit cu el în timp ce lucra acolo. Provine dintr-o familie veche şi bogată cu mare influenţă politică, zice Rakel.

— Deci cunosc judecători?

— Cu siguranţă, dar credem că totul va fi bine. Tatăl lui e un ciudat şi toată lumea ştie asta. Un alcoolic care nu are control asupra propriei persoane, cunoşti genul.

— Da, cred că ştiu.

Harry ridică privirea şi apucă să vadă zâmbetul lui Halvorsen.

Se ştia la sediul poliţiei că Harry avusese probleme cu alcoolul. Alcoolismul nu mai e astăzi un motiv pentru a concedia pe cineva, dar să fii beat în timpul serviciului este. Ultima oară când Harry avusese o recidivă, existaseră voci în conducere care spuseseră că trebuie dat afară din poliţie, dar *Politiavdelingssjef,* pe scurt PAS, Bjarne Møller, şeful Secţiei Omucideri, îl luase pe Harry sub aripa lui protectoare, pledând că avusese circumstanţe atenuante. Aceste circumstanţe fuseseră de fapt femeia din poza de deasupra espressorului de cafea - Ellen Gjelten, partenera şi o prietenă apropiată a lui Harry -, care fusese omorâtă în bătaie cu o bâtă de baseball pe o străduţă, în apropierea

râului Akerselva. Harry se luptase să se pună din nou pe picioare, dar rana era încă dureroasă. Mai ales pentru că, după părerea lui Harry, cazul nu fusese niciodată rezolvat într-o manieră satisfăcătoare. Când Harry şi Halvorsen găsiseră dovezi care îl incriminau pe neonazistul Sverre Olsen, inspectorul Tom Waaler nu pierduse nici o clipă şi se dusese la Olsen acasă pentru a-l aresta.

Se pare că Olsen trăsese în Waaler, care trăsese şi el pentru a se apăra şi îl omorâse. Asta fusese tot, conform raportului lui Waaler. Nici investigaţiile de la faţa locului, nici ancheta celor de la SEFO, autoritatea poliţienească independentă, nu sugerau altceva. Pe de altă parte, nu fusese niciodată elucidat motivul pentru care Olsen o omorâse pe Ellen, în afară de faptul că acesta fusese implicat în traficul ilegal cu arme care făcuse ca oraşul Oslo să fie înţesat de arme în ultimii ani, şi Ellen se nimerise în calea lui. Cu toate astea, Olsen era un simplu curier; poliţia nu avea încă nici un fir către cei din spatele acţiunii de lichidare.

După un popas scurt în cadrul *Politiets Overvåkningstjeneste* sau POT, Serviciul de Securitate de la ultimul etaj, Harry făcuse cerere să se întoarcă la Secţia Omucideri ca să lucreze la cazul Ellen Gjelten. Cu toţii fuseseră mai mult decât bucuroşi să scape de el. Iar Møller fusese încântat că se întorsese la etajul şase.

— Mă duc până sus să îi dau asta lui Ivarsson, mormăi Harry, fluturând caseta VSH. Vrea să arunce o privire împreună cu noul copil minune pe care îl au acolo.

— Da? Despre cine e vorba?

— O tipă care a terminat Academia de Poliţie vara asta şi care se pare că a rezolvat trei jafuri doar studiind înregistrările video.

— Uau! Arată şi bine? Harry oftă.

— Voi, ăştia tineri, sunteţi atât de previzibili. Sper că e competentă. Restul nu mă interesează.

— Eşti sigur că e vorba de o femeie?

— E posibil ca *Herr* şi *fru* Lønn să îşi fi botezat fiul Beate ca să facă o glumă.
— Am o bănuială că arată bine.
— Sper că nu, zise Harry aplecându-şi capul, dintr-un gest reflex, ca să poată ieşi pe uşă cu cei 192 de centimetri pe care îi avea în înălţime.
— De ce?
Acesta îi strigă de pe coridor:
— Poliţiştii buni sunt urâţi.

La prima vedere, nu puteai spune nimic clar despre Beate Lønn. Nu era urâtă; unii chiar ar fi spus că seamănă cu o păpuşă. Dar asta mai ales pentru că era minionă - faţa, nasul, urechile şi corpul. Dar paloarea ei era lucrul care o scotea în evidenţă. Avea pielea şi părul atât de lipsite de culoare, încât îi amintea lui Harry de un cadavru pe care el şi Ellen îl pescuiseră odată din Bunnefjord. Totuşi, spre deosebire de reacţia lui faţă de corpul unei femei, Harry avea sentimentul că, dacă s-ar întoarce pentru o clipă, ar uita cum arată Beate Lønn. Lucru care, se pare, n-ar fi deranjat-o pentru că îşi rosti încet numele şi îi întinse mâna ei mică şi umedă lui Harry, apoi o retrase repede.
— Inspectorul Hole e un fel de legendă în această clădire, spuse Rune Ivarsson, PAS, stând cu spatele la ei şi jucându-se cu un mănunchi de chei.
În partea de sus a uşii de fier din faţa lor scria cu litere gotice: CASA DURERII. Şi dedesubt: CAMERA DE CONFERINŢE 508.
— Nu-i aşa, Hole?
Harry nu răspunse. Era absolut sigur la ce fel de legendă se referea Ivarsson; nu încercase niciodată să-şi ascundă părerea că Harry era o dezonoare pentru poliţie şi ar fi trebuit înlăturat cu ani în urmă.
În cele din urmă, Ivarsson descuie uşa şi intrară. Casa Durerii era o încăpere a Secţiei Jafuri, unde erau studiate, editate şi copiate înregistrările video. În mijloc se găsea un

birou mare împărţit în trei; nu existau ferestre. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi pe care se aflau casete video, vreo douăsprezece afişe cu spărgători căutaţi de poliţie, un ecran mare pe unul dintre pereţi, o hartă a oraşului Oslo şi diverse trofee de la arestări de succes: de exemplu, lângă uşă, atârnau două mâneci de lână cu găuri pentru ochi şi gură. În rest, încăperea mai avea nişte calculatoare cenuşii, monitoare negre de televizor, aparate video şi DVD-uri, precum şi nişte aparate pe care Harry nu le putu identifica.

— La ce concluzii a ajuns Secţia Omucideri după ce a văzut caseta? întrebă Ivarsson, aşezându-se pe unul dintre scaune.

Accentua în mod voit cuvântul „omucideri”.

— Am prins nişte fire, zise Harry, plimbându-se pe lângă un raft plin de casete.

— Nişte?

— Nu prea multe.

— Ce păcat că secţia voastră nu a audiat prelegerea pe care am ţinut-o la cantină în septembrie, anul trecut. Au venit reprezentanţi de la toate secţiile, mai puţin a voastră, dacă nu mă înşel.

Ivarsson era înalt, cu mâini şi picioare lungi, iar deasupra ochilor albaştri îi cădea o şuviţă de păr blond, ondulat. Faţa lui avea acele trăsături masculine tipice, în general, modelelor care reprezintă mărci germane precum Boss, şi era încă bronzat după multe după-amiezi însorite petrecute pe terenul de tenis şi, probabil, după şedinţele de solar dintr-un centru de fitness. Pe scurt, Rune Ivarsson era ceea ce mulţi descriu ca fiind un bărbat arătos, şi susţinea astfel teoria lui Harry conform căreia există o legătură între felul cum arăţi şi competenţa profesională în cadrul poliţiei. Cu toate astea, lipsa de talent a lui Rune Ivarsson în domeniul investigaţiilor era compensată de înclinaţia pentru politică şi de capacitatea de a forma alianţe în conducerea poliţiei. În plus, Ivarsson avea o încredere în sine naturală, pe care mulţi o interpretau ca fiind spirit de conducere. În ceea ce-l

priveşte, această încredere se baza doar pe faptul că fusese binecuvântat cu o ignoranţă totală privind propriile defecte, calitate care, în mod inevitabil, îl va propulsa în vârful ierarhiei, şi care, într-o bună zi, îl va face să fie - într-un fel sau altul - superiorul lui Harry. La început, Harry nu văzuse nici un motiv să se plângă că mediocritatea e promovată, că Ivarsson nu se mai ocupa de investigaţii, dar pericolul cu astfel de oameni este că îşi pot pune în cap cu uşurinţă că trebuie să intervină şi să dicteze celor care chiar înţeleg munca de detectiv.

— Am pierdut ceva? întrebă Harry, plimbându-şi degetul pe etichetele mici, scrise de mână, de pe casetele video.

— Poate că nu, replică Ivarsson. Doar dacă te interesează acele mici detalii care duc la rezolvarea cazurilor de crimă.

Harry rezistă tentaţiei de a-i spune că nu venise la prelegere pentru că aflase de la ceilalţi care participaseră la prelegerile anterioare că singurul scop al spectacolului era să anunţe toată suflarea de creşterea ratei soluţionării cazurilor de jaf asupra băncilor de la treizeci şi cinci la sută la cincizeci la sută după ce preluase el frâiele Secţiei Jafuri. Fără să sufle o vorbă despre faptul că numirea lui coincisese cu dublarea personalului departamentului său, cu o extindere a puterilor celor care fac investigaţii şi cu plecarea celui mai prost detectiv - Rune Ivarsson.

— Cred că sunt destul de interesat, zise Harry. Deci, spune-mi, l-aţi rezolvat pe acesta? Scoase una dintre casete şi citi cu voce tare ce era scris pe etichetă: „20.11.94, Banca NOR Savings, Manglerud”.

Ivarsson râse.

— Cu plăcere. I-am prins după metoda clasică. Au schimbat maşina lângă o groapă de gunoi în Alnabru şi au dat foc primei maşini. Numai că aceasta nu a ars. Am găsit mănuşile unuia dintre infractori şi urme de ADN. Le-am comparat cu cele ale hoţilor cunoscuţi pe care detectivii noştri i-au catalogat ca posibili suspecţi după ce au văzut

înregistrarea, şi unul dintre ei s-a potrivit. Idiotul trăsese cu pistolul într-un tavan şi primise patru ani. Altceva, Hole?

— Hmm. Harry învârti caseta. Ce fel de ADN era?

— Ţi-am spus, un ADN care se potrivea. Colţul ochiului lui Ivarsson începu să se zbată.

— Aşa e, dar de unde era? Din piele moartă? Dintr-o unghie? Din sânge?

— Are importanţă?

Vocea lui Ivarsson deveni ascuţită şi nerăbdătoare.

Harry îşi zise în sinea lui că ar trebui să-şi ţină gura. Că ar trebui să renunţe la aceste confruntări de Don Quijote. La urma urmei, oameni precum Ivarsson nu vor învăţa niciodată.

— Poate că nu, se trezi Harry zicând. Doar dacă te interesează acele mici detalii care duc la rezolvarea cazurilor de crimă.

Ivarsson îi aruncă o privire. În încăperea special izolată, tăcerea se resimţi ca o presiune fizică. Ivarsson deschise gura să vorbească.

— Păr de pe deget.

Amândoi bărbaţii se întoarseră spre Beate Lønn. Harry aproape că uitase de prezenţa ei. Aceasta se uita de la unul la altul şi repetă aproape în şoaptă:

— Păr de pe deget. Părul de pe deget... nu aşa i se spune...? Ivarsson tuşi.

— Ai dreptate, a fost un fir de păr. Dar cred că era - deşi nu văd de ce am intra în mai multe detalii - un fir de păr de pe dosul palmei. Nu-i aşa, Beate? Fără să mai aştepte vreun răspuns, bătu cu degetul în sticla ceasului de la mână. Trebuie să plec. Vizionare plăcută.

După ce uşa se închise în spatele lui Ivarsson, Beate luă caseta din mâna lui Harry şi în secunda următoare aparatul video o înghiţi cu un zumzăit.

— Două fire de păr, zise ea. În mănuşa stângă. De pe deget. Şi groapa de gunoi era în Karihaugen, nu în Alnabru. Dar chestia cu patru ani e adevărată.

Harry se uită uimit la ea.

— Asta nu se întâmpla înainte de venirea ta?

Ea dădu din umeri în timp ce apăsă pe butonul PLAY de pe telecomandă.

— Nu trebuie decât să citeşti dosarele.

— Hmm, făcu Harry şi îi studie profilul. Apoi se aşeză confortabil pe scaun. Să vedem dacă acesta a lăsat vreun fir de pe deget.

Aparatul video gemu, iar Beate stinse lumina. În secunda următoare, în timp ce apăru pe ecran imaginea albastră de început care îi lumină pe cei doi, un alt film se derula în mintea lui Harry. Fu scurt, nu dură decât câteva secunde, o scenă scăldată în lumina albastră intermitentă de la Waterfront, un club închis de mult, în Aker Brygge. Nu ştia cum o chema pe femeia cu ochi căprui zâmbitori care încerca să strige ceva la el, pe deasupra muzicii. Se cânta muzică cowpunk. Green on Red. Jason & The Scorchers. Îşi turnă Jim Beam în cola şi nu-i păsa cum o cheamă. Cu toate astea, află în seara următoare. Când erau în patul împodobit cu un galion, un cal fără cap, rupseseră toate parâmele şi porniseră în prima lor călătorie. Harry simţi în stomac căldura pe care o simţise cu o seară înainte, când auzise vocea ei la telefon.

Apoi se concentra asupra celuilalt film.

Bătrânul începuse să meargă către tejghea, filmat cu o altă cameră, din cinci în cinci secunde.

— Thorkildsen la TV2, zise Beate Lønn.

— Nu, e August Schulz, explică Harry.

— Mă refeream la editare, zise ea. Pare a fi mâna lui Thorkildsen de la TV2. Ici şi colo lipsesc câteva fracţiuni...

— Lipsesc? Cum de îţi dai seama...?

— Sunt mai multe motive. Uită-te în fundal. Mazda roşie care se vede pe stradă era în centrul cadrului în cele două camere când imaginea s-a schimbat. Un obiect nu poate fi în două locuri în acelaşi timp.

— Vrei să spui că a cârpit cineva înregistrarea?

— Nu. Tot ce e pe cele şase camere interioare şi pe cea exterioară e înregistrat pe aceeaşi casetă. Pe caseta originală, cadrul sare repede de la o cameră la alta şi nu vezi decât o pâlpâire. Aşa că filmul a trebuit să fie editat pentru a obţine secvenţe coerente mai lungi. Uneori, când nu avem aparatele corespunzătoare, îi chemăm pe cei de la televiziune. Editori precum Thorkildsen mânuiesc coordonata temporală pentru a îmbunătăţi calitatea înregistrării. Nevroză profesională, cred.

— Nevroză profesională, repetă Harry.

Se gândi că era ciudat ca o tânără să spună un lucru pe care l-ar fi spus cineva mai în vârstă. Sau poate că nu era aşa de tânără pe cât crezuse el la început? Ceva se schimbase la ea de îndată ce se stinseră luminile. Limbajul trupului era mai relaxat, vocea mai fermă.

Hoţul intră în bancă şi strigă în engleză. Vocea lui părea îndepărtată şi înăbuşită, ca învelită într-o pătură.

— Ce zici de asta? întrebă Harry.

— E norvegian. Vorbeşte engleză ca să nu-i recunoaştem dialectul, accentul sau orice alt cuvânt caracteristic care ar putea să ne conducă la el. Poartă haine moi care nu lasă fire pe care le-am putea găsi în maşinile de schimb, în locurile în care se ascunde sau în propria casă.

— Hm. Altceva?

— Toate orificiile din haine sunt închise ca să nu lase urme de ADN. Observi că pantalonii sunt legaţi în jurul cizmelor şi mânecile în jurul mănuşilor. Aş presupune că are capul acoperit cu o bandă şi ceară pe sprâncene.

— Un profesionist? Ea dădu din umeri.

— Optzeci la sută dintre jafurile de bănci sunt planificate cu mai puţin de o săptămână înainte şi sunt făcute de oameni aflaţi sub influenţa alcoolului sau a drogurilor. Acesta a fost planificat minuţios, iar spărgătorul nu pare să fi luat ceva înainte.

— De unde îţi dai seama?

— Dacă am fi avut lumină şi camere mai bune, am fi putut să mărim cadrele şi să-i vedem pupilele. Dar cum nu avem, mă uit la limbajul trupului. Mişcări calme şi calculate, vezi? Dacă a consumat ceva, nu a fost în nici un caz vreun fel de amfetamina. Poate Rohypnol. Ăsta e cel mai popular.

— De ce?

— Să jefuieşti o bancă e o experienţă extremă. Nu ai nevoie de viteză, din contră. Anul trecut, cineva a intrat cu o armă automată în Den Norske Bank din Piaţa Solii, a tras în tavan şi în pereţi şi a luat-o la fugă pe uşă fără nici un ban. I-a spus judecătorului că pompase în el atâta amfetamina, încât a trebuit pur şi simplu să şi-o scoată din sistem. Prefer criminali care iau Rohypnol, ca să zic aşa.

Harry arătă cu capul înspre ecran.

— Priveşte umărul lui Stine Grette în cadrul 1; apasă pe alarmă. Şi sunetul înregistrării e mult mai bun. De ce?

— Alarma e legată la aparatul care înregistrează şi, când e activată, filmul începe să meargă mult mai repede. Aşa că avem cadre mai clare şi sunet mai bun. Suficient de bun pentru a putea analiza vocea spărgătorului. Şi atunci, nu-i mai e de ajutor faptul că vorbeşte în engleză.

— Chiar e aşa de sigur pe cât se spune?

— Sunetul corzilor noastre vocale este precum o amprentă. Dacă îi dăm specialistului nostru de la Universitatea din Trondheim zece cuvinte pe o casetă, poate să potrivească două voci cu o siguranţă de nouăzeci şi cinci la sută.

— Hm. Dar bănuiesc că nu poate dacă avem calitatea sunetului pe care o avem înainte de alarmă?

— E mai puţin sigur.

— Deci de asta strigă în engleză la început şi apoi, când îşi dă seama că a fost activată alarma, îi spune lui Stine Grette la ureche ce să zică.

— Exact.

Fără să mai spună nimic, îl priviră pe bărbatul îmbrăcat în negru cum se apleacă peste tejghea, duce pistolul la gâtul lui Stine Grette şi îi şopteşte la ureche.

— Ce părere ai de reacţia ei? întrebă Harry.

— Ce vrei să spui?

— Expresia feţei. Pare relativ calmă, ce zici?

— Nu zic nimic. În general, nu poţi deduce prea multe lucruri după o expresie facială. Aş zice că are pulsul în jur de 180.

Îl priviră pe Helge Klementsen cum se împleticeşte pe podea, în faţa containerului pentru bani.

— Sper să beneficieze de tratament posttraumatic adecvat, rosti Beate încet şi clătină din cap. Am văzut oameni care au devenit nişte epave din punct de vedere psihic după un asemenea jaf.

Harry nu zise nimic, dar se gândi că această replică era cu siguranţă ceva ce auzise de la colegii mai în vârstă. Jefuitorul se întoarse şi arătă şase degete.

— Interesant, murmură Beate şi, fără să se uite la ce scrie, notă ceva pe o bucată de hârtie din faţa ei.

Harry o urmări pe tânăra poliţistă cu colţul ochiului şi o văzu cum sare în sus când se trase. În timp ce hoţul de pe ecran înşfacă geanta, sări peste tejghea şi ieşi pe uşă în fugă, Beate îşi ridică bărbia micuţă şi stiloul îi căzu din mână.

— Ultima parte nu am pus-o în reţea şi nu am dat-o la nici un post de televiziune, zise Harry. Priveşte, e acum pe camera din afara băncii.

Îl priviră pe hoţ cum traversează trecerea de pietoni - pe verde - pe Bogstadveien înainte să o ia în sus pe Industrigata. Apoi ieşi din cadru.

— Şi poliţia? întrebă Beate.

— Cea mai apropiată secţie de poliţie e în Sørkedalsveien, chiar după staţia de taxare de pe autostradă, la doar opt sute de metri de bancă. Cu toate astea, le-a luat peste trei minute din momentul în care

alarma a încetat şi până au ajuns. Aşa că hoţul a avut mai puţin de două minute să scape.

Beate se uită gânditoare la ecran, la oamenii şi la maşinile care treceau de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Fuga a fost la fel de meticulos planificată ca şi jaful. Maşina era probabil parcată după colţ ca să nu poată fi filmată de camerele din afara băncii. A avut noroc.

— Poate, zise Harry. Pe de altă parte, nu pare a fi genul care se bazează pe noroc, nu?

Beate ridică din umeri.

— Toate jafurile de bănci par să fie bine planificate dacă au succes.

— Bine, dar aici existau şanse ca poliţia să întârzie. Vinerea, la această oră, toate maşinile de poliţie din zonă sunt cu treabă în altă parte, la...

— ... reşedinţa ambasadorului Americii! exclamă Beate, plesnindu-se peste frunte. Telefonul anonim despre maşina-capcană. Vineri am fost liberă, dar am văzut la ştirile de la televizor. Şi dacă te gândeşti cât de isterici au devenit oamenii în zilele noastre, e clar că toţi s-ar fi dus acolo.

— Nu a fost nici o bombă.

— Bineînţeles că nu. E şmecheria clasică să ţină poliţia ocupată înainte de un jaf.

Rămaseră tăcuţi şi gânditori, uitându-se la ultima parte a înregistrării. August Schulz aşteptând la trecerea de pietoni. Verde se schimbă în roşu şi la loc, iar el nu se mişcă. „Ce aşteaptă? se întrebă Harry. Ceva diferit? Să fie verde mai mult timp? Să fie verde o sută de ani? Bine. Trebuie să sosească în curând.” Auzi sirenele poliţiei în depărtare.

— E ceva în neregulă aici.

Beate Lønn răspunse cu un oftat obosit de om bătrân:

— Mereu e ceva care nu e în regulă.

Apoi filmul se termină şi pe ecran apăru imaginea asemănătoare unei furtuni de zăpadă.

4. ECOUL

— Zăpadă?

Harry strigă tare în telefonul mobil în timp ce mergea grăbit pe trotuar.

— Da, chiar aşa, zise Rakel din Moscova, abia auzindu-se. Se auzi apoi ecoul:... aşa.

— Alo?

— Îngheţi aici... ici. Şi afară şi înăuntru... untru.

— Şi la tribunal?

— Acolo te congelezi. Când locuiam aici, mama lui chiar mi-a spus că ar trebui să plec cu Oleg. Acum stă împreună cu ceilalţi şi se încruntă la mine plină de ură... ură.

— Cum merge procesul?

— De unde să ştiu?

— Păi, în primul rând, ai făcut Facultatea de Drept. În al doilea rând, vorbeşti ruseşte.

— Harry. La fel ca 150 de milioane de ruşi, nici eu nu înţeleg nimic din sistemul juridic de aici... ici.

— Bine. Şi Oleg cum priveşte toate astea?

Harry repetă întrebarea fără să primească vreun răspuns, apoi se uită la ecranul telefonului să vadă dacă a pierdut legătura, dar cronometrul continua să meargă. Duse din nou telefonul la ureche.

— Alo?

— Alo, Harry, te aud... Mi-e dor de tine aşa de... Ce se aude?

— Se aude cu ecou.

Harry ajunse lângă uşa de la intrare, scoase cheia şi descuie.

— Crezi că sunt prea insistentă, Harry?

— Bineînţeles că nu.

Harry dădu din cap înspre Ali care încerca să bage o sanie pe uşa de la beci.

— Te iubesc. Mai eşti acolo? Te iubesc! Alo?

Harry ridică uimit privirea de la telefonul care murise şi observă zâmbetul vecinului său pakistanez.

— Da, bună, Ali, mormăi el în timp ce formă din nou, cu grijă, numărul lui Rakel.

— Apeluri primite, zise Ali.

— Poftim?

— Nimic. Să-mi spui dacă vrei o cheie de la beci. Nu prea îl foloseşti, nu-i aşa?

— Am şi eu o cameră în beci? Ali îşi dădu ochii peste cap.

— De cât timp locuieşti aici, Harry?

— Am zis că... te iubesc.

Ali se uită cercetător la Harry. Harry îi făcu semn cu mâna. O luă în sus pe scări, ţinând cheia în faţă ca pe o undiţă.

— Bine, acum putem să vorbim, zise Harry în timp ce intră în apartamentul său cu două camere, care nu avea prea multă mobilă, dar era curat.

Îl cumpărase la preţ de chilipir prin anii nouăzeci când piaţa imobiliară era la pământ. Se gândea adesea că apartamentul îi epuizase porţia lui de noroc pentru toată viaţa.

— Aş vrea să fii şi tu cu noi aici, Harry. Şi lui Oleg îi e dor de tine.

— Zice el asta?

— Nu e nevoie să spună. Din punctul ăsta de vedere, semănaţi foarte mult.

— Dar eu tocmai ţi-am spus că te iubesc. De trei ori. Cu vecinul lângă mine. Ştii ce înseamnă chestia asta pentru un bărbat?

Rakel râse. Lui Harry îi plăcea felul în care râdea, îi plăcuse din prima clipă în care o auzise. Instinctiv, ştiuse că ar face orice să o audă râzând mai des. În fiecare zi, dacă ar fi posibil.

Îşi aruncă pantofii din picioare şi zâmbi când văzu că telefonul de pe hol clipeşte, anunţându-l că are un mesaj. Nu era nevoie să aibă puteri paranormale ca să îşi dea seama că era de la Rakel. Nimeni altcineva nu-i dădea telefon acasă lui Harry Hole.

— Atunci de unde ştii că mă iubeşti? ganguri Rakel. Ecoul dispăruse.

— Simt că mă ia cu călduri... cum îi spune?

— La inimă?

— Nu, sub inimă, mai în spate. Rinichi? Ficat? Splină? Da, asta e. Simt că mi se încinge splina.

Harry nu fu sigur dacă la celălalt capăt al firului se aude un suspin sau un râset. Apăsă pe butonul PLAY de la robot.

— Sper să mă întorc acasă în două săptămâni, zise Rakel la mobil înainte să nu se mai audă din cauza robotului.

— Bună, tot eu sunt...

Harry simţi că-i stă inima în loc şi reacţiona înainte să se gândească. Apăsă pe STOP. Dar parcă ecoul cuvintelor rostite de vocea încântătoare şi uşor guturală continua să răsune în încăpere.

— Ce-a fost asta? întrebă Rakel.

Harry inspiră profund. Încercă să se gândească înainte de a răspunde, dar fu prea târziu:

— Doar radioul. Tuşi. Când eşti sigură, anunţă-mă cu ce avion soseşti şi vin eu să te iau.

— Bineînţeles că te anunţ, zise ea surprinsă. Urmă o pauză prea lungă. Trebuie să închid, rosti Rakel. Vorbim la opt, diseară?

— Da. Adică nu. O să am treabă.

— Da? Sper că e vorba de ceva plăcut.

— Ei bine, zise Harry luând o gură de aer. Ies cu o femeie.

— Cine e norocoasa?

— Beate Lønn. E nouă la Secţia Jafuri.

— Şi cu ce ocazie?

— Să vorbim cu soţul lui Stine Grette. Cea care a fost împuşcată în timpul jafului din Bogstadveien despre care ţi-am spus. Şi cu şeful de sucursală.

— Distracţie plăcută! Vorbim mâine. Oleg vrea să-ţi spună noapte bună.

Harry îl auzi cum aleargă şi apoi cum respiră emoţionat la telefon.

După ce terminară de vorbit, Harry rămase în hol, holbându-se în oglinda de deasupra măsuţei de telefon. Dacă teoria lui era adevărată, atunci se uita acum la un poliţist competent. Doi ochi injectaţi, câte unul de fiecare parte a nasului, cu o reţea de vinişoare albastre pe o faţă palidă şi osoasă cu pori adânci. Ridurile lui păreau a fi nişte tăieturi de cuţit făcute la întâmplare pe un buştean. Cum de se întâmplase? Văzu în oglindă pe peretele din spatele lui într-o fotografie faţa zâmbitoare şi bronzată a unui băiat împreună cu sora lui. Dar Harry nu era preocupat de tinereţea sau de frumuseţea pierdută, căci în sfârşit gândul i se limpezise, îşi căuta în trăsături şiretenia, falsitatea, laşitatea care tocmai îl făcuseră să încalce una dintre puţinele promisiuni pe care şi le făcuse lui însuşi: că niciodată, orice ar fi, nu o va minţi pe Rakel. Că dintre toate obstacolele de care s-ar putea împiedica relaţia lor - şi nu erau puţine -, minciunile nu vor fi printre ele. Aşa că de ce spusese o minciună? Era adevărat că el şi cu Beate urmau să se întâlnească cu soţul lui Stine Grette, dar de ce nu-i spusese că, după aceea, se va întâlni cu Anna? O iubire veche, şi ce dacă? Fusese o legătură scurtă şi furtunoasă, care lăsase cicatrici, dar nu şi răni adânci. Urmau doar să stea de vorbă la o ceaşcă de cafea şi să-şi spună poveşti de genul ce-am-făcut-de-când-nu-ne-am-mai-văzut. Iar apoi fiecare va pleca pe drumul său.

Harry apăsă butonul PLAY de pe robot ca să asculte restul mesajului. Vocea Annei umplu holul: „... sunt nerăbdătoare să ne întâlnim la M în seara asta. Doar două

lucruri. Poţi să treci în drum pe la lăcătuşeria de pe bulevardul Vibes şi să iei cheile pe care le-am comandat? Au deschis până la şapte şi le-am spus să le ţină pe numele tău. Şi vrei să te îmbraci cu blugii care ştii că-mi plac mie?”

Un râs profund, gutural. Camera părea că vibrează în acelaşi ritm. Fără îndoială, nu se schimbase deloc.

5. NEMESIS

Ploaia trasa în lumina felinarelor linii rapide pe cerul de octombrie, întunecat prea devreme. Espen, Stine şi Trond Grette locuiau aici - „aici” fiind o casă galbenă cu terasă în Disengrenda. Harry apăsă pe sonerie şi cercetă zona. Disengrenda consta în patru şiruri de case, aflate în mijlocul unui câmp mare şi drept, înconjurate de blocuri, lucru care îi aminti lui Harry de pionierii din prerii, care se apărau împotriva atacurilor indiene. Poate că aşa şi era. Casele înşiruite fuseseră construite în anii şaizeci pentru înfloritoarea clasă de mijloc şi probabil că populaţia locală în scădere, formată din muncitori care locuiau în blocurile din Disengrenda şi Traverveien, ştia deja că aceştia erau noii cuceritori; că vor conduce noua ţară.

— Nu pare a fi acasă, zise Harry, apăsând încă o dată pe buton. Eşti sigură că a înţeles că venim în după-amiaza asta?

— Nu.

— Nu?

Harry se întoarse şi se uită la Beate Lønn care tremura sub umbrelă.

Purta o fustă şi pantofi cu tocuri înalte şi când aceasta îl luase cu maşina din faţă de la Schrøder, el se gândise că e îmbrăcată ca pentru a merge la o cafea.

— Grette a confirmat întâlnirea de două ori când am sunat, zise ea. Dar părea complet... rupt de realitate.

Harry se aplecă peste scară şi îşi lipi nasul de geamul de la bucătărie. Înăuntru era întuneric şi tot ce putu să vadă fu un calendar Nordea Bank pe perete.

— Să ne întoarcem, zise el.

În acea clipă, se deschise cu zgomot fereastra de la bucătăria vecină.

— Îl căutaţi pe Trod?

Cuvintele fuseseră spuse în *bokmål,* norvegiana standard, dar cu un accent de Bergen, cu un „r" aşa de puternic, încât suna ca un tren de mărime medie care deraiază. Harry se întoarse şi dădu ochii cu o femeie cu faţa ridată şi smeadă, care încerca să zâmbească şi să fie serioasă în acelaşi timp.

— Da, aprobă Harry.

— Din familie?

— Poliţia.

— A, da, făcu femeia şi renunţă la expresia de înmormântare. Am crezut că aţi venit să transmiteţi condoleanţe. E pe terenul de tenis, bietul de el.

— Pe terenul de tenis? Arătă cu degetul.

— De cealaltă parte a câmpului. E acolo de la ora patru.

— Dar e întuneric, zise Beate. Şi plouă. Femeia ridică din umeri.

— Probabil din cauza durerii.

Rosti litera „r" aşa de cântat, încât Harry începu să se gândească la copilăria lui din Oppsal şi la bucăţile de carton pe care le băgau în roţile bicicletelor ca să lovească în spiţe.

— Şi tu ai crescut în partea de est în Oslo, afirmă Harry în timp ce el şi Beate se îndreptau spre locul unde arătase femeia. Sau mă înşel?

— Nu, răspunse scurt Beate, nedorind să dezvolte subiectul. Terenul de tenis era la jumătatea drumului dintre blocuri şi casele înşiruite. Auziră sunetul înfundat făcut de racordajul rachetei pe mingea de tenis udă. În interiorul terenului împrejmuit cu gard înalt de sârmă, putură să distingă o siluetă care stătea în picioare şi lovea cu racheta în întunericul care se lăsa rapid.

— Bună seara! strigă Harry când ajunseră la gard, dar bărbatul nu răspunse. Abia atunci văzură că purta haină, cămaşă şi cravată. Trond Grette?

O minge lovi o băltoacă, sări, lovi gardul şi îi stropi cu apă de ploaie, deşi Beate încercă să se apere cu umbrela. Beate trase de poartă.

— E încuiat pe interior, şopti ea.

— Poliţia! Ofiţerii Hole şi Lønn! strigă Harry. Trebuia să ne întâlnim. Putem... Dumnezeule!

Harry nu văzu mingea decât atunci când aceasta se lovi de sârma gardului, la câţiva centimetri de chipul lui. Îşi şterse apa de pe faţă şi se uită în jos: fusese stropit cu apă murdară, maronie. Harry se întoarse cu spatele în mod automat când văzu că bărbatul ridică iar mingea.

— Trond Grette!

Strigătul lui Harry răsună ca un ecou printre blocurile din preajmă.

Văzură cum mingea de tenis se arcuieşte spre lumina blocurilor înainte să fie înghiţită de întuneric şi să aterizeze undeva, pe teren. Harry se întoarse din nou cu faţa spre teren, auzi un răgnet şi văzu o siluetă îndreptându-se spre el din întuneric. Gardul de metal scârţâi în timp ce jucătorul de tenis se izbi de el. Căzu pe zgură în patru labe, se ridică, îşi luă avânt şi se aruncă iar în gard. Căzu, se ridică şi-şi luă din nou avânt.

— Doamne, a înnebunit, murmură Harry.

Făcu instinctiv un pas în spate în timp ce o faţă albă, cu privire fixă trecu prin faţa lui. Beate reuşise să aprindă o lanternă şi o îndreptă spre Grette care stătea agăţat de gard. Cu părul negru şi ud lipit de fruntea albă, părea că e în căutarea unui lucru asupra căruia să se concentreze în timp ce aluneca de pe gard precum lapoviţa pe parbrizul unei maşini, până când rămase nemişcat, întins pe pământ.

— Ce facem acum? gâfâi Beate.

Harry simţi că îi scrâşnesc dinţii şi scuipă în palmă. Văzu la lumina lanternei nisip roşu.

— Sună la salvare până mă duc eu să iau cleştele din maşină, zise el.

— Apoi i-au dat sedative, nu? întrebă Anna. Harry dădu afirmativ din cap şi luă o gură de cola.

Clienţii din West End stăteau în jurul lor pe scaunele de la bar şi beau vin, băuturi strălucitoare şi cola dietetică. M semăna cu majoritatea barurilor din Oslo - citadin într-un fel provincial şi naiv, dar, cu toate astea, plăcut, ceea ce îl făcu pe Harry să se gândească la Kebab, băiatul cel deştept şi cuminte care era în aceeaşi clasă cu el la şcoală şi care, după cum aveau să descopere, ţinea un carneţel cu toate expresiile argotice folosite de copii.

— L-au dus pe bietul om la spital. Apoi am vorbit din nou cu vecina care ne-a spus că e acolo şi loveşte mingi de când a fost ucisă soţia lui.

— Doamne! De ce? Harry se aplecă.

— Nu e ceva neobişnuit ca oamenii să devină paranoici când pierd pe cineva în asemenea împrejurări. Unii îşi reprimă sentimentele şi se comportă ca şi când cei morţi ar fi tot în viaţă. Vecina ne-a spus că Stine şi Trod Grette făceau o pereche minunată pe terenul de tenis şi că exersau vara aproape în fiecare după-amiază.

— Deci el o aştepta, într-un fel, pe soţia lui să-i servească mingea?

— Poate.

— Doamne! Vrei să-mi iei o bere până mă duc eu la toaletă? Anna sări jos de pe scaun şi traversă încăperea cu mersul ei legănat. Harry încercă să nu o urmărească din priviri. Nici nu era nevoie, văzuse suficient. Avea câteva riduri în jurul ochilor, câteva fire albe în părul negru ca pana corbului; altfel, era neschimbată. Aceiaşi ochi negri cu sprâncene unite, acelaşi nas înalt ŞI îngust deasupra unor buze indecent de cărnoase şi pomeţi proeminenţi care îi dădeau parcă un aer flămând. Poate că nu ar fi putut fi descrisă ca fiind „frumoasă” - căci avea trăsăturile prea dure şi necizelate -, dar corpul ei subţire avea suficiente forme, iar Harry zări cel puţin doi bărbaţi de la mese care o urmăriră cu privirea în timp ce ea trecu pe lângă ei.

Harry îşi mai aprinse o ţigară. După ce plecaseră de la Grette, trecuseră pe la Helge Klementsen, şeful de sucursală, dar nici el nu le furnizase prea multe date interesante. Era încă în stare de şoc şi stătea într-un scaun în duplexul său din Kjelsåsveien, uitându-se pe rând la câinele care îi alerga printre picioare şi la soţia sa care alerga între bucătărie şi sufragerie cu cafea şi cel mai uscat corn cu frişca pe care Harry îl gustase vreodată. Hainele lui Beate se potriveau cu locuinţa burgheză a familiei Klementsen, mult mai bine decât blugii decoloraţi, marca Levi, ai lui Harry şi pantofii Doc Martens. Cu toate astea, Harry fusese cel care făcuse conversaţie cu *fru* Klementsen despre cantitatea neobişnuit de mare de precipitaţii din această toamnă şi despre arta de a face cornuri cu frişca, întrerupţi de zgomote de paşi şi de suspine ce se auzeau de sus. *Fru* Klementsen îi explicase că fiica ei, Ina, biata de ea, era însărcinată în şapte luni cu un bărbat care tocmai o părăsise. De fapt, era marinar şi pornise spre Mediterana. Harry aproape că împrăştiase cornul cu frişca pe masă. Abia atunci Beate preluase comanda şi îl întrebase pe Helge, care renunţase să mai urmărească din priviri câinele deoarece acesta ieşise din sufragerie:

— Cât de înalt credeţi că era hoţul?

Helge o studiase, apoi ridicase ceaşca de cafea şi o dusese la gură unde trebuise să se oprească pentru că nu putea să bea şi să vorbească în acelaşi timp.

— Înalt? Poate doi metri. Stine era mereu aşa de precisă.

— Nu era chiar atât de înalt, *Herr* Klementsen.

— Bine, un metru nouăzeci.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Ceva negru ca de cauciuc. Vara asta a fost şi ea într-un concediu adevărat. În Grecia.

Fru Klementsen îşi suflase nasul.

— Ca de cauciuc? întrebă Beate.

— Da. Şi o cagulă.

— Ce culoare, *Herr* Klementsen?

— Roşie.

În acea clipă, Beate se oprise din luat notiţe şi curând erau în maşină, înapoi spre oraş.

— Dacă judecătorii ar şti cât de puţin din ceea ce spun martorii jafurilor de bănci e demn de încredere, nu ne-ar lăsa să folosim asta drept probe în proces, spusese Beate. E aproape fascinant de greşit ceea ce recreează minţile oamenilor. Ca şi cum frica le-ar da nişte ochelari care îi fac pe toţi jefuitorii să crească în înălţime şi să pară mai negri, puştile să pară mai multe, iar secundele mai lungi. Jefuitorul a stat acolo puţin mai mult de un minut, dar *fru* Brasnne, casiera de la intrare, zice că a stat acolo aproape cinci minute. Şi nu are doi metri, ci 1,79. Doar dacă nu poartă tălpi duble, lucru care nu ar fi ciudat la un profesionist.

— De unde eşti aşa de sigură de înălţimea lui?

— Caseta video. Se compară înălţimea cu cadrul uşii pe care intră jefuitorul. M-am dus de dimineaţă la bancă şi am calculat, am măsurat şi am mai făcut poze.

— Hm. La Secţiei Omucideri lăsăm partea cu măsuratul celor de la Criminalistică.

— Să masori înălţimea după o casetă video e ceva mai complicat decât pare. De exemplu, măsurătorile celor de la Criminalistică au fost mai mari cu trei centimetri în cazul hoţului de la Den Norske Bank din Kaldbakken, în 1989. Aşa că prefer să fac propriile măsurători.

Harry o privise pe furiş şi se gândise să o întrebe de ce intrase în poliţie. Dar, în schimb, o întrebase dacă ar putea să-l lase lângă lăcătuşeria de pe bulevardul Vibes. Înainte să coboare, o mai întrebase dacă observase că Helge nu vărsase nici măcar un strop din ceaşca plină ochi de cafea pe care o ţinuse în mână în timpul convorbirii. Nu observase.

— Îţi place locul ăsta? întrebă Anna, aşezându-se din nou pe scaun.

— Nu e pe gustul meu, răspunse Harry, aruncându-şi privirea în jur.

— Nici pe al meu, fu de acord Anna, luându-şi geanta şi ridicându-se. Să mergem la mine.

— Tocmai ţi-am cumpărat o bere, zise Harry, arătând spre paharul înspumat.

— E aşa de plictisitor să bei de unul singur, replică ea strâmbându-se. Relaxează-te, Harry. Haide.

Afară nu mai ploua, iar aerul rece şi proaspăt avea un gust bun.

— Îţi mai aduci aminte de ziua aceea de toamnă, când am mers cu maşina la Maridalen? întrebă Anna, luându-l uşor de braţ şi pornind.

— Nu, zise Harry.

— Ba sigur că îţi aminteşti! Cu maşina aia a ta îngrozitoare, Ford Escort, cu scaune care nu se rabatează.

Harry zâmbi ironic.

— Te-ai înroşit, exclamă ea bucuroasă. Sunt sigură că îţi aminteşti şi că am parcat şi am mers să ne plimbăm prin pădure. Cu frunzele acelea galbene, părea că... îl strânse de braţ. Părea că e un pat, un pat enorm de aur. Râse şi-i dădu un cot. Şi după aceea a trebuit să te ajut să porneşti hârbul de maşină. Sper că te-ai descotorosit de ea.

— Păi, zise Harry, e în garaj. Trebuie să vii să o vezi.

— O, Doamne. Acum vorbeşti de parcă ar fi un vechi prieten care e internat în spital, cu o tumoare sau ceva de genul ăsta. Şi adăugă încet: N-ar fi trebuit să uiţi aşa de repede, Harry.

El nu răspunse.

— Aici e, zise ea. E imposibil să fi uitat aşa ceva, spune-mi că aşa e. Se opriră în faţa unei uşi albastre pe Sorgenfrigata.

Harry se desprinse încet.

— Ascultă, Anna, începu el şi încercă să-i ignore avertismentul din privire. Am o întâlnire chiar în zori cu cei de la Secţia Omucideri.

— Eu nu am zis nimic, replică ea şi descuie uşa.

Harry îşi aduse brusc aminte de ceva. Băgă mâna în buzunar şi îi dădu un plic galben.

— De la lăcătuşerie.

— A, cheia. A fost totul în regulă?

— Tipul de la magazin mi-a cercetat foarte atent buletinul. Şi a trebuit să semnez. Un individ ciudat.

Harry se uită la ceas şi căscă.

— Sunt foarte stricţi cu predatul cheilor, rosti Anna repede. Se potriveşte la tot, la intrarea principală, la subsol, la apartament, la absolut tot. Râse nervos, de formă. E nevoie de o cerere scrisă de la administraţie pentru a face o cheie în plus.

— Înţeleg, zise Harry, legănându-se pe călcâie.

Luă o gură de aer şi se pregăti să spună noapte bună. Ea i-o luă înainte. Vocea ei aproape că îl implora:

— Doar o ceaşcă de cafea, Harry.

Acelaşi candelabru atârna de tavan deasupra aceleiaşi mese în sufrageria spaţioasă. Harry se gândi că pereţii fuseseră mai deschişi la culoare - albi sau poate galbeni -, dar nu era sigur. Acum erau albaştri, iar camera părea mai mică. Poate ca Anna intenţionase să mai reducă din spaţiu. Nu e uşor pentru o persoană care locuieşte singură să umple un apartament care are trei camere de zi, două dormitoare mari şi un tavan înalt de trei metri şi jumătate. Harry îşi aminti că Anna îi spusese că şi bunica ei locuise singură acolo, dar nu-şi petrecuse prea mult timp în apartament pentru că fusese o renumită soprană şi călătorise prin toată lumea cât timp putuse să cânte.

Anna dispăru în bucătărie şi Harry se uită în jurul lui. Sufrageria era goală în afara unui cal pentru gimnastică de mărimea unui ponei islandez, care stătea în mijlocul camerei pe patru picioare de lemn, cu două mânere prinse de ea. Harry se duse lângă ea şi mângâie pielea maronie netedă.

— Te-ai apucat de gimnastică? strigă Harry.

— Te referi la cal? îi răspunse Anna din bucătărie.

— E pentru bărbaţi, nu?

— Da. Sigur nu vrei o bere, Harry?

— Sigur, strigă el. Acum vorbind serios, de ce îl ţii aici? Harry sări în sus când îi auzi vocea chiar în spatele lui:

— Pentru că îmi place să fac lucrurile pe care le fac bărbaţii. Harry se întoarse. Ea îşi scosese puloverul şi stătea în pragul uşii. Cu o mână în şold şi cu alta de cadrul uşii. Harry reuşi cu greu să reziste tentaţiei de a o măsura cu privirea din cap până în picioare.

— L-am cumpărat de la Clubul de gimnastică din Oslo. E o operă de artă. Un artefact. Ca şi „Contact”, pe care sunt sigură că nu l-ai uitat.

— Te referi la cutia de pe masa cu draperie în care puteai să-ţi bagi mâna? Şi înăuntru era o grămadă de mâini false cu care să dai noroc?

— Sau să le mângâi. Sau cu care să flirtezi. Sau să le respingi. Aveau un dispozitiv de încălzire în interior şi puteau să se păstreze la temperatura corpului. O mare invenţie, nu? Oamenii credeau că e cineva ascuns după masă. Vino să-ţi mai arăt ceva.

O urmă în camera alăturată, iar ea deschise uşile glisante. Apoi îl luă de mână şi-l trase în camera întunecată. Când aprinse lumina, Harry văzu lampa. Era o lampă aurită, sub forma unei femei care ţinea o balanţă într-o mână şi o sabie în cealaltă. Pe partea exterioară a săbiei, pe balanţă şi pe capul femeii era câte un bec, trei în total, şi când Harry se întoarse, văzu că fiecare bec lumina câte un tablou pictat în ulei. Două dintre tablouri erau agăţate pe perete în timp ce al treilea, care se vedea că încă nu e terminat, era pe un şevalet care avea prins în colţul stâng o paletă pătată cu galben şi maro.

— Ce fel de tablouri sunt? întrebă Harry.

— Portrete. Nu se vede?

— Ba da. Ăştia sunt ochii? arătă el. Şi asta gura? Anna dădu din cap.

— Dacă zici tu. Sunt trei bărbaţi.

— Îl cunosc pe vreunul dintre ei?

Anna îl privi gânditoare mult timp înainte să-i răspundă.

— Nu. Nu cred că îi cunoşti, Harry, dar ai putea să-i cunoşti dacă ai vrea cu adevărat.

Harry cercetă tablourile mai de aproape.

— Spune-mi ce vezi.

— E vecinul meu cu o sanie. Un bărbat care iese din spatele magazinului de lăcătuşerie în timp ce eu plec. Şi ospătarul de la M. Şi vedeta de televiziune Per Ståle Lønning.

Ea râse.

— Ştiai că retina inversează totul astfel încât creierul primeşte primul mai întâi o imagine în oglindă? Dacă vrei să vezi lucrurile aşa cum sunt în realitate, trebuie să le vezi în oglindă. Atunci ai fi văzut cu totul alţi bărbaţi în tablouri. Privirea îi strălucea, iar Harry nu putu să-i spună că retina nu inversează imaginile, le întoarce doar cu susul în jos. Aceasta va fi ultima mea capodoperă, Harry. Pentru asta voi fi pomenită.

— Pentru aceste portrete?

— Nu, ele sunt doar o parte din întreaga operă de artă. Încă nu e terminată. Aşteaptă doar.

— Hm, are vreun nume?

— *Nemesis,* rosti ea încet. Se uită întrebător la ea.

— După numele zeiţei.

Umbra îi acoperea o parte din faţă. Harry se uită în altă parte. Văzuse suficient. Linia curbată a spatelui invitându-l parcă la dans, un picior în faţa celuilalt de parcă nu ar fi fost hotărâtă dacă să facă pasul în faţă sau în spate, pieptul care se ridica şi cobora şi gâtul zvelt cu vene care pulsau. Simţi că îl cuprinde căldura şi o stare de moleşeală. Oare cum spusese? „N-ar fi trebuit să uiţi aşa de repede.” Chiar uitase?

— Harry...

— Trebuie să plec, zise el.

Îi trase rochia peste cap, iar ea căzu râzând pe spate pe cearşaful alb. Ea îi desfăcu cureaua în timp ce lumina albăstruie, care strălucea printre palmierii ce se legănau pe ecranul laptopului, lumina spiriduşii şi demonii cu gurile deschise care şuierau din sculpturile de pe capul patului. Anna îi spusese că era patul bunicii sale şi că era acolo de aproape optzeci de ani. Îl muşcă uşor de ureche, şoptindu-i dulci nimicuri într-o limbă necunoscută. Apoi nu mai spuse nimic şi se urcă deasupra lui ţipând, râzând, implorându-l şi evocând forţe externe, iar el ar fi vrut să continue la nesfârşit. Era gata să termine când ea se opri brusc, îi luă faţa în mâini şi îi şopti:

— Al meu pentru totdeauna?

— Nu prea e posibil, râse el şi o rostogoli, venind el deasupra. Demonii de lemn rânjiră la el.

— Al meu pentru totdeauna?

— Da, gemu el şi-şi dădu drumul.

Când se opriră din râs şi stătură acolo, transpiraţi, dar încă încolăciţi pe cuvertură, Anna îi spuse că bunica ei primise patul de la un nobil spaniol.

— După un concert de la Sevilia din 1911, zise ea, ridicând puţin capul astfel încât Harry să poată să-i pună ţigara aprinsă între buze.

Patul sosise trei luni mai târziu cu vaporul *Elenora.* Întâmplarea a făcut ca primul iubit al bunicii în acest pat să fie căpitanul danez Jasper şi mai nu ştiu cum. Era evident că Jasper fusese un bărbat pasional şi de aceea, după spusele bunicii, calul care împodobea patul rămăsese fără cap. Căpitanul Jasper, cuprins de extaz, îl muşcase.

Anna râse, iar Harry zâmbi. Când terminară ţigara, făcură dragoste în scârţâitul lemnului spaniol de Manila, ceea ce îl duse pe Harry cu gândul la un vapor cu nimeni la cârmă, dar asta nu mai conta.

Asta fusese cu mult timp în urmă şi era prima şi ultima noapte în care dormise în patul bunicii Annei fără să fie băut.

Harry se răsuci în patul îngust de fier. Ecranul de la ceasul cu alarmă de pe masa de lângă pat arăta 3.21. Închise ochii şi gândurile îi alunecară încet la Anna şi la vara aceea de pe cearşafurile albe ale patului bunicii. Era beat mai tot timpul, dar îşi amintea nopţile, roze şi minunate ca nişte vederi cu poze erotice. Chiar şi cuvintele cu care încheiase vara fuseseră răsuflate, şi totuşi un clişeu pasional: *Meriţi pe cineva mai bun decât mine.*

Pe vremea aceea, bea aşa de mult, încât totul ducea într-o singură direcţie. În unul dintre momentele sale de sobrietate, se hotărâse să nu o târască în jos cu el. Ea îl blestemase pe limba ei străină şi jurase că într-o zi va face acelaşi lucru cu el: îi va lua lucrul la care ţine cel mai mult.

Asta se întâmplase în urmă cu şapte ani, iar relaţia nu durase decât şase săptămâni. După asta nu se mai întâlniseră decât de două ori. O dată într-un bar, când ea se dusese la el cu lacrimi în ochi şi îl rugase să plece în altă parte, lucru pe care el îl şi făcuse. Şi o dată la o expoziţie, unde Harry se dusese cu sora lui mai mică. Îi promisese că o va suna, dar nu o sunase niciodată.

Harry se rostogoli şi se uită iar la ceas. 3.22. O sărutase. La sfârşitul serii. Aflat în siguranţă afară din apartamentul ei cu uşă de sticlă unduitoare, se aplecase să o îmbrăţişeze şi să-i spună noapte bună, dar se transformase într-un sărut. Uşor şi minunat. Uşor, în orice caz. 3.33. Dumnezeule, de când devenise aşa de sensibil că se simţea vinovat pentru că sărutase o fostă iubită de noapte bună? Harry încercă să respire profund şi regulat, concentrându-se asupra diverselor căi de a fugi din Bogstadveien prin Industrigata. Înăuntru. Afară. Iar înăuntru. Încă îi simţea parfumul, îi simţea apăsarea corpului. Limba ei insistentă.

6. CHILLI

Primele luciri ale zilei tocmai se iviseră deasupra Ekebergului, se strecuraseră pe sub storurile pe jumătate trase din sala de conferinţe a Secţiei Omucideri şi se opriseră între ridurile din jurul ochilor lui Harry. La capătul mesei lungi stătea Rune Ivarsson, cu picioarele desfăcute, legănându-se înainte şi înapoi cu mâinile la spate. Dincolo de el era un flipchart pe care scria cu litere roşii şi mari BINE AŢI VENIT. Harry bănui că Ivarsson scrisese asta la un seminar de prezentare şi încercă să-şi oprească un căscat când şeful Secţiei Jafuri începu să vorbească.

— Bună dimineaţa tuturor. Cei opt care stăm în jurul mesei suntem echipa care va investiga jaful de la bancă comis vineri în Bogstadveien.

— Omor, mormăi Harry.

— Îmi cer scuze?

Harry se îndreptă pe scaun. Soarele nenorocit îl orbea oriunde s-ar fi întors.

— Cred că ar fi corect să ne bazăm investigaţia pe faptul că a avut loc o crimă.

Ivarsson zâmbi crispat. Nu lui Harry, ci celorlalţi care stăteau la masă, măsurându-i rapid cu privirea.

— Mă gândeam să încep făcând prezentările, dar prietenul nostru de la Secţia Omucideri deja mi-a luat-o înainte. Inspectorul Harry Hole a fost numit de şeful său, Bjarne Møller, deoarece specialitatea lui sunt omorurile.

— Delictele grave, zise Harry.

— Delictele grave. În stânga lui Hole îl avem pe Torleif Weber de la Investigaţii, care a condus ancheta de la locul crimei. După cum ştiţi mulţi dintre voi, Weber este cel mai experimentat investigator al nostru. Celebru pentru capacităţile analitice şi intuiţia infailibilă. Şeful poliţiei a

spus odată că ar vrea să-l aibă pe Weber cu el drept câine când merge la vânătoare.

Râsete în jurul mesei. Nu fu nevoie ca Harry să se uite la Weber pentru a şti că nu zâmbeşte. Weber aproape că nu zâmbea niciodată, cel puţin nu oamenilor pe care nu-i plăcea, şi nu prea plăcea pe nimeni dintre cei prezenţi. Nu-i plăcea mai ales pe şefii mai tineri care, după părerea lui Weber, erau, în mod exclusiv, carierişti incompetenţi, fără înclinaţii spre această profesie, dar care aveau instincte mai puternice privind puterea administrativă şi influenţa care ar putea fi obţinută prin scurte apariţii la sediul central al poliţiei.

Ivarsson zâmbi, legănându-se înainte şi înapoi ca un căpitan de vas, şi aşteptă să se oprească şi ceilalţi din râs.

— Beate Lønn e nouă printre noi şi e specialista noastră în înregistrări video.

Beate se făcu roşie ca sfecla la faţă.

— Beate este fiica lui Jørgen Lønn care a lucrat peste douăzeci de ani la ceea ce se numea atunci Secţia Jafuri şi Delicte Grave. S-a dovedit până acum că păşeşte pe urmele legendarului ei tată. Deja a contribuit cu probe vitale care au ajutat la soluţionarea mai multor cazuri. Nu ştiu dacă am spus asta deja, dar în ultimul an, rata condamnărilor la Secţia Jafuri este aproape de cincizeci la sută, ceea ce în context internaţional e recunoscută a fi...

— Ai spus asta deja, Ivarsson.

— Mulţumesc.

De data asta, Ivarsson se uită drept la Harry când zâmbi. Un zâmbet ţeapăn, de reptilă, dezvelindu-şi dinţii până la urechi. Şi îşi păstră acest zâmbet pe tot parcursul prezentărilor. Harry îi cunoştea pe doi dintre ei. Magnus Rian, un tânăr poliţist din Tomrefjord, care era la Secţia Omucideri de şase luni şi care făcuse o impresie foarte bună. Celălalt era Didrik Gudmundson, anchetatorul cu cea mai mare experienţă prezent acolo şi adjunctul de la Secţia Jafuri. Un poliţist liniştit şi meticulos, cu care Harry nu

avusese niciodată nici o problemă. Ultimii doi erau tot de la Secţia Jafuri, amândoi cu numele de familie Li, dar Harry stabili imediat că nu erau gemeni identici. Toril Li era înaltă şi blondă, cu gura mică şi faţa îngustă, în timp ce Ola Li era scund şi roşcat, cu faţa rotundă şi ochi zâmbitori. Harry se întâlnise destul de des cu ei pe coridor şi mulţi ar fi crezut că e normal să se salute, dar lui nu-i trecuse niciodată prin minte acest lucru.

— Iar în ceea ce mă priveşte, cred că mă cunoaşteţi din alte contexte, încheie Ivarsson adăugând: Dar ca să mă formalizez, sunt PAS-ul de la Secţia Jafuri şi am fost numit să conduc această investigaţie. Şi, pentru a mă întoarce la ceea ce spuneam la început, Hole, nu este prima dată când trebuie să investigăm un jaf cu rezultat fatal pentru părţile nevinovate.

Harry încercă să nu muşte din momeală. Chiar îşi dădu silinţa, dar rânjetul de crocodil îl făcu să nu se mai abţină.

— Cu o rată a condamnărilor tot apropiată de cincizeci la sută? Doar o persoană de la masă râse, şi râse tare. Weber.

— Îmi cer scuze, am uitat să mai spun ceva în legătură cu Hole, afirmă Ivarsson fără să zâmbească. Se spune că are talent la comedie. Un glumeţ înnăscut, am auzit.

Urmă o secundă de linişte stânjenitoare. Apoi Ivarsson râse grohăind şi în jurul mesei se auziră chicoteli.

— Bine, să începem cu un rezumat, dădu Ivarsson prima foaie de pe flipchart, dezvăluind titlul PROBE INVESTIGAŢIE. Scoase capacul unui marker şi se pregăti. E rândul tău, Weber.

Karl Torleif Weber se ridică. Era scund, cu barbă şi cu o coamă de păr grizonant. Vorbea încet şi ameninţător, dar cu toate astea, clar.

— Voi fi scurt.

— În regulă, zise Ivarsson atingând hârtia cu stiloul. Dar nu te grăbi, Karl.

— Voi fi scurt pentru că nu am nevoie de prea mult timp, mormăi Weber. Nu avem nimic.

— Bine, spuse Ivarsson coborând stiloul. Nu aveţi nimic. Adică?

— Avem o amprentă a unui pantof Nike nou-nouţ, mărimea 45. Cele mai multe aspecte ale acestui jaf arată un profesionist, aşa că nu pot decât să deduc că e puţin probabil ca aceasta să fie mărimea lui normală. Glonţul a fost analizat de băieţii de la balistică. E mărime standard 7,62 pentru AG3, cea mai obişnuită muniţie din regatul Norvegiei de vreme ce se găseşte în fiecare cazarmă militară, magazin de arme şi în casele ofiţerilor în rezervă sau ale voluntarilor din toată ţara. Cu alte cuvinte, imposibil de depistat. În afară de asta, ai zice că nici nu a intrat în bancă. Sau că a trecut pe afară, pe lângă ea. Am căutat probe şi acolo.

Weber se aşeză.

— Mulţumesc, Weber, a fost ăăă... informativ. Ivarsson întoarse următoarea pagină. MARTORI.

— Hole?

Harry se cufundă şi mai adânc în scaunul lui.

— Toţi cei aflaţi în bancă au fost interogaţi imediat după, şi nici unul nu ne poate spune mai mult decât se vede pe video. Adică îşi amintesc câte ceva, dar noi ştim că nu în mod corect. Un martor l-a văzut pe hoţ îndreptându-se spre Industrigata. Nimeni altcineva nu mai confirmă.

— Ceea ce ne aduce la următorul punct - maşinile de schimb, zise Ivarsson. Toril?

Toril Li păşi în faţă, porni retroproiectorul în care se afla deja un diapozitiv cu maşinile furate în ultimele trei luni. Cu accentul puternic al dialectului Sunnmørsk, îi lămuri care erau cele patru maşini pe care ea le considera ca fiind potenţiale maşini de schimb şi îşi bază raţionamentul pe faptul că erau mărci ieftine, neutre, deschise la culoare şi suficient de noi ca hoţul să fie sigur că nu o să-i joace feste. Un Volkswagen GTI parcat în Maridalsveien prezenta interes în mod deosebit, căci fusese furat cu o noapte înainte de raidul de la bancă.

— Spărgătorii de bănci fură de obicei maşini cât mai aproape de momentul jafului ca să nu apară pe listele de maşini dispărute, îi lămuri Toril Li.

Opri retroproiectorul şi scoase diapozitivul, după care se îndreptă spre locul ei. Ivarsson dădu din cap.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin, îi şopti Harry lui Weber.

Titlul de pe următoarea foaie era ANALIZA VIDEO. Ivarsson pusese înapoi capacul la marker. Beate îşi drese vocea, luă o înghiţitură de apă din paharul din faţa ei şi tuşi din nou înainte să înceapă, cu ochii fixaţi pe masă.

— Am măsurat înălţimea...

— Vrei să vorbeşti puţin mai tare, Beate, te rog. Zâmbetul de reptilă.

Beate tuşi de mai multe ori.

— Am măsurat înălţimea hoţului din caseta video. Are 1,79. Am verificat şi cu Weber, care e de acord.

Weber încuviinţă.

— Minunat! strigă Ivarsson cu un entuziasm studiat în voce. Smulse capacul markerului şi scrise: ÎNĂLŢIME: 1,79 m.

Beate continuă să vorbească înspre cei de la masă:

— Tocmai am vorbit cu Aslaksen de la universitate, cel care se ocupă de analiza vocilor. A ascultat cele cinci cuvinte pe care spărgătorul le spune în engleză. A... Beate se uită neliniştită la Ivarsson care stătea cu spatele la ea, pregătit să ia notiţe.... a zis că înregistrarea e prea proastă ca să ne folosească la ceva.

Ivarsson lăsă mâna în jos şi, în acelaşi timp, soarele dispăru după un nor şi dreptunghiul de lumină de pe peretele din spatele lor se estompă. În sală se lăsă o tăcere apăsătoare. Ivarsson inspiră şi să se legănă pe călcâie.

— Din fericire, am lăsat asul la urmă. Şeful Secţiei Jafuri dădu ultima pagină. SUPRAVEGHEREA.

— Pentru aceia care nu lucrează la Secţia Jafuri, poate că ar trebui să explicăm că atunci când avem o înregistrare

video a unui jaf de bancă, prezentăm mereu la început secţiunea cu supravegherea. În şapte din zece cazuri, o înregistrare video bună ne va dezvălui identitatea spărgătorului, dacă acesta e unul dintre clienţii noştri mai vechi.

— Chiar dacă e mascat? întrebă Weber. Ivarsson încuviinţă.

— Un anchetator bun cu siguranţă că o să identifice un fost puşcăriaş după statura sa, după limbajul corporal, după cum vorbeşte în timpul spargerii, toate micile detalii care nu pot fi ascunse sub o mască.

— Dar nu e suficient să ştii despre cine e vorba, interveni adjunctul lui Ivarsson, Didrik Gudmundson. Trebuie să...

— Aşa e, îl întrerupse Ivarsson. Trebuie să avem dovezi. Spărgătorul poate să îşi spună numele în faţa camerei, dar atâta vreme cât e mascat şi nu lasă nici o urmă, nu avem nimic în ochii legii.

— Atunci câţi dintre cei şapte pe care îi identificaţi ajung să fie condamnaţi? întrebă Weber.

— Puţini, răspunse Gudmundson. Cu toate astea, e bine de ştiut cine a comis spargerea, chiar dacă acesta scapă. Aflăm astfel care le sunt metodele şi cum acţionează. Şi data viitoare îi prindem.

— Şi dacă nu există o dată viitoare? întrebă Harry care observă cum se umflă venele groase din urechile lui Ivarsson când acesta râde.

— Dragul meu expert în omucideri, zise Ivarsson, tot ironic. Dacă priveşti în jur, o să vezi că majoritatea râd pe sub mustăţi de ceea ce tocmai ai spus. Pentru că un spărgător de bănci care a dat o dată o lovitură şi nu a fost prins mereu - mereu - va da încă una. Asta e un fel de lege a gravitaţiei a spărgătorilor. Ivarsson se uită pe geam şi mai chicoti o dată înainte să se întoarcă pe călcâie. Dacă asta e toată prelegerea pentru educaţia adulţilor pe ziua de azi, poate că ar trebui să vedem acum dacă avem vreun suspect.

Ola Li se uită la Ivarsson, neştiind dacă să se ridice sau nu, şi în cele din urmă se hotărî să rămână pe scaun.

— Da, eu am fost de serviciu la sfârşitul săptămânii trecute. La ora opt vineri seara, aveam o înregistrare video editată, şi cei de la supraveghere au vizionat-o în Casa Durerii. Cei care nu erau de serviciu au fost chemaţi sâmbătă. Cu totul, treisprezece poliţişti de la supraveghere au fost prezenţi, primii vineri la opt, ultimii...

— Bine, Ola, zise Ivarsson. Spune-ne ce aţi găsit.

Ola râse nervos. Parcă era o încercare a unui pescăruş de a scoate un ţipăt.

— Da?

— Espen Vaaland e în concediu medical, zise Ola. Cunoaşte foarte bine vizuinile spărgătorilor de bănci. O să încerc să-l aduc mâine aici.

— Deci încerci să ne spui că... Ola îşi roti privirea în jurul mesei.

— Nu mare lucru, rosti el încet.

— Ola e relativ nou aici, zise Ivarsson, şi Harry observă că începuse să scrâşnească din dinţi. Ola are nevoie să fie sută la sută sigur când îi identifică pe criminali, şi ăsta e un lucru demn de laudă, dar e cam prea mult atunci când spărgătorul...

— Ucigaşul.

— ... e acoperit din cap până în picioare, are înălţime medie, ţine gura închisă, se mişcă atipic şi poartă pantofi mai mari. Ivarsson ridică vocea. Aşa că dă-ne toată lista, Ola. Care sunt suspecţii?

— Nici unul.

— Trebuie să fie nişte nume!

— Nu, răspunse Ola şi înghiţi în sec.

— Vrei să spui că nimeni nu are nici un suspect, că toate cârtiţele voluntare, harnicii noştri băieţi sub acoperire, care stau zi de zi nas în nas cu toate scursurile din Oslo, care în nouă din zece cazuri află zvonuri despre şoferul maşinii

care îi ia pe spărgători, despre cel care cară prada, despre iscoade, brusc nu mai vor să-şi dea nici măcar cu părerea?

— Ba da, zise Ola. Au pomenit şase nume.

— Zi atunci care sunt, omule.

— Am verificat toate numele. Trei sunt la pârnaie. Unul a fost văzut în Piaţa Plata la momentul comiterii jafului. Unul este în Thailanda, în Pattaya. Am verificat. Şi a mai fost unul pe care toţi poliţiştii sub acoperire l-au pomenit pentru că are o statură similară şi pentru că jaful a fost făcut într-un mod atât de profesionist - e vorba de Bjorn Johansen din banda Tveita.

— Da?

Ola părea că vrea să se strecoare sub scaun şi să dispară sub masă.

— E în spitalul Ullevål şi vinerea trecută a fost operat de *aures alatae.*

— *Aures alatae?*

— Urechi clăpăuge, mormăi Harry, ştergându-şi un strop de sudoare de pe frunte. Ivarsson aproape că a explodat. Câte ai făcut?

— Tocmai am trecut de douăzeci şi unu.

Vocea lui Halvorsen răsună în sală. Pentru că era după-amiaza, tot centrul de fitness aflat la subsolul secţiei de poliţie era în întregime al lor.

— Ai luat-o pe scurtătură, sau ce-ai făcut? Harry strânse din dinţi şi mări puţin viteza. Deja se formase o băltoacă de sudoare în jurul bicicletei ergometrice, în timp ce fruntea lui Halvorsen abia dacă se umezise.

— Deci nu aveţi absolut nimic? întrebă Halvorsen, respirând calm şi regulat.

— Decât dacă e ceva în ceea ce a spus la sfârşit Beate Lønn, în rest nu avem prea multe, nu.

— Şi ce a spus?

— Că lucrează la un program care poate să facă o imagine 3-D a capului şi a feţei spărgătorului din imaginile video.

— Plus masca?

— Programul foloseşte informaţia pe care o obţine din imagini. Lumină, umbră, adâncimi, protuberanţe. Cu cât masca e mai strânsă, cu atât e mai uşor de creat o imagine care să semene cu persoana de sub ea. Deşi e doar o schiţă, Beate spune că o poate folosi pentru a o compara cu poza suspecţilor.

— E vorba de programul de identificare al FBI-ului? Halvorsen se întoarse spre Harry şi observă cu o anumită fascinaţie că pata de sudoare care apăruse pe pieptul lui Harry se răspândise acum şi acoperise tot tricoul.

— Nu, are un program mai bun, zise Harry. Cât de mult?

— Douăzeci şi doi. Care?

— Circumvoluţia temporo-occipitală laterală.

— Microsoft? Apple Mac?

Harry se bătu cu degetul pe fruntea roşie strălucitoare.

— Un software pe care îl avem toţi. Se află localizat în lobul temporal al creierului şi singura lui funcţie e să recunoască oameni. Asta e tot ce face. E bucăţica aceea care ne face să putem deosebi sute şi mii de chipuri umane şi doar vreo douăsprezece de rinoceri.

— Rinoceri?

Harry îngustă ochii şi încercă să înlăture transpiraţia care îl deranja.

— Asta a fost doar un exemplu, Halvorsen, dar cu siguranţă că Beate Lønn e un caz special. Circumvoluţia ei temporo-occipitală laterală poate să facă nişte lucruri în plus, de exemplu să îşi amintească toate chipurile pe care le-a văzut în viaţa ei. Şi nu mă refer doar la oameni pe care i-a cunoscut şi cu care a vorbit, ci şi la feţele din spatele ochelarilor de soare pe lângă care a trecut pe o stradă aglomerată acum cincisprezece ani.

— Glumeşti.

— Nu. Harry clătină din cap în timp ce îşi trase răsuflarea pentru a continua: Se cunosc doar în jur de o sută de cazuri asemănătoare cu al ei. Didrik Gudmundson zicea că a dat un test la Academia de Poliţie şi a întrecut mai multe programe cunoscute de identificare. Dacă îţi zice „Ne-am întâlnit vreodată cumva?” te asigur eu că nu vorbeşte baliverne.

— Drace! Ce caută ea în poliţie? Cu un asemenea talent, vreau să zic.

Harry dădu din umeri.

— Îţi mai aduci aminte de poliţistul care a fost împuşcat în timpul unui jaf de bancă în Ryen prin anii optzeci?

— Nu eram în poliţie pe vremea aia.

— S-a întâmplat să fie în apropiere când s-a anunţat şi a fost primul care a sosit la locul faptei, a intrat în bancă să negocieze, fără să poarte armă. A fost secerat de o mitralieră automată şi spărgătorii nu au fost prinşi niciodată. Mai târziu, cazul a fost folosit ca exemplu la Academia de Poliţie a ceea ce nu trebuie să faci când surprinzi un jaf asupra unei bănci.

— Trebuie să aştepţi întăriri. Nu ai voie să îi confrunţi pe jefuitori sau să te expui, pe tine, pe lucrătorii de la bancă sau pe hoţi unor pericole inutile.

— Da, aşa scrie la carte. Ciudat e că era unul dintre cei mai buni şi mai experimentaţi anchetatori. Jørgen Lønn, tatăl lui Beate.

— Am înţeles. Şi tu crezi că ăsta e motivul pentru care a intrat în poliţie? Din cauza tatălui ei?

— Posibil.

— Arată bine?

— Binişor. Cât de mult?

— Tocmai am trecut de douăzeci şi patru, mai am încă şase. Dar tu?

— Douăzeci şi doi. Te ajung din urmă.

— Nu de data asta, zise Halvorsen crescând viteza.

— Ba da, pornesc. Uite-mă. Tu o să fii terminat. Ca de obicei.

— Nu şi de data asta, repetă Halvorsen, pedalând mai repede.

O broboană de sudoare îi apăru pe gât. Harry zâmbi şi se aplecă peste ghidon.

Bjarne Møller se uita pe rând la lista de cumpărături pe care o primise de la soţia sa şi la raft, la ceea ce credea el că ar putea fi coriandru. Margrete se îndrăgostise de mâncarea thailandeză după concediul din Phuket de anul trecut, dar şeful Secţiei Omucideri nu se familiarizase complet cu diversele legume care erau aduse zilnic din Bangkok la magazinul pakistanezului din Grønlandsleiret.

— E chilii verde, şefu', se auzi o voce, şi Bjarne Møller se întoarse şi dădu nas în nas cu Harry care era transpirat şi roşu la faţă. Îţi trebuie vreo doi şi câteva felii de ghimber şi poţi să faci supă de cartofi dulci. O să-ţi iasă flăcări pe nări, dar elimini o grămadă de toxine.

— Se pare că tu ai gustat deja, Harry.

— Am mers pe bicicletă cu Halvorsen.

— Da? Şi ce ai în mână?

— Ardei japonez. Un fel de chilii mic şi roşu.

— Nu ştiam că găteşti.

Harry se uită uimit la coşul cu chilii, de parcă îl vedea pentru prima oară.

— Apropo, ce noroc că te-am întâlnit, şefu'. Avem o problemă. Møller simţi o mâncărime pe scalp.

— Nu ştiu cine a hotărât ca Ivarsson să conducă ancheta crimei din Bogstadveien, dar nu merge treaba.

Møller puse lista în coşul cu cumpărături.

— De cât timp lucraţi împreună? De două zile?

— Nu asta e ideea, şefu'.

— Nu poţi să-ţi faci şi tu pur şi simplu meseria măcar o dată în viaţă, Harry? Şi să hotărască alţii care e

organizarea? Nu o să păţeşti nimic dacă încerci să nu mai fii împotriva tuturor.

— Vreau doar să rezolvăm cazul cât mai repede posibil, şefu', ca să pot să merg mai departe cu celălalt caz.

— Da, ştiu, dar lucrezi la acel caz de mai mult timp decât cele două luni pe care ţi le-am acordat, iar eu nu pot să amestec alocarea de timp şi de resurse cu consideraţii şi emoţii personale, Harry.

— A fost colega mea, şefu'.

— Ştiu! pufni Møller. Se opri, se uită în jur şi apoi continuă pe un ton mai calm: Care e problema ta, Harry?

— Domeniul lor sunt jafurile şi Ivarsson nu e absolut deloc interesat de o colaborare constructivă.

Bjarne Møller nu se putu abţine să nu rânjească la ideea de „colaborare constructivă” a lui Harry.

Harry se aplecă în faţă şi continuă repede şi cu patimă:

— Care e prima întrebare pe care ne-o punem, şefu', când se comite o crimă? De ce? Care e motivul? Asta e întrebarea. Cei de la Secţia Jafuri iau drept bun faptul că banii sunt motivul şi nu-şi mai pun întrebarea.

— Şi tu care crezi că e motivul?

— Nu cred nimic. Ideea e că folosesc o metodă complet greşită.

— O metodă diferită, Harry, *diferită.* Trebuie să plătesc legumele astea şi să mă duc acasă, aşa că spune-mi ce vrei.

— Vreau să vorbeşti cu cine trebuie pentru a-mi da o persoană cu care să lucrez de unul sigur.

— Să ieşi din echipă?

— Să fac o anchetă paralelă.

— Harry...

— Mai ţii minte că aşa am prins Măcăleandrul[1].

— Harry, nu pot să mă bag...

---

1 Referire la cazul din romanul anterior al lui Jo Nesbø, Fantoma trecutului, apărut la Editura RAO (n.red.)

— Vreau să lucrez cu Beate Lønn şi s-o luăm de la capăt. Ivarsson deja s-a împotmolit...

— Harry!

— Da?

— Care e motivul real?

Harry schimbă foaia.

— Nu pot să lucrez cu crocodilul zâmbăreţ.

— Cu Ivarsson?

— Dacă voi continua, o să sfârşesc prin a face ceva prostesc. Sprâncenele lui Bjarne Møller se uniră, formând un V negru.

— Asta e o ameninţare?

Harry puse mâna pe umărul lui Møller.

— Doar serviciul ăsta, şefu'. Nu o să-ţi mai cer niciodată nimic. Niciodată.

Møller mormăi. De-a lungul anilor, de câte ori îşi pusese pielea la bătaie pentru Harry, în loc să asculte sfatul colegilor mai bătrâni? „Ţine-l la distanţă, îi spuneau ei. E o bilă de biliard în mişcare. Singurul lucru sigur legat de Harry Hole e că într-o bună zi se va întâmpla ceva dezastruos.” Totuşi, pentru că, într-un fel misterios, el şi Harry căzuseră până acum în picioare, nici unul nu fusese în stare să treacă la măsuri drastice. Până acum. Totuşi, cea mai interesantă întrebare era: De ce se complăcea? Se uită la Harry. Alcoolicul. Care face mereu probleme. Încăpăţânatul insuportabil. Şi cel mai bun anchetator pe care îl avea, în afară de Waaler.

— Să nu intri în belele, Harry. Altfel, te bag sub masă şi încui uşa. M-ai înţeles?

— Am băgat la cap, şefu'. Møller oftă.

— Mă întâlnesc mâine cu şeful poliţiei şi cu Ivarsson. Să aşteptăm şi să vedem. Nu îţi promit nimic, pricepi?

— Sigur că da, şefu'. Salutări soţiei. Harry arătă din cap în timp ce ieşea: Coriandrul e pe raftul de jos, în stânga.

Bjarne Møller rămase uitându-se în coşul de cumpărături. Acum îşi aminti de ce. Îi era simpatic neisprăvitul acela alcoolic, încăpăţânat şi nonconformist.

7. REGELE ALB

Harry îl salută din cap pe unul dintre clienţii obişnuiţi şi se aşeză la o masă lângă fereastra îngustă ce dădea înspre bulevardul Waldemar Thranes. Pe peretele din spatele lui atârna un tablou reprezentând o zi însorită în Youngstorget, cu femei cu umbrele de soare întâmpinate voios de bărbaţi cu jobene, ieşiţi la plimbare. Contrastul dintre lumina veşnic întunecată, de toamnă, şi liniştea de după-amiază din restaurantul La Schrøder nu putea să fie mai mare.

— E amabil din partea ta că ai venit, îi spuse Harry bărbatului corpolent care se aşezase deja la masa lui.

Se vedea cu uşurinţă că nu e unul dintre clienţii obişnuiţi. Şi asta nu din cauza jachetei elegante din tweed sau a papionului cu buline roşii, ci pentru că amesteca într-o ceaşcă albă de ceai aşezată pe faţa de masă ce mirosea a bere şi avea găuri înnegrite de la ţigări. Clientul ciudat era psihologul Ståle Aune, unul dintre cei mai buni în domeniul său şi expertul la care poliţia apela adesea. Uneori cu plăcere, alteori regretând acest lucru, pentru că Aune era un om cu coloană vertebrală şi nu se pronunţa niciodată în timpul proceselor asupra chestiunilor pe care nu le putea susţine cu dovezi ştiinţifice. Dar pentru că psihologia nu prea lucrează cu dovezi, se întâmpla adesea ca martorul acuzării să devină cel mai bun prieten al apărării, căci semnele de întrebare pe care le ridica lucrau în general în favoarea celui acuzat. Harry, în calitatea lui de ofiţer de poliţie, folosise experienţa lui Aune în cazuri de crimă de atâtea ori, încât îl considera coleg. Când avusese probleme cu băutura, Harry se lăsase întru totul pe mâinile acestui bărbat cu inimă caldă, deştept şi puţin cam arogant care - dacă era încolţit - ar fi recunoscut că îi e prieten.

— Deci aici te refugiezi? întrebă Aune.

— Da, zise Harry şi-i făcu semn cu ochiul Majei, care era la tejghea şi care îi răspunse imediat, intrând în bucătărie.

— Şi ce mănânci?

— Ardei japonez. Chilii.

O broboană de sudoare se rostogoli pe nasul lui Harry, se agăţă de vârf preţ de o secundă, apoi căzu pe faţa de masă. Aune studie pata udă plin de uimire.

— Am fost la sală, explică Harry. Aune strâmbă din nas.

— Ca om de ştiinţă, cred că ar trebui să te aplaud, dar ca filosof, aş pune sub semnul întrebării faptul că îţi supui corpul unor asemenea lucruri neplăcute.

Un vas de inox plin cu cafea şi o ceaşcă fură aşezate în faţa lui Harry.

— Mulţumesc, Maja.

— Accese de vinovăţie, zise Aune. Unii oameni nu fac faţă sentimentului decât dacă se autopedepsesc. Ca atunci când simţi că totul se destramă, Harry. În cazul tău, alcoolul nu e un refugiu, ci cel mai bun mod de a te autopedepsi.

— Mulţumesc. Te-am mai auzit punându-mi acest diagnostic.

— De asta te antrenezi cu atâta zel? Mustrări de conştiinţă? Harry ridică din umeri.

Aune coborî vocea:

— Ellen se joacă cu mintea ta?

Privirea lui Harry se întretaie cu aceea a lui Aune. Duse încet ceaşca de cafea la gură şi luă o înghiţitură, apoi o puse jos, strâmbându-se.

— Nu, nu e vorba de cazul Ellen Gjelten. Ne-am blocat, dar asta nu pentru că nu ne-am făcut treaba. Cu siguranţă că nu de asta. La un moment dat o să apară ceva. Trebuie doar să aşteptăm.

— Bine, zise Aune. Nu e vina ta că Ellen a fost ucisă. Să ţii minte asta. Şi nu uita: toţi colegii tăi consideră că a fost arestat cine trebuie.

— Poate da, poate nu. E mort şi nu poate spune nimic.

— Nu lăsa, Harry, ca acest lucru să devină un fel de *idee fixă.* Aune băgă două degete în buzunarul vestei de tweed, scoase un ceas de argint şi se uită repede la el. Dar bănuiesc că nu m-ai chemat ca să vorbim despre sentimente de vinovăţie?

— Nu, nu de asta. Harry scoase la rândul lui din buzunar un teanc de fotografii. Aş vrea să-mi spui ce părere ai despre astea.

Aune începu să răsfoiască grămada de fotografii.

— Se pare că e un jaf de bancă. Bănuiesc că asta nu îi priveşte pe cei de la Omucideri.

— O să înţelegi când o să vezi următoarea poză.

— Da? Arată cu degetul spre cameră.

— Scuze, următoarea.

— Ah. E...?

— Da, nu prea se vede foc pentru că e un AG3, dar tocmai a tras. Uite, glonţul tocmai a intrat în capul femeii. În următoarea poză, îi iese prin spatele capului şi se înfige în lemnul de lângă geam.

Aune puse fotografia jos.

— De ce trebuie să-mi arăţi mereu fotografii macabre, Harry?

— Ca să ştii despre ce vorbim. Uită-te la următoarea. Aune oftă.

— Hoţul şi-a pus banii acolo, explică Harry, arătând cu degetul. Acum nu-i rămâne decât să fugă. E profesionist, calm, precis şi nu are nici un motiv să intimideze pe cineva sau să-i forţeze să facă ceva. Cu toate astea, se hotărăşte să mai întârzie câteva secunde şi să o împuşte pe casieră. Asta pur şi simplu pentru că directorul de sucursală a întârziat şase secunde când a golit bancomatul.

Aune amestecă încet cu linguriţa în ceai, formând opturi.

— Iar acum te întrebi ce motiv a avut?

— Da, există mereu un motiv, dar e greu să ştii care parte a raţionamentului să o iei în consideraţie. Care e prima impresie?

— Tulburări serioase de personalitate.
— Dar tot ce face în rest pare foarte raţional.
— Tulburare de personalitate nu înseamnă că e idiot. Cei care suferă de asta se pricep la fel de bine, sau chiar mai bine, să îşi atingă scopurile. Ceea ce îi deosebeşte de noi este că vor lucruri diferite.
— Dar drogurile? Există vreun drog care să facă dintr-o persoană normală să devină aşa de agresivă încât să vrea să ucidă?
Aune clătină din cap.
— Drogurile nu fac decât să accentueze sau să diminueze tendinţe latente sau care se manifestă slab. Un alcoolic care îşi ucide soţia are tendinţa să o bată când e treaz. Crime premeditate ca aceasta sunt aproape mereu comise de oameni care au o anumită predispoziţie.
— Deci vrei să zici că individul e nebun?
— Sau programat în avans.
— Programat în avans? Aune încuviinţă.
— Îl mai ţii minte pe Raskol Baxhet, hoţul care nu a fost prins niciodată?
Harry dădu din cap că nu.
— E ţigan, zise Aune. Ani de zile s-au lansat zvonuri în jurul acestei figuri misterioase. Se zice că era adevăratul creier din spatele celor mai mari jafuri de maşini care transportau valori şi din instituţii financiare din Oslo în anii optzeci. Poliţiei i-a luat câţiva ani buni să accepte că există cu adevărat şi nici atunci nu au reuşit să strângă vreo probă împotriva lui.
— Acum îmi aduc aminte vag, zise Harry. Dar credeam că a fost arestat.
— Fals. Cel mai aproape de el au ajuns când au prins doi spărgători care au afirmat că vor aduce dovezi împotriva lui Raskol, dar şi ei au dispărut în circumstanţe dubioase.
— Nu e un lucru ciudat, spuse Harry, scoţând un pachet de ţigări Camei.
— E ciudat fiindcă erau în închisoare. Harry fluieră uşor.

— Şi totuşi îmi aduc aminte că, în final, a fost prins şi e în închisoare.

— E adevărat, confirmă Aune. Numai că nu a fost arestat. Raskol s-a autodenunţat. Într-o zi, a apărut la sediul poliţiei, spunând că vrea să recunoască o serie de jafuri mai vechi de bănci pe care le-a comis. Bineînţeles că acest lucru a creat mare agitaţie. Nimeni nu înţelegea nimic, iar Raskol a refuzat să explice de ce se predă. Înainte să fie trimis în judecată, m-au chemat să verific dacă e în toate minţile şi că ceea ce a spus stă în picioare. Raskol a fost de acord să stea de vorbă cu mine cu două condiţii. Prima, să jucăm o partidă de şah - să nu mă întrebi de unde ştia că sunt jucător împătimit. Şi cea de-a doua, să aduc cu mine traducerea în franceză a cărţii *Arta războiului,* o veche carte chinezească despre strategia militară.

Aune deschise o cutie de trabucuri Nobel Petit.

— Am comandat cartea la Paris şi am luat cu mine o tablă de şah. Am intrat în celula unde stătea şi am fost întâmpinat de un bărbat care semăna cu un călugăr. M-a întrebat dacă pot să-i împrumut stiloul, a răsfoit cartea şi apoi a dat din cap în semn că pot să pun tabla de şah. Am aşezat piesele şi am deschis cu mutarea Reti - nu îţi ataci adversarul până când nu ai control asupra centrului, mutare adesea eficientă împotriva adversarilor de talie medie. E imposibil de ştiut dintr-o singură mutare ce intenţionezi, dar ţiganul s-a uitat peste carte la tablă, şi-a mângâiat bărbuţa, m-a privit zâmbind cu înţeles, şi-a notat ceva în carte... îşi aprinse trabucul cu o brichetă de argint.... şi a continuat să citească. Aşa că l-am întrebat: „Nu faci nici o mutare?” L-am privit cum scrie mai departe cu stiloul meu în timp ce mi-a răspuns: „Nu e nevoie. Scriu aici cum o să se termine jocul. O să pierzi regele”. I-am explicat că e imposibil să ştie cum va evolua jocul după doar o singură mutare. „Pui pariu?” zice el. Am încercat să râd, dar el a insistat. Aşa că am fost de acord să pun pariu pe o sută doar ca să îi câştig bunăvoinţa în vederea interviului. Mi-a cerut să vadă

notiţele şi a trebuit să le pun lângă tablă unde să le poată vedea. A ridicat mâna de parcă ar fi vrut să facă o mutare, apoi lucrurile s-au întâmplat cu repeziciune.

— O partidă de şah rapidă?

Aune zâmbi şi, îngândurat, suflă un cerc de fum înspre tavan.

— În secunda următoare, mă ţinea de gât cu capul pe spate, astfel încât nu vedeam decât tavanul şi mi-a şoptit la ureche: „Gadjo, *simţi lama?”* Bineînţeles că simţeam, oţelul ei subţire şi ascuţit lipit de larinxul meu, gata să-mi pătrundă pielea. Ai avut vreodată acest sentiment, Harry?

Harry încercă să se gândească la experienţe similare, dar nu găsi nimic la fel. Clătină din cap.

— M-am simţit jalnic, cum zic unii dintre pacienţii mei. Eram aşa de înspăimântat, încât aproape că am făcut pe mine. Apoi mi-a şoptit la ureche: „O să pierzi regele, Aune”. A slăbit puţin strâmtoarea ca să pot să ridic mâna şi să dobor piesele. Apoi, la fel de neaşteptat, mi-a dat drumul. S-a întors la masă şi m-a aşteptat să mă ridic în picioare şi să respir normal. „Ce dracu' a fost asta?” am gemut. „Un jaf de bancă, mi-a răspuns. Întâi planul şi apoi execuţia.” Apoi mi-a arătat ce scrisese pe carte. Nu era decât singura mea mutare şi „regele alb capitulează”. M-a întrebat apoi: „Asta răspunde la întrebarea ta, Aune?”

— Ce i-ai spus?

— Nimic. Am strigat la paznic să vină. Dar, înainte ca acesta să vină, i-am pus o ultimă întrebare lui Raskol, pentru că ştiam că voi înnebuni tot gândindu-mă la acel lucru dacă nu primeam un răspuns acolo şi atunci. Am spus: „Ai fi făcut-o? Mi-ai fi tăiat gâtul dacă nu capitulam? Doar ca să câştigi un pariu prostesc?”

— Şi ce a răspuns?

— A zâmbit şi m-a întrebat dacă ştiu ce e programarea în avans.

— Şi?

— Asta a fost tot. Uşa s-a deschis şi am plecat.

— Dar ce voia să spună cu programarea în avans? Aune îşi împinse cana de cafea.

— Îţi poţi programa creierul dinainte pentru a urma un anumit model de comportament. Creierul va respinge alte impulsuri şi va urma regulile hotărâte dinainte, fie ce-o fi. Asta e folositor în situaţii în care impulsul natural al creierului e să se panicheze. Ca de exemplu, atunci când nu se deschide paraşuta. Sper că în asemenea cazuri paraşutiştii au proceduri de urgenţă programate în avans.

— Sau soldaţii când luptă.

— Exact. Cu toate astea, există metode care pot programa oamenii într-o asemenea măsură încât aceştia intră într-un fel de transă, nefiind influenţaţi nici de evenimente externe extreme, devenind astfel un fel de roboţi vii. De fapt, ăsta e visul oricărui general, înspăimântător de simplu, cu condiţia să cunoşti tehnicile necesare.

— Vorbeşti despre hipnoză?

— Mie îmi place s-o numesc programare în avans. Sună mai puţin confuz. Înseamnă, de fapt, să închizi sau să deschizi căile impulsurilor. Dacă eşti inteligent, te poţi programa în avans cu uşurinţă - e vorba de aşa-zisa autohipnoză. Dacă Raskol se programase dinainte să mă ucidă în cazul în care nu aş fi capitulat, s-ar fi opus singur la a face altfel.

— Dar nu te-a ucis, nu?

— Toate programele au un buton de salvare, o parolă care te scoate din transă. În cazul de faţă, se poate să fi fost vorba de capturarea regelui alb.

— Hm. Fascinant.

— Şi acum ajung unde doream...

— Cred că am înţeles, zise Harry. E posibil ca spărgătorul din poză să se fi autoprogramat în avans să tragă dacă şeful sucursalei nu avea să respecte limita de timp.

— Regulile programării în avans trebuie să fie simple, zise Aune, lăsând trabucul să cadă în cana pe care o

acoperi cu farfuria. Ca să intri în transă, trebuie să-ţi concepi un sistem închis, mic, dar logic, care să respingă alte gânduri.

Harry puse lângă ceaşca de cafea o bancnotă de cincizeci de coroane şi se ridică. Aune îl privi în tăcere cum îşi strânge toate fotografiile înainte să-i spună:

— Nu crezi o boabă din ce ţi-am spus, nu?

— Nu.

Aune se ridică şi îşi încheie nasturii de la haină.

— Atunci ce crezi?

— Cred ceea ce m-a învăţat experienţa, zise Harry. Că răufăcătorii sunt, în general, la fel de ignoranţi ca şi mine, aleg calea uşoară şi nu au motive complicate. Pe scurt, că lucrurile sunt în mare măsură ceea ce par a fi. Pun pariu că acest spărgător e fie sărit de pe fix, fie cuprins de panică. Fapta lui nu are nici un sens şi de aici deduc că e prost. Gândeşte-te la ţiganul pe care e evident că îl consideri foarte deştept. Cât a primit pentru că te-a atacat cu un cuţit?

— Nimic, zise Aune zâmbind ironic.

— Poftim?

— Nu au găsit nici un cuţit.

— Parcă ai zis că erai încuiat în celulă cu el.

— Ai stat vreodată la plajă întins pe burtă, iar prietenii ţi-au spus să nu te mişti pentru că au cărbuni încinşi pe care îi ţin chiar deasupra ta? Apoi auzi pe unul care zice ah, şi în secunda următoare simţi cum cărbunii îţi ard spatele?

Harry se gândi puţin la amintirile pe care le avea din vacanţe şi răspunse fără să mai stea pe gânduri:

— Nu.

— Şi se dovedeşte că nu e decât o glumă, că sunt doar nişte cuburi de gheaţă.

— Şi?

Aune oftă.

— Uneori mă întreb cum ţi-ai petrecut cei treizeci şi cinci de ani pe care susţii că îi ai.

Harry îşi trecu mâna peste faţă. Era obosit.

— Bine, Aune, mă dau bătut.

— Ce vreau să spun e că un bun manipulator te poate face să crezi că marginea unei bancnote de o sută e lama unui cuţit.

Blonda îl privi pe Harry în ochi şi îi promise că va fi soare, deşi se va înnora pe parcursul zilei. Harry apăsă pe butonul OFF şi imaginea deveni un punct luminos în mijlocul ecranului de 35 de centimetri. Totuşi, când închise ochii, imaginea lui Stine Grette îi rămase pe retină şi auzi ecoul vocii reporterului: „... până acum poliţia nu are suspecţi în acest caz”.

Deschise ochii din nou şi privi reflexia din ecranul mort. A lui, a vechiului fotoliu verde şi a măsuţei de cafea goale, cu urme de pahare şi de sticle pe ea. Totul era neschimbat. De când se ştia, televizorul portabil stătea pe raft, între ghidul *Planeta singuratică - Thailanda* şi o hartă rutieră a Norvegiei, şi acolo rămăsese. Citise despre pragul celor şapte ani şi despre cum oamenii doresc să-şi schimbe locuinţa. Sau meseria. Sau partenerul. Dar el nu observase nimic şi avea aceeaşi slujbă de aproape zece ani. Harry se uită la ceas. La opt, spusese Anna.

Cât despre parteneri, relaţiile sale nu duraseră niciodată suficient de mult timp încât să testeze teoria. În afară de două care ar fi avut şanse să dureze atât, toate relaţiile lui Harry se terminaseră din cauza a ceea ce numea el pragul de şase săptămâni. Nu ştia dacă această rezervă a lui în a se implica se datora faptului că în ambele daţi când iubise o femeie răsplata fusese o tragedie. Sau să fie oare de vină cele două iubiri eterne ale lui - investigaţiile şi alcoolul? în orice caz, până să o cunoască pe Rakel cu doi ani în urmă, începuse să creadă că nu era făcut pentru relaţii pe termen lung. Se gândi la dormitorul ei mare şi răcoros din Holmenkollen. Monosilabele codificate de la micul dejun. Desenele lui Oleg de pe frigider, trei oameni care se ţineau de mână, dintre care unul era aşa de înalt încât ajungea la

soarele galben de pe cerul albastru-deschis, iar sub el scria HARY.

Harry se ridică din scaun, găsi bucata de hârtie cu numărul ei de telefon lângă robot şi formă numărul de mobil. Sună de patru ori înainte ca de la celălalt capăt să-i răspundă o voce.

— Bună, Harry.

— Bună. De unde ai ştiut că sunt eu? Un râset abia auzit.

— Pe unde ai umblat în ultimii ani, Harry?

— Pe ici, pe colo. De ce mă întrebi? Am zis iar vreo prostie? Ea râse şi mai tare.

— A, da, ţi-a apărut numărul meu pe ecran. Ce tâmpit sunt! Harry îşi dădu seama că vorbea ca un caraghios, dar nu avea importanţă. Cel mai important lucru era să îi spună ce avea de spus şi să închidă. Şi cu asta, basta.

— Ascultă, Anna, în legătură cu întâlnirea noastră din seara asta...

— Nu fi copil, Harry!

— Copil?

— Tocmai pregătesc cel mai bun curry al mileniului. Şi dacă te temi că o să te seduc, va trebui să te dezamăgesc. Pur şi simplu cred că ne suntem datori unul altuia cu câteva ore de conversaţie la o cină. Să ne aducem aminte de vremurile trecute. Să lămurim câteva neînţelegeri. Sau poate că nu. Poate doar să râdem. Îţi mai aduci aminte de ardeiul japonez?

— Sigur că da.

— Minunat. La opt fix, atunci?

— Vezi...

— Bine.

Harry rămase uitându-se la telefon.

8. JALALABAD

— O să te omor în curând, zise Harry, strângând mai tare oţelul rece al pistolului. Vreau doar să ştii mai întâi. Să te poţi gândi la asta. Deschide gura!

Harry vorbea cu păpuşile de ceară. Nemişcate, fără suflet, neumane. Harry transpirase sub mască, iar sângele îi zvâcnea în tâmple, fiecare zvâcnitură aducând cu ea o durere surdă. Nu voia să vadă oameni în jurul lui, nu voia să le întâlnească privirile acuzatoare.

— Pune banii în sacoşă, zise el persoanei cu chipul nevăzut din faţa lui. Şi ţine sacoşa deasupra capului.

Cel cu faţa nevăzută începu să râdă şi Harry întoarse pistolul să-l lovească în cap, dar rată. Ceilalţi aflaţi în bancă începură să râdă şi Harry se uită la ei prin găurile inegale ale măştii. Îi părură brusc cunoscuţi. Fata de la a doua tejghea semăna cu Birgitta. Şi ar fi jurat că bărbatul de culoare de lângă bancomat era Andrew. Şi doamna cu părul alb şi cu cărucior...

— Mamă, şopti el.

— Vrei banii sau nu? zise cel cu faţa nevăzută. Mai sunt douăzeci şi cinci de secunde.

— *Eu* hotărăsc cât mai e! strigă Harry, vârând ţeava pistolului în gura acestuia. Tu eşti. Am ştiut mereu că tu eşti. O să mori în şase secunde. Teme-te pentru viaţa ta!

Sângele ţâşni din gura celui cu faţa nevăzută şi un dinte îi atârna din gură, dar acesta vorbi de parcă nu şi-ar fi dat seama:

— *Nu pot să amestec alocarea de timp şi de resurse cu consideraţii şi emoţii personale.*

Undeva, un telefon suna frenetic.

— Teme-te pentru viaţa ta aşa cum şi ea s-a temut!

— Nu face din asta un fel *idee fixă,* Harry. Harry simţi cum acesta mestecă ţeava pistolului.

— Nenorocitule, era colega noastră! Era cea mai bună…

Masca se lipise de faţa lui Harry şi îi îngreuna respiraţia. Dar vocea celui cu faţa nevăzută continuă nepăsătoare:

— I-au dat papucii.

— ... prietenă.

Harry apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic. Deschise ochii.

Primul gând al lui Harry a fost că aţipise. Stătea în acelaşi fotoliu verde, uitându-se fix la ecranul mort al televizorului. Dar haina era nouă. Zăcea peste el, acoperindu-i jumătate din faţă; simţea în gură gustul materialului ud. Iar lumina zilei umplea camera. Apoi simţi ciocanul. Atinsese un nerv al ochiului, în mod repetat, cu o precizie necruţătoare. Rezultatul era o durere groaznică şi cunoscută. Încercă să deruleze caseta. Ajunsese oare la barul lui Schrøder? Începuse să bea la Anna? Dar totul era cum îi era cel mai teamă: un gol. Îşi aducea aminte că stătuse în sufragerie după ce vorbise cu Anna la telefon, dar restul era vid. În acea clipă, simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Harry se aplecă peste marginea fotoliului şi vomită pe parchet. Gemu, închise ochii şi încercă să nu mai audă sunetul telefonului care nu înceta să sune. Când intră robotul, deja adormise.

Era ca şi cum cineva ciopârţise timpul şi aruncase bucăţile. Harry se trezi din nou, dar nu deschise imediat ochii ca să vadă dacă era vreo îmbunătăţire. Din câte îşi putu da seama, nici una.

Singurele diferenţe erau că ciocanele îşi măriseră acum aria de acţiune, că duhnea a vomă şi că ştia că nu o să mai poată să adoarmă. Numără până la trei, se ridică, făcu opt paşi împleticiţi până la baie, unde îşi goli iar conţinutul stomacului. Stătu ţinându-se de vasul de la toaletă în timp ce se străduia să-şi recapete suflarea. Spre surprinderea lui, văzu că voma galbenă ce se prelingea pe porţelanul alb avea particule microscopice verzi şi roşii. Reuşi să prindă

între degete o bucăţică roşie, se duse la chiuvetă, o spălă şi o ridică în lumină. Apoi o puse prudent între dinţi şi apăsă. Se strâmbă simţind că îi ia gura foc de la ardeiul japonez. Se spălă pe faţă şi stătu drept. Şi atunci văzu în oglindă ochiul învineţit. Lumina din sufragerie îl înţepă în timp ce deschise robotul.

„Sunt Beate Lønn. Sper că nu te deranjez, dar Ivarsson a zis să te sun imediat. A mai fost jefuită o bancă. Den Norske Bank din Kirkeveien, între parcul Frogner şi intersecţia Majorstuen."

9. CEAŢA

Soarele dispăruse după şirul de nori de un gri metalizat ce se strecuraseră foarte jos, deasupra fiordului Oslo, iar vântul de sud sufla aproape cu forţa unui uragan, ca un preludiu la ploaia care fusese anunţată. Jgheaburile caselor şuierau şi copertinele magazinelor fâlfâiau peste tot în Kirkeveien. Copacii erau acum complet goi; era ca şi cum ultimele culori ar fi fost extrase din oraş şi Oslo fusese lăsat în alb şi negru. Harry se plecă în faţa vântului şi îşi vârî mâinile în buzunare, ţinându-se de haină. Observă că pierduse ultimul nasture, probabil în cursul serii sau al nopţii, şi nu era singurul lucru lipsă. Când voise să o sune pe Anna ca să îl ajute să reconstituie cele întâmplate noaptea, descoperise că îşi pierduse şi telefonul mobil. Şi când o sunase de la un telefon fix, auzise o voce care îi amintise vag de o altă voce, din trecut. Spunea că persoana pe care încearcă să o contacteze nu e disponibilă, dar poate să îşi lase numărul sau un mesaj. Nu se deranjase să o facă.

Harry îşi revenise repede şi descoperise că e surprinzător de uşor să rezişti dorinţei de a continua să bei şi de a merge la Vinmonopolet sau la barul lui Schrøder din apropiere. În loc de asta, făcuse un duş, se îmbrăcase şi o luase pe bulevardul Sofies, pe lângă stadionul Bislett, prin Pilestredet, pe lângă Stenspark şi traversase Majorstuen. Se întrebă ce băuse oare. Deşi nu avea durerile abdominale obligatorii purtând marca whisky-ului Jim Beam, toate simţurile îi erau învăluite într-un un nor de ceaţă pe care nici măcar rafalele de vânt nu putură să îl risipească.

În faţa sucursalei Den Norske Bank stăteau două maşini de poliţie cu girofarurile aprinse. Harry arătă în grabă legitimaţia unui poliţist în uniformă, trecu pe sub banda pusă de poliţie şi se îndreptă spre intrare, acolo unde

Weber vorbea cu unul dintre oamenii lui de la *Krimteknisk,* Departamentul de investigaţii.

— Bună ziua, inspectore, zise Weber accentuând cuvântul „ziua”. Ridică din sprâncene când văzu ochiul vânăt al acestuia. Te-a bătut nevasta?

Lui Harry nu-i veni în minte nici un răspuns, aşa că scoase o ţigară din pachet.

— Deci ce avem aici?

— Un bărbat mascat cu o puşcă AG3.

— Şi pasărea şi-a luat zborul?

— Definitiv.

— A vorbit cineva cu martorii?

— Da. Li şi Li au treabă, se ocupă de asta la sediul central.

— Avem ceva detalii în legătură cu cele întâmplate?

— Spărgătorul i-a dat femeii care e şefa sucursalei douăzeci şi cinci de secunde să deschidă bancomatul în timp ce ţinea puşca la capul uneia dintre femeile din spatele tejghelei.

— Şi a pus-o pe ea să vorbească?

— Da. Şi când a intrat în bancă a folosit aceleaşi cuvinte în engleză.

— *This is a hold-up. Nobody move!* zise o voce din spatele lor şi urmă un râset scurt, sacadat. Drăguţ din partea ta că ai putut să vii, Hole. O, Doamne, ce-ai păţit, ai căzut în baie?

Harry îşi aprinse ţigara cu o mână în timp ce îi întinse pachetul lui Ivarsson, care clătină din cap.

— Păcătos obicei, Hole.

— Ai dreptate. Harry băgă pachetul de Camei în buzunarul interior al hainei. Să nu-ţi oferi niciodată ţigările, ci să presupui că un domn adevărat îşi cumpără singur. Benjamin Franklin.

— Serios? replică Ivarsson, ignorând rânjetul lui Weber. Cum le ştii tu pe toate, Hole. Probabil că ştii şi că

spărgătorul nostru a dat din nou lovitura - aşa cum am prezis noi că se va întâmpla?

— De unde ştii că a fost el?

— După cum ai auzit, e o copie la indigo a jafului băncii Nordea de pe Bogstadveien.

— Da? făcu Harry trăgând adânc în piept. Şi unde e cadavrul? Ivarsson şi Harry se ţintuiră cu privirea. Dinţii de reptilă luciră. Weber interveni:

— Şefa sucursalei a fost rapidă. A golit bancomatul în douăzeci şi trei de secunde.

— Nu există victime, zise Ivarsson. Eşti dezamăgit?

— Nu, replică Harry, scoţând fumul pe nări.

O rafală de vânt îl împrăştie. Dar ceaţa din creierul lui refuză să dispară.

Halvorsen îşi ridică privirea de la Silvia când se deschise uşa.

— Poţi să-mi faci un espresso tare *pronto?* zise Harry, prăbuşindu-se în scaunul de la birou.

— Bună dimineaţa şi ţie, zise Halvorsen. Arăţi ca dracu'. Harry îşi cuprinse faţa în mâini.

— Nu-mi aduc aminte nici o boabă din ce s-a întâmplat azi-noapte. Habar nu am ce am băut, dar nu mai pun gura pe nimic în viaţa mea.

Se uită printre degete şi văzu cum colegul lui se încruntase îngrijorat.

— Stai liniştit, Halvorsen, a fost doar o întâmplare. Acum sunt treaz cum e biroul ăsta.

— Ce s-a întâmplat? Harry râse fals.

— Judecând după conţinutul stomacului, am luat masa cu o veche amică. Am sunat-o de mai multe ori ca să-mi confirme asta, dar nu răspunde.

— O ea?

— Da, o ea.

— Nu e o poliţistă prea deşteaptă atunci, nu? rosti Halvorsen circumspect.

— Concentrează-te asupra cafelei, mormăi Harry. O fostă iubită. O chestie destul de inocentă.

— De unde ştii dacă nu-ţi mai aminteşti nimic?

Harry îşi frecă bărbia nebărbierită cu mâna, gândindu-se la ce îi spusese Aune, că drogurile pur şi simplu accentuează tendinţe latente. Nu-şi dădea seama dacă asta era ceva care să-l liniştească, începeau să iasă la iveală detalii izolate. O rochie neagră. Anna purtase o rochie neagră. Şi el stătea întins pe scări. Şi o femeie l-a ajutat să se ridice. I se vedea doar jumătate din faţă. Ca în unul dintre portretele Annei.

— Am mereu goluri de memorie, explică Harry. Iar de data asta nu a fost mai rău decât în alte daţi.

— Şi ochiul?

— Probabil că m-am ciocnit de vreun dulap prin bucătărie când m-am întors acasă sau ceva de genul ăsta.

— Nu vreau să te supăr, Harry, dar pare a fi ceva mai serios decât un dulap de bucătărie.

— Bine, zise Harry luând ceaşca de cafea cu ambele mâini. Par eu supărat? în general, când se lăsa cu vreo beţie, eram în compania unora care nu-mi plăceau nici când eram treaz.

— Apropo, ai un mesaj de la Møller. Mi-a spus să-ţi zic că e în regulă, dar nu a specificat despre ce e vorba.

Harry plimbă cafeaua prin gură înainte să-i răspundă:

— O să afli, Halvorsen, o să afli.

Jefuirea băncii a fost discutată în detaliu la şedinţa ţinută de echipa celor de la investigaţii în sediul poliţiei în acea după-amiază. Didrik Gudmundson îi informă că trecuseră trei minute din momentul în care sunase alarma şi până ajunsese poliţia, dar spărgătorul deja fugise de la locul faptei. În afară de faptul că înconjuraseră şi blocaseră cele mai apropiate străzi cu maşini de poliţie, în primele zece minute de după jaf alcătuiseră un cordon exterior ce acoperea principalele artere rutiere: E18 dinspre Fornebu,

Centura 3 dinspre Ullevål, Trondheimsveien dinspre spitalul Aker, Griniveien dinspre Baerum şi intersecţia prin Piaţa Carl Berners.

— Aş vrea să-l putem numi cordonul de fier, dar ştiţi cum stăm cu personalul în vremurile astea.

Toril Li interogase un martor care spusese că văzuse un bărbat cu o cagulă pe cap sărind pe locul din spate al unui Opel Ascona alb care aştepta pe Majorstuveien. Maşina făcuse imediat stânga în sus pe bulevardul Jacob Aalls. Magnus Rian afirmă că un alt martor văzuse o maşină albă, posibil un Opel, intrând într-un garaj din Vindem şi, imediat după aceea, plecase un Volvo albastru. Ivarsson studie harta agăţată de tablă.

— Nu prea are sens. Daţi în urmărire şi maşinile Volvo albastre, Ola. Weber?

— Fibre textile, zise Weber. Două în spatele tejghelei peste care s-a aplecat şi una lângă uşă.

— Bine!

Ivarsson ridică pumnul în aer a satisfacţie. Se tot plimba în jurul mesei din spatele lor, lucru care îl irita pe Harry îngrozitor.

— Deci nu trebuie decât să găsim câţiva candidaţi. O să postăm caseta video pe net de îndată ce Beate o termină de editat.

— Oare e un lucru înţelept? întrebă Harry, lipindu-şi scaunul de perete pentru a-i bloca trecerea lui Ivarsson.

PAS-ul îl privi surprins.

— Înţelept? Nu cred că ne-ar deranja dacă o să fim sunaţi de cineva dornic să ne dea numele persoanei de pe casetă.

Ola interveni:

— Îţi mai aduci aminte când a sunat o mamă să ne spună că şi-a văzut fiul pe caseta unei spargeri de pe internet? Şi s-a dovedit că deja participa la o altă spargere?

Râsete. Ivarsson zâmbi.

— Nu refuzăm niciodată martori noi, Hole.

— Sau noi epigoni?

Harry îşi duse mâinile la ceafă.

— Imitatori? Revino-ţi, Hole.

— Mda. Dacă ar fi să jefuiesc o bancă astăzi, cu siguranţă l-aş copia pe cel mai căutat spărgător al momentului din Norvegia şi aş îndrepta bănuielile asupra lui. Toate detaliile jafului Bogstadveien au fost disponibile pe net.

Ivarsson clătină din cap.

— Mă tem că spărgătorul obişnuit din zilele noastre nu-i atât de sofisticat, Hole. Vrea altcineva să le explice celor de la Omucideri care este principala trăsătură a unui spărgător cu experienţă? Nu? Bine, atunci. Acesta repetă mereu - cu o precizie dureroasă - spargerea anterioară. Doar atunci când dă greş - când nu obţine banii sau este arestat - îşi schimbă modalitatea de a acţiona.

— Asta îţi susţine teoria, dar nu o exclude pe a mea, zise Harry. Ivarsson aruncă o privire disperată celor de la masă, de parcă ar fi cerut ajutor.

— Bine, Hole. O să ai ocazia să-ţi testezi teoria. De fapt, tocmai am hotărât să experimentăm o nouă abordare. Ideea de bază e că o echipă mică va lucra independent în paralel cu echipa de investigaţii. Ideea aparţine celor de la FBI şi scopul este să evităm să intrăm pe o linie moartă, să avem doar o singură perspectivă asupra cazului - lucru care se întâmplă adesea când e vorba de echipe mari de poliţişti, atunci când, în mod conştient sau inconştient, se formează un consens asupra principalelor caracteristici ale cazului. Echipa mică poate aduce o viziune nouă şi proaspătă pentru că lucrează separat şi nu este influenţată de celălalt grup. Această metodă şi-a dovedit eficacitatea în cazuri dificile. Cu toţii aflaţi aici suntem cu siguranţă de acord că Harry Hole are calificarea naturală de a fi membru într-o asemenea echipă.

Câteva chicoteli. Ivarsson se opri în spatele scaunului lui Beate.

— Beate, o să faci echipă cu Harry.

Beate se înroşi. Ivarsson puse părinteşte mâna pe umărul ei:

— Nu trebuie decât să ne spui dacă aranjamentul nu va funcţiona.

— Aşa o să fac.

Harry tocmai se pregătea să descuie uşa de la intrarea în blocul în care locuia, când se răzgândi şi se întoarse zece metri până la alimentară, acolo unde Ali ducea de pe trotuar înăuntru cutii cu fructe şi legume.

— Salut, Harry. Te simţi mai bine acum?

Ali avea un zâmbet larg pe faţă şi Harry închise ochii preţ de o secundă. Era cum se temuse.

— Ali, m-ai ajutat?

— Doar pe scări. Când ţi-am deschis uşa, ai zis că te descurci.

— Cum am ajuns acasă? Pe jos sau...

— Cu un taxi. Îmi datorezi o sută douăzeci de coroane. Harry mormăi şi intră după Ali în magazin.

— Îmi cer scuze, Ali. Serios. Mi-ai putea povesti pe scurt, fără prea multe detalii stânjenitoare?

— Te certai cu taximetristul pe stradă. Dormitoarele noastre sunt pe partea aia. Adăugă cu un zâmbet cuceritor: E groaznic să ai ferestrele pe partea aia.

— Pe la ce oră era?

— Chiar la miezul nopţii.

— Tu te trezeşti la ora cinci, Ali. Nu ştiu ce înţeleg oameni de genul tău prin miezul nopţii.

— Unsprezece şi jumătate. Cel târziu.

Harry promise că nu se va mai întâmpla. Ali încuviinţă, aşa cum fac oamenii când ascultă poveşti pe care le ştiu pe dinafară. Harry îl întrebă cum ar putea să-i mulţumească, iar acesta îi răspunse că ar putea să-i închirieze spaţiul lui nefolosit de la subsol. Harry îi spuse că o să se gândească şi îi dădu lui Ali banii pentru taxi şi apoi plăti o sticlă de cola, o pungă de paste şi nişte chiftele.

— Atunci suntem chit, zise Harry. Ali clătină din cap dezaprobator.

— Chiria trimestrială, zise preşedintele, administratorul şi în acelaşi timp omul bun la toate al asociaţiei de locatari.

— La dracu', am uitat.

— Eriksen, zâmbi Ali.

— Cine?

— Unul de la care am primit o scrisoare astă-vară. M-a rugat să-i trimit numărul de cont ca să-şi poată plăti chiria pe mai şi iunie din 1972. Recunoştea că din acest motiv nu mai putea să doarmă de treizeci de ani. I-am scris că nimeni din bloc nu-şi mai aminteşte de el, aşa că nu e nevoie să plătească. Ali arătă cu degetul spre Harry. Dar nu o să fac la fel şi cu tine.

Harry ridică amândouă mâinile în semn că se predă.

— O să transfer banii mâine.

Primul lucru pe care îl făcu Harry când intră în apartament a fost să o sune din nou pe Anna. Aceeaşi voce ca şi data trecută. Dar nici nu vărsă bine pastele şi chiftelele în tigaie când telefonul sună peste zgomotul făcut de tigaia încinsă. Alergă pe hol şi apucă telefonul.

— Alo! strigă.

— Bună, zise o voce bine cunoscută de femeie de la celălalt capăt al firului, puţin mirată.

— A, tu erai.

— Da, dar cine credeai că e? Harry închise ochii.

— Cineva de la serviciu. A mai avut loc o spargere. Cuvintele aveau gust de bilă şi de chilii. I se întorsese durerea surdă din spatele ochilor.

— Am încercat să te sun pe mobil, zise Rakel.

— L-am pierdut.

— L-ai pierdut?

— L-am lăsat pe undeva sau mi-a fost furat. Nu ştiu exact, Rakel.

— S-a întâmplat ceva, Harry?

— Ce să se întâmple?

— Pari... foarte stresat.
— Ăăă...
— Da?
Harry inspiră.
— Cum merge cu procesul?
Harry asculta, dar nu era în stare să lege cuvintele în propoziţii cu sens. Reţinu „situaţia financiară”, „ce e mai bine pentru copil” şi „mediere” şi ajunse la concluzia că nu prea erau noutăţi. Următoarea întâlnire cu avocaţii fusese amânată pentru vineri; Oleg era bine, dar se săturase să stea la hotel.
— Spune-i că abia aştept să vă întoarceţi, zise el.
După ce închise, Harry stătu o clipă, gândindu-se dacă să o sune înapoi. Dar pentru ce? Să îi spună că a fost invitat la cină de o fostă iubită şi că habar nu avea ce se întâmplase? Harry rămase cu mâna pe telefon, dar alarma de incendiu din bucătărie începu să sune. Şi, după ce luă tigaia de pe aragaz şi deschise geamul, telefonul sună din nou. Mai târziu, Harry avea să se gândească la faptul că lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă Bjarne Møller nu ar fi ales să-l sune în acea seară.

— Ştiu că tocmai ai ieşit de la serviciu, zise Møller, dar nu prea avem oameni şi a fost descoperită o femeie moartă într-un apartament. Se pare că s-a împuşcat. Poţi să te duci să arunci o privire?
— Sigur, şefu'. Îţi sunt dator pentru ziua de azi. Apropo, Ivarsson ne-a prezentat ideea cu echipa paralelă ca fiind a lui.
— Tu ce-ai fi făcut dacă erai şef şi primeai de sus un asemenea ordin?
— Pentru mine ar fi prea mult să mă închipui într-o asemenea ipostază. Cum ajung la apartament?
— Stai unde eşti. Vine cineva să te ia.
Douăzeci de minute mai târziu, soneria pe care Harry o auzea arareori bâzâi, făcându-l să sară în sus. Vocea

metalică şi distorsionată de la interfon îl anunţă că sosise taxiul, dar Harry simţi cum i se face pielea de găină. Când coborî şi văzu maşina roşie sport - o Toyota MR2 - i se confirmă bănuiala.

— Bună seara, Hole. Vocea venea din maşina cu geamul deschis, dar era aşa de aproape de asfalt, încât Harry nu putea să vadă cine vorbeşte. Harry deschise portiera şi fu întâmpinat de un ritm funky şi de un falsetto cunoscut: *„You sexy motherfucka!”*

Harry încăpu cu dificultate pe locul îngust.

— Suntem noi doi în seara asta, zise inspectorul Tom Waaler, deschizând gura cu un maxilar de teuton şi dezvelind un şir de dinţi perfecţi, în mijlocul feţei lui bronzate. Dar ochii de un albastru arctic rămaseră reci. Erau mulţi în poliţie care nu-l plăceau pe Harry, dar, din câte ştia, o singură persoană îl ura în adevăratul sens al cuvântului. Harry ştia că pentru Waaler era un reprezentant nedemn al forţei poliţieneşti şi, prin urmare, un afront personal. În diverse ocazii, Harry se exprimase categoric împotriva vederilor criptofasciste ale lui Waaler şi ale câtorva altor colegi referitoare la homosexuali, comunişti, şomeri, pakistanezi, chinezi, negri, ţigani, macaronari. Waaler îl numise pe Harry „rocker beţiv”. Harry bănuia că adevăratul motiv al acestei uri era faptul că bea. Tom Waaler nu putea să tolereze slăbiciunile. Harry bănuia că, din acest motiv, acesta petrecea atât de multe ore în sala de fitness lovind cu pumnul şi cu piciorul în nişte saci de nisip. Harry îl auzise la cantină pe unul dintre ofiţerii mai tineri descriind cu admiraţie cum Waaler rupsese amândouă mâinile unui karatist dintr-o bandă de vietnamezi, în apropierea Gării Centrale din Oslo. Având în vedere părerea lui Waaler despre culoarea pielii, lui Harry i se părea paradoxal ca acesta să petreacă atât de mult timp la solar, dar poate că era adevărat ce spusese cineva: Waaler nu era de fapt rasist. Era pur şi simplu la fel de încântat să bată neonazişti şi negri, fără discriminare.

În plus faţă de tot ceea ce se ştia despre el, mai erau nişte chestiuni despre care nimeni nu avea cunoştinţă, dar existau câţiva care bănuiau ceva. Trecuse mai bine de un an de când Sverre Olsen - singura persoană care ar fi putut spune de ce fusese ucisă Ellen Gjelten - fusese găsit zăcând în pat, cu arma în mână şi cu un glonţ din pistolul Smith & Wesson al lui Waaler între ochi.

— Ai grijă, Waaler.

— Scuze?

Harry întinse mâna şi dădu mai încet gemetele ce ieşeau din radio.

— E o seară geroasă.

Motorul toarse ca o maşină de cusut, dar sunetul era înşelător; când maşina acceleră, Harry simţi pe pielea lui ce tare era locul din spate. Urcară dealul în viteză, pe lângă Stenspark, de-a lungul bulevardului Suhms.

— Unde mergem? întrebă Harry.

— Aici, zise Waaler, trecând brusc pe banda din stânga, tăind faţa unei maşini.

Geamul era tot deschis şi Harry auzi fâsâitul frunzelor ude lipindu-se de cauciucuri.

— Bun venit înapoi la Omucideri, zise Harry. Nu mai eşti dorit în POT?

— Au fost restructurări, răspunse Waaler. În plus, şeful şi cu Møller au vrut să mă întorc. Am avut rezultate foarte bune la Brigadă, dacă mai ţii minte.

— Cum aş putea să uit?

— Păi se spun atâtea despre efectele pe termen lung ale băuturii. Harry abia dacă apucă să se sprijine cu mâinile în bordul maşinii ca să nu fie aruncat direct în parbriz de frâna bruscă. Torpedoul se deschise şi ceva greu căzu, lovindu-se de genunchiul lui Harry.

— Ce mama dracului a fost asta? gemu el.

— Un Jericho 941, de la poliţia din Israel, zise Waaler oprind motorul. Nu e încărcat. Lasă-l acolo. Am ajuns.

— Aici? întrebă Harry uimit şi se aplecă să se uite la blocul galben din faţa lui.

— De ce nu? replică Waaler, deja coborând din maşină. Harry simţi că i se accelerează bătăile inimii. În timp ce căuta mânerul portierei, dintre toate gândurile care îi vâjâiau prin cap, unul puse stăpânire pe el: ar fi trebuit să o sune înapoi pe Rakel.

Se lăsase din nou ceaţa. Se scurgea pe străzi, prin crăpăturile din jurul geamurilor închise aflate în spatele copacilor de pe bulevard, din uşa albastră care se deschise după ce se auzise vocea stridentă a lui Weber la interfon şi din găurile de la cheia uşilor pe lângă care treceau în timp ce urcau scările. Îl învăluia pe Harry precum o plapumă de lână şi, când intrară în cameră, Harry avu senzaţia că păşeşte pe nori. Totul în jurul lui - oamenii, vocile, ţiuitul staţiilor walkie-talkie, lumina bliţurilor - căpătase o strălucire ca de vis, o aură de detaşare, căci toate acestea nu erau, nu puteau fi adevărate. Dar, stând în faţa patului unde zăcea moarta cu un pistol în mâna dreaptă şi o gaură neagră în frunte, îşi dădu seama că nu poate să se uite la sângele de pe pernă sau să vadă expresia ei acuzatoare. În schimb, îşi fixă privirea pe capul patului, pe calul fără cap, sperând că în curând se va ridica ceaţa, iar el se va trezi.

10. SORGENFRIGATA

Se auzeau glasuri în jurul lui.

— Sunt inspectorul Waaler. Poate cineva să-mi prezinte pe scurt faptele?

— Am ajuns aici acum trei sferturi de oră. A fost găsită de electrician.

— Când?

— La ora cinci. A sunat imediat la poliţie. Îl cheamă... stai să văd... Rene Jensen. Am aici codul lui numeric şi adresa.

— Bine. Sună şi verifică dacă are cazier.

— Bine.

— Rene Jensen?

— Eu sunt.

— Poţi să vii aici? Mă numesc Waaler. Cum ai intrat?

— Aşa cum i-am spus şi celuilalt poliţist, cu cheia asta. A lăsat-o la mine la magazin marţi pentru că urma să nu fie acasă când veneam eu.

— Pentru că era la serviciu?

— Nu ştiu. Nu cred că lucra. Adică nu avea o slujbă normală. Zicea că organizează un fel de expoziţie.

— Atunci era artistă. A auzit vreunul dintre voi de ea? Tăcere.

— Ce făceai în dormitor, Jensen?

— Căutam baia. O altă voce.

— Baia e în spatele acelei uşi.

— Bine. Ţi s-a părut ceva suspect când ai intrat în apartament, Jensen?

— Ă... ce vreţi să ziceţi prin *suspect?*

— Era uşa descuiată? Vreun geam deschis? Vreun miros sau vreun sunet? Orice.

— Uşa era încuiată. Nu am văzut nici un geam deschis, dar nu m-am uitat în mod special. Singurul miros era de la acel solvent...

— Terebentină? O altă voce:

— Într-una din camerele mai mari sunt materiale pentru pictură.

— Mulţumesc. Ai mai observat ceva, Jensen?

— Ce m-aţi întrebat ultima oară?

— Despre sunete.

— A, da, sunete! Nu, nu prea multe sunete, de fapt era linişte de mormânt. Adică... nu am vrut să spun…

— Nu-i nici o problemă, Jensen. O mai întâlniseşi pe defunctă înainte?

— N-am văzut-o niciodată până să vină la magazin. Părea destul de veselă.

— Ce voia să faci?

— Să repar termostatul de la încălzirea din baie.

— Ai putea să ne faci un serviciu şi să verifici dacă într-adevăr e vreo problemă? Să vezi dacă are ceva termostatul?

— De ce? A, înţeleg, ar fi putut să pună la cale toată povestea, iar eu ar fi trebuit să o găsesc?

— Ceva de genul ăsta.

— Mda, termostatul era prăjit.

— Prăjit?

— Nu funcţionează.

— De unde ştii?

Pauză.

— Cu siguranţa că ţi s-a spus să nu atingi nimic, nu, Jensen?

— Da, dar v-a luat atât de mult până să ajungeţi şi m-am cam plictisit, aşa că a trebuit să caut ceva de făcut.

— Deci acum termostatul defunctei funcţionează?

— Ăă.... da.

Harry încercă să se dea jos din pat, dar picioarele nu-l ascultară. Doctorul închisese ochii Annei şi acum părea că doarme. Tom Waaler îl trimisese pe electrician acasă şi-i spusese să nu plece pe nicăieri timp de câteva zile. Le

ceruse să plece şi celor de la patrula care răspunsese la apel. Harry nu şi-ar fi închipuit niciodată că o să simtă aşa ceva, dar era de fapt bucuros că Waaler era acolo. Dacă nu ar fi fost experimentatul său coleg, nu ar fi fost în stare să pună nici măcar o singură întrebare inteligentă, ca să nu mai vorbim să ia vreo decizie inteligentă.

Waaler îl întrebă pe doctor dacă poate să le comunice câteva concluzii provizorii.

— E clar că glonţul a trecut prin craniu, a distrus creierul oprind astfel toate funcţiile vitale. Presupunând că temperatura în cameră a fost constantă, temperatura corpului sugerează că e moartă de cel puţin şaisprezece ore. Nici un semn de violenţă. Nici un semn de injecţie sau alte indicaţii externe de folosire de medicamente. Totuşi... Doctorul se opri ca să creeze suspans. Cicatricile de pe mâini arată că a mai încercat asta şi înainte. E doar o speculaţie, dar vorbesc din experienţă, şi cred că era maniaco-depresivă, sau doar depresivă cu tendinţe sinucigaşe. Pot să pun pariu că e în evidenţa unui psiholog.

Harry încercă să spună ceva, dar nici limba nu-l asculta.

— O să aflu mai multe după o examinare mai amănunţită.

— Mulţumesc, doctore. Weber, ai ceva să ne spui?

— Arma e o Beretta M92F, o armă foarte rară. Nu e decât un set de amprente pe armă, cu siguranţă ale ei. Glonţul s-a oprit într-una din tăbliile patului şi se potriveşte cu arma, aşa că raportul balistic va arăta că a fost tras din acest pistol. O să ai un raport complet mâine.

— Bine, Weber. Încă ceva. Uşa era încuiată când a venit electricianul. Am văzut că uşa are o încuietoare standard şi nu are lanţ, deci e imposibil să fi fost cineva aici şi apoi să plece, decât dacă a luat cheia defunctei şi a încuiat uşa după el. Cu alte cuvinte, dacă o să găsim cheia, putem exclude această posibilitate.

Weber încuviinţă şi ridică un creion galben de care zăngăneau un inel şi o cheie.

— Era pe dulapul de pe hol. E genul de sistem care deschide uşa principală de la intrarea în bloc şi toate spaţiile comune. Am verificat şi se potriveşte şi la uşa de la intrare.

— Excelent. Tot ce ne lipseşte de fapt acum e clasica scrisoare de adio. Aveţi vreo obiecţie dacă declarăm cazul deja închis?

Waaler se uită la Weber, la doctor şi la Harry.

— Bine. Putem să-i anunţăm familia să vină să o identifice.

Se duse pe hol în timp ce Harry stătea lângă pat. Imediat, Waaler băgă capul din nou pe uşă.

— Nu e oare minunat când totul se potriveşte aşa, Hole? Creierul lui Hole trimise mesaj la cap să încuviinţeze, dar nu îşi dădu seama dacă acesta îl ascultă.

11. ILUZIA

Mă uit la primul film video. Când îl vizionez cadru cu cadru, văd cum erupe flacăra. Particule de praf care încă nu au fost transformate în energie pură, precum un roi strălucitor de asteroizi din urma unei comete mari, vor arde în timp ce cometa îşi continuă liniştită cursul. Şi nimeni nu poate să facă nimic pentru că acesta e cursul care a fost predestinat cu milioane de ani în urmă, înainte ca omenirea, înainte ca emoţiile, înainte ca ura să se fi născut. Glonţul pătrunde în cap, retează activitatea mentală şi anulează visarea. În centrul craniului, ultimul gând, un impuls neutru din centrul durerii, e risipit. Este un ultim şi contradictoriu SOS înainte ca totul să devină tăcere. Apăs pe următorul titlu de pe video. Mă uit fix pe geam în timp ce calculatorul scrâşneşte, navigând prin noaptea internetului. Pe cer sunt stele şi cred că fiecare dintre ele e dovada destinului implacabil. Stelele nu au nici o raţiune; sunt cocoţate deasupra nevoii de logică şi de context a omului. Şi de aceea, cred, sunt atât de frumoase.

Apoi următoarea casetă video e la rând. Apăs pe PLAY. E ca un teatru ambulant care pune în scenă acelaşi spectacol, doar locul diferă. Aceleaşi dialoguri şi întâmplări, aceleaşi costume, acelaşi scenariu. Doar figuranţii se schimbă. Şi scena finală. În seara asta nu a fost nici o tragedie.

Sunt mulţumit de mine însumi. Am găsit nucleul personajului pe care îl joc - adversarul calm şi profesionist care ştie exact ce vrea şi care ucide dacă e nevoie. Nimeni nu încearcă să tragă de timp; nu mai îndrăzneşte nimeni după Bogstadveien. Şi din acest motiv, preţ de două minute, eu sunt Dumnezeu - cele o sută douăzeci de secunde pe care mi le ofer. Iluzia funcţionează. Hainele groase de sub salopetă, tălpile duble, lentilele de contact colorate şi mişcările studiate.

Închid calculatorul şi în cameră se face întuneric. De afară nu se aude decât zgomotul îndepărtat al oraşului. Astăzi m-am întâlnit cu Prinţul. Un tip ciudat. Mă face să mă simt precum Pluvianus aegyptius, *pasărea aceea mică ce trăieşte din curăţatul dinţilor crocodililor. Mi-a spus că situaţia e sub control, iar cei de la Secţia Jafuri nu au găsit nici un indiciu. Şi-a primit partea, iar eu am primit pistolul evreiesc pe care mi-l promisese.*

Probabil că ar trebui să fiu fericit, dar nimic nu mai poate să-mi dea sentimentul de împlinire de sine.

După aceea, am sunat la sediul poliţiei de la un telefon public, dar nu au vrut să-mi spună nimic până când nu le-am precizat că sunt rudă. Mi-au spus că a fost sinucidere; că Anna s-a împuşcat. Cazul era închis. Nici nu am închis bine telefonul, că am şi izbucnit în râs.

PARTEA A DOUA

12. FREITOD

— Albert Camus spunea că *Freitod,* sinuciderea, e singura problemă cu adevărat serioasă pe care o are filosofia, zise Aune, ridicându-şi privirea spre cerul cenuşiu de deasupra Bogstadveienului. Pentru că decizia legată de faptul dacă viaţa merită sau nu să fie trăită e răspunsul la întrebarea fundamentală a filosofiei. Restul - dacă lumea e sau nu tridimensională sau mintea are nouă sau douăsprezece categorii - vine mai târziu.

— Hm, zise Harry.

— Mulţi dintre colegii mei au studiat de ce se sinucid oamenii. Ştii care este cauza cea mai obişnuită, conform cercetărilor lor?

— Speram să-mi răspunzi tu la întrebarea asta.

Harry trebui să facă slalom printre oamenii de pe trotuarul îngust ca să ţină pasul cu psihologul cel grăsuţ.

— Pentru că nu mai vor să trăiască, replică Aune.

— Cred că merită Premiul Nobel pentru descoperirea asta. Harry îl sunase pe Aune cu o seară înainte şi aranjase să treacă să-l ia de la biroul din Sporveisgata la ora nouă. Trecură pe lângă sucursala băncii Nordea, şi Harry observă că în faţă la 7-Eleven mai era încă tomberonul verde.

— Adesea uităm că decizia de a se sinucide e luată de multe ori de oameni raţionali şi sănătoşi care nu cred că viaţa mai are ce să le ofere, continuă Aune. De exemplu, de bătrâni care şi-au pierdut tovarăşul de viaţă sau care au probleme de sănătate.

— Femeia asta era tânără şi plină de viaţă. Ce motive raţionale ar fi putut avea?

— În primul rând, trebuie să defineşti sensul cuvântului raţional. Când o persoană deprimată optează să scape de durere luându-şi viaţa, e de presupus că acesta a cântărit opţiunile. Pe de altă parte, e greu să priveşti sinuciderea ca

pe ceva raţional după un scenariu tipic în care suferindul e pe cale să iasă din tunel şi abia atunci găseşte energia să înfăptuiască acţiunea de sinucidere.

— Sinuciderea poate fi un act complet spontan?

— Bineînţeles. Totuşi, e mai posibil să fie la început doar o tentativă, mai ales la femei. În SUA s-a calculat că fiecare femeie care s-a sinucis are în spate zece pseudo-tentative.

— Pseudo?

— Când iei cinci somnifere înseamnă că strigi de fapt după ajutor, un lucru destul de serios, dar nu e cotat ca tentativă de sinucidere când pe noptieră se află un flacon pe jumătate plin.

— De data asta a fost vorba de împuşcare.

— Atunci e vorba de o sinucidere masculină.

— Masculină?

— Unul dintre motivele pentru care bărbaţii au mai mult succes e pentru că aleg metode mai agresive şi mai mortale decât femeile. Pistoale şi clădiri înalte în loc să-şi taie venele sau să ia o supradoză. E ceva neobişnuit ca o femeie să se împuşte.

— Suspect de neobişnuit? Aune îl privi pe Harry atent.

— Ai motive să crezi că nu e vorba de o sinucidere? Harry clătină din cap în semn că nu.

— Vreau doar să fiu foarte sigur. Trebuie să o luăm pe aici. Apartamentul ei e ceva mai în susul străzii.

— Sorgenfrigata? Aune râse şi se uită cu ochii întredeschişi la norii ameninţători de pe cer. Normal.

— Normal?

— Sorgenfri se numea palatul lui Christophe, regele haitian care s-a sinucis când a fost luat prizonier de către francezi. Palatul mai era cunoscut sub numele de Sans Souci. Adică Fără griji. Strada Fără Griji. Şi-a îndreptat puşca spre cer pentru a se răzbuna pe Dumnezeu.

— Da...

— Şi cred că ştii ce a spus Ola Bauer, scriitorul, despre această stradă? „M-am mutat pe Sorgenfrigata, dar nici asta nu m-a ajutat prea mult.”

Aune râdea aşa de tare, încât îi tremura bărbia dublă. Halvorsen stătea lângă uşă şi aştepta.

— M-am întâlnit cu Bjarne Møller când era să plec de la secţie, zise el. Era convins că acest caz a fost închis.

— Trebuie să punem doar cap la cap câteva amănunte, explică Harry şi descuie uşa cu cheia pe care i-o dăduse electricianul.

Banda galbenă din faţa uşii fusese înlăturată şi cadavrul fusese luat; în rest, nu era nimic schimbat faţă de seara precedentă. Intrară în dormitor. Cearşaful alb de pe patul mare strălucea în penumbră.

— Deci ce cauţi? întrebă Halvorsen în timp ce Harry trăgea draperiile.

— O cheie în plus a apartamentului, zise Harry.

— De ce?

— Am presupus că avea o cheie în plus, cea pe care i-a dat-o electricianului. Am făcut câteva investigaţii. Sistemele de închidere nu pot fi făcute la orice lăcătuşerie; trebuie să fie comandate de la fabricant printr-un lăcătuş autorizat. De vreme ce cheia se potriveşte şi la uşa de la intrare, şi la cea a apartamentului, asociaţia de locatari va dori să aibă control asupra lor. Prin urmare, locatarii trebuie să facă o cerere scrisă către asociaţie atunci când comandă chei noi. În urma unui acord cu asociaţia, e responsabilitatea lăcătuşului să ţină o listă a cheilor furnizate fiecărui apartament. Am sunat seara trecută la Låsesmeden, lăcătuşeria de pe bulevardul Vibes. Pe numele Annei Bethsen s-au dat două chei de rezervă, asta însemnând trei chei cu totul. Dar unde e a treia? Până când aceasta nu va fi găsită, nu putem exclude posibilitatea că a fost cineva aici când a murit şi a încuiat uşa după el când a plecat.

Halvorsen încuviinţă încet.

— Deci a treia cheie...

— Da, a treia cheie. Poţi să începi de aici, Halvorsen, până ce îi arăt eu ceva lui Aune?

— Bine.

— Da, şi încă ceva. Să nu te mire dacă îmi găseşti pe aici telefonul mobil. Cred că l-am lăsat aici ieri după-amiază.

— Parcă ai spus că l-ai pierdut alaltăieri.

— L-am pierdut şi l-am găsit. Şi iar l-am pierdut. Ştii... Halvorsen dădu din cap. Harry îl conduse pe Aune pe hol înspre camerele de zi.

— Te-am abordat pe tine pentru că eşti singura persoană din câte ştiu care pictează.

— Din păcate, asta cam e o exagerare.

Aune încă mai gâfâia după ce urcase atâtea scări.

— Da, dar ştii câte ceva despre artă, aşa că sper că poţi să-mi explici ceva din asta.

Harry deschise uşile glisante şi intrară în camera următoare, aprinse lumina şi arătă cu degetul. Dar, în loc să se uite la cele trei tablouri, Aune îşi ţinu respiraţia şi se îndreptă spre veioza cu trei capete. Îşi scoase ochelarii din buzunarul hainei din tweed, se aplecă şi citi inscripţia masivă.

— Măi să fie! exclamă cu entuziasm. O veioză Grimmer veritabilă.

— Grimmer.

— Bertol Grimmer. Celebrul designer german. Printre alte lucruri, el a conceput monumentul victoriei pe care Hitler l-a înălţat în Paris în 1941. Ar fi putut să fie unul dintre cei mai mari artişti ai timpurilor noastre, dar la apusul carierei sale a ieşit la iveală faptul că era pe trei sferturi ţigan. A fost trimis într-un lagăr şi numele lui a fost şters de pe mai multe clădiri şi opere la care a lucrat. Grimmer a supravieţuit, dar şi-a rupt ambele mâini în cariera de piatră unde munceau ţiganii. A continuat să muncească şi după război, deşi, din cauza dizabilităţii, nu a mai atins aceleaşi culmi de glorie. Asta cu siguranţă e făcută în anii de după război.

Aune scoase abajurul.

Harry tuşi:

— De fapt, eu aveam mai degrabă în minte aceste portrete.

— De amator, pufni Aune. Mai bine te-ai concentra asupra acestei statui elegante ce reprezintă o femeie. Zeiţa Nemesis, motivul favorit al lui Bertol Grimmer după război. Zeiţa răzbunării, întâmplător, răzbunarea e adesea unul dintre motivele sinuciderii. Persoana respectivă crede că e vina altcuiva că a eşuat în viaţă şi vrea să-l facă pe acesta să se simtă vinovat recurgând la sinucidere. Şi Bertol Grimmer şi-a luat viaţa după ce şi-a ucis soţia pentru că aceasta avea un iubit. Răzbunare, răzbunare, răzbunare. Ştiai că oamenii sunt singurele creaturi care recurg la răzbunare? Ceea ce e interesant legat de răzbunare...

— Aune?

— A, da, tablourilea astea, vrei să ţi le interpretez, nu? Hm, se aseamănă destul de mult cu testul Rorschach.

— Adică tablourile pe care le arătaţi pacienţilor pentru a face asociaţii?

— Corect. Problema aici e că dacă interpretez aceste tablouri, o să afli probabil mai multe despre viaţa mea interioară decât despre a ei. Doar că nimeni nu mai crede în zilele noastre în testul Rorschach, aşa că de ce nu? Să văd... Aceste tablouri sunt foarte întunecate, probabil că era mai degrabă mânioasă decât deprimată. E clar că unul dintre ele nu este încă terminat.

— Poate că aşa trebuie să fie, poate că formează un întreg?

— Ce te face să spui asta?

— Nu ştiu, poate pentru că lumina celor trei veioze cade perfect pe câte un tablou?

— Hm. Aune duse un deget la gură, gânditor. Ai dreptate. Sigur că ai dreptate. Şi mai ştii ceva Harry?

— Nu. Ce?

— Pentru mine nu înseamnă nimic - scuză-mi expresia - nici cât o ceapă degerată. Asta-i tot?

— Da. A, apropo, mai e un mic detaliu pentru că tot te ocupi de pictat. După cum se vede, paleta e în stânga şevaletului. Nu e foarte incomod?

— Ba da, în afară de cazul în care era stângace.

— Înţeleg. Trebuie să-l ajut pe Halvorsen. Nu ştiu cum aş putea să-ţi mulţumesc.

— Ştiu eu. Îţi trec o oră pe următoarea factură. Halvorsen terminase cu dormitorul.

— Nu avea prea multe lucruri, zise el. E ca şi cum aş percheziţiona o cameră de hotel. Doar haine, obiecte de igienă personală, un fier de călcat, prosoape, lenjerie şi tot aşa. Nici o poză de familie, nici o scrisoare sau documente personale.

O oră mai târziu, Harry înţelese ce vrusese Halvorsen să spună. Cercetaseră tot apartamentul şi se întorseseră în dormitor fără să găsească mare lucru - doar o notă de telefon.

— Asta e un lucru de-a dreptul ciudat, zise Halvorsen şi se aşeză la birou în faţa lui Harry. Cu siguranţă a făcut curăţenie. Poate că a vrut să ia totul cu ea când a plecat, înţelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg. Nu ai văzut vreun laptop?

— Laptop?

— Calculator portabil.

— La ce te referi?

— Nu vezi urma pătrată de pe lemnul ăsta? Harry arătă cu degetul la biroul dintre ei. Se pare că a existat un laptop aici care a fost luat.

— Da?

Harry simţi privirea cercetătoare a lui Halvorsen.

Ajunşi în stradă, se uitară în sus la ferestrele blocului galben pal, în timp ce Harry fumă o ţigară boţită rătăcită în buzunarul interior al hainei.

— Chestia asta cu familia e chiar ciudată, nu? întrebă Halvorsen.

— Ce anume?

— Nu ţi-a spus Møller? Nu au putut să dea de adresa părinţilor ei, a fraţilor, a surorilor sau a oricărei rude în afară de un unchi aflat în închisoare. Møller a trebuit să sune personal la pompe funebre ca să vină să o ia pe biata fată. De parcă moartea n-ar fi şi aşa o experienţă destul de solitară.

— Hm. La ce pompe funebre?

— La Sandemann, zise Halvorsen. Unchiul vrea să fie incinerată.

Harry trase din ţigară şi privi cum fumul se ridică şi se împrăştie. Sfârşitul procesului care începuse cu ţăranul care cultivase tutun pe un câmp din Mexic. Sământa devenise în patru luni o plantă înaltă cât un stat de om şi două luni mai târziu fusese recoltată, scuturată, uscată, sortată, împachetată şi trimisă la fabricile RJ Reynolds din Florida sau Texas unde devenise o ţigară cu filtru într-un pachet, un pachet galben de Camei dintr-un cartuş care fusese apoi exportat în Europa. La opt luni după ce fusese o frunză a unei plante verzi sub soarele Mexicului, cade din buzunarul hainei unui beţiv în timp ce acesta se împiedică pe scări sau dintr-un taxi, sau care se acoperă cu haina în chip de pătură pentru că nu poate sau nu îndrăzneşte să deschidă uşa dormitorului din cauza tuturor monştrilor ascunşi sub pat. Şi apoi, când în cele din urmă găseşte ţigara, boţită şi acoperită de puf de la haină, o bagă în gura ce duhneşte şi o aprinde. După ce frunza de tutun uscată şi tocată poposeşte în acest corp, dăruindu-i o secundă de plăcere, este suflată în aer şi este în sfârşit liberă. Liberă să se topească, să se risipească. Să fie uitată.

Halvorsen tuşi scurt de două ori.

— De unde ştiai că a comandat cheile la lăcătuşeria de pe bulevardul Vibes?

Harry aruncă mucul de ţigară şi strânse şi mai tare haina pe el.

— Se pare că Aune are dreptate, zise el. O să plouă. Dacă mergi direct la poliţie, poţi să mă iei şi pe mine.

— Cu siguranţă sunt mii de lăcătuşerii în Oslo, Harry.

— Mda. L-am sunat pe Knut Arne Ringnes, vicepreşedintele asociaţiei de locatari. O persoană amabilă. Apelează la aceeaşi lăcătuşerie de douăzeci de ani. Mergem?

— Bine că ai venit, zise Beate Lønn în timp ce Harry intra în Casa Durerii. Am descoperit ceva noaptea trecută. Priveşte. Derula caseta şi apăsă butonul PAUSE. O imagine tremurândă cu chipul lui Stine Grette întoarsă spre cagula spărgătorului umplea ecranul. Am mărit o porţiune din imagine. Am vrut să măresc faţa lui Stine la maximum.

— De ce? întrebă Harry aruncându-se în scaun.

— Dacă te uiţi la tejghea, o să vezi că mai sunt opt secunde până când Călăul trage...

— Călăul?

Ea zâmbi ruşinată.

— Aşa îi spun eu în sinea mea. Bunicul meu avea o fermă, aşa că... da.

— Unde era asta?

— În Valle, în zona Sete.

— Şi ai văzut cum erau ucise animalele?

— Da.

Tonul ei nu invita la întrebări suplimentare.

Beate apăsă butonul SLOW şi faţa lui Stine Grette începu să se mişte. Harry văzu cum clipeşte şi cum i se mişcă încet buzele, începuse să se teamă că va vedea iar împuşcătura când Beate opri brusc aparatul video.

— Ai văzut? întrebă ea emoţionată.

Trecură câteva secunde până să îi pice fisa lui Harry.

— Vorbea! zise el. Spune ceva cu câteva secunde înainte de a fi împuşcată, dar nu se aude nimic din cauza zgomotului de la înregistrare.

— Asta pentru că şopteşte.

— Cum de mi-a scăpat asta? Dar de ce? Şi ce spune?

— Sper să aflăm curând. Am vorbit cu un specialist în cititul pe buze de la Institutul pentru Surdomuţi. E în drum spre noi.

— Minunat.

Beate se uită la ceas. Harry îşi muşcă buza de jos, inspiră şi zise încet:

— Beate, am avut cândva...

Văzu cum aceasta deveni rigidă la auzul folosirii numelui mic.

— Am avut o colegă pe care o chema Ellen Gjelten.

— Ştiu, zise ea repede. A fost ucisă lângă râu.

— Da. Când ne împotmoleam într-un caz, aveam mai multe tehnici pentru a activa informaţia care rămânea la nivelul subconştientului. Jocuri de asocieri. Scriam cuvinte pe bucăţi de hârtie, chestii de genul ăsta. Harry zâmbi stânjenit. Poate că sună cam lipsit de substanţă, dar uneori dădea rezultate. Mă gândeam că poate aş putea încerca şi cu tine.

— Cum vrei.

Din nou Harry se gândi cât de sigură pe ea părea Beate când se concentra asupra unei casete video sau asupra unui ecran de calculator. Acum îl privea de parcă tocmai îi propusese să joace poker pe dezbrăcate.

— Vreau să ştiu care e *instinctul* tău legat de acest caz anume, zise el.

Ea râse nervos.

— Hm, instinct.

— Uită o vreme de faptele propriu-zise. Harry se apleacă în faţă. Lasă-ţi deşteptăciunea la o parte. Nu e nevoie să aduci argumente pentru ce spui. Spune doar ce te îndeamnă instinctul.

Ea se uită fix la masă. Harry aştepta. Ea ridică apoi privirea şi se uită drept în ochii lui.

— Pariez pe doi.

— Doi?

— Pariuri sportive. Echipa aflată în deplasare câştigă. Cei cincizeci la sută pe care nu-i rezolvăm niciodată.

— Bine. Şi de ce e aşa?

— Matematică simplă. Când te gândeşti la toţi idioţii pe care nu-i prindem, un tip cum e Călăul, care a reflectat asupra problemei şi ştie câte ceva despre felul nostru de a acţiona, are şanse destul de mari.

— Hm. Harry îşi frecă bărbia. Deci instinctul tău face socoteli matematice?

— Nu doar. E ceva legat de felul în care acţionează. Foarte hotărât. Pare a fi motivat de...

— Beate, ce-l motivează? Banii?

— Nu ştiu. Conform statisticilor, primul motiv al jafurilor sunt banii şi al doilea senzaţiile tari...

— Lasă baltă statisticile, Beate. Acum eşti detectiv. Analizezi nu doar imaginile video, ci şi interpretări ale subconştientului tău referitoare la ce ai văzut. Crede-mă, asta e cea mai importantă pistă a unui detectiv.

Beate îl privi. Harry îşi dădu seama că încerca să o scoată din ale ei.

— Hai! o zori el. Ce motivaţie are Călăul?

— Sentimente.

— Ce fel de sentimente?

— Sentimente puternice.

— Ce fel de sentimente puternice, Beate? Ea închise ochii.

— Dragoste sau ură. Ură. Nu, dragoste. Nu ştiu.

— De ce o împuşcă?

— Pentru că... nu.

— Haide. De ce o împuşcă? Harry îşi apropiase scaunul de al ei.

— Pentru că trebuie. Pentru că a hotărât dinainte...

— Bine! De ce a hotărât dinainte?
Se auzi un ciocănit în uşă.

Harry ar fi preferat ca Fritz Bjelke de la Institutul pentru Surdomuţi să nu fi circulat aşa de repede cu bicicleta, dar acum era în pragul uşii - un bărbat grăsuţ şi blajin cu ochelari rotunzi şi cască roz de biciclist. Bjelke nu era surd şi cu siguranţă nu era mut. Ca să afle cât mai multe despre poziţia buzelor lui Stine Grette, derulară întâi prima parte a casetei video unde se auzea ce spune. În timp ce caseta mergea, Bjelke vorbi fără întrerupere.

— Sunt specialist, dar de fapt cu toţii citim pe buze chiar şi atunci când auzim ce ni se spune. Din acest motiv, e foarte deranjant când sonorul unui film e în urmă cu doar o sutime de secundă.

— Serios, zise Harry. În ceea ce mă priveşte, nu înţeleg nimic doar din mişcarea buzelor.

— Problema e că doar treizeci sau patruzeci la sută dintre cuvinte pot fi citite direct de pe buze. Pentru a înţelege restul, trebuie să studiezi faţa şi limbajul corpului şi să-ţi foloseşti propriile instincte lingvistice şi logice pentru a completa cuvintele care lipsesc. A gândi e la fel de important ca a vedea.

— Aici începe să şoptească, zise Beate.

Bjelke tăcu imediat şi se concentra asupra slabei mişcări a buzelor de pe ecran. Beate opri caseta înainte să fie tras focul de armă.

— Bine, zise Bjelke. Încă o dată. Apoi:

— Încă o dată.

După ce văzu a şaptea oară, dădu din cap în semn că văzuse suficient.

— Nu înţeleg la ce se referă, zise Bjelke. Harry şi Beate schimbară priviri. Dar cred că ştiu ce spune.

Beate aproape că alerga pe coridor pentru a ţine pasul cu Harry.

— E recunoscut drept cel mai bun expert în domeniu din ţară, zise ea.

— Asta nu ne ajută, replică Harry. Chiar el a spus că nu e sigur.

— Dar dacă într-adevăr a spus ce crede Bjelke?

— Nu are nici o logică. Cu siguranţă că a pierdut vreun negativ.

— Nu sunt de acord.

Harry se opri şi Beate aproape că se ciocni de el. Cu o expresie alarmată, ridică privirea spre Harry.

— Bine, spuse el. Beate fii uimită.

— Ce vrei să spui?

— E bine să nu fii de acord. A nu fi de acord înseamnă că ai văzut sau ai înţeles ceva, deşi nu ştii sigur ce. Şi mai e ceva ce eu n-am înţeles. Porni din nou. Să presupunem că ai dreptate. Atunci să ne gândim către ce ne conduce acest lucru. Se opri în faţa liftului şi apăsă pe buton.

— Unde te duci? întrebă Beate.

— Să verific nişte detalii. Mă întorc în mai puţin de o oră. Uşile liftului se deschiseră şi PAS Ivarsson păşi afară.

— Aha! zâmbi el larg. Cei mai buni detectivi au plecat la vânătoare. Ceva nou de raportat?

— Ideea cu echipele paralele e tocmai că nu trebuie să raportăm aşa de des. Sau nu? zise Harry trecând pe lângă el şi intrând în lift. Eu aşa am înţeles de la tine şi de la FBI.

Zâmbetul larg nu se şterse de pe faţa lui Ivarsson.

— Dar e evident că informaţiile-cheie trebuie împărtăşite. Harry apasă butonul pentru primul etaj, dar Ivarsson se puse în uşă.

— Deci?

Harry dădu din umeri.

— Stine Grette îi şopteşte ceva ucigaşului înainte ca acesta să tragă.

— Hm?

— Credem că îi spune: „E vina mea”.

— E vina mea?

— Da.

Ivarsson se încruntă.

— E imposibil, nu? Ar fi mai logic să spună: „Nu e vina mea”. Adică nu e vina ei că şefului de sucursală i-a luat cu şase secunde mai mult să pună banii în sacoşă.

— Nu sunt de acord, replică Harry şi se uită cu intenţie la ceas. Am fost ajutaţi de unul dintre cei mai buni experţi în domeniu din ţară. Beate te poate pune la curent cu detaliile.

Ivarsson se sprijinea de una din uşile liftului care îl împingea nerăbdătoare de la spate.

— Deci în confuzia de moment omite negaţia. Asta e tot ce aveţi? Beate?

Beate roşi.

— Tocmai m-am apucat să studiez înregistrarea jafului băncii din Kirkeveien.

— Vreo concluzie?

Îşi plimbă privirea de la Ivarsson la Harry şi înapoi.

— Deocamdată nu.

— Deci nimic, concluziona Ivarsson. Poate că veţi fi bucuroşi să aflaţi că am identificat nouă suspecţi pe care i-am adus să îi interogăm. Şi avem o strategie să scoatem ceva de la Raskol.

— De la Raskol? întrebă Harry.

— Raskol Baxhet, regele şobolanilor în carne şi oase, zise Ivarsson şi îşi prinse degetele de găicile pantalonilor. Inspiră şi îşi trase în sus pantalonii rânjind vesel. Dar Beate te poate pune la curent cu detaliile mai târziu.

13. MARMURA

Harry era conştient că în anumite chestiuni era limitat. De exemplu, Bogstadveien. Nu îi plăcea Bogstadveien. Nu ştia de ce; poate pentru că pe această stradă, pavată cu aur şi cu petrol, Muntele Fericit din Ţara Fericită, nimeni nu zâmbea. Nici Harry nu zâmbea, dar el locuia pe Bislett, nu era plătit ca să zâmbească şi chiar în acel moment avea motive serioase să nu o facă. Totuşi, asta nu însemna că Harry, ca majoritatea norvegienilor, nu aprecia când i se zâmbea.

În sinea sa, Harry încercă să-l scuze pe băiatul din spatele tejghelei de la 7-Eleven. Probabil că îşi ura slujba, probabil că şi el locuia pe Bislett şi, în plus, începuse din nou să plouă.

Faţa palidă plină de coşuri de un roşu aprins aruncă o privire plictisită asupra legitimaţiei de poliţist.

— De unde să ştiu eu de cât timp e afară tomberonul?

— Pentru că e verde şi îţi blochează jumătate din vederea spre Bogstadveien, zise Harry.

Băiatul mormăi şi îşi duse mâinile la şoldurile pe care abia dacă se ţineau pantalonii.

— O săptămână. Sau aşa ceva. Hei, o grămadă de oameni aşteaptă la coadă.

— Hm. M-am uitat înăuntru. E aproape gol în afară de câteva sticle şi ziare. Ştii cumva cine l-a pus acolo?

— Nu.

— Văd că aveţi o cameră de filmat deasupra tejghelei. Pare că prinde şi tomberonul, nu?

— Dacă aşa ziceţi.

— Dacă mai ai filmarea de vinerea trecută, aş vrea să o văd.

— Sunaţi mâine. Tobben va fi aici.

— Tobben?

— Şeful magazinului.

— Îţi propun să-l suni pe Tobben acum, să-i ceri voie să-mi dai caseta şi nu o să te mai reţin.

— Tre'be s-o caut, zise el şi coşurile de pe faţă i se înroşiră şi mai tare. N-am timp să caut casete acum.

— Bine, făcu Harry fără să se mişte. Dar după ora de închidere?

— Avem deschis non-stop, zise băiatul rotindu-şi privirea.

— Era o glumă, replică Harry.

— Da. Ha, ha, făcu băiatul cu o voce de somnambul. Cumpăraţi ceva sau ce?

Harry clătină din cap şi băiatul se uită peste umărul lui.

— Următorul.

Harry oftă şi se întoarse spre coada de oameni din faţa tejghelei.

— Nu urmează nimeni. Sunt de la Poliţia din Oslo. Ridică în sus legitimaţia. Şi această persoană e arestată pentru că nu vorbeşte corect.

Harry putea fi limitat în anumite chestiuni. Dar chiar în acea clipă, fu mulţumit de replică. Aprecia când i se zâmbea.

Dar nu-i plăcea zâmbetul care părea să facă parte din pregătirea profesională a predicatorilor, a politicienilor şi a celor de la pompe funebre. Zâmbesc din *ochi* în timp ce vorbesc şi acest lucru îi dădea lui Sandemann de la Serviciile Funerare Sandemann o sinceritate care, împreună cu temperatura din camera mortuară din biserica Majorstuen, îl făcură pe Harry să tremure. Se uită în jur. Două coşciuge, un scaun, o coroană de flori, un reprezentant al pompelor funebre în costum negru şi păr pieptănat peste cap.

— Arată minunat, zise Sandemann. Liniştită. Calmă. Demnă. Sunteţi un membru al familiei?

— Nu chiar.

Harry îi arătă legitimaţia de poliţist în speranţa că sinceritatea era rezervată doar apropiaţilor. Dar nu era.

— Un lucru tragic că o viaţă atât de tânără a trebuit să se termine aşa.

Sandemann zâmbi şi îşi împreună palmele. Degetele sale erau neobişnuit de subţiri şi de noduroase.

— Aş vrea să mă uit puţin la hainele cu care era îmbrăcată defuncta atunci când a fost găsită, zise Harry. Mi s-a spus de la birou că le-aţi adus aici.

Sandemann încuviinţă, luă o pungă albă de plastic şi îi spuse că făcuse asta în eventualitatea în care părinţii sau fraţii apăreau şi le cereau. Harry căută degeaba în buzunarele rochiei negre.

— Căutaţi ceva anume? întrebă Sandemann pe un ton nevinovat în timp ce se uita peste umărul lui Harry.

— O cheie de la intrare, îl lămuri Harry. Nu aţi găsit nimic când aţi... Se uită ţintă la degetele noduroase ale lui Sandemann... dezbrăcat-o?

Sandemann închise ochii şi clătină din cap.

— Sigurul lucru de sub rochie era ea însăşi. În afară de poza din pantof, bineînţeles.

— Poza?

— Curios, nu? Ce mai obiceiuri au unii. E tot în pantof. Harry scoase din pungă un pantof negru, cu toc înalt, şi o revăzu în pragul uşii când sosise la ea: rochie neagră, pantofi negri, buze roşii.

Poza era o fotografie îndoită la colţ a unei femei cu trei copii pe o plajă. Părea a fi o poză de vacanţă, de undeva din Norvegia, cu stânci mari şi netede ieşind din apă şi pini înalţi pe dealurile din fundal.

— A venit cineva din familia ei? întrebă Harry.

— Doar unchiul ei. Împreună cu unul dintre colegii dumneavoastră, evident.

— Evident?

— Da, am înţeles că face închisoare.

Harry nu răspunse. Sandemann se aplecă în faţă în aşa fel încât capul lui mic, retras între umeri, îl făcea să semene cu un vultur.

— M-am întrebat şi eu de ce. Şoaptele lui sunau ca un strigăt răguşit de pasăre. De vreme ce nici măcar nu va avea voie să participe la înmormântare, vreau să spun…

Harry tuşi scurt.

— Pot să o văd?

Sandemann păru dezamăgit, dar arătă politicos cu mâna spre unul din coşciuge.

Ca de obicei, Harry fu şocat de cât de mult poate schimba aspectul unui cadavru mâna unui profesionist. Anna chiar părea împăcată. Îi atinse fruntea. Parcă ar fi atins marmură.

— Ce e cu colierul?

— Sunt nişte bănuţi de aur, zise Sandemann. Unchiul ei l-a adus.

— Şi asta ce e?

Harry ridică un mănunchi de hârtii prins cu un elastic gros şi cafeniu. Era un teanc de bancnote de o sută de coroane.

— E un obicei de-al lor, zise Sandemann.

— Cine sunt aceşti *ei* pe care îi tot pomeniţi?

— Nu ştiaţi? Buzele subţiri şi umede ale lui Sandemann se desfăcură într-un zâmbet. Era ţigancă.

Toate mesele din cantina din sediului poliţiei erau ocupate de poliţişti care vorbeau însufleţit. În afară de una. Harry se îndreptă spre ea.

— O să ajungi să-i cunoşti pe colegi în curând, zise el.

Beate îl privi fără să înţeleagă şi el îşi dădu seama că poate că aveau în comun mai multe lucruri decât s-ar fi gândit. Se aşeză şi îi puse în faţă o casetă video.

— A fost filmată în ziua spargerii, în magazinul 7-Eleven aflat în partea diametral opusă băncii. Plus o înregistrare

din joia de dinainte. Ai putea s-o verifici să vezi dacă e ceva interesant?

— Adică să văd dacă apare spărgătorul pe ea? întrebă Beate cu gura plină de pâine şi de pateu.

— Păi putem măcar spera, zise el.

— Bineînţeles, spuse ea cu ochii umeziţi în timp ce se chinuia să înghită mâncarea. În 1993, Kreditkasse din Frogner a fost jefuită. Spărgătorul adusese pentru bani pungi de plastic cu inscripţia Shell pe ele. S-a dovedit că le cumpărase cu doar zece minute înaintea jafului de la cea mai apropiată benzinărie Shell. Purta aceleaşi haine, doar fără mască. L-am arestat o jumătate de oră mai târziu.

— *Noi,* acum opt ani? întrebă Harry fără să se gândească. Chipul lui Beate îşi schimbă culoarea precum un semafor.

Înşfacă o bucată de pâine şi încercă să se ascundă în spatele ei.

— Tatăl meu, şopti ea.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să sune aşa.

— Nu contează, veni răspunsul imediat.

— Tatăl tău...

— A fost ucis, replică ea. Acum mult timp.

Harry tăcu şi ascultă cum mesteca în timp ce îşi studia mâinile.

— De ce ai luat o casetă filmată cu o săptămână înaintea jafului? îl întrebă Beate.

— Tomberonul, zise Harry.

— Ce e cu el?

— Am sunat la firma de salubritate şi am întrebat. A fost comandat într-o joi de un anume Stein Søbstad de pe Industrigata şi a fost livrat la locul cerut, chiar în faţa magazinului 7-Eleven, în ziua următoare. În Oslo există doi Stein Søbstad şi amândoi au negat că ar fi comandat un tomberon. Teoria mea e că spărgătorul a pus să fie aşezat acolo pentru a împiedica vederea prin geam, astfel încât camera să nu-l filmeze în timp ce traversează strada după ce părăseşte banca. Dacă a venit în recunoaştere în jurul

magazinului 7-Eleven în aceeaşi zi în care a comandat tomberonul, poate că vedem pe cineva care se uită la cameră şi pe geam înspre bancă, verificând unghiurile şi aşa mai departe.

— Cu ceva noroc. Martorul din afara magazinului 7-Eleven spune că spărgătorul purta încă mască atunci când a traversat strada, aşa că de ce s-ar fi complicat atât cu tomberonul?

— Poate că planul era să-şi scoată cagula în timp ce traversează. Harry oftă. Nu ştiu, ştiu doar că e ceva în neregulă cu tomberonul verde. E acolo de o săptămână şi în afară de vreun trecător care a aruncat gunoi în el, nu l-a folosit nimeni.

— Bine, zise Beate luând caseta şi ridicându-se.

— Încă ceva, interveni Harry. Ce ştii despre tipul ăsta, Raskol Baxhet?

— Raskol? Beate se încruntă. A fost un fel de figură legendară până s-a predat singur. Dacă ceea ce se zvoneşte e adevărat, într-un fel sau altul, în proporţie de nouăzeci la sută are legătură cu toate jafurile de bănci din Oslo. Cred că ar putea să-i denunţe pe toţi cei care au comis jafuri de bănci în ultimii douăzeci de ani.

— Deci la asta îl foloseşte Ivarsson. Unde e închis? Beate arătă cu degetul peste umărul lui.

— În aripa A de acolo.

— În Botsen?

— Da. Şi a refuzat să discute cu vreun poliţist pe toată durata condamnării.

— Deci ce îl face pe Ivarsson să creadă că va reuşi?

— A găsit în cele din urmă ceva ce Raskol vrea şi pe care îl poate folosi pentru a negocia. În Botsen se spune că e singurul lucru pe care Raskol l-a cerut de când e închis. Permisiunea de a participa la înmormântarea unei rude.

— Da? făcu Harry, sperând ca faţa să nu îl trădeze.

— Va fi înmormântată peste două zile şi Raskol a făcut o cerere către directorul închisorii pentru a-i fi acordată permisiunea de a participa.

După ce Beate plecă, Harry rămase la masă. Pauza de prânz se încheiase şi cantina se golea. Era luminoasă şi confortabilă, şi era aprovizionată de o firmă norvegiană de catering, aşa că Harry prefera să mănânce în oraş. Dar brusc îşi aminti că aici dansase cu Rakel la petrecerea de Crăciun; chiar în acest loc se hotărâse să o abordeze. Sau fusese invers? încă îi mai simţea în palmă linia curbată a spatelui.

Rakel.

Anna avea să fie înmormântată peste două zile şi nimeni nu avea nici cea mai mică îndoială că murise de propria-i mână. El era singura persoană care fusese acolo şi care ar fi putut să îi contrazică, dar nu-şi amintea absolut nimic. Deci de ce să nu lase morţii cu morţii şi viii cu viii? Avea totul de pierdut şi nimic de câştigat. Dacă nu din alt motiv, de ce nu putea să uite de caz măcar de dragul lor, al lui şi al lui Rakel?

Harry se sprijini în coate şi îşi îngropa faţa în mâini.

Dacă ar fi putut să îi contrazică, ar fi făcut-o?

Cei de la masa alăturată se întoarseră la auzul scaunului scrâşnind pe podea şi îl priviră pe poliţistul tuns scurt, cu picioare lungi, cum iese repede din cantină.

14. NOROCUL

Clopoţeii de deasupra uşii sunară tare în chioşcul întunecat şi îngrămădit în timp ce doi bărbaţi intrară în fugă. Magazinul de fructe şi tutun al lui Elmer era unul dintre ultimele chioşcuri de acest fel, cu reviste despre maşini, pescuit şi vânătoare pe un perete şi reviste pentru adulţi, ţigări şi trabucuri pe celălalt şi trei grămezi de bilete de pariuri sportive pe tejghea, între batoane lipicioase cu aromă de lemn dulce şi purcei de marţipan gri şi uscaţi de la Crăciun, legaţi cu o fundă.

— De-abia ai reuşit, zise Elmer, un bărbat slab şi chel de şaizeci de ani, cu barbă şi accent din Nordland.

— Uau, asta da viteză, replică Halvorsen şi îşi scutură ploaia de pe umeri.

— O toamnă tipică de Oslo, zise bărbatul din nord în *bokmål*[2]. Ori secetă, ori potop. Camei de douăzeci?

Harry încuviinţă şi îşi scoase portofelul.

— Şi două bilete de loterie pentru tânărul poliţist?

Elmer îi întinse biletele lui Halvorsen, care îi zâmbi larg şi le băgă repede în buzunar.

— E vreo problemă dacă fumez aici, Elmer? întrebă Harry şi se uită afara, la ploaia care cădea cu găleata, biciuind trotuarul pustiu din faţa ferestrei murdare.

— Nici o problemă, răspunse Elmer şi le dădu restul. Îmi câştig traiul din otravă şi jocuri de noroc.

Se aplecă şi ieşi printr-o perdea maronie, asimetrică, în spatele căreia se auzi cum gâlgâie o maşină de făcut cafea.

— Uite poza, zise Harry. Vreau doar să afli cine e femeia.

— Doar?

Halvorsen se uită la fotografia îndoită şi mată pe care i-o dădu Harry.

---

2 'Una dintre cele două forme oficiale de norvegiană

— Începe cu locul în care a fost făcută poza, confirmă Harry care fu cuprins de un acces de tuse când încercă să reţină fumul în plămâni. Se pare că e o staţiune de vacanţă. Dacă aşa stau lucrurile, cu siguranţă există vreo alimentară mică sau cineva care închiriază căsuţe, ceva de genul ăsta. Dacă familia din poză merge acolo în mod regulat, cineva care lucrează acolo ştie cine sunt. Când afli asta, poţi să laşi restul pe seama mea.

— Toate astea pentru că poza era în pantof?

— Nu e un loc obişnuit să ţii poze, nu? Halvorsen ridică din umeri şi ieşi în stradă.

— Nu s-a oprit, constată Harry.

— Ştiu, dar trebuie să mă duc acasă.

— De ce?

— Din cauza unui lucru numit viaţă. Nu e ceva care te-ar interesa.

Harry încercă să zâmbească pentru a-i arăta că înţelesese gluma.

— Distracţie plăcută!

Clopoţeii sunară şi uşa se trânti după Halvorsen. Harry trase din ţigară şi, în timp ce studia oferta de reviste a lui Elmer, îşi dădu brusc seama ce puţine interese avea în comun cu norvegianul mediu. Oare pentru că nu mai avea nici unul de fapt? Muzica, da, dar nu se mai făcuse nimic bun în ea în ultimii zece ani, nici măcar vechii idoli nu mai scoseseră nimic. Filmele? Dacă ieşea de la vreun film fără sentimentul că i-a fost făcută o lobotomie, se socotea norocos. Nimic altceva. Cu alte cuvinte, singurul lucru care îl mai interesa încă era să găsească oameni şi să-i bage după gratii. Şi nici măcar asta nu-i mai făcea inima să bată ca înainte. Ce era mai înspăimântător, medita Harry lăsându-şi mâna pe tejgheaua rece şi netedă a lui Elmer, era că asta nu-l deranja câtuşi de puţin. Că se dăduse bătut. Pur şi simplu se simţea uşurat că îmbătrânea.

Clopoţeii sunară din nou furios.

— Am uitat să-ţi spun de tipul pe care l-am reţinut aseară pentru deţinere ilegală de arme, zise Halvorsen. Roy Kinnsvik, unul dintre capetele rase de la pizzeria lui Herbert.

Se oprise în prag, cu ploaia care dansa în jurul pantofilor uzi.

— Hm?

— Era evident speriat, aşa că i-am cerut să îmi spună ce doresc să ştiu şi o să-i dau drumul.

— Şi?

— A spus că l-a văzut pe Sverre Olsen în Grünerløkka în noaptea în care a fost ucisă Ellen.

— Şi? Avem mai mulţi martori care pot confirma asta.

— Da, dar tipul ăsta l-a văzut pe Olsen stând şi discutând cu cineva aflat într-o maşină.

Ţigara lui Harry căzu pe podea. O ignoră.

— Ştie cine era? întrebă el încet. Halvorsen clătină din cap în semn că nu.

— Nu, l-a recunoscut pe Olsen doar.

— Ţi l-a descris?

— Şi-a amintit doar că s-a gândit că tipul seamănă cu un poliţist. Dar a zis că probabil l-ar putea recunoaşte.

Harry simţi cum se încălzeşte pe sub haină şi rosti fiecare cuvânt cu grijă:

— A putut să spună ce fel de maşină era?

— Nu, a trecut în grabă pe lângă ea.

Harry încuviinţă, mângâind tejgheaua cu mâna. Halvorsen îşi drese glasul:

— Dar crede că era o maşină sport.

Harry observă ţigara de pe podea din care ieşea fum.

— Ce culoare?

Halvorsen ridică mâna în semn că se scuză.

— Era roşie? întrebă Harry cu o voce joasă şi groasă.

— Ce ai spus?

Harry îşi îndreptă spatele.

— Nimic. Ţine minte numele. Şi du-te acasă să-ţi vezi de viaţă. Clopoţeii sunară din nou.

Harry încetă să mai mângâie tejgheaua, dar nu îşi luă mâna de pe ea. Brusc, o simţi ca pe o marmură rece.

Astrid Monsen avea patruzeci şi cinci de ani şi trăia din traduceri de literatură franceză în garsoniera ei din Sorgenfrigata. Nu exista nici un bărbat în viaţa ei, dar avea o înregistrare cu un câine care latră pe care şi-o punea noaptea. Harry îi auzi paşii şi cel puţin trei încuietori fură descuiate înainte ca uşa să se crape puţin şi o faţă mică şi pistruiată sub nişte bucle negre să se uite la el.

— Îh, exclamă când văzu silueta înaltă a lui Harry.

Faţa poate că îi era necunoscută, dar avu imediat senzaţia că o mai întâlnise. Probabil datorită felului detaliat în care Anna îşi descrisese sinistra vecină.

— Harry Hole de la Omucideri, zise el arătându-i legitimaţia. Am câteva întrebări în legătură cu seara în care a murit Anna Bethsen.

Încercă să-i zâmbească încurajator când văzu că aceasta rămăsese cu gura căscată. Din colţul ochiului, Harry zări o mişcare în spatele geamului uşii vecine.

— Pot să intru, *fru* Monsen? Nu durează decât un minut. Astrid Monsen făcu doi paşi în spate şi Harry profită de prilej să se strecoare înăuntru şi să închidă uşa după el. Acum vedea bine tunsoarea ei afro. Era evident că părul era vopsit negru şi îi înconjura capul mic şi alb precum un glob enorm.

Stăteau unul în faţa celuilalt în lumina slabă de pe hol, lângă nişte flori uscate şi un poster cu ramă de la Muzeul Chagall din Nisa.

— M-aţi mai văzut până acum? întrebă Harry.

— Ce... vreţi să spuneţi?

— Dacă m-aţi mai văzut până acum. Vă spun restul după. Aceasta deschise şi închise gura. Apoi scutură ferm din cap în semn că nu.

— Bine, zise Harry. Aţi fost acasă marţi noaptea? Ea încuviinţă.

— Aţi văzut sau auzit ceva?

— Nimic, răspunse ea, cam prea repede pentru gustul lui Harry.

— Nu vă grăbiţi şi gândiţi-vă, spuse el şi încercă să-i zâmbească prietenos, dar aceasta nu era cea mai exersată expresie din repertoriul lui facial.

— Nimic... zise ea, căutând din priviri uşa din spatele lui Harry. Absolut nimic.

Înapoi pe stradă, Harry îşi aprinse o ţigară. O auzise pe Astrid Monsen cum încuie yala în secunda în care el ieşise pe uşă. Biata de ea. Era ultima de pe listă şi putu să ajungă acum la concluzia că nimeni nu-l văzuse sau auzise în noaptea în care murise Anna.

Trase de două ori din ţigară şi o aruncă.

Acasă, se aşeză pe scaun şi privi timp îndelungat ochiul roşu al robotului telefonic înainte să apese pe butonul PLAY. Era Rakel care îi ura noapte bună şi un ziarist care dorea un comentariu în legătură cu cele două spargeri de bănci. După aceea, rederulă caseta şi ascultă mesajul Annei: „Şi vrei să te îmbraci cu blugii care ştii că-mi plac mie?”

Îşi şterse faţa. Apoi scoase caseta şi o aruncă la coş. Afară picura şi în casă Harry tot schimba canalele la televizor. Handbal feminin, telenovele şi o emisiune concurs în care puteai să devii milionar. Harry se opri la o discuţie pe un canal suedez dintre un filosof şi un sociolog antropolog despre conceptul de răzbunare. Unul din ei susţinea că o ţară precum SUA, care reprezintă anumite valori cum ar fi democraţia şi libertatea, are responsabilitatea morală de a răzbuna atacurile de pe teritoriul ei pentru că acestea sunt în acelaşi timp atacuri asupra valorilor pe care le reprezintă.

„Doar măsurile punitive - şi punerea lor în practică - pot proteja un sistem atât de vulnerabil cum e democraţia.”

„Dar dacă chiar valorile pe care le reprezintă democraţia cad victime unui act de răzbunare? obiectă celălalt. Ce se întâmplă dacă drepturile celeilalte naţiuni, stabilite prin legile internaţionale, sunt violate? Ce fel de valori apăraţi dacă îi privaţi de drepturi pe cetăţenii nevinovaţi în vânătoarea de vinovaţi? Şi cum rămâne cu valoarea morală a obrazului întors?”

„Problema e că nu avem decât doi obraji, zise celălalt bărbat şi zâmbi. Nu?”

Harry opri televizorul. Se întrebă dacă să o sune pe Rakel, dar se hotărî că era prea târziu. Încercă să citească vreo câteva pagini dintr-o carte de Jim Thompson, dar descoperi că-i lipseau filele de la 24 la 38. Se ridică şi începu să măsoare camera în sus şi în jos. Deschise frigiderul şi se uită cuprins de frustrare la o bucată de brânză albă şi la un borcan cu gem de căpşuni. Avea chef de ceva, dar nu ştia de ce. Trânti uşa frigiderului. Pe cine încerca să păcălească? De fapt, dorea să bea ceva.

La ora două dimineaţa când se trezi, îşi dădu seama că dormise pe scaun complet îmbrăcat. Se ridică, se duse la baie şi bău un pahar de apă.

— La dracu', îşi spuse uitându-se în oglindă.

Intră în dormitor şi aprinse calculatorul. Găsi pe internet 104 articole în norvegiană despre sinucidere, dar nici unul despre răzbunare, doar cuvinte-cheie şi legături cu motive ale răzbunării în literatura şi mitologia greacă. Tocmai se pregătea să-l închidă, când îşi dădu seama că nu-şi mai verificase e-mailul de câteva săptămâni. Avea două mesaje. Unul era de la furnizorul de cablu care îl avertiza în urmă cu două săptămâni că îi vor întrerupe conectarea. Cealaltă adresă era anna.beth@chello.no. Dădu clic de două ori şi citi mesajul: „Bună Harry. Să nu uiţi de cheie. Anna”. Ora arăta că fusese trimis cu două ore înainte ca el să se întâlnească cu ea pentru ultima oară. Mai citi mesajul o dată. Atât de scurt. Aşa de... simplu. Presupuse că aşa se trimiteau de fapt mesajele. „Bună Harry.” Pentru cineva din

afară, cu siguranţă că păreau doi vechi prieteni, dar fuseseră împreună doar şase săptămâni în urmă cu mult timp, iar el nici măcar nu ştia că ea avea adresa lui de e-mail.

Când adormi, visă că era din nou cu pistolul în bancă. Oamenii din jurul lui erau făcuţi din marmură.

15. GADJO

— Ce vreme minunată e astăzi! zise Bjarne Møller când intră în biroul lui Harry şi al lui Halvorsen în dimineaţa următoare.

— Da, bineînţeles. Doar ai geam, făcu Harry fără să-şi ridice privirea din ceaşca de cafea. Şi scaun nou, adăugă el în timp ce Møller se aşeză pe scaunul stricat al lui Halvorsen, care gemu de durere.

— Bună, rază de soare. Ai o zi proastă? Harry ridică din umeri.

— Mă apropii de patruzeci de ani şi a început să-mi placă să fiu morocănos. E ceva în neregulă cu asta?

— Deloc. Mă bucur să te văd la costum, apropo.

Harry îşi ridică reverele de la haină de parcă abia atunci ar fi descoperit că poartă costumul închis la culoare.

— Ieri a fost şedinţă cu şefii departamentelor, zise Møller. Vrei versiunea lungă sau cea scurtă?

Harry amestecă în cafea cu un creion.

— Trebuie să oprim investigaţia în cazul lui Ellen, nu?

— Cazul a fost închis de o grămadă de timp, Harry. Şi şeful de la Investigaţii spune că îi baţi la cap să verifice tot felul de probe.

— Ieri am găsit un martor nou care...

— Mereu apare câte un martor nou, Harry. Pur şi simplu vor să te opreşti.

— Dar...

— Harry, am tras linie sub acest caz. Îmi pare rău. Møller se întoarse din uşă. Mergi şi plimbă-te prin soare. E posibil să nu mai fie curând o zi aşa de călduroasă.

— Se zvoneşte că e soare afară, zise Harry când intră în Casa Durerii şi dădu cu ochii de Beate.

— Stinge lumina, îi ceru ea. Şi o să-ţi arăt ceva.

La telefon păruse emoţionată, dar nu precizase de ce. Luă telecomanda.

— Nu am găsit nimic pe caseta din ziua în care a fost comandat tomberonul, dar m-am uitat la caseta din ziua spargerii.

Harry văzu magazinul 7-Eleven pe ecran. Văzu tomberonul verde în faţa geamului, pâinicile cu stafide din magazin, ceafa şi spatele băiatului cu care vorbise cu o zi înainte. Servea o fată care cumpăra lapte, revista *Cosmopolitan* şi prezervative.

— Ceasul arată 15.05, deci cu aproximativ cincisprezece minute înainte de spargere. Uită-te acum.

Fata îşi luă cumpărăturile şi plecă, coada înainta şi un bărbat îmbrăcat într-o salopetă neagră şi o căciulă trasă bine peste urechi arătă la ceva de pe tejghea. Îşi ţinea capul plecat ca să nu i se poată zări faţa. Avea sub braţ o sacoşă neagră împăturită.

— La dracu'! şopti Harry.

— E Călăul, zise Beate.

— Sigur? Mulţi oameni poartă salopete negre, iar hoţii nu au căciulă.

— Când se va îndepărta de tejghea, o să vezi că are aceiaşi pantofi ca şi pe caseta video. Şi uită-te că pe stânga are o protuberantă. E AG3.

— L-a lipit de corp. Dar ce face la 7-Eleven?

— Aşteaptă maşina blindată şi are nevoie de un post de observaţie de unde să nu sară în ochi. A făcut un raid prin zonă şi ştie că maşina blindată vine între 15.15 şi 15.20. Între timp, nu se poate plimba pe acolo cu cagula pe faţă anunţându-şi intenţiile, aşa că foloseşte o căciulă care îi acoperă aproape toată faţa. Dacă te uiți bine, când se îndreaptă spre tejghea se vede un dreptunghi mic de lumină clipind pe el. E reflexia unei sticle. Porţi ochelari, Călău nenorocit ce eşti! Beate vorbea pe un ton scăzut, dar rapid, cu o mânie pe care Harry nu o mai văzuse la ea înainte. E clar că ştie de camera de supraveghere din

magazin. Nu-şi arată nici o părticică din faţă. Uite-l cum verifică unghiurile! Şi se pricepe chiar foarte bine. Trebuie să recunosc asta.

Băiatul din spatele tejghelei îi dădu bărbatului în salopetă o chiflă cu stafide şi luă cele zece coroane pe care acesta i le întinse.

— Salut.

— Da, zise Beate. Nu poartă mănuşi. Dar nu pare a fi atins ceva în magazin. Şi aici se vede dreptunghiul de lumină de care îţi spuneam.

Harry nu scoase nici un cuvânt.

Bărbatul ieşi din magazin în timp ce ultima persoană de la coadă era servită.

— Hm. Va trebui să căutăm din nou martori, zise Harry şi se ridică.

— Eu n-aş fi atât de optimistă, replică Beate uitându-se încă la ecran. Adu-ţi aminte că doar un martor l-a văzut pe Călău plecând din bancă vinerea la o oră de vârf. Cea mai bună ascunzătoare a unui infractor este mulţimea.

— Bine, dar ai cumva alte sugestii?

— Stai jos că altfel o să pierzi partea cea mai tare.

Uşor contrariat, Harry îi aruncă o privire şi se întoarse cu faţa spre ecran. Băiatul din spatele tejghelei se răsuci spre cameră cu un deget vârât în nas.

— Despre asta e vorba? mormăi Harry.

— Uită-te pe geam la tomberon.

Fereastra reflecta lumina, dar bărbatul în salopetă mai putea fi încă zărit. Stătea pe trotuar, între tomberon şi maşina parcată. Era cu spatele la cameră şi cu o mână pe tomberon. Părea că supraveghează banca în timp ce muşca din chifla cu stafide. Sacoşa pe care o avea cu el era jos pe asfalt.

— Aici e postul lui de observaţie, zise Beate. A comandat tomberonul şi a pus să fie lăsat chiar în acel loc. E ingenios de simplu. Poate aştepta maşina blindată ascuns de camerele de supraveghere. Şi uită-te la felul în care stă. În

primul rând, jumătate din trecători nu îl pot vedea din cauza tomberonului, iar cel pe care îl văd, un bărbat într-o salopetă şi cu căciulă lângă un tomberon: poate un muncitor, gunoier sau constructor. Pe scurt, nimic care ar putea rămâne întipărit pe scoarţa cerebrală. Nu-i de mirare că nu avem martori.

— Lasă nişte amprente unsuroase pe tomberon, zise Harry. Păcat că a plouat toată săptămâna.

— Dar chifla cu stafide...

— Îşi mănâncă până şi amprentele, oftă Harry.

—... îl face să-i fie sete. Uită-te!

Bărbatul se apleacă, trase fermoarul sacoşei şi scoase o pungă albă de plastic din care luă o sticlă.

— Coca-cola, şopti Beate. Am mărit imaginea înainte să vii. E o sticlă de cola cu dop.

Bărbatul ridică sticla şi desfăcu dopul. Apoi îşi lăsă capul pe spate, ridică sticla sus în aer şi bău. Văzură cum soarbe ultimele înghiţituri, dar căciula îi ascundea gura deschisă şi faţa. Apoi puse sticla în punga de plastic, o înnodă şi se pregătea să o pună în sacoşă când se opri.

— Priveşte. Acum se gândeşte, şopti Beate şi apoi zise pe un ton uşor schimbat: Oare cât loc vor ocupa banii? Cât loc vor ocupa banii?

Personajul principal studie sacoşa. Se uită la tomberon. Se hotărî şi cu o mişcare rapidă a braţului, punga cu sticla în ea zbură prin aer şi ateriza în tomberonul deschis.

— Coş! strigă Harry.

— Mulţimea aplaudă frenetic! ţipă Beate.

— La dracu'! strigă Harry.

— O, nu, zise şi Beate şi dădu cu fruntea în volan cuprinsă de disperare.

— Cu siguranţă tocmai au fost aici, zise Harry. Stai puţin. Deschise uşa maşinii în faţa unui biciclist care se feri din calea lui şi traversă strada în fugă, intră la 7-Eleven şi se duse la tejghea.

— Când au luat tomberonul? îl întrebă pe băiatul care tocmai se pregătea să împacheteze doi cârnaţi Big Bite pentru două fete grase.

— Staţi la coadă, ce Dumnezeu! zise băiatul fără să ridice privirea. Una din fete pufni indignată în timp ce Harry se aplecă, blocând accesul la sticlele de ketchup şi îl luă pe băiat de cămaşa verde.

— Bună, tot eu sunt, zise Harry. Ascultă-mă cu atenţie, altfel cârnatul ăsta o să-ţi intre direct...

Expresia îngrozită a băiatului îl făcu pe Harry să se mai calmeze. Îi dădu drumul şi arătă spre fereastra pe care se vedea Nordea Bank de partea cealaltă a străzii din cauza spaţiului lăsat de tomberon.

— Când au ridicat tomberonul? Repede! Băiatul înghiţi în sec şi se holbă la Harry.

— Acum. Chiar acum.

— Când acum?

— Acum două minute, îşi mutase privirea.

— Unde îl duc?

— De unde să ştiu? Nu ştiu nimica despre tomberoane.

— Nimic.

— Ăă?

Dar Harry deja dispăruse.

Harry duse telefonul roşu al lui Beate la ureche.

— Salubrizarea? Sunt de la poliţie, inspector Harry Hole. Unde goliţi tomberoanele? Da, cele particulare. În Metodica, bine. Pe unde vine... Verkseier Furulands vei din Alnabru? Mulţumesc. Cum? *Sau* Grønmo? De unde ştiu eu care...?

— Priveşte, zise Beate. Un blocaj.

Maşinile formau un perete aparent de netrecut până înspre intersecţia din faţa cafenelei Kafe Lorry din Hegdehaugsveien.

— Ar fi trebuit să o luăm prin Uranienborgveien, zise Harry. Sau prin Kirkeveien.

— Păcat că nu conduci tu, zise Beate şi forţă roata din faţă să urce pe trotuar, aplecându-se pe claxon şi accelerând.

Oamenii se dădură la o parte.

— Alo? zise Harry la telefon. Tocmai aţi ridicat un tomberon verde de pe Bogstadveien, lângă intersecţia cu Industrigata. Unde a fost dus? Da, aştept.

— Hai să încercăm să o luă pe Alnabru, spuse Beate şi se băgă în intersecţie în faţa unui tramvai.

Roţile derapară pe şinele de fier până ce dădură de asfalt. Harry avu o senzaţie vagă de deja-vu.

Ieşiseră pe Pilestredet când operatorul de la Salubrizare se întoarse la telefon şi îi spuse că nu a putut să ia legătura telefonică cu şoferul maşinii, dar *probabil* că era în drum spre Alnabru.

— Bine, zise Harry. Puteţi suna la Metodica şi să îi rugaţi să nu golească conţinutul tomberonului în incinerator până nu... Biroul e închis între 11.30 şi 12.00? Fii atentă! Nu, vorbeam cu şoferul. Nu, şoferul *meu.*

În tunelul Ibsen, Harry sună la sediul poliţiei şi îi rugă să trimită o maşină la Metodica, dar nu era nici o maşină mai aproape de cincisprezece minute.

— La dracu'!

Harry aruncă telefonul peste umăr şi lovi în bord.

La sensul giratoriu dintre Byporten şi Piaza, Beate se strecură în spaţiul dintre un autobuz roşu şi o furgonetă Chevy, trecând peste linia albă. Când trecu cu 110 km/oră de intersecţia cunoscută sub numele de „maşina de trafic" şi derapa scrâşnind în curba de pe partea cu fiorduri a Gării Centrale din Oslo, Harry îşi dădu seama că nu erau pierdute toate speranţele.

— Cine a fost nebunul care te-a învăţat să conduci? o întrebă el, ţinându-se strâns în timp ce făceau slalom printre maşinile de pe autostrada cu trei benzi ce ducea la tunelul Ekeberg.

— Am învăţat singură, zise Beate.

În mijlocul tunelului Vålerenga, se ivi în faţa lor un camion mare şi urât ce scotea fum de motorină. Trecu pe banda din dreapta; în spate, susţinut de două braţe galbene, se afla un tomberon verde pe care scria SALUBRIZARE OSLO.

— Daaa! strigă Harry.

Beate trecu în faţa camionului, încetini şi aprinse indicatorul din dreapta. Harry lăsă geamul în jos, scoase pe geam o mână în care ţinea legitimaţia şi făcu semn şoferului camionului să oprească.

Şoferul nu avu nimic de obiectat când Harry se uită în tomberon, dar se întrebă dacă nu ar trebui să aştepte să ajungă în curtea din Metodica, unde puteau să verse conţinutul pe jos.

— Nu vreau să se spargă sticla! strigă Harry din spatele camionului, încercând să acopere zgomotul traficului.

— Mă gândeam la costumul dumneavoastră, zise şoferul, dar Harry deja se căţărase în tomberon.

În clipa următoare, se auzi din el un bubuit, iar Beate şi şoferul îl auziră pe Harry înjurând. Apoi zgomote, semn că acesta continua să caute. Şi, în cele din urmă, un alt „Daaa!” înainte ca acesta să reapară din container cu o pungă albă de plastic deasupra capului ca un trofeu.

— Dă-i imediat sticla lui Weber şi spune-i că e urgent, zise Harry când Beate porni maşina. Transmite-i salutările mele.

— Asta o să-l ajute cu ceva? Harry clătină din cap.

— Nu. Spune-i doar că e urgent.

Beate râse. Nu mult, nici din toată inima, dar Harry observă că râse.

— Mereu eşti aşa de entuziast? îl întrebă ea.

— Eu? Dar tu? Erai cât pe ce să ne bagi în mormânt pentru dovada asta, nu?

Ea zâmbi, dar nu răspunse. Se uită în oglinda retrovizoare înainte să se întoarcă pe bandă. Harry se uită la ceas.

— La naiba!

— Ai întârziat la vreo întâlnire?

— Crezi că ai putea să mă duci până la biserica Majorstuen?

— Sigur. De asta porţi costum negru?

— Da. Un... prieten.

— Atunci poate că ar fi bine să scapi de pata maro de pe umăr. Harry întoarse capul.

— De la container, zise el, dând cu mâna. Se mai vede? Beate îi dădu o batistă.

— Încearcă cu nişte salivă. Era un prieten apropiat?

— Nu. Sau da... pentru o vreme. Dar trebuie să te duci la înmormântări, nu?

— Tu te duci?

— Tu nu?

— Nu am fost decât la o înmormântare în viaţa mea. Nu mai spuseră nimic.

— A tatălui tău? Ea încuviinţă.

Trecură de intersecţia din Sinsen. În Muselunden, zona verde mai jos de Haraldsheimen, un bărbat şi doi copii ridicau un zmeu. Toţi trei se uitau la cerul albastru şi Harry îl văzu pe bărbat că îi dă sfoara celui mai înalt din băieţi.

— Tot nu l-am prins pe cel care a făcut-o, zise ea.

— Nu, nu l-am prins. Nu încă.

— Domnul a dat, Domnul a luat, zise preotul, uitându-se peste şirurile de bănci goale la bărbatul înalt, tuns scurt, care tocmai intrase pe vârfuri şi care căuta un loc în spate. Aşteptă în timp ce ecoul unui suspin se stingea sub tavanul arcuit: Dar uneori, El pare doar că ia.

Preotul accentua *ia* şi acustica bisericii înălţă cuvântul şi-l purtă până în spate. Suspinul se auzi din nou tare. Harry se uită în jur. Crezuse că Anna, care era extravertită şi plină de

viaţă, avea o grămadă de prieteni, dar Harry numără doar opt oameni, şase pe rândul din faţă şi doi mai în spate. Opt. Ei da, oare la înmormântarea lui câţi ar veni? Opt oameni poate că nu era chiar atât de puţin.

Suspinul venea din primul rând, unde Harry văzu trei capete acoperite de eşarfe şi trei bărbaţi cu capul gol. Ceilalţi doi erau un bărbat care stătea în stânga şi o femeie la mijloc. Recunoscu tunsoarea afro a lui Astrid Monsen.

Pedalele orgii scârţâiră şi muzica începu. Un psalm. O rugăciune lui Dumnezeu. Harry închise ochii şi simţi cât era de obosit. Din orgă se ridicau şi coborau note, iar cele înalte picurau precum apa din tavan. Vocile fragile cântau despre iertare şi milă. Îşi dori să se poată cufunda în ceva care să-l încălzească şi să-l ascundă. Dumnezeu va veni să-i judece pe vii şi pe morţi. Răzbunarea lui Dumnezeu. Dumnezeu ca Nemesis. Notele joase ale orgii făceau băncile de lemn neocupate să vibreze. Cu sabia într-o mână şi cu balanţa în cealaltă, pedeapsă şi dreptate. Sau fără pedeapsă şi fără dreptate. Harry deschise ochii.

Patru bărbaţi cărau coşciugul. Harry îl recunoscu pe poliţistul Ola Li în spatele a doi bărbaţi negricioşi în costume Armani, cu cămăşi desfăcute la gât. Cea de-a patra persoană era aşa de înaltă încât făcea coşciugul să se balanseze. Costumul atârna larg pe corpul lui slab, dar era singurul dintre cei patru care nu părea doborât de greutatea sicriului. Privirea lui Harry fu atrasă de faţa lui. Îngustă, cu linii fine şi ochi mari, căprui, plini de durere, adânciţi în orbite. Părul negru era pieptănat peste cap într-o coadă, lăsând să se vadă fruntea înaltă şi lucioasă. Buzele în formă de inimă erau încadrate de o barbă lungă şi îngrijită. Era ca şi cum Isus Hristos ar fi coborât din altarul din spatele preotului. Şi mai era ceva: sunt puţine feţele despre care se poate spune aşa ceva, dar această faţă *radia.* În timp ce cei patru se apropiau de Harry dinspre strană, acesta încercă să-şi dea seama ce o făcea să

radieze. Oare durerea? În nici un caz plăcerea. Bunătatea? Răutatea diabolică?

Privirea li se încrucişa preţ de o clipă în timp ce treceau. În spatele lor venea Astrid Monsen cu ochii plecaţi, un bărbat de vârstă mijlocie cu înfăţişare de contabil şi trei femei, două mai în vârstă şi una mai tânără, îmbrăcate în fuste colorate. Suspinau şi se văitau, dându-şi ochii peste cap şi frângându-şi mâinile de durere.

Harry se ridică în picioare în timp ce micul cortegiu părăsea biserica.

— Ciudaţi ţiganii ăştia, nu, Hole?

Cuvintele răsunară în biserică. Harry se întoarse. Era Ivarsson în costum negru, cravată şi cu un zâmbet pe faţă.

— Când eram mic, aveam un grădinar ţigan. Ursar, din aceia care călătoresc din loc în loc cu urşi care joacă. Îl chema Josef. Cânta şi glumea tot timpul. Dar moartea, vezi... Aceşti oameni au o legătură mai strânsă cu moartea decât noi. Le e foarte frică de spiritele morţilor. Cred că aceştia se întorc. Josef se ducea la o femeie care alunga aceste spirite. Se pare că doar femeile pot să facă asta. Haide.

Ivarsson îl atinse uşor pe braţ pe Harry. Harry trebui să strângă din dinţi ca să reziste impulsului de a-l da la o parte. Coborâră treptele bisericii. Zgomotul traficului de pe Kirkeveien acoperi bătaia clopotelor. Un Cadillac negru cu uşa din spate deschisă aştepta cortegiul mortuar pe strada Schønings.

— Duc coşciugul la crematoriul Vestre, zise Ivarsson. Arderea corpului e un obicei hindus pe care l-au adus din India. În Anglia, ard caravana celui decedat, dar nu li se mai dă voie să o încuie acolo şi pe văduvă. Râse. Li se dă voie să ia bunurile personale. Josef mi-a povestit despre o familie a unui ţigan din Ungaria care se ocupa cu dărâmatul clădirilor. I-au pus dinamită în coşciug şi întregul crematoriu a sărit în aer.

Harry scoase un pachet de Camei.

— Ştiu de ce ai venit, Hole, spuse Ivarsson continuând să zâmbească. Ai sperat că vei putea avea o discuţie cu el, şi Ivarsson arătă cu capul înspre cortegiu, spre silueta înaltă şi subţire ce păşea încet în timp ce ceilalţi trei se tot împiedicau, încercând să ţină pasul.

— El e acel Raskol? întrebă Harry şi strecură o ţigară între buze. Ivarsson încuviinţă.

— E unchiul ei.

— Şi ceilalţi?

— Se pare că sunt prieteni.

— Şi familia?

— Nu o recunosc pe decedată.

— Cum?

— Asta-i versiunea lui Raskol. Ţiganii sunt mincinoşi notorii, dar ce spune acesta e în concordanţă cu poveştile lui Josef despre felul lor de a gândi.

— Adică?

— Onoarea familiei e totul. Din cauza asta a fost renegată. După spusele lui Raskol, a fost măritată cu un ţigan grec - un *gringo* - în Spania când avea paisprezece ani, dar a fugit cu un *gadjo* înainte să se consume căsătoria.

— *Gadjo?*

— Cineva care nu e ţigan. Un marinar danez. Cel mai rău lucru pe care-l poţi face. Aduce ruşine întregii familii.

— Hm. Ţigara neaprinsă se clătina în sus şi în jos în gura lui Harry în timp ce vorbea. Înţeleg că-l cunoşti pe acest Raskol destul de bine?

Ivarsson împrăştie cu mâna un fum imaginar.

— Am avut o discuţie ciudată. Mai degrabă fleacuri. O să vorbim serios după ce se încheie partea noastră din înţelegere, cu alte cuvinte după ce se încheie înmormântarea.

— Deci nu a zis prea multe până acum.

— Nimic important pentru investigaţie. Dar tonul a fost pozitiv.

— Aşa de pozitiv încât poliţia să îl ajute să-şi ducă ruda la locul de veci?

— Preotul a întrebat dacă eu sau Li vrem să fim unul dintre cei care vor duce coşciugul pentru a completa numărul. Nu-i nici o problemă, oricum suntem aici să stăm cu ochii pe el. Şi vom continua. Să stăm cu ochii pe el, vreau să spun.

Harry se uită cu ochii întredeschişi la soarele pătrunzător de toamnă.

Ivarsson se întoarse spre el:

— Hai să clarific un lucru, Hole. Nu are nimeni voie să vorbească cu Raskol până nu am terminat noi cu el. Nimeni. De trei ani de zile tot încerc să ajung la o înţelegere cu omul care ştie tot. Şi acum am reuşit. Nu are nimeni voie să strice asta. Înţelegi ce spun?

— Spune-mi, Ivarsson, dacă tot avem o discuţie tete-a-tete, zise Harry scoţând un fir de tutun din gură, cazul ăsta a devenit o competiţie între noi doi?

Ivarsson ridică privirea spre soare şi chicoti.

— Ştii ce-aş fi făcut dacă aş fi în locul tău? replică acesta cu ochii închişi.

— Ce? răspunse Harry când tăcerea deveni de nesuportat.

— Mi-aş fi dus costumul la curăţătorie. Arăţi de parcă ai fi stat într-o ladă de gunoi. Îşi duse două degete la sprânceană. O zi bună!

Harry rămase singur pe trepte fumând în timp ce privea sicriul alb ce trecea zgâlţâindu-se.

Halvorsen se întoarse cu scaunul când intră Harry.

— Ce bine că ai venit. Am veşti bune. Ah... la dracu', ce duhoare!

Halvorsen se ţinu de nas şi spuse cu voce de crainic care anunţă vremea:

— Ce s-a întâmplat cu costumul tău?

— Am căzut într-o ladă de gunoi. Ce veşti ai?

— Ah... da, m-am gândit că fotografia ar putea să fie dintr-o staţiune din Sørland, aşa că am trimis e-mailuri tuturor secţiilor de poliţie din Aust-Agder. Şi bingo, un ofiţer din Risør m-a sunat imediat să-mi spună că ştie plaja. Dar ştii ce?

— Ce?

— Nu e în Sørland, ci în Larkollen!

Halvorsen îl privi pe Harry zâmbind şi aşteptând şi, văzând că acesta nu reacţionează, adăugă:

— În Østfold. Lângă Moss.

— Ştiu unde e Larkollen, Halvorsen.

— Da, dar ofiţerul ăsta e din...

— Şi cei din Sørland se duc în vacanţă. Ai sunat la Larkollen? Halvorsen îşi dădu ochii peste cap disperat.

— Bineînţeles. Am sunat la camping şi în două locuri unde închiriază cabane. Şi la singurele magazine alimentare.

— Şi, ceva?

— Da. Halvorsen se lumină din nou. Am trimis poza prin fax şi unul dintre tipii de la alimentară o cunoaşte. Au una dintre cele mai bune cabane din zonă. Duce din când în când corespondenţa acolo.

— Şi cum o cheamă pe femeie?

— Vigdis Albu.

— Albu? Elbow?

— Da. Sunt doar două în Norvegia. Una e născută în 1909. Cealaltă are patruzeci şi trei de ani şi locuieşte în Bjornetråkket nr. 12 în Slemdal cu Arne Albu. Şi uite - numărul de telefon, şefu'.

— Nu mai îmi spune aşa, zise Harry şi înhaţă telefonul. Halvorsen mormăi:

— Ce e? Eşti într-o dispoziţie proastă?

— Da, dar nu despre asta e vorba. Møller e şeful. Nu eu, ai înţeles?

Halvorsen se pregătea să spună ceva când Harry ridică grăbit mâna.

— *Fru* Albu?

Cineva avusese nevoie de mult timp, de mulţi bani şi de mult spaţiu ca să ridice casa familiei Albu. Şi mult bun-gust. Sau, după părerea lui Harry, mult prost gust. Arăta ca şi cum arhitectul - dacă existase aşa ceva - ar fi încercat să combine tradiţionalele cabane norvegiene cu stilul caselor de pe plantaţiile din sudul Statelor Unite şi cu un strop de strălucire roz suburbană. Picioarele lui Harry se cufundară în pietrişul aleii ce trecea pe lângă o grădină îngrijită cu arbuşti ornamentali şi cu un cerb mic de bronz care bea dintr-o fântână. Pe acoperişul garajului se afla un blazon oval de cupru cu un steag cu un triunghi galben pe fundalul unui triunghi negru.

Se auzi un câine lătrând furios din spatele casei. Harry urcă treptele mari dintre coloane, sună la uşă şi se aşteptă oarecum să fie întâmpinat de o negresă cu un şorţ alb.

— Bună ziua, ciripi ea chiar când deschise uşa.

Vigdis Albu era întruchiparea acelor femei din reclamele la aparate de fitness pe care Harry le vedea uneori la televizor când venea noaptea acasă. Aceasta avea acelaşi zâmbet alb, păr de Bărbie decolorat şi un corp tonifiat îmbrăcat în pantaloni strânşi de sport şi un top la fel de strâmt. Avea silicoane, dar cel puţin avusese bunul-simţ să nu exagereze cu mărimea.

— Harry...

— Intraţi!

Îi zâmbi şi o umbră de riduri apăru în jurul ochilor ei mari, albaştri, machiaţi discret.

Harry păşi pe un hol mare, populat cu creaturi supranaturale grase şi urâte, sculptate în lemn, care îi ajungeau până la mijloc.

— Tocmai spălam, îi explică Vigdis Albu.

Îi aruncă un zâmbet alb şi îşi şterse o broboană de sudoare cu grijă, să nu îşi strice rimelul.

— Atunci mai bine mă descalţ, zise Harry şi chiar atunci îşi aduse aminte de gaura din ciorap, chiar de deasupra degetului mare.

— Nu, Dumnezeule, nu spălam prin casă. Avem oameni angajaţi care fac asta, râse ea. Dar îmi place să-mi spăl singură hainele. Trebuie să existe unele limite ale accesului străinilor în casă, nu credeţi?

— Foarte adevărat, murmură Harry.

Trebui să se mişte repede pentru a ţine pasul cu ea pe scări. Trecură pe lângă o bucătărie clasică şi intrară în sufragerie. O terasă spaţioasă se întindea dincolo de două uşi glisante de sticlă. Pe peretele principal era o construcţie mare de cărămidă, un fel de combinaţie între primăria din Oslo şi un monument funerar.

— A fost concepută de Per Hummel la cea de-a patruzecea aniversare a lui Arne, zise Vigdis. Per e un prieten de-al nostru.

— Da, Per chiar a conceput un... adevărat şemineu.

— Sunt convinsă că ştiţi cine e Per Hummel, arhitectul, nu? Ştiţi noua capelă din Holmenkollen.

— Mă tem că nu ştiu, răspunse Harry şi îi dădu fotografia. Vreţi să vă uitaţi puţin?

Văzu cum i se aşterne surpriza pe faţă.

— Dar asta e fotografia pe care Arne a făcut-o anul trecut la Larkollen. De unde o aveţi?

Harry aşteptă să vadă dacă îşi poate menţine expresia de surpriză netrucată înainte să-i răspundă. Iar ea nu îşi schimbă expresia.

— Am găsit-o în pantoful unei femei pe nume Anna Bethsen, zise el.

Harry urmări o reacţie în lanţ de gânduri, raţionamente şi emoţii reflectate pe faţa lui Vigdis Albu, ca într-o telenovelă derulată repede. La început surpriză, apoi mirare şi mai apoi confuzie. Apoi o intuiţie, pe care o respinse la început cu un râs sceptic, dar care o cuprinse şi care părea să devină o revelaţie. Şi apoi un prim-plan cu faţa ei cu

subtitlul: *Trebuie să existe unele limite ale accesului străinilor în casă, nu credeţi?*

Harry se jucă cu pachetul de ţigări pe care îl scosese. O scrumieră mare de sticlă trona în mijlocul măsuţei de cafea.

— O cunoaşteţi pe Anna Bethsen, *fru* Albu?

— Sigur că nu. Ar trebui?

— Nu ştiu, zise Harry cinstit. E moartă. Iar eu mă întreb ce caută o asemenea fotografie personală în pantoful ei. Aveţi vreo idee?

Vigdis Albu încercă să zâmbească, dar gura nu o ascultă. Se mulţumi să clatine energic din cap.

Harry aşteptă, relaxat, fără să se mişte. Aşa cum îşi simţise pantofii adâncindu-se în pietriş, aşa îşi simţi şi corpul cufundându-se în canapeaua albă şi moale. Experienţa îl învăţase că tăcerea era cea mai eficientă metodă de a-i face pe oameni să vorbească. Când doi străini stau faţă în faţă, tăcerea funcţionează ca un aspirator care extrage cuvintele. Stătură aşa zece secunde nesfârşite. Vigdis Albu înghiţi în sec.

— Poate că menajera a găsit-o pe undeva pe jos şi a luat-o cu ea. Şi a dat-o acestei... Anna aţi spus că o chema?

— Hm. Vă deranjează dacă fumez, *fru* Albu?

— La noi în casă nu se fumează. Nici soţul meu, nici eu... Îşi duse mâna repede la păr. Şi Alexander, fiul nostru cel mic, are astm.

— Îmi pare rău. Cum îşi petrece timpul soţul dumneavoastră? Ea se uită la el cu gura căscată, ochii ei albaştri mărindu-se şi mai mult.

— Adică ce meserie are?

Harry puse ţigările la loc în buzunar.

— E investitor. Şi-a vândut firma acum trei ani.

— Ce firmă?

— Albu AS. Importator de prosoape şi preşuri de baie pentru hoteluri şi instituţii.

— Cu siguranţă a vândut multe prosoape. Şi multe preşuri de baie.

— Aveam activitate în întreaga Scandinavie.

— Felicitări. Steagul de pe garaj nu e un steag consular?

Vigdis Albu îşi recăpătase stăpânirea de sine şi îşi scoase panglica din păr. Harry realiză că îşi făcuse ceva la faţă. Ceva legat de proporţii nu se potrivea. De fapt, se potriveau *prea* bine; faţa ei era aproape artificial de simetrică.

— Sfânta Lucia. Soţul meu a fost consulul Norvegiei acolo timp de unsprezece ani. Aveam o fabrică unde se coseau preşuri de baie. Şi o căsuţă. Aţi fost vreodată...?

— Nu.

— O insulă fantastică, minunată. Unii dintre locuitorii mai în vârstă încă vorbesc franceza. O franceză de neînţeles, trebuie să spun, dar sunt aşa de încântători, că nu-ţi vine să crezi.

— Franceza creolă.

— Poftim?

— Am citit despre asta. Credeţi că soţul dumneavoastră ar putea să ştie cum de a ajuns această fotografie în posesia defunctei?

— Nu pot să-mi imaginez cum. De ce ar trebui să ştie el?

— Hm. Harry zâmbi. Probabil că e la fel de greu să spui de ce ar ţine cineva fotografia unui străin în pantof. Se ridică. Unde îl pot găsi, *fru* Albu?

În timp ce Harry nota numărul de telefon şi adresa biroului lui Arne Albu, se uită întâmplător la canapeaua pe care stătuse.

— Ăă... zise el când o văzu pe Vigdis Albu că se uită şi ea. Am căzut într-un tomberon de gunoi. Bineînţeles că voi...

— Nu contează, îl întrerupse ea. Oricum duceam husa la curăţătorie săptămâna viitoare.

Afară pe trepte, ea îl întrebă pe Harry dacă putea să aştepte până la ora cinci înainte să-l sune pe soţ.

— Atunci se întoarce acasă şi nu va mai fi aşa de ocupat. Harry nu răspunse şi privi cum colţurile buzelor ei se ridică şi se lasă în jos.

— Atunci am putea vedea dacă... vă putem ajuta.

— Mulţumesc, sunteţi foarte amabilă, dar sunt cu maşina şi e în drumul meu, aşa că o să mă duc până la birou să văd dacă îl găsesc.

— Bine, zise ea şi îi zâmbi curajos.

Lătratul îl însoţi pe Harry pe aleea lungă. La poartă, se întoarse. Vigdis Albu stătea încă pe treptele din faţa casei coloniale roz. Avea capul plecat şi soarele îi strălucea în păr şi pe costumul de sport lucios. De la distanţă, părea un cerb mic de bronz.

Harry nu găsi loc de parcare şi nici pe Arne Albu la adresa din Vika Atrium. Doar o recepţioneră care îl informă că Albu închinase un birou împreună cu alţi trei investitori şi că era la o masă de afaceri cu o „firmă de brokeri”.

Pe când ieşea din clădire, Harry găsi o amendă de parcare sub ştergătoarele de la maşină. Îl luă şi plecă într-o dispoziţie proastă la *SS Louise* care nu era de fapt vapor, ci un restaurant din Aker Brygge. Spre deosebire de Schrøder, serveau mâncare comestibilă clienţilor solvenţi cu adrese de birou pe ceea ce s-ar putea numi, cu oarecare generozitate, Wall Street din Oslo. Harry nu se simţise niciodată complet în largul lui în Aker Brygge, dar asta poate pentru că se născuse în Oslo şi nu era turist. Schimbă câteva cuvinte cu un ospătar care arătă cu degetul o masă de lângă geam.

— Domnilor, îmi pare rău că vă deranjez, zise Harry.

— A, în sfârşit, exclamă unul dintre cei trei aflaţi la masă, dându-şi bretonul într-o parte. Ospătar, zici că ăsta e un vin la temperatura camerei?

— Zic că e un vin roşu norvegian decantat într-o sticlă Clos des Papes, replică Harry.

Luat prin surprindere, Bretonul îl cercetă pe Harry şi observă costumul acestuia închis la culoare.

— Glumeam, zâmbi Harry. Sunt poliţist. Surprinderea se transformă în alarmă.

— Nu sunt de la poliţia mediului.

Uşurarea se transformă în semne de întrebare. Harry auzi râsete băieţeşti şi inspiră. Se hotărâse cum să abordeze problema, dar nu avea nici o idee cum vor reacţiona.

— Arne Albu?

— Eu sunt, răspunse cel care râdea.

Era suplu, cu păr scurt, buclat şi negru şi laba gâştei în colţul ochilor, ceea ce îi arăta lui Harry că râdea mult şi că avea peste treizeci şi cinci de ani, cât crezuse iniţial.

— Îmi cer scuze pentru neînţelegere, continuă el râzând încă. Vă pot fi de folos, comisare?

Harry îl studie, încercând să-şi formeze repede o părere despre el înainte să continue. Avea voce puternică. Privire directă. Guler de un alb strălucitor în jurul unei cravate care nu era nici prea strânsă, nici prea largă. Faptul că nu se rezumase la „Eu sunt”, ci se scuzase şi spusese: „Vă pot fi de folos, comisare?” - accentuând ironic „comisare” - sugera că Arne Albu era fie foarte sigur pe el, fie exersase îndelung să lase această impresie.

Harry se concentra. Nu asupra a ceea ce urma să spună, ci asupra felului în care va reacţiona Arne Albu.

— Da, puteţi. O cunoaşteţi pe Anna Bethsen?

Albu îl privi pe Harry cu aceiaşi ochi albaştri ca şi soţia lui şi după ce se gândi puţin, răspunse clar şi răspicat:

— Nu.

Chipul lui Albu nu îi spunea lui Harry mai mult decât îi spuseseră cuvintele. Nu că Harry se aşteptase la altceva. Renunţase de mult la credinţa în mitul că oamenii ale căror profesii îi puneau zi de zi în faţă cu minciuna învaţă să o recunoască. Un poliţist afirmase odată în timpul unui proces că, din experienţa lui îndelungată, ştia când acuzatul minte. Ståle Aune, chemat din nou de apărare, răspunsese că cercetările arată că nici o categorie profesională nu se pricepe mai bine decât alta la depistatul minciunilor; o femeie de serviciu este un psiholog la fel de bun ca şi un poliţist, sau mai degrabă la fel de prost. Singura categorie din studiul comparativ care avea un scor peste medie era

cea a agenţilor de la serviciile secrete. Şi Harry nu era agent al serviciilor secrete. Era un băiat din Oppsal grăbit, prost dispus şi nu foarte pe fază în acea clipă. Să pui în faţa unui om nişte circumstanţe potenţial compromiţătoare în prezenţa altora nu era deloc eficient şi nu era cinstit. Aşa că Harry ştia că nu ar trebui să facă ceea ce făcea.

— Aveţi vreo idee cine ar fi putut să-i dea această fotografie? Toţi cei trei bărbaţi studiară fotografia pe care Harry o puse pe masă.

— Nu am nici cea mai mică idee, zise Albu. Soţia? Poate copiii?

— Hm.

Harry se uită să caute vreo schimbare în pupile, vreun semn că i-a crescut pulsul, cum ar fi transpiraţia sau roşeaţa.

— Nu ştiu despre ce e vorba, comisare, dar de vreme ce v-aţi deranjat să mă găsiţi, presupun că nu e vorba de o bagatelă. Poate că putem discuta despre asta între patru ochi după ce voi termina întâlnirea cu aceşti domni de la Handelsbanken. Dacă sunteţi dispus să mă aşteptaţi, pot să-l rog pe chelner să vă dea o masă la fumători.

Harry nu se putu hotărî dacă zâmbetul lui Albu era unul batjocoritor sau doar îndatoritor. Nici măcar atâta lucru.

— Nu am timp, zise Harry. Deci dacă am putea sta acum...

— Mă tem că nici eu nu am timp, îl întrerupse Albu cu o voce calmă, dar fermă. Sunt în timpul programului, aşa că vom discuta după-amiază. Vreau să spun, dacă încă mai credeţi că vă pot ajuta cu ceva.

Harry înghiţi în sec. Nu avea nici o putere şi îşi dădea seama că Albu ştie asta.

— Să rămână aşa atunci, zise Harry şi îşi dădu seama ce patetic suna.

— Mulţumesc, comisare. Albu înclină uşor din cap zâmbind. Şi probabil că aveţi dreptate în legătură cu vinul.

Se întoarse spre cei de la Handelsbanken. Ce spuneai, Stein, despre Opticom?

Harry luă fotografia şi fu nevoit să suporte, înainte de a pleca, zâmbetul stăpânit cu greu al brokerului cu breton.

Pe chei, Harry îşi aprinse o ţigară, dar aceasta nu avea nici un gust, aşa că o aruncă cu un mormăit. Soarele strălucea pe unul dintre geamurile fortăreţei Akershus, iar marea era aşa de calmă, încât părea că are deasupra un strat subţire de gheaţă transparentă. De ce oare o făcuse? De ce această încercare kamikaze de a umili un om pe care nu-l cunoştea? Doar ca mai apoi să fie luat cu mănuşi de mătase şi aruncat afară.

Se întoarse cu faţa la soare, închise ochii şi se întrebă dacă n-ar trebui să facă azi ceva inteligent ca să mai rupă monotonia. Cum ar fi să lase baltă tot cazul. Nimic nu părea că are vreo logică; era doar starea obişnuită de haos şi frustrare. Clopotele de la primărie începură să bată.

Habar nu avea Harry că Møller avea dreptate. Era ultima zi caldă din an.

16. NAMCO G-CON 45

Curajosul Oleg.

„Totul va fi bine”, spusese el la telefon. Şi repetase, de parcă ar fi avut un plan secret. „Eu şi mami o să ne întoarcem în curând.”

Harry stătea lângă fereastră, uitându-se la cerul de deasupra acoperişului blocului din faţă, acolo unde soarele amurgului colora în portocaliu şi roşu partea de dedesubt a unui nor subţire şi zbârcit. În drum spre casă, temperatura scăzuse brusc şi inexplicabil, ca şi cum cineva ar fi deschis o uşă invizibilă pe care ar fi ieşit toată căldura. În apartament, frigul începuse să se strecoare pe sub scândurile podelei. Unde îşi pusese oare papucii de pâslă? în beci sau la mansardă? Dar avea oare papuci? Nu îşi amintea. Din fericire notase numele setului PlayStation pe care promisese că îl va cumpăra pentru Oleg dacă va reuşi să depăşească recordul lui Harry la Gameboy. Namco G-Con 45.

Ştirile bâzâiau din ecranul de 35 de centimetri din spatele lui. O altă gală prin care se strângeau bani pentru victime. Julia Roberts arătându-şi compasiunea şi Sylvester Stallone răspunzând la telefon celor care doreau să doneze. Şi ora răzbunării sosise. Fotografii înfăţişând munţi bombardaţi, coloane negre de fum ridicându-se din stânci şi peisajul dezolant, lipsit de orice urmă de viaţă. Telefonul sună.

Era Weber. Reputaţia lui Weber în poliţie era de ursuz încăpăţânat cu care se lucra greu. Harry credea că e tocmai invers. Trebuia doar să-ţi dai seama că, dacă nu erai respectuos sau dacă îl agasai, devenea încăpăţânat.

— Ştiu că aştepţi rezultatele, începu Weber. Nu am găsit ADN pe sticlă, dar am găsit câteva amprente nu foarte clare.

— Bine. Îmi era frică să nu se fi distrus chiar dacă au stat într-o pungă de plastic.

— Din fericire era din sticlă. Grăsimea din amprentele de pe o sticlă de plastic ar fi fost absorbită după atâtea zile.

Harry auzi în fundal un zgomot.

— Eşti tot la muncă, Weber?

— Da.

— Când o să verifici amprentele în baza de date?

— Mă grăbeşti? mormăi suspicios bătrânul criminalist.

— Deloc. Ai tot timpul din lume, Weber.

— Mâine. Nu mă pricep prea bine la calculatoare şi mai tinerii mei colegi au plecat deja acasă.

— Şi tu?

— O să verific amprentele cu câteva posibilități după metoda clasică. Somn uşor, Hole. Eu o să veghez.

Harry închise telefonul, intră în dormitor şi deschise calculatorul. Ciripitul Windows-ului înecă pentru o clipă retorica americană a răzbunării ce se auzea din sufragerie. Deschise filmul jafului din Kirkeveien. Puse filmuleţul de câteva ori fără să aibă vreo revelaţie de vreun fel. Dădu clic pe e-mail. Pe ecran apăru clepsidra şi „1 mesaj”. Telefonul din hol sună din nou. Harry se uită la ceas înainte să ridice receptorul şi să salute cu vocea blândă cu care o întâmpina pe Rakel.

— Arne Albu. Îmi cer scuze că vă sun seara, dar soţia mea mi-a dat numărul şi m-am gândit că am putea lămuri acum lucrurile. E în regulă?

— Da, răspunse Harry cu vocea lui docilă obişnuită.

— Am avut o discuţie cu soţia mea şi nici unul din noi nu a auzit de această femeie şi nici nu ştie cum a ajuns fotografia la ea. A fost developată la un centru, poate că a făcut o copie cineva care lucrează la magazin. În afară de asta, pe la noi prin casă se perindă multe persoane şi ar putea fi multe, *multe* explicaţii posibile.

— Hm.

Harry observă că vocea lui Arne Albu nu mai avea aceeaşi stăpânire pe care o avusese cu ceva timp în urmă. După câteva secunde de tăcere, Albu continuă:

— Dacă vreţi să mai discutăm despre acest subiect, v-aş fi recunoscător dacă am face-o la biroul meu. Am înţeles de la soţia mea că v-a dat numărul de telefon.

— Iar eu am înţeles că nu doriţi să fiţi deranjat în timpul orelor de serviciu.

— Nu vreau... ca soţia mea să fie stresată. O femeie moartă cu o fotografie în pantof, Dumnezeule! Aş vrea să luaţi legătura doar cu mine.

— Înţeleg. Dar fotografia e cu soţia şi cu copiii dumneavoastră!

— Nu ştie nimic, vă asigur! Şi apoi, regretând aparent tonul supărat, adăugă: Vă promit că o să studiez orice posibilitate de a lămuri cum de s-a întâmplat asta.

— Mulţumesc pentru oferta dumneavoastră, dar îmi rezerv dreptul de a vorbi cu oricine cred că trebuie. Harry ascultă respiraţia lui Albu înainte să adauge: Sper că mă înţelegeţi.

— Ascultaţi-mă...

— Mă tem că asta nu e ceva ce se poate negocia. O să iau legătura cu dumneavoastră sau cu soţia dumneavoastră dacă va fi ceva ce trebuie să ştiu.

— Aşteptaţi o secundă! Nu înţelegeţi. Soţia mea... se supără foarte tare.

— Aveţi dreptate, nu înţeleg. E bolnavă?

— Bolnavă? zise Albu surprins. Nu, dar...

— Atunci sugerez că punem punct acestei conversaţii chiar acum. Harry se zări în oglindă. Nu sunt în timpul serviciului. Bună seara.

Închise telefonul şi se uită din nou în oglindă. Dispăruseră acum zâmbetul, fericirea pe care ţi-o dă Răzbunarea. Ranchiuna. Răutatea. Rea-voinţa. Cei patru „R" ai răzbunării. Dar mai era şi altceva. Ceva nu era în regulă.

Ceva lipsea. Studie imaginea din oglindă. Poate că era din cauza felului în care cădea lumina.

Harry se aşează la calculator în timp ce se gândea că va trebui să-i spună lui Aune despre cei patru „R". El adună astfel de lucruri. E-mailul pe care îl primise venea de la o adresă pe care nu o mai văzuse niciodată: furie@bolde.com. Dădu clic.

Şi, cum stătea acolo, întregul corp fu cuprins de un fior de gheaţă care nu avea să-l mai părăsească mai bine de un an de zile.

Îl cuprinse în timp ce citea pe ecran. Părul i se făcu măciucă şi pielea de găină.

> Vrei să ne jucăm? Hai să ne imaginăm că ai luat cina cu o femeie, iar în ziua următoare e găsită moartă. Ce faci? S^2MN

Telefonul începu să se tânguie. Harry ştiu că e Rakel. Îl lăsă să sune.

17. LACRIMILE ARABIEI

Halvorsen fu foarte mirat să-l vadă pe Harry intrând în birou.

— Deja eşti aici? Îţi dai seama că e doar...

— N-am putut să dorm, mormăi Harry şi se aşeză în faţa calculatorului cu braţele încrucişate. Maşinăriile astea sunt al dracului de lente.

Halvorsen se uită peste umărul lui.

— Totul depinde de rata transferului de date când eşti pe net. Acum foloseşti o linie standard ISDN, dar bucură-te, curând vom avea acces rapid. Cauţi articole în *Dagens Naeringsliv?*

— Ce?... A, da.

— Arne Albu? Ai vorbit cu Vigdis Albu?

— Da.

— Ce legătură are de fapt cu jaful băncii?

Harry nu ridică privirea. Nu spusese că ar avea legătură cu jaful, dar nu spusese nici că nu are, aşa că era normal ca Halvorsen să facă presupuneri. Harry fu scutit de a-i răspunde pentru că exact în acel moment faţa lui Arne Albu umplu ecranul. Un zâmbet larg domina deasupra cravatei strânse de la gât. Halvorsen plescăi din buze şi citi cu voce tare:

„Treizeci de milioane pentru o afacere de familie. Astăzi Arne Albu poate să pună la saltea treizeci de milioane de coroane după ce lanţul hotelier Choice a cumpărat ieri toate acţiunile de la Albu AS. Albu spune că vrea să dedice mai mult timp familiei, acesta fiind motivul principal pentru care a vândut firma de succes. «Vreau să-mi văd copiii cum cresc, a spus Albu într-un interviu. Familia mea este cea mai importantă investiţie.»„ Harry apăsă pe TIPĂRIRE.

— Nu vrei şi restul articolului?

— Nu, nu vreau decât poza, zise Harry.

— Are treizeci de milioane la bancă şi acum s-a apucat de jefuit bănci?

— Îţi explic mai târziu, spuse Harry şi se ridică din scaun. Între timp, aş vrea să-mi explici, dacă ştii, cum poţi afla de la cine am primit un e-mail.

— Adresa apare în e-mail.

— Şi o găseşti în cartea de telefoane, nu?

— Nu, dar poţi să afli de la ce server a fost trimis. Şi asta afli din adresă. Serverul are o listă cu fiecare client şi adresa lui. Foarte simplu. Ai primit vreun e-mail interesant?

Harry dădu din cap.

— Dă-mi adresa şi ţi-o găsesc eu imediat, zise Halvorsen.

— Bine. Ai auzit de un server numit bolde.com?

— Nu, dar o să verific. Care-i restul adresei? Harry ezită.

— Am uitat, zise el.

Harry ceru o maşină de la garaj şi conduse încet pe Grønland. Un vânt muşcător învârtea frunzele pe care soarele din ziua precedentă le uscase pe trotuar. Oamenii mergeau cu mâinile îndesate în buzunare şi cu capul ascuns între umeri.

Pe Pilestredet, Harry se băgă în spatele unui tramvai şi găsi la radio programul de ştiri NRK. Nu ziceau nimic despre cazul Stine Grette. Existau temeri că sute de mii de copii ai refugiaţilor nu vor rezista iernii dure afgane. Un soldat american fusese omorât. Era un interviu cu familia lui. Voiau răzbunare. Pe Bislett nu se circula şi traficul era deviat.

— Da?

O singură silabă la interfonul de la uşă fu suficientă pentru a arăta că Astrid Monsen era răcită.

— Harry Hole. Mulţumesc pentru ajutorul de până acum. Mă întrebam dacă aş putea să vă mai pun câteva întrebări. Aveţi timp?

Aceasta strănută de două ori înainte de a răspunde:

— În legătură cu ce?

— Aş prefera să nu vă întreb de aici, de afară, încă două strănuturi.

— Nu e momentul potrivit? întrebă Harry. Uşa bâzâi şi Harry o împinse.

Astrid Monsen stătea pe coridor cu un şal pe umeri şi cu braţele încrucişate în timp ce Harry urca scările.

— V-am văzut la înmormântare, zise Harry.

— M-am gândit că măcar unul dintre vecini ar trebui să participe, afirmă ea.

Vocea îi suna de parcă ar fi vorbit la un megafon.

— Mă întrebam dacă recunoaşteţi această persoană. Luă fără prea mult chef fotografia cu colţul îndoit.

— Care dintre ele?

— Oricare, de fapt.

Vocea lui Harry răsuna în casa scării.

Astrid Monsen se uită la fotografie. O cercetă amănunţit.

— Ei?

Ea clătină din cap.

— Hm. Ştiţi cumva dacă Anna avea vreun partener?

— Unul?

Harry inspiră adânc.

— Vreţi să spuneţi că avea mai mulţi? Ea ridică din umeri.

— În casa asta se aude orice sunet. Hai să zicem că scârţâiau scările.

— Ceva serios?

— Nu am nici cea mai mică idee.

Harry aşteptă. Pauza nu fu prea lungă:

— Vara asta a avut un bileţel cu un nume pe el lipit de căsuţa ei poştală. Nu ştiu dacă era ceva serios, dar...

— Nu?

— Cred că era scrisul ei. Scria doar ERIKSEN. Schiţă un zâmbet. Poate că uitase să-i spună care era numele de botez. În orice caz, biletul a dispărut după o săptămână.

Harry se uită în jos peste balustradă. Scările erau abrupte.

— O săptămână e mai bine decât nimic, nu?

— Poate pentru unii, replică ea şi puse mâna pe clanţă. Acum trebuie să plec. Tocmai aud că am primit un e-mail.

— Doar n-o să plece de unde e, nu?

Femeia fu cuprinsă de un alt acces de strănuturi.

— Trebuie să răspund, zise ea cu ochii plini de lacrimi. E autorul. Discutăm despre traducerea mea.

— Atunci voi fi rapid, spuse Harry. Vreau doar să vă uitaţi şi la asta.

Îi dădu o foaie de hârtie. Ea o luă, se uită şi îl privi pe Harry suspicios.

— Uitaţi-vă doar cu atenţie, zise Harry. Nu vă grăbiţi.

— Nu e nevoie, zise ea şi îi dădu foaia înapoi.

Îi trebuiră zece minute lui Harry pentru a ajunge de la sediul poliţiei până pe Kjølberggata 21A. Pe vremuri, clădirea dărăpănată de cărămidă fusese tăbăcărie, tipografie, potcovărie şi probabil alte câteva lucruri. Un memento că Oslo avusese cândva industrie. Acum fusese preluată de *Krimteknisk.* În ciuda iluminatului refăcut şi a interiorului modern, clădirea avea încă un aer industrial. Harry îl găsi pe Weber într-una dintre încăperile mari şi reci.

— La dracu', zise Harry. Eşti absolut sigur? Weber îi zâmbi obosit.

— Amprenta de pe sticlă e bună şi dacă am fi avut-o îndosariată, calculatorul i-ar fi găsit perechea. Bineînţeles că putem verifica şi manual ca să fim sută la sută siguri, dar ne-ar lua săptămâni şi oricum nu am găsi nimic. Asta e clar.

— Scuze, spuse Harry. Eram doar foarte sigur că l-am prins. Trebuie să spun că şansele ca un tip ca el să nu fi fost niciodată arestat pentru nimic erau foarte mici.

— Faptul că nu-l avem în arhivă înseamnă doar că trebuie să căutăm în altă parte. Avem acum cel puţin o dovadă palpabilă. Această amprentă plus fibrele din Kirkeveien. Dacă-l găseşti pe om, avem proba concludentă. Helgesen!

Un tânăr care trecea pe acolo se opri.

— Am primit această şapcă din Akerselva într-o pungă *ne*sigilată, mormăi Weber. Aici nu e cocină de porci. Ai priceput?

Helgesen clătină din cap aprobator şi îi aruncă lui Harry o privire sugestivă.

— Trebuie să iei lucrurile bărbăteşte, zise Weber întorcându-se din nou spre Harry. Cel puţin nu a trebuit să suporţi ce ne-a spus Ivarsson azi.

— Ivarsson?

— N-ai auzit ce s-a întâmplat în Culvert azi?

Harry clătină din cap în semn că nu şi Weber râse şi îşi frecă mâinile.

— În cazul ăsta, o să-ţi spun o poveste bună care să te ţină în priză, Hole.

Prezentarea lui Weber semăna mult cu rapoartele pe care le scria pentru poliţie. Propoziţii scurte, necizelate, care schiţau acţiunea fără nici o descriere cu înflorituri a sentimentelor, a tonului vocii sau a expresiei faciale. Cu toate astea, lui Harry nu-i fu greu să completeze golurile. Îi putea vedea pe Weber şi pe PAS Rune Ivarsson ducându-se într-una dintre camerele pentru vizitatori din Aripa A şi auzi uşa încuindu-se în spatele lor. Ambele camere erau lângă recepţie şi erau echipate cu cele necesare unei familii. Cei închişi puteau să se bucure de câteva clipe de linişte alături de cei dragi într-o încăpere pe care cineva chiar încercase să o facă confortabilă - mobilă simplă, flori de plastic şi câteva pasteluri pe perete.

Raskol stătea în picioare când sosiră cei doi. Avea o carte groasă sub braţ şi pe măsuţa joasă din faţa lor era o tablă de şah cu piesele gata aranjate. Nu scoase nici un cuvânt, se uită doar la ei cu ochii lui de un căprui palid. Purta o cămaşă albă ce semăna cu o tunică şi care îi atârna aproape până la genunchi. Ivarsson nu era în largul lui şi îi

spuse brusc ţiganului să ia loc. Raskol ascultă comanda cu o urmă de zâmbet.

Ivarsson îl luase cu el pe Weber în loc de vreun poliţist tânăr de la Investigaţii pentru că se gândea că vulpoiul bătrân îl va putea ajuta pe Ivarsson să-l „evalueze” pe Raskol, aşa cum se exprimase chiar el. Weber puse un scaun la uşă şi scoase un carneţel în timp ce Ivarsson se aşeză în faţa prizonierului cu reputaţie proastă.

— Vă rog, *Politiavdelingssjef* Ivarsson, zise Raskol şi desfăcu palma în semn de invitaţie pentru poliţist de a începe jocul.

— Am venit aici pentru a afla nişte informaţii, nu pentru a juca jocuri, replică Ivarsson şi puse cinci fotografii ale jafului din Bogstadveien, una lângă alta, pe masă. Vrem să ştim cine e.

Raskol luă fotografiile una câte una şi le cercetă scoţând nişte „hm”-uri.

— Îmi puteţi da un stilou? întrebă după ce se uită la toate. Weber şi Ivarsson schimbară priviri.

— Ia-l pe al meu, zise Weber şi îi întinse un stilou cu cerneală.

— Aş prefera fără cerneală, spuse Raskol fără să-şi ia privirea de la Ivarsson.

PAS-ul dădu din umeri, scoase un pix cu gel din buzunarul de la piept şi i-l dădu.

— În primul rând, aş vrea să vă explic principiul care stă la baza cartuşelor cu vopsea, zise Raskol şi începu să deşurubeze capacul stiloului alb al lui Ivarsson, care avea, întâmplător, sigla Den Norske Bank. După câte ştiţi, angajaţii băncii pun mereu lângă bani un cartuş cu vopsea pentru eventualitatea în care vor fi jefuiţi. Cartuşul este pus în containerul cu bani din ATM. Unele cartuşe sunt legate la un transmiţător şi sunt activate de mişcare, fiind puse, de exemplu, într-o pungă. Altele sunt activate când trec pe sub un portal care poate fi amplasat deasupra intrării în bancă. Cartuşul poate să aibă un microtransmiţător conectat la un

receptor care declanşează o explozie când se află la o anumită distanţă de receptor, să zicem la o sută de metri. Altele explodează după o post-activare declanşată. Cartuşul poate să aibă diverse forme, dar trebuie să fie suficient de mic pentru a putea fi ascuns printre bancnote. Unele sunt aşa de mici. Raskol arătă doi centimetri cu degetul mare şi arătătorul. Explozia nu e periculoasă pentru hoţ; problema e vopseaua, cerneala. Scoase cartuşul de cerneală din pix. Bunicul meu a fost fabricant de cerneală. El m-a învăţat că, pe vremuri, foloseau gumă arabică pentru a produce cerneală. Guma provine de la arborele de acacia şi se numeşte Lacrimile Arabiei pentru că se prelinge în picături de mărimea asta. Făcu un cerc cu degetul mare şi arătătorul cam de mărimea unei nuci. Ideea cu guma asta e că îngroaşă şi reduce tensiunea de suprafaţă a cernelii. Şi menţine lichide sărurile de fier. E nevoie şi de un solvent. În urmă cu mult timp se recomanda apa de ploaie sau vinul alb. Sau oţet. Bunicul meu spunea că trebuie să pui oţet în cerneală când scrii unui duşman şi vin când scrii unui prieten.

Ivarsson tuşi, dar Raskol continuă nestingherit:

— La început, cerneala e invizibilă. Devine vizibilă când e aşternută pe hârtie. În cartuşul de vopsea există particule roşii care fac o reacţie chimică atunci când vin în contact cu hârtia bancnotelor şi rămân acolo pentru totdeauna. Banii vor fi marcaţi mereu ca bani furaţi.

— Ştiu cum funcţionează un cartuş de vopsea, zise Ivarsson. Aş vrea mai bine să ştiu...

— Răbdare, dragă *Politiavdelingssjef.* Ce e fascinant la această tehnologie e că este extrem de simplă. Aşa de simplă, încât aş putea şi eu să fac un cartuş de vopsea, să îl pun unde vreau eu şi să îl fac să explodeze când se află la o anumită distanţă de receptor. Tot ce-mi trebuie ar încăpea într-o cutie mică.

Weber nu mai lua notiţe.

— Dar principiul cartuşului nu e tehnologia, PAS Ivarsson. Principiul este incriminarea. Faţa lui Raskol deveni toată un zâmbet. Cerneala pătează şi hainele, şi pielea hoţului. Şi cerneala asta e aşa de puternică, încât odată ce te-ai pătat cu ea pe mâini, nu o vei mai putea spăla niciodată. Pilat din Pont şi Iuda, nu? Sânge pe mâini. Bani însângeraţi. Agonia arbitrului. Pedeapsa trădătorului.

Raskol dădu drumul cartuşului de vopsea pe podeaua din spatele mesei şi, în timp ce se apleca să-l ridice, Ivarsson îi făcu semn lui Weber că are nevoie de carneţel.

— Aş vrea să scrii numele persoanei din fotografie, zise Ivarsson şi puse carneţelul pe masă. Aşa cum am spus, nu suntem aici ca să jucăm jocuri.

— Nu să jucăm jocuri, nu, zise Raskol înşurubând încet capacul stiloului. Doar v-am promis că vă dau numele celui care a luat banii, nu?

— Da, asta a fost înţelegerea, zise Ivarsson. Se aplecă atunci când Raskol începu să scrie.

— Noi, xoraxanii, ştim ce înseamnă o înţelegere, zise el. Nu scriu doar numele lui, ci şi pe al prostituatei pe care o frecventează şi pe al bărbatului cu care a luat legătura pentru a-i zdrobi genunchiul unui tânăr care a făcut-o recent pe fiica lui să sufere. Apropo, persoana în cauză a refuzat s-o facă.

— A... excelent.

Ivarsson se întoarse repede spre Weber şi îi rânji surescitat.

— Poftim.

Raskol îi dădu carneţelul şi stiloul lui Ivarsson, care se grăbi să citească.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Dar... se bâlbâi el. Helge Klementsen e şeful sucursalei. Avu brusc o străfulgerare. E implicat?

— Foarte tare, zise Raskol. Doar el a luat banii, nu?

— Şi i-a pus în sacoşa hoţului, spuse Weber din uşă. Expresia feţei lui Ivarsson trecu încet de la mirare la furie.

— Ce-i cu porcăria asta? Ai promis că mă ajuţi.

Raskol îşi studie unghia lungă şi ascuţită de la degetul mic de la mâna dreaptă. Apoi clătină grav din cap şi se apleacă peste masă către Ivarsson.

— Ai dreptate, şopti el. Uite un pont. Învaţă ce e viaţa. Stai jos şi studiază-ţi copilul. Nu e uşor să găseşti ce ai pierdut, dar nici imposibil. Îl bătu pe spate pe PAS şi se îndreptă spre tabla de şah. E rândul tău, *Politiavdelingssjef.*

Ivarsson spumega de furie în timp ce trecea împreună cu Weber prin Culvert, un tunel subteran de trei sute de metri care lega închisoarea Botsen de sediul poliţiei.

— Am avut încredere într-o rasă care a descoperit minciuna! şuieră Ivarsson. Am avut încredere într-un ţigan nenorocit!

Ecoul ricoşa în pereţii de cărămidă. Weber ţinea pasul cu el; voia să iasă odată din tunelul rece şi umed. Tunelul Culvert era folosit pentru a-i transporta pe prizonieri spre şi de la interogatoriul din sediul poliţiei şi circulau multe zvonuri legate de ceea ce se întâmpla aici.

Ivarsson îşi strânse haina mai tare şi păşi afară din tunel.

— Promite-mi un lucru, Weber: n-o să sufli nimănui nici o vorbă despre asta. Da? Se întoarse spre Weber ridicând dintr-o sprânceană: Da?

Răspunsul la întrebarea lui Ivarsson fu un simplu „da”, căci tocmai ajunseseră la porţiunea din Culvert în care pereţii erau vopsiţi în portocaliu, şi Weber auzi un zgomot abia sesizabil. Ivarsson scoase un strigăt îngrozit şi căzu în genunchi într-o băltoacă, ţinându-se de piept.

Weber se întoarse şi se uită în susul şi în josul tunelului. Nimeni. Apoi se întoarse spre PAS-ul care se holba la mâna mânjită cu roşu.

— Sângerez, gemu el. Mor.

Weber văzu cum ochii lui Ivarsson se măresc.

— Ce e? întrebă Ivarsson cu vocea tremurând de frică în timp ce îl privi pe Weber care se uita cu gura căscată.

— Va trebui să te duci la curăţătorie, zise Weber.

Ivarsson se uită în jos. Vopseaua roşie se împrăştiase pe toată cămaşa şi parţial pe haina de un verde lămâie.

— Vopsea roşie, explică Weber.

Ivarsson scoase ce mai rămăsese din stiloul Den Norske Bank. Micro-explozia îl mutase înspre mijloc. Stătu în genunchi, cu ochii închişi, până i se calmă respiraţia. Apoi îl fixă pe Weber cu privirea.

— Ştii care a fost cel mai mare păcat al lui Hitler? întrebă şi-i întinse mâna curată.

Weber o apucă şi-l trase pe Ivarsson în picioare. Ivarsson se uită în spate în tunel, acolo de unde veniseră.

— Că nu i-a exterminat complet pe ţigani.

— ”N-o să sufli nimănui nici o vorbă despre asta”, se maimuţări Weber râzând. Ivarsson s-a dus direct la garaj şi a plecat acasă. Cerneala îi va rămâne pe piele cel puţin trei zile.

Harry clătină din cap nevenindu-i să creadă.

— Şi ce aţi făcut cu acest Raskol? Weber dădu din umeri.

— Ivarsson a zis că va cere să fie mutat într-o celulă specială. Nu că asta ar fi de vreun ajutor. Tipul e... deosebit. Apropo de deosebit, cum merge treaba cu Beate? Mai aveţi ceva în afară de amprenta asta?

Harry scutură din cap în semn că nu.

— E o fată deosebită, zise Weber. Îl văd pe tatăl ei în ea. Ar putea să fie foarte bună.

— Ar putea. L-ai cunoscut pe tatăl ei? Weber încuviinţă.

— Un om bun. Loial. Ce păcat că a sfârşit aşa.

— E ciudat că un poliţist cu o asemenea experienţă a putut să facă o asemenea greşeală.

— Nu cred că a fost o greşeală, replică Weber punând o ceaşcă de cafea în chiuvetă.

— Nu?

Weber mormăi ceva.

— Ce-ai zis, Weber?

— Nimic, spuse el. Cu siguranţă a avut un motiv, asta ziceam.

— Bolde.com e cu siguranţă un server, zise Halvorsen. Spun doar că nu e înregistrat nicăieri. Ar putea să fie într-o pivniţă din Kiev, de exemplu, şi să aibă clienţi anonimi care să-şi trimită unul altuia materiale pornografice. Ce ştiu? Că noi, muritorii de rând, nu-i vom găsi pe cei care nu vor să fie găsiţi în această junglă. Va trebui să te adresezi unui specialist adevărat.

Ciocănitul în uşă fu atât de încet încât Harry nu-l auzi, dar Halvorsen strigă:

— Intră!

Uşa se deschise prudent.

— Bună, zise Halvorsen zâmbind. Beate, nu? Ea încuviinţă şi se uită în grabă la Harry.

— Încercam să dau de tine. Numărul ăla de mobil de pe listă...

— Şi-a pierdut mobilul, zise Halvorsen şi se ridică. Ia loc şi o să-ţi fac un espresso a la Halvorsen.

Ea ezită.

— Mulţumesc, dar trebuie să-ţi arăt ceva în Casa Durerii, Harry. Ai timp?

— Tot timpul din lume, răspunse Harry lăsându-se pe scaun. Weber mi-a dat doar veşti proaste. Nu a găsit nici o amprentă care să corespundă. Şi Raskol l-a păcălit rău de tot pe Ivarsson azi.

— Şi asta-i o veste proastă?

Îi scăpase înainte să-şi dea seama. Îşi duse mâna la gură speriată. Harry şi Halvorsen râseră.

— Mă bucur ca te-am revăzut, Beate, zise Halvorsen înainte ca ea şi Harry să plece.

Nu primi nici un răspuns, doar o privire iscoditoare din partea lui Harry şi rămase stând în picioare, puţin stânjenit, în mijlocul camerei.

În Casa Durerii, Harry observă o pătură mototolită pe canapeaua de două locuri de la IKEA.

— Ai dormit aici azi-noapte?

— Am aţipit puţin doar, zise ea şi porni aparatul video. Priveşte-i pe Călău şi pe Stine în cadrul ăsta.

Arătă spre ecranul oprit la scena în care apărea hoţul şi Stine se apleca înspre el. Harry simţi că i se zburleşte părul.

— E ceva în neregulă, nu? zise ea.

Harry îl cercetă pe hoţ. Apoi pe Stine. Şi îşi dădu seama că acest cadru îl făcuse să privească imaginile de nenumărate ori, căutând mereu ceva ce era acolo, dar care îi tot scăpa.

— Ce e? întrebă el. Ce vezi tu şi eu nu pot vedea?

— Încearcă.

— Am încercat deja.

— Imprimă-ţi imaginea pe retină, închide ochii şi simte.

— Pe bune...

— Hai, Harry. Zâmbi. Doar asta înseamnă să investighezi, nu? Se uită la ea uşor surprins. Apoi ridică din umeri şi făcu aşa cum îi spusese ea.

— Ce vezi, Harry?

— Îmi văd interiorul pleoapelor.

— Concentrează-te. Spune-mi ce e şocant.

— E ceva legat de el şi de ea. Ceva... legat de felul în care stau.

— Bine. Ce e cu felul în care stau?

— Stau... nu ştiu. Nu stau bine, dacă pot zice aşa.

— Cum adică nu stau bine?

Harry avu acelaşi sentiment că se scufundă pe care îl avusese şi în casa lui Vigdis Albu. O văzu pe Stine Grette aplecată în faţă. De parcă ar fi vrut să prindă cuvintele jefuitorului. Se uită la găurile din cagulă şi la faţa persoanei pe care se pregătea să o ucidă. Oare la ce se gândeşte el? Dar ea? În acest moment îngheţat în timp, oare încearcă ea să descopere cine e el, omul ăsta de sub cagulă?

— Cum adică nu stau bine? repetă Beate.

— Sunt... sunt...

Cu pistolul în mână şi degetul pe trăgaci. Toţi cei din jur înmărmuriţi. Deschide gura. O vede cum priveşte. Ţeava se apropie de dinţi.

— Cum adică nu stau bine?

— Sunt.... prea aproape.

— Bravo, Harry!

Acesta deschise ochii. Puncte ca nişte amibe străluceau şi pluteau prin faţa câmpului lui vizual.

— Bravo? murmură el. Ce vrei să spui?

— Ai spus în cuvinte ceva ce a fost mereu în faţa ochilor noştri. Ai perfectă dreptate, Harry. Stau prea aproape unul de celălalt.

— Da, m-am auzit spunând asta, dar prea aproape raportat la ce?

— Raportat la cât de aproape ar trebui să stea doi oameni care nu s-au cunoscut niciodată.

— Hm?

— Ai auzit de Edward Hali?

— Nu.

— Antropologul. El a demonstrat primul legătura dintre distanţa pe care oamenii o păstrează între ei şi relaţia pe care o au. E foarte bine documentată treaba.

— Explică-mi.

— Spaţiul social dintre oamenii care nu se cunosc este cuprins între unu şi trei metri şi jumătate. Asta e distanţa pe care ai păstra-o într-o situaţie normală, dar uită-te la cozile la autobuz sau la toalete. În Tokyo, oamenii stau mai aproape unii de alţii şi se simt în largul lor, dar variaţiile în funcţie de cultură sunt relativ minore.

— Nu îi poate şopti de la o distanţă mai mare de un metru, nu?

— Nu, dar ar fi putut face asta în limita a ceea ce este cunoscut sub numele de spaţiu personal, care are între un metru şi patruzeci şi cinci de centimetri. Asta e distanţa pe care oamenii o păstrează faţa de străini şi aşa-zisele

cunoştinţe. Dar după câte vezi, Călăul şi Stine Grette încalcă această limită. Am măsurat distanţa. E de douăzeci de centimetri. Asta înseamnă că sunt deja în spaţiul intim. Când eşti aşa de aproape de cealaltă persoană, nu mai poţi să ai o vedere de ansamblu asupra feţei persoanei sau să-i eviţi mirosul parfumului sau al transpiraţiei. E un spaţiu rezervat pentru parteneri sau membrii familiei.

— Hm, făcu Harry. Sunt impresionat de cunoştinţele tale, dar oamenii ăştia sunt implicaţi într-o dramă.

— Da, dar de asta e atât de fascinant! izbucni Beate, ţinându-se de braţul fotoliului pentru a nu sări în picioare. Dacă nu sunt obligaţi, oamenii nu încalcă limitele despre care vorbeşte Edward Hali. Iar Călăul şi Stine Grette nu au de ce să o facă.

Harry îşi frecă bărbia.

— Bine, hai să mergem pe logica asta.

— Cred că o cunoştea pe Stine Grette, zise Beate. Şi încă bine.

— Bine, bine. Harry îşi puse capul în mâini şi vorbi printre degete. Deci Stine Grette cunoaşte un hoţ profesionist de bănci care dă lovitura înainte să o împuşte. Ştii unde ne duce logica asta, nu!

Beate încuviinţă.

— Văd imediat ce pot să aflu despre Stine Grette.

— Foarte bine. Şi apoi să discutăm cu cineva care era frecvent în spaţiul ei intim.

18. O ZI MINUNATĂ

— Locul ăsta îmi dă fiori, zise Beate.

— Au avut un pacient faimos aici pe nume Arnold Juklerød, zise Harry. El a spus că locul ăsta e creierul bestiei bolnave numite psihiatrie. Deci ai găsit ceva despre Stine Grette?

— Nu. Un cazier fără pată, iar conturile ei bancare nu sugerează nici o neregulă financiară. Fără mari cheltuieli în magazinele de haine sau în restaurante. Nu juca la cursele de cai din Bjerke şi nu există nici un alt indiciu privind jocurile de noroc. Singura extravaganţă pe care am găsit-o e o excursie la Sao Paulo în vara asta.

— Şi soţul ei?

— La fel. Serios şi fără pată.

Trecură pe sub poarta spitalului Gaustad şi ajunseră într-un pătrat înconjurat de clădiri din cărămidă roşie.

— Seamănă cu o închisoare, zise Beate.

— Heinrich Schirmer, afirmă Harry. Un arhitect german din secolul al nouăsprezecelea. Tot el a proiectat şi închisoarea Botsen.

Un îngrijitor veni să-i conducă la recepţie. Avea părul vopsit în negru şi arăta ca şi cum locul lui ar fi fost într-o formaţie muzicală sau ar fi fost designer. Lucru care, de fapt, chiar era.

— Trond Grette stă mai tot timpul şi se uită pe geam, explică el în timp ce mergeau pe culoar spre Aripa G2.

— E pregătit să vorbească? întrebă Harry.

— Da, poate să vorbească...

Îngrijitorul plătise şase sute de coroane pentru o tunsoare voit neglijentă şi acum îşi aranja un smoc de păr şi clipea la Harry printr-o pereche de ochelari cu rame negre care îl făceau să arate a tocilar, dar nu unul adevărat, astfel încât cunoscătorii să-şi dea seama că e de fapt hipiot.

— Colegul meu se întreabă dacă Grette se simte suficient de bine pentru a vorbi despre soţia sa, zise Beate.

— O să vedem, răspunse îngrijitorul şi-şi dădu smocul de păr la loc peste ochelari. Dacă intră din nou în stare de psihoză, înseamnă că nu e pregătit.

Harry nu-l întrebă cum ar putea să-şi dea seama când o persoană intră în stare de psihoză. Ajunseră la capătul culoarului şi îngrijitorul descuie o uşă cu un geam rotund.

— Trebuie ţinut încuiat? întrebă Beate, uitându-se în jur.

— Nu, spuse îngrijitorul, fără să dea explicaţii suplimentare şi arătă spre un halat alb pe un scaun tras până la fereastră. Sunt în biroul de pe stânga când plecaţi.

Se îndreptară spre bărbatul care şedea pe scaun. Acesta se uita pe geam şi singurul lucru mobil era mâna dreaptă care mişca încet un stilou pe un carneţel, spasmodic şi mecanic precum un braţ de robot.

— Trond Grette? întrebă Harry.

Nu-l recunoscu pe cel care se întoarse cu faţa spre ei. Grette se tunsese, faţa îi era mai slabă şi expresia sălbatică din seara când îl găsiseră pe terenul de tenis fusese înlocuită de o privire în gol fixă, calmă, care trecea direct prin ei. Harry o mai văzuse. Aşa arată cei închişi după primele săptămâni petrecute în spatele gratiilor, când îşi încep sentinţa. Harry ştiu instinctiv că acelaşi lucru se întâmpla şi cu acest bărbat. Îşi începuse sentinţa.

— Suntem de la poliţie, zise Harry. Grette îşi mută privirea spre ei.

— E vorba de jefuirea băncii şi de soţia dumneavoastră. Grette închise ochii pe jumătate, de parcă ar fi trebuit să se concentreze pentru a înţelege ce spunea Harry.

— Ne întrebam dacă vă putem pune câteva întrebări, zise Beate cu voce tare.

Grette încuviinţă încet. Beate trase un scaun şi se aşeză.

— Ne puteţi povesti despre ea? îl întrebă.

— Să vă povestesc?

Vocea lui scârţâia ca o uşă neunsă.

— Da, zise Beate zâmbind blând. Am vrea să ştim cine era Stine. Ce făcea, ce-i plăcea. Ce planuri aveaţi. Lucruri de genul ăsta.

— De genul ăsta? Grette se uită la Beate. Apoi puse stiloul jos. Urma să avem copii. Asta era planul. Copii în eprubetă. Spera să fie gemeni. Doi plus doi, aşa zicea mereu. Tocmai ne pregăteam să începem. Chiar acum.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Eraţi căsătoriţi de mult timp, nu?

— De zece ani, răspunse Grette. Nu m-ar fi deranjat dacă nu ar fi jucat tenis. Nu-i poţi forţa pe copii să le placă aceleaşi lucruri ca şi părinţilor. Poate că ar fi preferat să călărească. Călăritul e minunat.

— Ce fel de persoană era?

— Zece ani, repetă Grette şi se întoarse din nou spre fereastră. Ne-am cunoscut în 1988. Eu intrasem la Facultatea de Management din Oslo, iar ea era în ultimul an la liceul Nissen. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem. Ştiu că toată lumea zice că pe cele frumoase n-o să le ai niciodată, dar cu Stine a fost ceva adevărat. Şi am crezut mereu că ea e cea mai frumoasă. Ne-am mutat împreună după o lună şi am fost împreună în fiecare zi şi în fiecare noapte timp de trei ani. Şi tot nu mi-a venit să cred când a acceptat să devină Stine Grette. Nu-i ciudat? Când iubeşti pe cineva suficient de mult, ţi se pare de neînţeles că poţi fi iubit la rândul tău. N-ar trebui să fie invers, nu?

O lacrimă căzu pe braţul scaunului.

— Era bună. Nu sunt mulţi oameni care mai preţuiesc această calitate. Era de încredere, loială şi mereu blândă. Şi curajoasă.

Dacă i se părea că aude zgomote jos, iar eu dormeam, se ridica şi cobora. Îi spuneam că trebuie să mă trezească, dacă într-o zi chiar erau hoţi jos? Dar ea râdea doar şi zicea: „Atunci o să-i servesc cu vafe, şi mirosul de vafe o să te trezească pentru că te trezeşte mereu”. Mirosul de vafe trebuia să mă trezească atunci când… da.

Răsuflă zgomotos. Ramurile goale ale mestecenilor din curte le făceau semne printre rafalele de vânt.

— Ar fi trebuit să faci vafe, şopti el.

Apoi încercă să râdă, dar sună ca un plânset.

— Cine erau prietenii ei? îl întrebă Beate.

Grette mai râdea încă, iar ea trebui să repete întrebarea.

— Îi plăcea să stea singură, zise el. Poate pentru că era singură la părinţi. Vorbea mereu cu părinţii ei. Şi apoi ne aveam unul pe celălalt. Nu mai avea nevoie de nimeni altcineva.

— Poate că ţinea legătura cu persoane despre care nu ştiaţi, nu? sugeră Beate.

Grette o privi.

— Ce vreţi să spuneţi?

Obrajii lui Beate se înroşiră şi îi zâmbi scurt.

— Vreau să spun că e posibil ca soţia dumneavoastră să nu vă fi spus neapărat de discuţiile pe care le avea cu alte persoane.

— De ce nu? Ce încercaţi să-mi spuneţi?

Beate înghiţi în sec şi schimbă priviri cu Harry. Acesta prelua discuţia:

— În investigaţiile pe care le facem, trebuie să examinăm mereu toate posibilităţile, oricât pe improbabile ar părea. Şi una dintre ele e că cineva din interiorul băncii ar avea vreo legătură cu hoţul. Uneori există ajutor din interior atât în ceea ce priveşte planul, cât şi executarea lui. E puţin probabil, de exemplu, ca hoţul să fi ştiut când va fi ATM-ul reîncărcat. Harry îl studie pe Grette să vadă cum primeşte aceste lucruri. Dar privirea acestuia îi spuse că nu mai era cu ei. Am pus aceleaşi întrebări tuturor angajaţilor, minţi el.

Din copacul de afară se auzi ţipătul unei coţofene. Tânguitor, singuratic. Grette clătină din cap în semn de încuviinţare. La început încet, apoi mai repede.

— Aha, zise el. Înţeleg. Credeţi că din cauza asta a împuşcat-o pe Stine. Credeţi că-l cunoştea pe hoţ. Şi când

n-a mai avut nevoie de ea, a împuşcat-o ca să elimine orice posibilă legătură. Aşa e?

— Da, cel puţin e o posibilitate teoretică, confirmă Harry. Grette clătină din cap şi râse din nou: un râs trist, gol.

— E clar că nu o cunoşteaţi pe Stine a mea. N-ar fi putut niciodată să facă una ca asta. Şi de ce ar fi făcut-o? Dacă ar mai fi trăit, ar fi fost milionară.

— Adică?

— Walle Bodtker e bunicul ei. Are optzeci şi cinci de ani şi deţine trei blocuri în centru. A fost diagnosticat cu cancer la plămâni în vara asta şi lucrurile nu pot merge decât într-o anumită direcţie. Nepoţii lui ar fi primit fiecare câte un bloc.

Întrebarea lui Harry veni ca un simplu reflex:

— Cine va primi acum blocul lui Stine?

— Ceilalţi nepoţi, răspunse Grette cu o voce plină de dezgust. Şi acum o să le verificaţi alibiurile?

— Credeţi că ar trebui? întrebă Harry.

Grette era cât pe ce să răspundă când privirea sa se întâlni cu cea a lui Harry. Îşi muşcă buza de jos.

— Îmi cer scuze, spuse el trecându-şi mâna peste faţa nebărbierită. Bineînţeles că ar trebui să fiu bucuros că examinaţi toate posibilităţile. Doar că pare aşa de lipsit de speranţă. Şi de sens. Chiar dacă îl veţi prinde, n-o să-i luaţi niciodată ce mi-a furat. Nici măcar pedeapsa cu moartea n-ar schimba lucrurile. Să-ţi pierzi viaţa nu e cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla. Harry ştiu deja ce va urma. Cel mai rău lucru e să pierzi motivul pentru care trăieşti.

— Da, zise Harry şi se ridică. Asta e cartea mea de vizită. Sunaţi-mă dacă se întâmplă ceva. Puteţi cere de asemenea cu Beate Lønn.

Grette se întoarse din nou spre fereastră şi nu-l văzu pe Harry întinzându-i cartea de vizită, aşa că acesta o lăsă pe masă. Se însera şi se vedeau reflexii semitransparente în geamuri, ca nişte fantome.

— Am sentimentul că l-am mai văzut, zise Grette. De obicei, vinerea mă duc direct de la muncă să joc squash la

Focus Centre din Sporveisgata. Cum nu aveam partener, m-am dus la sala de fitness. Să ridic greutăţi, să merg pe bicicletă, chestii de genul ăsta. La ora aia sunt aşa de mulţi oameni, că adesea trebuie să stai la coadă.

— Aşa e, zise Harry.

— Când a fost ucisă Stine, eram acolo. La trei sute de metri distanţă de bancă. Mă pregăteam să fac un duş şi să plec acasă, să mă apuc de gătit. Mereu gătesc eu vinerea. Îmi plăcea să o aştept, îmi plăcea... Nu tuturor bărbaţilor le place asta.

— Ce vreţi să spuneţi că l-aţi văzut? întrebă Beate.

— Am văzut pe cineva trecând pe lângă mine la garderobă. Purta haine largi, negre. Ca un fel de salopetă.

— Cagulă?

Grette clătină din cap că nu.

— O şapcă cu cozoroc poate? întrebă Harry.

— Avea un fel de pălărie în mână. Poate că era o cagulă. Sau o şapcă cu cozoroc.

— I-aţi văzut fa...? începu Harry, dar fu întrerupt de Beate.

— Înălţimea?

— Nu ştiu, zise Grette. De înălţime medie. Care e media? 1,80?

— De ce nu ne-aţi spus asta înainte? întrebă Harry.

— Pentru că e doar un sentiment, răspunse Grette apăsând geamul cu degetele. Ştiu că nu a fost el.

— De ce sunteţi atât de sigur? se interesă Harry.

— Pentru că doi colegi de-ai dumneavoastră au fost aici acum câteva zile. Pe amândoi îi chema Li. Se întoarse şi se uită la Harry. Sunt rude?

— Nu. Ce doreau?

Grette luă mâna de pe geamul care se aburise în jurul amprentelor.

— Doreau să verifice dacă Stine ar fi putut să aibă vreo legătură cu cel care a spart banca. Şi mi-au arătat fotografii ale spargerii.

— Şi?

— Salopeta era neagră fără inscripţii. Cea pe care am văzut-o eu la Focus Centre avea litere mari şi albe pe spate.

— Ce litere? întrebă Beate.

— P-O-L-I-Ţ-I-A, zise Grette şi şterse urmele de pe geam. Când am ieşit apoi în stradă, am auzit sirenele poliţiei în Majorstuen. Primul lucru la care m-am gândit a fost că e ciudat ca hoţii să scape cu o asemenea desfăşurare de forţe ale poliţiei.

— Da, aşa e. Ce v-a făcut să vă gândiţi la asta?

— Nu ştiu. Poate pentru că tocmai îmi furase cineva racheta de squash de la garderobă în timp ce mă antrenam. Al doilea gând a fost că banca lui Stine e jefuită. Aşa lucrează mintea când imaginaţia o ia razna, nu? Apoi m-am dus acasă şi am făcut lasagne. Îi plăceau lasagne foarte mult.

Grette încercă să zâmbească. Apoi îi dădură lacrimile. Harry îşi fixă privirea pe hârtia pe care scrisese Grette ca să nu-l vadă cum plânge.

— Am văzut în operaţiunile dumneavoastră bancare din ultimele şase luni o retragere foarte mare. Vocea lui Beate suna aspru şi metalic. Treizeci de mii de coroane în Sao Paulo. Pe ce i-aţi cheltuit?

Harry se uită la ea surprins. Părea că întreaga situaţie nu o mişcă deloc.

Grette zâmbi printre lacrimi.

— Am sărbătorit cu Stine acolo zece ani de căsătorie. Mai avea un rest de concediu şi s-a dus acolo cu o săptămână înaintea mea. Cea mai lungă perioadă cât am stat despărţiţi.

— V-am întrebat pe ce aţi cheltuit cele treizeci de mii în monedă braziliană, zise Beate.

Grette se întoarse spre fereastră.

— E o chestiune privată.

— Iar ăsta e un caz de omucidere, *Herr* Grette. Grette o privi lung şi insistent.

— E clar că nu aţi fost niciodată îndrăgostită, aşa e? Beate se întunecă la faţă.

— Bijutierii germani din Sao Paulo sunt recunoscuţi ca fiind printre cei mai buni din lume, zise Grette. Am cumpărat inelul cu diamante pe care îl purta Stine când a murit.

Doi îngrijitori veniră după Grette. Prânzul. Harry şi Beate rămaseră lângă fereastră privindu-l în timp ce aşteptau ca îngrijitorul să-i conducă spre ieşire.

— Îmi pare rău, zise Beate, m-am făcut de râs. Eu...

— N-a fost nici o problemă, răspunse Harry.

— Verificăm mereu finanţele suspecţilor în cazurile de jefuire de bănci, dar probabil că de data asta am mers prea departe...

— Am zis că n-a fost nici o problemă, Beate. Să nu-ţi ceri niciodată scuze pentru întrebările pe care le pui; să-ţi ceri scuze pentru cele pe care nu le pui.

Îngrijitorul sosi şi descuie uşa.

— Cât mai rămâne aici? întrebă Harry.

— Va fi trimis acasă miercuri, zise îngrijitorul.

În maşină, în drum spre centru, Harry o întrebă pe Beate de ce îngrijitorii îi „trimit” mereu acasă pe pacienţi. La urma urmelor, nu le asigură transportul, nu? Iar pacienţii hotărăsc ei dacă doresc să meargă acasă sau în altă parte, nu? Aşa că de ce nu zic „se duc acasă”? Sau „li se dă drumul”?

Beate nu avea nici o părere în legătură cu acest lucru şi Harry se concentra asupra vremii mohorâte, gândindu-se că începuse să vorbească precum un bătrân morocănos.

— Şi-a schimbat frizura, zise Beate. Şi poartă ochelari.

— Cine?

— Îngrijitorul.

— A, n-am ştiut că vă cunoaşteţi.

— Nu ne cunoaştem. L-am văzut o dată pe plajă, în Huk. Şi în Eldorado. Şi în Stortingsgata. Cred că era în Stortingsgata... probabil acum vreo cinci ani.

Harry se uită la ea.
— Nu mi-am dat seama că e genul tău.
— Nu despre asta e vorba, zise ea.
— A, făcu Harry. Am uitat. E defectul ăla pe care îl ai la creier. Ea zâmbi.
— Oslo e un oraş mic.,
— A, da? De câte ori m-ai văzut pe mine înainte să intri în poliţie?
— O dată. Acum cinci ani.
— Unde anume?
— La televizor. Rezolvaseşi cazul ăla din Sydney.
— Hm. Cred că trebuie să te fi impresionat.
— Îmi aduc aminte doar că m-a iritat faptul că ai apărut ca un erou când tu, de fapt, dăduseşi greş.
— Aha.
— Nu ai adus criminalul în faţa instanţei. L-ai împuşcat mortal. Harry închise ochii şi se gândi la cât de bun va fi fumul din următoarea ţigară. Se pipăi la piept să vadă dacă avea pachetul în buzunarul interior şi scoase bucata de hârtie împăturită să i-o arate lui Beate.
— Ce-i asta? întrebă Beate.
— Pagina pe care a mâzgălit Grette.
— ”O zi minunată”, citi ea.
— A scris asta de treisprezece ori. Cam ca în *Strălucirea.*
— *Strălucirea?*
— Filmul ăla de groază. Stanley Kubrick. Se uită la ea cu colţul ochiului. Cel în care Jack Nicholson stă într-un hotel şi scrie la nesfârşit aceeaşi propoziţie.
— Nu îmi plac filmele de groază, rosti ea încet.
Harry se întoarse spre ea. Era gata să spună ceva, dar apoi simţi că era mai bine să o lase baltă.
— Unde stai? îl întrebă ea.
— Bislett.
— E în drum.
— Hm. În care drum?
— Spre Oppsal.

— Da? Unde în Oppsal?

— În Vetlandsveien. Chiar lângă gară. Ştii unde e Jørnslokkveien?

— Da, e o casă mare şi galbenă din lemn pe colţ.

— Exact. Acolo stau. La primul etaj. Mama stă la parter. Am crescut în casa aia.

— Şi eu am crescut în Oppsal, zise Harry. Poate că avem cunoştinţe comune?

— Poate, replică Beate uitându-se pe geam.

— O să verific asta odată, zise Harry. Nici unul din ei nu mai scoase o vorbă.

Sosi seara şi vântul se înteţi. Buletinul meteorologic anunţa furtuni în sudul Stadtului şi vijelii în nord. Harry tuşi. Îşi scoase puloverul pe care mama sa îl tricotase pentru tatăl său şi pe care acesta i-l dăduse lui Harry drept cadou de Crăciun, la câţiva ani după moartea ei. „Ce lucru ciudat”, se gândi Harry. Încălzi pastele şi perişoarele de carne şi apoi o sună pe Rakel şi îi povesti despre casa în care crescuse.

Ea nu spuse prea multe, dar era convins că îi face plăcere să-l audă vorbind despre dormitorul lui. Despre jocuri şi măsuţa de toaletă. Despre cum născocea poveşti după desenele de pe tapet, ca şi cum ar fi fost basme codate. Şi un sertar al măsuţei de toaletă despre care se pusese de acord cu mama sa că e doar al lui şi de care ea nu trebuia niciodată să se atingă.

— Acolo îmi ţineam pozele cu fotbalişti, zise Harry. Autograful de la Tom Lund. O scrisoare de la Solvi, o fată pe care am cunoscut-o într-o vacanţă de vară la Åndalsnes. Şi mai târziu, primul meu pachet de ţigări. O cutie de prezervative. A stat acolo nedesfăcută până când a expirat. Şi apoi, când eu şi sora mea le-am umflat, erau aşa de uscate, că au crăpat.

Rakel râse. Harry continuă, doar ca să o audă râzând.

După ce închise, începu să se plimbe prin cameră. Ştirile erau ca şi cele din ziua anterioară. Vijelii peste Jalalabad.

Intră în dormitor şi porni calculatorul. În timp ce bâzâia, văzu ca primise un alt e-mail. Simţi că i se accelerează pulsul când văzu adresa. Apăsă pe el.

> Bună, Harry,
> Jocul a început. Autopsia a stabilit că e posibil ca tu să fi fost acolo când a murit. De asta ţii totul pentru tine? Probabil că e foarte înţelept. Chiar dacă pare a fi o sinucidere. Dar sunt câteva lucruri care nu se potrivesc. Mişcarea ta acum.
> S^2MN

O bubuitură îl făcu pe Harry să tresară, dar îşi dădu seama că, de fapt, dăduse cu palma în masă cu toată forţa. Se uită prin camera întunecată. Era mânios şi înspăimântat, dar frustrant era faptul că simţea instinctiv că persoana care scrisese e-mailul era undeva, la îndemâna lui. Harry întinse braţul şi duse palma care încă îl mai durea pe ecran. Sticla rece îi răcori pielea, dar simţi căldura, un fel de căldură corporală care creştea în interiorul maşinăriei.

19. PANTOFI PE SÂRMĂ

Elmer porni în grabă pe Grønlandsleiret salutând şi zâmbind grăbit clienţilor şi angajaţilor din magazinele învecinate. Era supărat pe el însuşi. Rămăsese iar fără mărunţiş şi fusese obligat să atârne de uşă semnul cu „Mă întorc curând” în timp ce el dădu buzna în bancă.

Trase de uşă să o deschidă, intră în bancă, zise tare obişnuitul lui „Bună dimineaţa” şi se grăbi să ia un bilet. Nu-i răspunse nimeni, dar deja se obişnuise cu asta - lucrau aici doar norvegieni albi. Era un bărbat care părea că repară ATM-ul şi singurii clienţi pe care îi vedea stăteau la geamul dinspre stradă. Era o linişte neobişnuită. Oare se întâmpla ceva şi el nu-şi dăduse seama?

— Douăzeci, zise o voce de femeie.

Elmer se uită la numărul de pe bilet. Scria 51, dar pentru că nu zisese nimeni nimic, se duse la tejgheaua de unde se auzise vocea femeii.

— Bună, Catherine, iubire, spuse el uitându-se curios prin geam. Cinci fişicuri de cinci şi de unu, te rog.

— Douăzeci şi unu.

Se uită surprins la Catherine Schøyen şi abia atunci îl observă pe bărbatul de lângă ea. La început se gândi că e negru, dar apoi văzu că era un bărbat cu cagulă pe faţă. Ţeava pistolului său AG3 se mută dinspre ea, înspre Elmer.

— Douăzeci şi doi, numără Catherine cu o voce metalică.

— De ce aici? întrebă Halvorsen, uitându-se în jos la fiordul Osloului.

Vântul îi ciufuli bretonul. Le luase mai puţin de cinci minute să plece din mirosul de gaze de eşapament din Grønland către Ekeberg, care ieşea în afară ca un foişor în colţul sud-estic al oraşului Oslo. Găsiseră o bancă sub copaci, cu o privelişte minunată asupra clădirii frumoase şi

vechi din cărămidă pe care Harry încă o mai numea Şcoala de Marină, deşi acolo se ţineau în mod curent cursuri pentru antreprenori.

— În primul rând, pentru că e minunat aici, zise Harry. În al doilea rând, să te învăţ pe tine, străine, câte ceva despre istoria oraşului Oslo. „Os” de la Oslo înseamnă „creastă”, dealul pe care stăm acum. Creasta Ekeberg. Şi „lo” e câmpia care se întinde acolo. Arătă cu degetul. Şi în al treilea rând, stăm şi ne uităm la creasta asta în fiecare zi şi e important să aflăm ce e în spatele ei, nu crezi?

Halvorsen nu răspunse.

— Nu am vrut să-ţi spun asta la birou, zise Harry. Sau la Elmer. E ceva ce trebuie să-ţi mărturisesc. Deşi erau mult deasupra fiordului, Harry se gândi că vântul încă mai ducea cu el gustul apei sărate. Am cunoscut-o pe Anna Bethsen.

Halvorsen încuviinţă.

— Nu pari uimit, remarcă Harry.

— Bănuiam că e ceva de genul ăsta.

— Dar e mai mult de atât.

— A, da?

Harry băgă o ţigară neaprinsă între buze.

— Înainte să continui, trebuie să te avertizez. Ceea ce o să-ţi spun trebuie să rămână între noi, iar asta s-ar putea să fie o problemă pentru tine. Înţelegi? Deci, dacă nu vrei să fii implicat, nu mai spun nimic şi ne oprim aici. Vrei să auzi mai multe sau nu?

Halvorsen se uită cercetător la Harry. Dacă reflecta, asta nu-i luă prea mult timp. Încuviinţă.

— Cineva a început să-mi trimită e-mailuri, zise Harry. Legate de moartea Annei.

— Cineva pe care îl cunoşti?

— Habar n-am. Adresa nu-mi spune nimic.

— De asta m-ai întrebat ieri cum să dai de urma celui care ţi le trimite?

— Nu mă pricep prea bine la calculatoare. Pe când tu te pricepi. Harry încercă în zadar să-şi aprindă o ţigară din

cauza vântului. Am nevoie de ajutor. Cred că Anna a fost ucisă.

În timp ce vântul dinspre nord-vest dezgolea pomii de frunze, Harry îi spuse despre e-mailurile ciudate pe care le primise de la cineva care părea că ştie tot ce ştiau ei şi probabil chiar mai mult de atât. Nu-i spuse că e-mailurile îl incriminau şi că fusese la locul crimei în noaptea în care murise Anna. În schimb, îi spuse că pistolul se afla în mâna ei dreaptă, deşi şevaletul ei dovedea că era stângace. Fotografia din pantof. Şi conversaţia cu Astrid Monsen.

— Astrid Monsen mi-a spus că nu i-a văzut niciodată pe Vigdis Albu şi pe copiii din fotografie. Dar când i-am arătat în ziar poza lui Arne Albu, soţul ei, nu a fost nevoie să se uite de două ori. Nu ştia cum îl cheamă, dar o vizita pe Anna în mod regulat. Îl văzuse când cobora să-şi ridice corespondenţa. Venea după-amiaza şi pleca seara.

— Vezi, asta înseamnă să spui acasă că lucrezi până târziu.

— Am întrebat-o pe Monsen dacă se întâlneau doar în cursul săptămânii, şi ea mi-a spus că uneori venea şi o lua cu maşina la sfârşit de săptămână.

— Poate că le plăcea puţină diversitate şi se duceau la ţară.

— Poate, mai puţin treaba cu mersul la ţară. Astrid Monsen e o femeie meticuloasă şi atentă. Mi-a spus că nu o scotea niciodată vara. Asta mi-a dat de gândit.

— La ce te-ai gândit? La un hotel?

— Posibil. Dar la hotel te poţi duce şi vara. Gândeşte-te, Halvorsen. Gândeşte-te la ceva din apropiere.

Halvorsen îşi ţuguie buza de jos şi se strâmbă pentru a arăta că nu are nici o sugestie. Harry zâmbi şi împrăştie un nor de fum.

— Tu ai fost cel care a găsit locul.

Halvorsen, încurcat, ridică din sprânceană.

— Cabana! Doar e evident!

— Nu? Un cuibuşor de dragoste discret şi luxos atunci când familia e acasă după vacanţă şi vecinii curioşi şi-au tras jaluzelele. E la o oră cu maşina de Oslo.

— Şi ce? întrebă Halvorsen. Asta nu ne duce nicăieri.

— Nu spune asta. Dacă putem dovedi că Anna a fost la cabană, cel puţin Albu va fi forţat să răspundă. Nu e nevoie de mult. O amprentă. Un fir de păr. Un comerciant atent care face uneori câte o livrare.

Halvorsen se frecă pe ceafă.

— Dar de ce nu mergi direct la ţintă şi nu cauţi amprentele lui Albu în apartamentul Annei? Trebuie să fie peste tot.

— Mă îndoiesc că mai sunt. După declaraţia lui Astrid Monsen, nu o mai vizitase pe Anna de un an de zile, aşa dintr-odată. Asta până într-o duminică luna trecută. A venit să o ia cu maşina. Monsen îşi aduce clar aminte de asta pentru că Anna a sunat la ea la uşă să o roage să-i supravegheze apartamentul de hoţi.

— Şi crezi că s-au dus la cabană?

— Cred, zise Harry aruncând mucul fumegând într-o băltoacă unde se stinse cu un sâsâit, că există un motiv pentru care Anna a pus fotografia în pantof. Îţi aminteşti ce ai învăţat la criminalistică la Academia de Poliţie?

— Din puţinul pe care l-am făcut, da. Tu nu?

— Nu. În trei dintre maşinile de poliţie există cutii metalice cu echipament de bază. Pudră, perie, film de plastic pentru amprente. Metru, lanternă, cleşti, chestii din astea. Vreau să rezervi una dintre mașinile astea pentru mâine.

— Harry...

— Şi sună-l pe tipul de la alimentară înainte să îţi spună unde e exact. Încearcă să pari cinstit şi direct ca să nu bănuiască ceva. Spune că îţi construieşti o cabană la munte şi arhitectul cu care lucrezi ţi-a dat cabana lui Albu ca punct de referinţă. Vrei doar să o vezi.

— Harry, nu putem să...

— Să aduci şi o rangă.

— Ascultă-mă!

Strigătul lui Halvorsen făcu doi pescăruşi să îşi ia zborul spre fiord cu ţipete răguşite. Acesta numără pe degete:

— Nu ai mandat. Nu ai nici o dovadă care ar putea să justifice asta. Nu ai... nimic. Şi ce e mai important nu avem - sau să zic mai degrabă *eu* nu am - toate datele. Nu mi-ai spus tot, Harry, nu-i aşa?

— Ce te face să crezi asta?

— E simplu. Nu ai un motiv suficient de puternic. Faptul că o cunoşteai pe femeie nu e un motiv suficient să încâlci brusc toate regulile, să spargi cabane şi să-ţi rişti slujba. Şi pe a mea. Ştiu că poţi fi uneori cam nebun, Harry, dar nu eşti prost.

Harry privi mucul de ţigară cum pluteşte în băltoacă.

— De cât timp ne cunoaştem, Halvorsen?

— De doi ani în curând.

— Te-am minţit vreodată în tot acest timp?

— Doi ani nu e o perioadă prea lungă.

— Te întreb: te-am minţit vreodată?

— Bineînţeles că da.

— Te-am minţit vreodată în legătură cu ceva important?

— Nu, din câte ştiu.

— Bine. Atunci nu te mint nici acum. Ai dreptate, nu ţi-am spus tot. Şi da, îţi rişti slujba dacă mă ajuţi. Îţi zic doar că ai intra şi mai rău în bucluc dacă ţi-aş spune şi restul. Aşa cum stau lucrurile, va trebui să ai încredere în mine. Sau să te retragi. Încă mai poţi spune nu.

Statură acolo, uitându-se la fiord. Pescăruşii erau două puncte mici în depărtare.

— Tu ce ai face? zise Halvorsen.

— M-aş retrage.

Punctele se măriră. Pescăruşii se întorceau.

Când reveniră la sediul poliţiei, găsiră un mesaj de la Møller pe robotul telefonic.

— Hai să ne plimbăm puţin, propuse el când îl sună Harry. Unde vrei tu, adăugă Møller când ieşiră.

— Să mergem la Elmer. Vreau să-mi iau ţigări.

Møller îl urmă pe Harry pe o potecă noroioasă, de-a lungul gazonului dintre sediul poliţiei şi şoseaua pietruită ce ducea în sus la închisoarea Botsen. Harry observase că aceia care proiectau drumurile nu păreau să ia în consideraţie vreodată că oamenii vor găsi mereu cel mai scurt drum între două puncte, indiferent pe unde trece drumul. La capătul potecii era un semn care fusese doborât: NU CĂLCAŢI IARBA.

— Ai auzit de banca spartă azi-dimineaţă în Grønlandsleiret? îl întrebă Møller.

Harry încuviinţă.

— Interesant că a ales să dea spargerea la o sută de metri de secţia de poliţie.

— Coincidenţa face ca alarma băncii să fie în reparaţie.

— Nu cred în coincidenţe, zise Harry.

— Da. Crezi că a fost cineva din interior? Harry dădu din umeri.

— Sau cineva care ştia că alarma e stricată.

— Doar banca şi firma de reparaţii ştiau. Şi noi.

— Nu despre jaful la bancă voiai să-mi vorbeşti, nu, şefu'?

— Nu, zise Møller şi sări peste o băltoacă. Şeful poliţiei poartă discuţii cu primarul. Toate aceste spargeri îl deranjează.

Se opriră pe potecă să lase să treacă o femeie însoţită de trei copii. Îi certa cu o voce supărată şi obosită şi evită privirea lui Harry. Erau orele de vizită la Botsen.

— Ivarsson e eficient. Fără îndoială, zise Møller. Cu toate astea, Călăul ăsta pare a fi de un alt calibru comparativ cu ce suntem noi obişnuiţi. Şeful Poliţiei crede că metodele convenţionale s-ar putea să nu fie suficiente de data asta.

— Poate că nu, dar ce să faci? încă un „doi” în plus sau în minus nu e nici o problemă.

— Un „doi”?

— Echipa aflată în deplasare câştigă. Cazul rămâne nerezolvat. Deja e ceva obişnuit acum, şefu'.

— E mult mai mult în joc decât asta, Harry. Mass-media a fost în cârca noastră toată ziua, a fost un coşmar. Îl numesc noul Martin Pedersen. Şi pe website-ul *Verdens Gang* scrie că au aflat că îi spunem Călăul.

— Mereu aceeaşi poveste veche, zise Harry traversând strada pe roşu urmat de un Møller circumspect. Media hotărăşte care ne sunt priorităţile.

— La urma urmei, a omorât pe cineva.

— Şi ucigaşii care nu mai sunt în vizorul publicului sunt lăsaţi baltă.

— Nu! izbucni Møller. Doar nu o luăm de la capăt cu asta. Harry ridică din umeri şi calcă peste un stand de ziare care fusese doborât la pământ. Pe stradă, un ziar îşi flutura furios paginile.

— Deci ce doreai?

— Şeful poliţiei este, bineînţeles, preocupat de partea de relaţii cu publicul a problemei. O spargere de bancă este dată uitării de publicul larg cu mult înainte să închidem cazul. Nimeni nu observă că făptaşul nu a fost prins. Dar de data asta, toţi ochii sunt pe noi. Şi cu cât se discută mai mult despre astfel de spargeri, cu atât mai mult e stârnită curiozitatea publicului. Martin Pedersen a fost o persoană obişnuită care a făcut ceea ce visează mulţi; a fost un Jesse James modern care scapă de lege. Genul ăsta de cazuri creează mituri, eroi, şi oamenii se identifică cu ei. De aici şi alţii interesaţi de spargerea de bănci. Numărul spargerilor de bănci a crescut în toată ţara în timp ce presa scria despre Martin Pedersen.

— Te temi că se va răspândi. Cam ai dreptate. Dar ce legătură are asta cu mine?

— Aşa cum am spus, nimeni nu se îndoieşte de eficienţa lui Ivarsson. Nimeni nu pune asta la îndoială. E un poliţist corect, de modă veche, care nu încalcă niciodată linia. Dar Călăul nu e totuşi un spărgător de bănci de modă veche.

Şeful nu e mulţumit de rezultatele de până acum. Møller arată înspre închisoare. I-a ajuns la urechi episodul cu Raskol.

— Hm.

— Am fost în biroul şefului înainte de prânz şi a fost pomenit numele tău. De mai multe ori, de fapt.

— Dumnezeule, ar trebui să mă simt onorat?

— În orice caz, eşti un anchetator care a avut rezultate folosind metode neconvenţionale.

Zâmbetul lui Harry se transformă într-un fel de dispreţ.

— Ce definiţie blândă pentru un pilot kamikaze...

— Pe scurt, ăsta e mesajul, Harry. Lasă baltă tot ce faci şi spune-mi dacă ai nevoie de ajutoare. Ivarsson va continua cu echipa lui, dar ne bazăm pe tine. Şi încă ceva… Møller se apropie de Harry. Ai mână liberă. Suntem gata să acceptăm că regulile pot fi încălcate. În schimb, asta trebuie să rămână doar în cadrul poliţiei, evident.

— Hm. Cred că înţeleg. Şi dacă nu rămâne?

— O să-ţi asigurăm spatele cât putem de mult, dar există o limită. Se înţelege de la sine.

Elmer se întoarse când clopoţeii de la uşă sunară şi arătă înspre un radio portabil mic care se afla în faţa lui.

— Iar eu credeam că Kandahar e un club de schi. Camei de douăzeci?

Harry încuviinţă. Elmer dădu radioul mai încet şi vocea comentatorului de ştiri se pierdu în bâzâitul de sunete de afară - maşini, vântul ce sufla prelata din faţa magazinului, frunzele măturate pe asfalt.

— Colegul doreşte ceva? Elmer arătă spre uşă unde stătea Møller.

— Ar vrea un un pilot kamikaze, zise Harry şi deschise pachetul.

— Da?

— Dar a uitat să întrebe cât costă, continuă Harry şi simţi zâmbetul dulce-sarcastic al lui Møller fără să fie nevoie să se întoarcă.

— Şi care e preţul unui pilot kamikaze în zilele noastre? întrebă proprietarul chioşcului în timp ce îi întindea restul lui Harry.

— Dacă supravieţuieşte, i se permite să-şi aleagă cazurile după aceea, replică Harry. E singura lui condiţie. Şi singura asupra căreia insistă.

— Mi se pare rezonabil, zise Elmer. O zi bună, domnilor!

În drum înapoi, Møller spuse că va vorbi cu şeful poliţiei despre posibilitatea ca Harry să lucreze la cazul Ellen Gjelten pe o perioadă de trei luni. Cu condiţia să-l prindă pe Călău.

Harry fu de acord. Møller ezită în faţa semnului NU CĂLCAŢI IARBA.

— E cel mai scurt drum, şefu'.

— Da, zise Møller. Dar o să-mi murdăresc pantofii.

— Cum vrei, spuse Harry şi o luă pe potecă. Ai mei sunt deja murdari.

Traficul se fluidiza după ieşirea spre Ulvøya. Nu mai ploua şi drumul spre Ljan era deja uscat. Curând se despărţi în patru benzi şi era ca o pistă de pornire pe care maşinile să accelereze şi să gonească. Harry se uită la Halvorsen şi se întrebă când o să audă şi el ţipetele acelea ce îţi făceau inima să se oprească în loc. Dar Halvorsen nu auzea nimic pentru că urmase sfaturile lui Travis - de la radio - literal.

— *Sing, sing, sting!*

— Halvorsen...

— *For the love you bring...*

Harry dădu radioul mai încet şi Halvorsen se uită la el fără să înţeleagă.

— Ştergătoarele de parbriz, zise Harry. Poţi să le opreşti acum.

— A, da, scuze.

Merseră în linişte. Trecură pe lângă ieşirea spre Drobak.

— Ce i-ai spus tipului de la alimentară? îl întrebă Harry.

— Nu vrei să ştii.

— Dar el a dus mâncare la cabana lui Albu într-o joi acum cinci săptămâni?

— El aşa a zis, că da.

— Înainte ca Albu să sosească?

— A zis doar că intra singur.

— Deci are cheie?

— Harry, nu puteam să-l întreb prea multe cu pretextul subţire pe care îl aveam.

— Ce pretext ai folosit? Halvorsen oftă.

— Că sunt inspector la consiliul regional.

— Inspector la consiliul re...?

— ... gional.

— Asta ce mai e?

— Nu ştiu.

Larkollen era la treisprezece kilometri de autostradă, la a paisprezecea cotitură mai încolo.

— La dreapta, pe lângă casa roşie după benzinărie, Halvorsen recită din memorie şi intrară pe un drum pietruit.

— Multe preşuri de baie, mormăi Harry cinci minute mai târziu când Harry opri maşina şi arătă înspre construcţia enormă de buşteni dintre copaci.

Părea o cabană de munte supradimensionată, care, dintr-o eroare, ajunsese pe malul mării.

— Cam pustiu pe aici, nu? făcu Halvorsen uitându-se la casele din vecinătate. Doar pescăruşi. Cu miile. Probabil că e vreo groapă de gunoi prin apropiere.

— Hm. Harry se uită la ceas. Hai să parcăm ceva mai sus. Drumul se termina cu o zonă în care se putea întoarce.

Halvorsen opri motorul, iar Harry deschise portiera şi ieşi. Se întinse şi ascultă ţipetele pescăruşilor şi mugetul îndepărtat al valurilor ce se loveau de stâncile de pe mal.

— Ah, zise Halvorsen şi îşi umplu plămânii. E un pic altfel faţă de aerul din Oslo, nu?

— Cu siguranţă, fu de acord Harry şi îşi căută pachetul de ţigări. Vrei să iei tu servieta de metal?

Pe cărarea ce urca spre cabană, Harry observă un pescăruş mare, colorat în galben şi alb, sus pe un gard, care îşi roti capul urmărindu-i în timp ce ei trecură. Harry avu impresia că simte în ceafă ochii lucitori ai păsării tot drumul până sus.

— Nu va fi uşor, declară Harry după ce se uitară mai atent la lacătul solid de la uşa de la intrare.

Îşi agăţase şapca de un felinar din fier aflat deasupra uşii masive de stejar.

— Hm. Va trebui doar să forţezi puţin. Harry îşi aprinse o ţigară. Între timp, eu mă duc să arunc o privire.

— Cum de fumezi, aşa deodată, mult mai mult ca înainte? îl întrebă Halvorsen şi deschise valiza.

Harry rămase o clipă nemişcat, iar privirea îi alunecă spre pădure.

— Ca să-ţi dau şansa să mă întreci cu bicicleta într-o bună zi.

Buşteni negri ca smoala, ferestre solide. Întreaga cabană părea solidă şi impenetrabilă. Harry se întrebă dacă ar putea să intre prin hornul impresionant de piatră, dar respinse ideea. O luă în jos, pe potecă. Ploaia din ultimele zile o stricase, dar îşi imagină cu uşurinţă picioarele mici şi goale ale copiilor alergând vara pe poteca însorită, îndreptându-se spre plaja din spatele stâncilor netezite de mare. Se opri şi închise ochii. Până ce auzi sunetele. Bâzâitul insectelor, fâsâitul ierbii înalte unduindu-se în vânt, un radio îndepărtat şi un cântec plutind de colo-colo şi ţipetele vesele ale copiilor venind dinspre plajă. Avea zece ani şi se îndrepta vioi spre magazin să cumpere lapte şi pâine. Pietricele îi intraseră în tălpi, dar strângea din dinţi pentru că se hotărâse în acea vară să-şi călească tălpile ca să poată să alerge în picioarele goale împreună cu Øystein, când se va întoarce acasă. La întoarcere, plasa de cumpărături grea părea că-l face să apese şi mai adânc în poteca pietruită; avea senzaţia că merge pe cărbuni încinşi.

Se concentrase pe ceva aflat ceva mai în faţă - o piatră mare sau o frunză - şi îşi spunea că trebuie doar să ajungă acolo şi nu era prea departe. Când ajunsese acasă, în cele din urmă, o oră şi ceva mai târziu, laptele se vărsase, iar mama lui era supărată. Harry deschise ochii. Pe cer treceau nori cenuşii.

Găsi urme de cauciucuri în iarba cafenie de lângă potecă. Urmele adânci şi neregulate sugerau că erau ale unei maşini de teren, un Land Rover sau ceva asemănător. Având în vedere ploaia care căzuse în ultimele săptămâni, era imposibil ca urmele să fie atât de vechi. Aveau cel mult câteva zile.

Se uită cercetător în jur şi se gândi că nu era nimic mai dezolant ca o staţiune de vară toamna. În drumul de întoarcere la cabană, Harry salută din cap pescăruşul.

Halvorsen era aplecat deasupra uşii de la intrare cu un şperaclu electric şi mormăia.

— Cum merge treaba?

— Rău. Halvorsen îşi îndreptă spatele şi îşi şterse sudoarea. Ăsta nu-i un lacăt pentru amatori. Ori folosim ranga, ori la revedere.

— Fără rangă. Harry îşi frecă bărbia. Ai verificat sub preşul de la intrare?

Halvorsen oftă.

— Nu şi nici nu am de gând.

— De ce, mă rog?

— Pentru că trăim într-un nou mileniu, iar cheile nu se mai ţin sub preşul de la uşă. Mai ales dacă e vorba despre o cabană luxoasă. Deci, dacă nu cumva ai de gând să pui pariu pe o sută, nu mă deranja cu prostia asta. Da?

Harry încuviinţă.

— Bine, zise Halvorsen şi se aplecă să pună totul în valiză.

— Vreau să zic că mă bag, spuse Harry. Halvorsen ridică privirea.

— Doar nu glumeşti? Harry clătină din cap că nu.

Halvorsen apucă marginea preşului din fibre sintetice.

— Unu, doi, trei, şi, zise acesta şi trase preşul.

Trei furnici, doi cari de lemn şi o urechelniţă se treziră şi începură să mişune pe cimentul gri. Dar nici urmă de cheie.

— Uneori eşti incredibil de naiv, Harry, spuse Halvorsen întinzând palma. De ce ar lăsa cheia aici?

— Pentru că laptele se strică dacă îl laşi la soare, răspunse Harry, a cărui atenţie fu atrasă de felinarul de fier de deasupra uşii şi, nedând atenţie mâinii întinse, se duse la felinar şi deşurubă partea de sus.

— Ce vrei să spui?

— Alimentele au fost livrate cu o zi înainte de sosirea lui Albu, nu? E clar că trebuiau puse în casă.

— Şi? Poate că vânzătorul are o cheie în plus?

— Nu cred. Cred că Albu voia să fie absolut sigur că nu dă nimeni buzna peste el cât timp e cu Anna aici. Trecu mâna peste partea de sus şi pipăi interiorul de sticlă. Iar acum ştiu că aşa e.

Halvorsen îşi retrase mâna, mormăind.

— Observă cum miroase, zise Harry când intrară în sufragerie.

— A săpun verde, spuse Halvorsen. Cineva a crezut de cuviinţă să spele podeaua.

Impresia de vacanţă de Paşte era întărită de mobila masivă, de obiectele rustice vechi şi de şemineul mare de piatră. Harry se îndreptă spre nişte rafturi de pin aflate în celălalt capăt al camerei. Pe rafturi, cărţi vechi. Harry îşi plimbă privirea pe titlurile de pe cotoarele învechite, dar avu totuşi impresia că nu fuseseră citite niciodată. Nu aici. Poate că fuseseră cumpărate la grămadă dintr-un anticariat de pe Majorstuen. Albume foto vechi. Sertare, în sertare erau cutii de trabucuri Cohiba şi Bolivar. Unul dintre sertare era încuiat.

— Gata cu scotoceala, zise Halvorsen.

Harry se întoarse şi-l văzu pe colegul său arătând spre urmele ude şi maronii de-a lungul podelei.

Îşi scoaseră pantofii în hol, găsiră un mop în bucătărie şi, după ce şterseră podeaua, se puseră de acord ca Halvorsen să se ocupe de sufragerie în timp ce Harry se va ocupa de dormitoare şi de baie.

Tot ceea ce ştia Harry despre percheziţia unei case învăţase într-o sală sufocantă la Academia de Poliţie, într-o vineri după-amiaza, când toată lumea îşi dorea să plece acasă, să facă un duş şi să iasă în oraş. Nu aveau manual, ci doar un anume inspector Rokke. În acea vineri, acesta îi dăduse lui Harry ideea pe care o folosise mai târziu ca singură armă: „Nu te gândi la ce cauţi. Gândeşte-te la ce vei găsi. Ce-i acolo? Ar trebui să fie acolo? Ce înseamnă? E ca atunci când citeşti - dacă te gândeşti la „l" în timp ce te uiţi la „k", nu vei vedea cuvântul”.

Primul lucru pe care îl văzu Harry când intră în dormitor fu un pat mare dublu şi o fotografie cu *Herr* şi *fru* Albu pe masa de lângă. Nu era mare, dar atrăgea atenţia pentru că era singura fotografie şi era aşezată cu faţa înspre uşă.

Harry deschise un dulap. Fu lovit de mirosul de haine străine. Nu erau haine de toată ziua, ci doar rochii de seară, bluze şi câteva costume. Plus o pereche de pantofi de golf.

Harry cercetă sistematic toate cele trei dulapuri. Era detectiv de prea mult timp ca să-i mai fie jenă că se uită printre lucrurile personale ale oamenilor.

Se aşeză pe pat şi cercetă fotografia. În fundal erau doar marea şi cerul, dar felul în care cădea lumina îl făcu pe Harry să se gândească la faptul că trebuie să fi fost făcută undeva prin sud. Arne Albu era bronzat şi avea aceeaşi expresie de răutate pe care Harry o văzuse la restaurantul din Aker Brygge. Îşi ţinea soţia strâns de talie. Aşa de strâns, încât corpul lui Vigdis părea îndoit înspre el.

Harry rulă cuvertura şi plapuma într-o parte. Dacă Anna fusese în acest pat, cu siguranţă vor găsi păr, fragmente de piele, salivă sau secreţii genitale. Probabil chiar toate. Era însă aşa cum îşi imaginase. Trecu mâna peste cearşaful

apretat şi îşi apropie faţa de pernă inspirând. Proaspăt spălate. La dracu'.

Deschise sertarul mesei de lângă pat. Un pachet de gumă de mestecat Extra, o cutie nedesfăcută de Paralgin, un breloc cu o cheie şi un platou de alamă cu iniţialele AA, o fotografie a unui bebeluş dezbrăcat, ghemuit ca o larvă pe masa de schimbat şi un cuţit militar elveţian.

Era pe punctul să ridice cuţitul când auzi strigătul înfiorător al unui pescăruş. Fără să vrea, tresări şi se uită pe geam. Pescăruşul plecase. Se întoarse la treabă când auzi lătratul ascuţit al unui câine.

În acea clipă, apăru în pragul uşii Halvorsen.

— Cineva vine pe potecă. Inima îi bătea să-i sară din piept.

— Iau eu pantofii, zise Harry. Tu du-te să aduci aici tot echipamentul.

— Dar...

— O să sărim pe geam când vor intra. Repede.

Lătratul crescu în volum şi intensitate. Harry traversă iute sufrageria şi ajunse în hol în timp ce Halvorsen, în genunchi în faţa rafturilor, aruncă pudra, peria şi hârtia lipicioasă în valiză. Lătratul se auzea acum aşa de aproape, că Harry putu să audă mârâitul dintre lătraturi. Afară, paşi. Uşa nu era încuiată, era prea târziu pentru a mai face ceva, va fi prins cu mâţa în sac! Inspiră şi rămase pe loc. Ar putea foarte bine să ia lucrurile în piept. Poate că Halvorsen va putea să scape. Nu ar avea atunci pe conştiinţă concedierea lui Halvorsen.

— Gregor! se auzi strigătul unui bărbat dincolo de uşă. Înapoi! Lătratul se îndepărtă şi-l auzi pe bărbatul de afară coborând scările.

— Gregor! Lasă căprioara în pace!

Harry făcu doi paşi în faţă şi încuie uşa discret. Apoi luă cele două perechi de pantofi şi se strecură prin sufragerie în timp ce afară se auzea zăngănit de chei. Închise uşa

dormitorului după el în vreme ce auzi cum se deschide uşa din faţă.

Halvorsen stătea pe podea sub fereastră şi se uita la Harry cu pupilele dilatate.

— Ce s-a întâmplat? şopti Harry.

— Mă pregăteam să sar pe geam când a apărut câinele ăsta turbat, şopti Halvorsen. Un rottweiler enorm.

Harry se uită pe geam în jos, la labele câinelui. Câinele se sprijinea de zid cu ambele labe din faţă. Când îl văzu pe Harry, începu să sară pe zid şi să latre ca un apucat. Printre colţi i se scurgeau balele. Zgomot de paşi în sufragerie. Harry se prăbuşi jos lângă Halvorsen.

— Are maximum şaptezeci de kilograme, şopti. Nu-i mare lucru.

— Lasă-mă. Am văzut un rottweiler atacându-l pe Victor, dresorul de câini.

— Hm.

— A pierdut controlul asupra câinelui în timpul dresajului. Ofiţerul care îl făcea pe hoţ a trebuit să meargă la Rikshospital să i se coasă mâna.

— Eu credeam că poartă haine de protecţie groase.

— Aşa şi e.

Ascultară lătratul de afară. Paşii din sufragerie se opriseră.

— Să intrăm şi să salutăm? şopti Halvorsen. E doar o chestiune de timp până când...

— Şşt!

Din nou paşi. Apropiindu-se de uşa dormitorului. Halvorsen închise ochii strâns. Ca şi cum să nu simtă umilinţa. Când îi deschise iar, îl văzu pe Harry ţinând degetul la buze cu autoritate.

Apoi auziră o voce afară, lângă fereastra dormitorului.

— Gregor! Haide! Hai acasă!

După câteva lătraturi, se făcu brusc linişte. Harry nu mai auzi decât respiraţia scurtă şi rapidă, dar nu-şi dădu seama dacă era a lui sau a lui Halvorsen.

— Chiar sunt ascultători rottweilerii ăştia, şopti Halvorsen. Aşteptară până când auziră maşina pornind. Apoi dădură buzna în sufragerie, iar Harry apucă să vadă doar spatele unui Jeep Cherokee albastru-deschis. Halvorsen se prăbuşi pe canapea şi se lasă pe spate.

— Dumnezeule, oftă. O clipă m-am şi văzut întorcându-mă la Steinkjer după o concediere umilitoare. Ce dracu' făcea? Abia dacă a stat vreo două minute. Sări jos de pe canapea. Nu crezi că o să se întoarcă? Poate s-a dus doar până la magazin.

Harry scutură din cap.

— S-au dus acasă. Oamenii ca el nu-şi mint câinii.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles. Într-o bună zi o să-i spună: „Hai, Gregor. Mergem la veterinar să te eutanasieze”.

Harry cercetă camera. Se duse apoi la rafturi şi îşi plimbă degetul pe cotorul cărţilor din faţă, de sus până jos. Halvorsen încuviinţă grav şi se uită în gol.

— Iar Gregor va merge dând din coadă. Ciudate creaturi, câinii. Harry se opri din ce făcea şi zâmbi:

— Nu ai regrete, Halvorsen?

— Păi nu regret, aşa cum nu regret nimic altceva.

— Ai început să vorbeşti ca mine.

— Chiar *tu* eşti. Citez din tine. Atunci când am cumpărat espressorul de cafea. Ce cauţi?

— Nu ştiu, zise Harry şi scoase o carte mare şi groasă pe care o deschise. Priveşte. Un album foto. Interesant.

— Da? Iar nu mai înţeleg.

Harry arătă cu degetul în spatele lui şi continuă să răsfoiască albumul. Halvorsen se ridică şi văzu. Şi înţelese. Urmele ude de cizme duceau de la uşa de la intrare, prin hol către raftul unde stătea Harry.

Harry puse albumul la loc, scoase altul şi începu să-l frunzărească.

— Da, zise el după un timp. Duse albumul la faţă. Iată.

— Ce-i asta?

Harry puse albumul pe masă în faţa lui Halvorsen şi-i arătă una dintre cele şase fotografii de pe pagina neagră. O femeie şi trei copii le zâmbeau de pe o bancă.

— E aceeaşi fotografie pe care am găsit-o în pantoful Annei, zise Harry. Miroase-o.

— Nu-i nevoie. Simt mirosul de lipici de aici.

— Da. Tocmai a lipit poza. Dacă o împingi puţin, vezi că lipiciul e încă moale. Miroase poza.

— Bine. Halvorsen îşi apropie nasul. Miroase a... chimicale.

— Ce fel de chimicale?

— Fotografiile miros mereu aşa când sunt proaspăt developate.

— Iar ai dreptate. Şi ce putem deduce de aici?

— Că... îi place să lipească fotografii.

Harry se uită la ceas. Dacă Albu se ducea direct acasă, avea să ajungă acolo într-o oră.

— O să-ţi explic în maşină, zise. Avem dovada de care aveam nevoie.

Ploua când intrară pe E6. Luminile maşinilor din faţă se reflectau pe asfaltul umed.

— Acum ştim de unde e fotografia pe care Anna o avea în pantof, zise Harry. M-aş aventura să zic că Anna a luat-o din album ultima oară când a fost la cabană.

— Dar ce avea de gând să facă cu ea?

— Dumnezeu ştie. Ca să vadă ce o despărţea de Albu, poate. Să înţeleagă mai bine. Să aibă în ce să arunce cu ace.

— Şi când i-ai arătat fotografia, a ştiut de unde e?

— Normal. Urmele roţilor de Cherokee de lângă cabană sunt identice cu cele de dinainte. Arată că a fost aici acum câteva zile, poate chiar ieri.

— Ca să spele podeaua şi să şteargă toate amprentele?

— Şi să verifice ce bănuia deja - că din album lipsea o fotografie. Aşa că a căutat negativul acasă şi l-a dus la developat.

— Probabil la un magazin unde developează poze într-o oră. Apoi s-a întors la cabană astăzi ca să o lipească unde fusese cealaltă.

— Hm.

Roţile din spate ale camionului din faţa lor împroşcau parbrizul cu noroi şi apă uleioasă, iar ştergătoarele mergeau încontinuu.

— Albu şi-a dat toată silinţa să ascundă urmele escapadelor sale, zise Halvorsen. Dar chiar crezi că el i-a curmat viaţa Annei Bethsen?

Harry se uită la cuvintele inscripționate pe uşile din spate ale camionului: AMOROMA - AL TĂU PENTRU TOTDEAUNA.

— De ce nu?

— Nu prea arată a ucigaş. Genul de tip educat până în măduva oaselor. Un tată destoinic cu un trecut imaculat şi o afacere pe care a construit-o singur.

— A fost infidel.

— Şi cine nu e?

— Da, cine nu e? repetă Harry încet. Şi izbucnit într-un acces de nervozitate bruscă: O să stăm în spatele camionului să-i înghiţim mizeria până la Oslo, sau ce?

Halvorsen se uită în oglindă şi trecu pe banda din stânga.

— Şi ce motiv ar putea avea?

— Hai să-l întrebăm, propuse Harry.

— Ce vrei să spui? Să mergem la el acasă şi să-l întrebăm? Să-i spunem că am obţinut dovezi prin mijloace ilegale şi să fim concediaţi în secunda următoare?

— Nu-i nevoie să vii. Mă duc eu singur.

— Şi ce crezi că vei reuşi să faci dacă procedezi aşa? Dacă se află că am intrat în cabană fără mandat, nici un judecător din lumea asta nu va da drumul la caz.

— Exact din cauza asta.

— Exact din... Scuză-mă, dar enigmele astea încep să mă epuizeze, Harry.

— Pentru că nu avem nimic ce ar putea fi folosit într-un tribunal, trebuie să facem presiuni pentru a găsi ceva ce putem folosi.

— N-ar trebui să-l aducem la un interogatoriu, să-i oferim un scaun, să-l servim cu un espresso şi să dăm drumul la casetă?

— Nu. N-avem nevoie de o tonă de minciuni pe casetă când nu putem folosi ce ştim pentru a dovedi că minte. Avem nevoie de un aliat. Cineva care îl poate da în vileag în numele nostru.

— Şi cine va fi?

— Vigdis Albu.

— Aha. Şi cum...?

— Dacă Arne Albu a înşelat-o, e posibil ca Vigdis să vrea să facă săpături. Şi e posibil ca ea să stea pe informaţiile de care avem nevoie. Iar noi ştim câteva lucruri care ar putea să o ajute să afle şi mai multe.

Halvorsen îndreptă oglinda ca să nu fie orbit de farurile camionului.

— Harry, eşti sigur că e o idee bună?

— Nu. Ştii ce e un palindrom?

— Nu.

— Un cuvânt care poate fi citit identic de la cap la coadă şi invers. Uită-te în oglindă la camion. AMOROMA. E la fel oricum îl citeşti.

Halvorsen vru să spună ceva, dar se gândi mai bine şi clătină din cap disperat.

— Du-mă la Schrøder, zise Harry.

Aerul era îmbâcsit de la transpiraţie, fum de ţigară, haine ude de ploaie şi comenzile de bere ce se auzeau de la mese.

Beate Lønn stătea la masa unde stătuse şi Aune. Era la fel de greu de zărit precum o zebră într-un grajd cu vaci.

— Aştepţi de mult?

— Nu, minţi ea.

Avea în faţă o halbă mare de bere, neatinsă şi deja fără spumă. Îi urmări privirea şi ridică halba cu supunere.

— Nu eşti obligată să bei alcool aici, zise Harry şi privirea lui se întâlni cu a lui Maja. E doar o aparenţă.

— De fapt, nu e rea deloc. Beate luă o înghiţitură mică. Tata zicea că nu are încredere în oamenii care nu beau bere.

Lui Harry îi fură aduse ibricul şi ceaşca de cafea. Beate roşi până în vârful urechilor.

— Beam şi eu bere înainte, zise Harry. A trebuit să mă las. Beate studie faţa de masă.

— E singurul viciu la care am renunţat, zise Harry. Fumez, mint şi port pică. Ridică ceaşca de cafea ca pentru un toast. Tu de ce suferi, Lønn? În afară că te dai în vânt după tehnica video şi ţii minte feţele tuturor celor pe care îi întâlneşti?

— Nu prea mai e nimic altceva. Ridică halba. În afară de Spasmul Setesdal.

— Serios?

— Da. Se numeşte de fapt boala Huntington. E ereditară şi e obişnuită printre cei din Setesdal.

— De ce tocmai pentru cei de acolo?

— E o... vale îngustă înconjurată de dealuri înalte. Şi e izolată de lume.

— Înţeleg.

— Şi mama şi tata sunt din Setesdal şi la început mama nu a vrut să se mărite cu el pentru că era convinsă că are o mătuşă care are Spasmul Setesdal. Mătuşa mea avea obiceiul să lovească brusc din mâini, aşa că oamenii stăteau la distanţă.

— Şi acum ai tu asta? Beate zâmbi.

— Tata o necăjea pe mama în legătură cu asta când eram mică. Pentru că atunci când jucam arşice cu tata, eram atât de rapidă şi îl loveam aşa de tare, încât se

gândea că trebuie să fie Spasmul Setesdal. Mie mi se părea aşa de amuzant, încât îmi doream... să sufăr de acest spasm, dar într-o zi mama mi-a spus că se poate muri din cauza bolii Huntington. Se juca cu halba. Şi în aceeaşi vară am aflat ce înseamnă moartea.

Harry salută din cap un bătrân marinar de la masa vecină, dar acesta nu-i răspunse la salut. Tuşi scurt.

— Dar cu pica cum stai? Şi tu suferi de aşa ceva? Ea îşi ridică privirea spre el.

— Ce vrei să spui? Harry dădu din umeri.

— Priveşte în jur. Umanitatea nu poate supravieţui fără ea. Răzbunare şi pedeapsă. Asta-i forţa din spatele piticului de care îşi băteau toţi joc la şcoală şi care mai târziu a devenit multimilionar şi a spărgătorului de bănci care crede că a fost tras pe sfoară de societate. Şi uită-te şi la noi. Răzbunarea arzătoare a societăţii deghizată sub forma unei pedepse raţionale şi imparţiale - doar asta e meseria noastră, nu?

— Aşa şi trebuie să fie, spuse ea evitându-i privirea. Societatea nu ar funcţiona fără pedeapsă.

— Da, bine-nţeles, dar e mai mult decât atât. Catharsis. Răzbunarea purifică. Aristotel a spus că sufletul omului e purificat prin teama şi compasiunea evocate de tragedie. E înspăimântător să te gândeşti că cele mai ascunse dorinţe ale sufletului se realizează prin tragedia răzbunării.

— N-am prea citit filozofie. Ridică halba şi luă o înghiţitură. Harry îşi plecă privirea.

— Nici eu. Încerc doar să te impresionez. Şi, revenind cu picioarele pe pământ...

— În primul rând, nişte veşti proaste, zise ea. Reconstituirea feţei de sub mască n-a avut nici un succes. Doar nasul şi conturul capului.

— Şi veştile bune?

— Femeia luată ostatică în jaful din Granlandsleiret zice că ar recunoaşte vocea infractorului. Zice că era neobişnuit de înaltă, încât aproape că s-a gândit că e o femeie.

— Hm. Altceva?

— Da, am vorbit cu angajaţii de la Focus şi am făcut nişte verificări. Trond Grette a ajuns acolo la două şi jumătate şi a plecat în jur de patru.

— Cum de eşti aşa de sigură?

— Pentru că a plătit terenul de squash cu cardul când a ajuns acolo. Plata a fost înregistrată la 14.34. Şi îţi aminteşti de racheta de squash furată? Bineînţeles că a anunţat. Persoana care lucra în schimbul de vineri a notat când a fost Grette acolo. A plecat de la centru la 16.02.

— Şi asta numeşti tu veste bună?

— Nu, ajung şi la ea imediat. Îţi aminteşti de omul în salopetă pe care Grette l-a văzut trecând pe lângă sala de fitness?

— Cel cu POLIŢIA pe spate?

— Am văzut din nou caseta. Se pare că salopeta Călăului se închide cu arici în faţă şi în spate.

— Adică?

— Dacă Grette l-a văzut pe Călău, e posibil să-şi fi pus semnul de pe salopetă cu un scai când nu putea fi văzut de camere.

— Hm. Harry sorbi cu zgomot.

— Asta ar putea să explice faptul că nimeni nu a văzut în zonă o persoană îmbrăcată într-o salopetă neagră simplă. Peste tot erau poliţişti în uniforme negre imediat după jaf.

— Şi cei de la Focus ce-au văzut?

— Aici vine partea interesantă. Femeia de serviciu îşi aminteşte de fapt un bărbat într-o salopetă neagră pe care l-a luat drept poliţist. A trecut în viteză pe lângă ea, aşa că s-a gândit că închinase un teren de squash sau ceva de genul ăsta.

— Deci nu au un nume?

— Nu.

— Asta nu-i chiar...

— Acum vine partea cea mai bună. Şi l-a amintit pe tip pentru că s-a gândit că trebuie să fie de la o unitate

specială sau ceva de genul ăsta. Restul hainelor erau ca în genul filmului *Dirty Harry.* Era... Se opri şi îl privi speriată. N-am vrut să...

— Nu-i nici o problemă, zise Harry. Zi mai departe.

Beate schimbă locul halbei, iar lui Harry i se păru că zăreşte o urmă de zâmbet triumfător.

— Purta o cagulă pe care nu o trăsese pe faţă. Şi o pereche de ochelari mari îi ascundeau restul feţei. Mi-a spus că avea o sacoşă neagră care părea foarte grea.

Harry se înecă atunci cu cafeaua.

O pereche de pantofi vechi atârnau de şireturi pe sârma întinsă între casele din Dovregata. Felinarele încercau să lumineze strada pietruită, dar părea că seara de toamnă întunecată înghiţise deja toată lumina oraşului. Asta nu-l deranja pe Harry; putea să găsească pe întuneric drumul dintre bulevardul Sofies şi pizzeria lui Schrøder. Făcuse asta de multe ori.

Beate avea o listă cu numele celor care închiriaseră terenuri de squash sau fuseseră la aerobic la Focus la ora la care se aflase acolo şi bărbatul în salopetă, şi urma să îi sune a doua zi. Chiar dacă nu-l găsea pe bărbat, avea şanse mari să dea de cineva care fusese în sala în care acesta se schimbase şi putea să ofere o descriere.

Harry trecu pe sub pantofii de sub sârmă. Atârnau acolo parcă dintotdeauna şi Harry se împăcase de mult cu ideea că nu va şti niciodată cum ajunseseră acolo.

Ali spăla scările când Harry ajunse la intrare.

— Cu siguranţă urăşti toamnele norvegiene, zise Harry şi se şterse pe picioare. Doar mizerie şi apă cu noroi.

— În oraşul meu natal din Pakistan nu se vedea mai departe de cincizeci de metri din cauza poluării, zâmbi Ali. Şi asta tot anul.

Harry auzi un zgomot îndepărtat, dar pe care îl ştia. Conform legii care spune că telefonul începe să sune când îl

poţi auzi, dar nu ajungi niciodată la el la timp. Se uită la ceas. Zece. Rakel îi spusese că îl va suna la nouă.

— Beciul... începu Ali, dar Harry o luase deja la goană, lăsând în urmă câte o amprentă a cizmelor Doc Martens pe fiecare treaptă.

Telefonul se opri din sunat când deschise uşa.

Azvârli cizmele din picioare. Îşi acoperi faţa cu mâinile. Se duse la telefon şi ridică receptorul. Numărul hotelului era pe un post-it galben pus pe oglindă. Îl luă, dar văzu în oglindă reflexia primului e-mail de la S^2MN. Îl printase şi îl prinsese cu un bold de perete. Un vechi obicei. La Secţia Omucideri împodobeau mereu pereţii cu poze, scrisori şi alte indicii care i-ar fi putut ajuta să vadă vreo legătură sau să declanşeze ceva în subconştient. Harry nu putu citi reflexia din oglindă, dar nici nu avea nevoie:

> Vrei să ne jucăm? Hai să ne imaginăm că ai luat cina cu o femeie, iar în ziua următoare e găsită moartă. Ce faci?
> S^2MN

Se răzgândi, se duse în sufragerie, dădu drumul la televizor şi se trânti pe scaun. Apoi se ridică brusc, se duse pe hol şi formă numărul.

Rakel părea îngrijorată.

— La Schrøder, zise Harry. Numai ce am intrat.

— Cred că am sunat de zece ori.

— S-a întâmplat ceva?

— Mi-e frică, Harry.

— Hm. Foarte frică?

Harry stătea în pragul uşii de la sufragerie, cu receptorul prins între umăr şi ureche în timp ce dădea televizorul mai încet din telecomandă.

— Nu foarte, zise ea. Puţin.

— Nu strică să-ţi fie puţin frică. Devii mai puternică dacă ţi-e puţin teamă.

— Dar dacă mi se va face foarte frică?

— Ştii bine că voi veni imediat acolo. Trebuie doar să-mi spui.

— Deja ţi-am spus că nu ai cum să vii, Harry.

— Dar ai dreptul să te răzgândeşti.

Harry se uită la bărbatul cu turban şi uniformă de camuflaj de la televizor. Îi părea ciudat de cunoscut, semăna bine cu cineva.

— Lumea mea se prăbuşeşte, continuă ea. Voiam doar să ştiu că e cineva acolo.

— E cineva aici.

— Dar pari aşa de distant.

Harry îşi întoarse faţa de la televizor şi se sprijini de cadrul uşii.

— Îmi pare rău că sunt aici, dar mă gândesc la tine. Chiar dacă par distant.

Ea începu să plângă.

— Îmi pare rău, Harry. Probabil că vei crede că sunt o mare plângăcioasă. Bineînţeles că ştiu că eşti acolo. Şopti: Ştiu că mă pot baza pe tine.

Harry respiră adânc. Începea să-l doară capul, încet, dar sigur. Ca un cerc de fier care îi strângea lent fruntea. Când terminară convorbirea, simţea deja fiecare pulsaţie în tâmplă.

Închise televizorul şi puse discul cu Radiohead, dar nu putu să-i suporte vocea lui Thom Yorke. Aşa că se duse în baie şi se spălă pe faţă. Intră în bucătărie şi deschise frigiderul, fără să ştie ce caută. În cele din urmă, nu mai putu să amâne şi intră în dormitor. Calculatorul prinse viaţă, aruncând o lumină albastră şi rece. Intrase în legătură cu lumea înconjurătoare. Care îl informa că are un e-mail. Acum simţi. Setea. Zdrăngănea lanţurile ca o haită de ogari, luptându-se să se elibereze. Dădu clic pe iconiţa de e-mail.

> Ar fi trebuit să-i verific pantofii. Fotografia trebuie să fi fost pe masa de lângă pat, iar ea a luat-o când eu armam pistolul. În orice caz, asta face jocul mai palpitant. Puţin.

S^{2}MN

„PS. I-a fost frică. Voiam să ştii asta.”

Harry caută în buzunar şi scoase brelocul. Legat de el era o plăcuţă de alamă cu iniţialele AA.

PARTEA A TREIA

20. ATERIZAREA

Când cineva se uită ţintă spre ţeava pistolului, oare la ce se gândeşte? Uneori mă întreb dacă acea persoană chiar se gândeşte la ceva. Precum femeia pe care am cunoscut-o astăzi. „Nu trage”, a zis. Chiar îşi închipuia oare că o asemenea rugăminte va schimba în vreun fel situaţia? Pe insignă scria DEN NORSKE BANK şi CATHERINE SCHØYEN, şi când am întrebat-o de ce are atâtea litere c şi h în nume, s-a uitat la mine cu o faţă de vacă proastă şi a repetat. „Nu trage.” Aproape că mi-am pierdut firea, am urlat la ea şi am împuşcat-o între coarne.

Maşinile din faţa mea nu se mişcă. Simt scaunul lipicios şi ud de la transpiraţie. Radioul e pe NRK 24-Hour News, şi tot nimic. Mă uit la ceas. În mod normal, aş fi ajuns cu bine la cabană într-o jumătate de oră. Maşina din faţă are un convertor catalitic, aşa că opresc ventilaţia. Aglomeraţia de după-amiază a început, dar traficul e mai lent decât în mod obişnuit. Oare e un accident mai în faţă? Sau a pus poliţia filtre? Imposibil. Sacoşa cu bani e sub o jachetă pe scaunul din spate. Lângă AG3-ul încărcat. Maşina din faţă accelerează, apasă pe ambreiaj şi se mişcă doi metri. Apoi stăm iar pe loc. Mă gândesc dacă ar trebui să fiu plictisit, nervos sau doar iritat când voi da ochii cu ei. Doi ofiţeri de poliţie care merg printre maşini, pe linia albă de marcaj. Unul din ei e o femeie în uniformă, şi celălalt e un bărbat înalt într-o haină gri. Se uită cu atenţie la maşinile din dreapta şi din stânga. Unul din ei se opreşte şi schimbă câteva cuvinte şi un zâmbet cu un şofer care e clar că nu şi-a pus centura de siguranţă. Probabil doar o verificare de rutină. Se apropie. O voce nazală la NRK 24-Hour News spune în engleză că temperatura la sol este de peste patruzeci de grade şi ar trebui luate măsuri împotriva insolaţiei. Mă trec toate transpiraţiile parcă la comandă,

deşi ştiu că afară e urât şi rece. Sunt în faţa maşinii mele. E poliţistul acela, Harry Hole. Femeia seamănă cu Stine. Se uită la mine în timp ce trec mai departe. Răsuflu uşurat. Aproape că mă apucase râsul când se aude o bătaie în geam. Întorc încet capul. Incredibil de încet. Ea îmi zâmbeşte şi îmi dau seama că geamul e deja coborât. Ciudat. Spune ceva ce nu se aude din cauza motorului din faţă care accelerează.

— Poftim? întreb şi deschid ochii.

— Puteţi, vă rog, să vă îndreptaţi scaunul?

— Să-mi îndrept scaunul? întreb uimit.

— Urmează să aterizăm, domnule. Zâmbeşte din nou şi dispare. Mă frec la ochi ca să mă trezesc şi îmi aduc aminte. Jaful. Fuga.

Valiza cu biletul de avion aşteptându-mă în cabană. Mesajul de la Prinţ că drumul e liber. Şi totuşi furnicăturile de nelinişte în timp ce arăt paşaportul când mă îmbarc la Gardemoen. Decolarea. Totul a mers conform planului.

Mă uit pe geam. E clar că nu m-am trezit complet. Mi se pare pentru o clipă că zbor deasupra stelelor. Apoi, îmi dau seama că sunt luminile oraşului şi încep să mă gândesc la maşina pe care am închiriat-o. Să dorm la un hotel din oraşul ăsta mare, plin de umezeală şi de mirosuri urâte, şi să plec mâine spre sud? Nu, mâine voi la fel de obosit după călătoria cu avionul. Mai bine să ajung acolo cât mai curând posibil. Locul respectiv e mai bun decât reputaţia pe care o are. Sunt şi câţiva norvegieni cu care poţi să vorbeşti. Să te trezeşti şi să ai în faţă soarele, marea şi o viaţă mai bună. Asta-i planul. Planul meu, în orice caz.

Ţin în mână băutura pe care am reuşit să o salvez înainte ca stewardesa să strângă masa. Aşa că de ce nu am încredere în plan?

Bâzâitul motoarelor se aude când încet, când tare. Simt cum coborâm acum. Închid ochii şi inspir instinctiv, ştiind ce urmează. Ea. Poartă aceeaşi rochie ca atunci când am văzut-o prima oară. Dumnezeule, deja o doresc. Faptul că

această dorinţă nu putea fi satisfăcută chiar dacă trăia nu schimbă cu nimic lucrurile. Totul era imposibil în ceea ce o privea. Virtute şi pasiune. Părul care părea că absoarbe toată lumina şi strălucea precum aurul. Râsul sfidător în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Ochii plini de ură când a fost a mea. Falsele declaraţii de iubire şi plăcerea reală când m-am dus la ea cu scuze răsuflate după ce nu m-am ţinut de ce stabiliserăm. Pe care i le-am repetat în timp ce stăteam întins lângă ea în pat, cu capul pe perna pe care dormise celălalt. Dar asta a fost acum mult timp. Acum mii de ani. Strâng din ochi ca să nu văd ce a urmat. Glonţul pe care l-am tras în ea. Pupilele dilatându-i-se încet, precum un trandafir negru; sângele ţâşnindu-i, căderea la pământ cu un oftat obosit; gâtul care se frânge şi cade pe spate. Iar acum, femeia pe care o iubesc e moartă. Pur şi simplu. Şi totuşi, nu are nici un sens. De asta e aşa de frumos. Aşa de simplu şi de frumos, că pare de nesuportat. Presiunea din cabină scade şi tensiunea creşte. Din interior. O forţă invizibilă ce-mi apasă timpanele şi creierul fără vlagă. Ceva îmi spune că aşa se va întâmpla. Nu mă va găsi nimeni, nu îmi va smulge nimeni secretul şi cu toate astea planul va exploda. Din interior.

21. MONOPOLY

Harry fu trezit de alarma de la radio şi de ştiri. Bubuitul crescu în intensitate. Parcă se repeta.

Încercă să găsească un motiv pentru care să se trezească.

Vocea de la radio spunea că, din 1975, greutatea medie a norvegienilor crescuse cu treisprezece kilograme la bărbaţi şi nouă la femei. Harry închise ochii şi îşi aminti ceva ce spusese Aune. Fuga de realitate are o reputaţie nemeritat de proastă. Fu cuprins de somn. Acelaşi sentiment cald şi dulce pe care îl avea când era mic şi stătea întins în pat, cu uşa deschisă, şi îl asculta pe tatăl său stingând luminile din casă - una câte una - şi, cu fiecare bec stins, întunericul de dincolo de uşa sa se adâncea.

„După jafurile violente din Oslo din ultimele săptămâni, angajaţii băncilor au cerut paznici înarmaţi în cele mai vulnerabile bănci din centrul oraşului. Jaful de ieri de la Den Norske Bank din Grønlandsleiret este ultimul dintr-o serie de jafuri armate pentru care poliţia suspectează un bărbat supranumit Călăul. Este aceeaşi persoană care a tras şi a ucis...”

Harry puse picioarele pe linoleumul rece. Chipul din oglinda din baie semăna cu cel al lui Picasso mort.

Beate vorbea la telefon. Clătină din cap când îl văzu pe Harry în pragul uşii. Acesta o salută şi se pregăti să iasă, dar ea îl reţinu.

— În orice caz, mulţumesc pentru ajutor, zise ea şi închise receptorul.

— Te deranjez? o întrebă Harry şi-i puse în faţă o ceaşcă de cafea.

— Nu, am dat din cap ca să-ţi spun că n-am avut noroc cu Focus. Cel cu care vorbeam era ultimul de pe listă.

Dintre toţi despre care ştim că erau la Focus la ora respectivă, doar unul îşi aminteşte vag că a văzut un bărbat în salopetă. Şi nici măcar nu e sigur dacă l-a văzut la garderobă sau nu.

— Hm.

Harry se aşeză şi se uită în jur. Biroul ei era ordonat, aşa cum se aşteptase. În afară de o plantă cu un nume necunoscut aflată într-un ghiveci pe pervaz, biroul era la fel de simplu ca şi al lui. Pe birou observă o fotografie înrămată întoarsă cu spatele la el. Nu ştia cine ar putea fi.

— Ai vorbit doar cu bărbaţi? întrebă el.

— Ideea e că s-a dus la garderoba bărbaţilor să se schimbe, nu?

— Da, apoi a plecat pe străzile din Morristown, ca orice trecător. Ceva nou la jaful de ieri din Grønlandsleiret?

— Depinde ce înţelegi prin nou. E mai degrabă o copie la indigo, aş zice. Aceleaşi haine şi un AG3. A folosit un ostatic pentru a comunica. A luat bani de la ATM, totul într-un minut şi cincizeci de secunde. Nici un indiciu. Pe scurt...

— Călăul, zise Harry.

— Ce-i asta?

Beate ridică ceaşca şi se uită în ea.

— Capuccino. Salutări de la Halvorsen.

— Cafea cu lapte? Strâmbă din nas.

— Lasă-mă să ghicesc. Tatăl tău zicea că nu are încredere în cineva care nu bea cafea simplă?

Regretă imediat ce văzu expresia de surpriză de pe faţa lui Beate.

— Îmi cer scuze, murmură. N-am vrut... ce prostie din partea mea.

— Deci ce facem acum? se grăbi Beate să întrebe în timp ce se juca cu ceaşca de cafea. Ne întoarcem de unde am plecat.

Harry se prăbuşi în scaun şi îşi studie vârful ghetelor.

— Du-te la închisoare.

— Poftim?

— Du-te direct la închisoare. Se ridică. Nu trece de GO. Nu lua două sute de coroane.

— Despre ce vorbeşti?

— Cărţi de Monopoly. Doar asta ne-a mai rămas. Să ne încercăm norocul. La închisoare. Ai numărul închisorii Botsen?

— E pierdere de vreme, zise Beate.

Vocea ei răsuna între pereţii de la Culvert în timp ce alerga lângă Harry.

— Poate, zise el. Ca nouăzeci la sută din munca de investigaţie.

— Am citit toate rapoartele şi transcrierile interogatoriilor care au fost făcute. Nu spune niciodată nimic. În afară de o grămadă de porcării filosofice nerelevante.

Harry apăsă butonul interfonului de lângă uşa cenuşie de fier de la capătul tunelului.

— Ai auzit vechea zicală care spune să cauţi pe lumină ceea ce ai pierdut? Cred că e vorba de prostia omenească. Din punctul meu de vedere, are logică.

— Duceţi legitimaţiile spre cameră, zise vocea.

— Ce rost are să vin şi eu dacă o să vorbeşti singur cu el? întrebă Beate în spatele lui Harry.

— E o metodă pe care o foloseam cu Ellen când interogam suspecţi. Unul din noi conducea interogatoriul, în timp ce celălalt asculta doar. Dacă interogatoriul se împotmolea, făceam o pauză. Dacă eu puneam întrebările, ieşeam, iar Ellen prelua ea şi întreba tot felul de fleacuri. Ca de exemplu despre fumat sau despre prostiile care se dau în zilele noastre la televizor. Sau zicea cât de mult plătea chiria după ce s-a despărţit de prietenul ei. După ce vorbeau o vreme, băgăm capul pe uşă şi spuneam că a apărut ceva şi trebuia să preia ea interogatoriul.

— Şi funcţiona?

— De fiecare dată.

Urcară scările până la bariera din faţa holului de la intrarea în închisoare. Gardianul din spatele sticlei groase securizate le făcu semn cu capul şi apăsă pe buton.

— Gardianul va veni într-un minut, se auzi vocea nazală. Gardianul era îndesat, cu muşchi proeminenţi şi cu un mers de pitic. Îi conduse spre celule. O galerie pe trei niveluri, cu şiruri de uşi de un albastru-deschis în jurul unui hol dreptunghiular. O reţea de sârmă se ridica între etaje. Nu se zărea nimeni şi tăcerea era întreruptă doar de câte o uşă închisă cu zgomot pe undeva.

Harry fusese aici de multe ori, dar mereu i se păruse absurd să se gândească la faptul că în spatele tuturor acestor uşi erau oameni despre care societatea considera că e mai bine să fie închişi, şi asta împotriva voinţei lor. Nu ştia precis de ce acest gând i se părea aşa de monstruos, dar avea legătură cu faptul că vedea manifestarea fizică a pedepsei pentru infracţiuni instituţionalizate public. Balanţa şi sabia.

Mănunchiul de chei al gardianului zăngăni când acesta descuie uşa pe care scria cu litere negre VIZITATORI.

— Am ajuns. Bateţi în uşă când vreţi să plecaţi.

Intrară şi uşa se închise cu zgomot în spatele lor. În tăcerea care urmă, atenţia lui Harry fu atrasă de bâzâitul intermitent al unui tub de neon şi de florile de plastic de pe perete, ale căror culori şterse făceau umbre palide. Pe scaun stătea ţeapăn un bărbat, chiar la mijlocul peretelui galben din spatele unei mese. Se sprijinea cu braţele de masă, iar în faţă avea o tablă de şah. Purta o uniformă curată, asemănătoare unei salopete. Sprâncenele bine conturate şi umbra care cădea pe nasul drept formau un T clar de fiecare dată când clipea neonul. Totuşi, Harry ţinea mai degrabă minte de la înmormântare expresia aceasta de combinaţie între suferinţă şi impasibilitate, care îi aminteau de cineva.

Harry îi făcu semn lui Beate să stea lângă uşă. Trase un scaun la masă şi se aşeză în faţa lui Raskol.

— Mulţumesc că v-aţi făcut timp să staţi de vorbă cu noi.

— Timpul e ieftin aici, zise Raskol cu o voce surprinzător de clară şi de blândă.

Vorbea ca un est-european, cu o dicţie clară, accentuând r -urile.

— Înţeleg. Sunt Harry Hole, iar colega mea este...

— Beate Lønn. Semeni cu tatăl tău, Beate.

Harry auzi icnetul lui Beate şi se întoarse într-o parte. Nu i se înroşise faţa; dimpotrivă, pielea ei palidă era chiar mai albă, iar buzele îi îngheţaseră într-o grimasă de parcă ar fi pălmuit-o cineva.

Uitându-se înspre masă, Harry tuşi şi observă pentru prima oară că simetria aproape inumană de o parte şi de alta a axei ce îl despărţea de Raskol era întreruptă de un detaliu neînsemnat: regele şi regina de pe tabla de şah.

— Unde te-am mai văzut, Hole?

— Sunt de obicei de văzut în preajma celor morţi, zise Harry.

— Aha. La înmormântare. Erai unul dintre câinii de pază ai lui Ivarsson.

— Ba nu.

— Deci nu ţi-a plăcut asta, nu? Adică să ţi se spună că eşti câinele lui de pază. Există animozităţi între voi?

— Nu, replică Harry. Pur şi simplu nu ne plăcem unul pe celălalt. Înţeleg că nici ţie nu-ţi prea place.

Raskol zâmbi blând şi tubul de neon prinse viaţă.

— Sper că nu a luat-o ca pe ceva personal. Părea un costum extrem de scump.

— Cred că cel mai mult de suferit a avut costumul.

— Voia să-i spun ceva. Aşa că i-am spus.

— Că hoţii sunt însemnaţi pe viaţă?

— Nu-i rău, inspectore. Dar cerneala se şterge în timp. Joci şah? Harry încercă să nu arate că Raskol îi ghicise gradul corect.

Poate că doar ghicise, la urma urmei.

— Cum ai reuşit să ascunzi transmiţătorul după aceea? întrebă Harry. Am auzit că au întors pe dos toată clădirea.

— Cine a zis că am ascuns ceva? Negru sau alb?

— Se zice că încă eşti creierul din spatele marilor spargeri de bănci din Norvegia, că ai sediul aici şi partea ta din câştig intră într-un cont în străinătate. De asta ai făcut tot posibilul să stai în Aripa A din Botsen? Ca să te poţi întâlni cu cei cu sentinţe scurte care vor fi eliberaţi curând şi care pot executa planurile pe care le cloceşti aici? Şi cum comunici cu ei odată ce au ieşit? Ai şi telefoane mobile aici? Poate calculatoare? Raskol oftă.

— Un început promiţător, inspectore, dar deja începi să mă plictiseşti. Jucăm ori ba?

— Un joc plictisitor, zise Harry. Decât dacă nu are cumva vreo miză.

— Mie îmi convine. Pe ce vrei să jucăm?

— Pe asta.

Harry ridică un breloc cu o singură cheie şi o plăcuţă de alamă cu un nume.

— Şi, mă rog, ce e asta? întrebă Raskol.

— Nimeni nu ştie. Uneori trebuie să-ţi asumi riscul că miza ar putea valora ceva.

— Şi de ce aş face-o? Harry se aplecă în faţă.

— Pentru că ai încredere în mine. Raskol izbucni în râs.

— Dă-mi un singur motiv pentru care să am încredere în tine, *Spiuni.*

— Beate, zise Harry fără să-şi dezlipească privirea de la Raskol. Vrei să ne laşi singuri?

Auzi uşa deschizându-se şi zgomotul cheilor în spatele lui. Uşa fu deschisă şi se auzi un clic când yala fu încuiată la loc.

— Priveşte.

Harry puse cheia pe masă.

Fără să-şi ia ochii de la Harry, Raskol întrebă:

— AA?

Harry luă regele alb de pe tablă. Era frumos, lucrat manual.

— Acestea sunt iniţialele unui om care are o problemă delicată. Era bogat. Avea soţie şi copii. Casă şi cabană. Un câine şi o amantă. Totul în grădina lui părea roz.

Harry întoarse piesa cu capul în jos.

— Dar, odată cu trecerea timpului, omul cel bogat s-a schimbat. Evenimentele l-au făcut să-şi dea seama că familia e cel mai important lucru din viaţa lui. Aşa că a vândut firma, s-a descotorosit de amantă şi a promis lui şi familiei sale că de acum vor trăi unul pentru altul. Problema e că amanta a început să-l ameninţe că va da în vileag relaţia lor. Poate că l-a şi şantajat. Nu pentru că era lacomă, ci pentru că era săracă. Şi pentru că era pe punctul să termine o operă de artă despre care credea că îi va încununa munca de o viaţă şi avea nevoie de bani pentru a o face cunoscută. A făcut presiuni din ce în ce mai mari asupra lui şi, într-o seară, el s-a hotărât să-i facă o vizită. Nu în orice seară, ci într-o seară anume, când ea îi spusese că o va vizita un fost iubit. De ce i-a spus? Poate pentru a-l face gelos? Sau ca să-i arate că sunt şi alţi bărbaţi care o doresc? Dar el nu era gelos. Era nerăbdător. Era o ocazie excelentă.

Harry îl privi pe Raskol. Acesta îşi încrucişase braţele şi îl privea.

— A aşteptat afară. A aşteptat şi a aşteptat, privind luminile de la ferestrele apartamentului ei. Chiar înainte de miezul nopţii, vizitatorul a plecat. Un bărbat oarecare care - dacă va fi cazul - nu va avea alibi şi despre care alţii probabil vor confirma că şi-a petrecut seara la Anna. Vecinul cel curios, dacă nu şi altcineva, va fi auzit cum bărbatul a sunat la uşă pe seară. Dar omul nostru nu a sunat şi el. Omul nostru a intrat folosind o cheie. S-a strecurat pe scări şi a descuiat uşa apartamentului ei.

Harry ridică regele negru şi îl compară cu cel alb. Dacă nu te uitai atent, ai fi putut crede că erau identici.

— Arma nu era înregistrată. Ar fi putut să fie a lui. Nu ştiu ce s-a întâmplat în apartament cu exactitate şi probabil nu va şti nimeni niciodată pentru că ea e moartă. Din punctul de vedere al poliţiei, e un caz deschis şi închis: sinucidere.

— *Eu? Punctul de vedere al poliţiei?*Raskol îşi mângâie barba. De ce nu *noi* şi punctul *nostru* de vedere? Încerci să-mi spui că lucrezi solo, inspectore?

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Şmecheria cu trimisul colegei tale afară ca să îmi dai senzaţia că asta e doar între mine şi tine, înţeleg, dar... îşi uni palmele. Deşi poate că asta e imposibil. Mai ştie şi altcineva ce ştii tu?

Harry clătină din cap că nu.

— Deci ce urmăreşti? Bani?

— Nu.

— Eu nu m-aş repezi aşa în locul tău, inspectore. N-am apucat încă să-ţi spun cât valorează această informaţie pentru mine. E posibil să vorbim de sume mari. Dacă poţi dovedi ce-ai spus. Şi pedepsirea celui vinovat poate fi făcută sub - să zicem - auspicii private, fără intervenţia statului.

— Nu despre asta e vorba, zise Harry sperând să nu i se vadă transpiraţia de pe frunte. Întrebarea e cât valorează ce ştii *tu* pentru *mine?*

— Ce vrei să spui, *Spiuni?*

— Vreau să-ţi propun, zise Harry ţinând ambii regi în aceeaşi mână, un târg. Tu îmi spui cine e Călăul şi eu o să fac rost de dovezi împotriva celui care a luat viaţa Annei.

Raskol râse încet.

— Asta-i tot. Poţi să pleci acum, *Spiuni.*

— Gândeşte-te, Raskol.

— Nu-i nevoie. Eu am încredere în oamenii banului; nu am încredere în cruciaţi.

Se măsurară din priviri unul pe celălalt. Tubul de neon pârâi. Harry încuviinţă, puse la loc piesele de şah, se ridică în picioare, se duse la uşă şi o deschise.

— Cu siguranţă ai iubit-o, zise cu spatele la Raskol. Apartamentul din Sorgenfrigata e pe numele tău, iar eu ştiu exact că Anna nu avea nici un ban.

— Da?

— Pentru că e apartamentul tău, i-am rugat pe cei de la asociaţia de locatari să-ţi trimită cheia. O va aduce un curier astăzi. Îţi sugerez să o compari cu cea pe care ţi-am dat-o eu.

— Şi de ce, mă rog?

— Apartamentul Annei are trei chei. Anna avea una, electricianul alta. Am găsit-o pe asta în cabana bărbatului despre care ţi-am vorbit. În sertarul noptierei. Este cea de-a treia cheie şi ultima. Singura care ar fi putut fi folosită dacă Anna a fost ucisă.

Se auziră paşi pe coridor.

— Şi dacă asta îmi creşte credibilitatea, continuă Harry, încerc doar să-mi salvez pielea.

22. AMERICA

Dacă ţi-e sete, bei oriunde. Ca de exemplu la Malik, pe bulevardul Thereses. Era mai degrabă un fel de fast-food şi nu avea nimic din ce oferea barul lui Schrøder care, în ciuda lipsurilor sale, avea o anume demnitate de local cu licenţă. E adevărat că se zicea că hamburgerii lor sunt ceva mai buni decât ai concurenţei; şi, cu puţină bunăvoinţă, ai fi putut spune că interiorul cu uşoare influenţe indiene şi cu fotografia familiei regale norvegiene avea un farmec necizelat; şi totuşi, era şi va rămâne un fast-food unde cei dornici să-şi păstreze credibilitatea privind consumul de băuturi alcoolice n-ar visa niciodată să bea bere.

Harry nu se numărase niciodată printre ei.

Nu mai fusese la Malik de mult timp, dar după ce aruncă o privire rapidă, putu să confirme că nu se schimbase nimic. Øystein stătea la fumători cu doi tovarăşi de pahar, un bărbat şi o femeie. Pe un fundal cu muzică pop demodată, Eurosport şi sfârâit de grăsime, discutau jovial despre câştigurile de la loterie, un caz recent de triplu asasinat şi lipsurile morale ale unui prieten care nu era de faţă.

— Ei, Harry, salut! vocea guturală a lui Øystein străpunse poluarea sonoră. Îşi dădu pe spate părul negru şi slinos, îşi şterse mâna de pantaloni şi o întinse spre Harry. Asta-i poliţistul despre care vă povesteam, oameni buni. Cel care l-a împuşcat pe tipul din Australia. L-ai ochit în cap, nu?

— Bună treabă, zise unul dintre ceilalţi clienţi.

Harry nu-i putea vedea chipul pentru că era aplecat în faţă şi părul lui lung îi atârna peste bere ca o perdea.

— L-ai anihilat pe parazit.

Harry arătă spre o masă liberă şi Øystein încuviinţă, îşi stinse ţigara, îşi puse pachetul de Petteroes în buzunarul

cămăşii din denim şi se concentra să care la masă halba de bere proaspătă fără să o verse.

— Nu te-am mai văzut de mult, zise Øystein şi răsuci o altă ţigară. Şi nici pe restul băieţilor, apropo. Nu i-am mai văzut. S-au mutat cu toţii, s-au însurat şi au copii. Øystein râse. Un râs serios şi amar. Sunt la casele lor. Cine ar fi crezut?

— Hm.

— Ai mai fost prin Oppsal? Taică-tău încă mai stă acolo, nu?

— Da, dar eu nu mă duc prea des. Vorbim la telefon din când în când.

— Şi soră-ta? E mai bine? Harry zâmbi.

— Nu prea poţi să fii mai bine când ai sindromul Down, Øystein. Dar e bine. Are apartamentul ei în Sogn. Are şi un prieten.

— Drace, are mai multe decât am eu.

— Cum mai stau cu şofatul?

— Bine. Tocmai am schimbat firma de taximetrie. Cei de la ultima credeau că miros. *Tosser.*

— Tot nu te interesează să te întorci la calculatoare?

— Ai înnebunit? Øystein încercă să nu râdă în timp ce-şi plimba vârful limbii pe hârtie. Un salariu anual de un milion şi un birou liniştit - bineînţeles că m-aş descurca cu aşa ceva, dar am pierdut trenul, Harry. Vremea celor ca mine în IT e pe ducă.

— Vorbeam cu cineva de la Departamentul de protecţie a informaţiilor de la Den Norske Bank. Mi-a spus că încă eşti recunoscut ca pionier în spargerea codurilor.

— Pionier înseamnă cineva care aparţine trecutului, Harry. Nimeni nu mai are timp pentru un hacker terminat. Înţelegi, nu? Şi a mai fost şi tot tărăboiul ăla.

— Hm. Ce s-a întâmplat de fapt?

— Ce s-a întâmplat? Øystein îşi dădu ochii peste cap. Doar mă ştii. Hipiot de când lumea. Aveam nevoie de mălai. M-am băgat la un cod la care nu trebuia. Îşi aprinse ţigara

de foi şi căută în zadar cu privirea o scrumieră. Dar tu? Te-ai lăsat definitiv de băut, nu?

— Încerc. Harry se întinse şi luă o scrumieră de pe masa de alături. Sunt cu cineva.

Îi povesti lui Øystein despre Rakel, despre Oleg şi despre procesul de la Moscova. Şi despre viaţa lui în general. Nu durã prea mult.

Øystein îi spuse despre ceilalţi din gaşca de prieteni din Oppsal. Despre Sigge, care se mutase în Harestua cu o femeie despre care Øystein credea că e prea rafinată pentru el, şi despre Kristian, care era în scaun cu rotile după ce fusese lovit de o maşină în timp ce se afla pe motocicletă la nord de Minnesund.

— Doctorii îi mai dau o şansă.

— O şansă să ce? întrebă Harry.

— S-o mai poată face, zise Øystein şi goli halba. Tore era tot profesor, dar se despărţise de Silje.

— El nu prea mai are şanse, opina Øystein. A pus treizeci de kilograme pe el. De asta l-a părăsit. Pe bune! Torkild s-a întâlnit cu ea în oraş şi i-a spus că nu-i mai suporta grăsimea. Puse halba jos. Dar bănuiesc că nu de asta ai trecut pe aici.

— Nu, am nevoie de ceva ajutor. Lucrez la un caz.

— Să prinzi ticăloşi? Şi ai venit la mine? Drace! Râsul lui Øystein se transformă într-un acces de tuse.

— E un caz în care sunt implicat personal, continuă Harry. E cam greu să-ţi explic tot, dar încerc să dau de cineva care îmi trimite e-mailuri. Cred că foloseşte un server cu clienţi anonimi de undeva din străinătate.

Øystein încuviinţă gânditor.

— Deci ai probleme?

— Poate. Ce te face să crezi asta?

— Sunt un taximetrist amărât care nu ştie nimic despre ultimele chestii din IT. Şi toţi cei care mă cunosc îţi pot confirma că nu poţi avea încredere în mine când e vorba de muncă. Pe scurt, singurul motiv pentru care ai venit la mine

e pentru că suntem prieteni vechi. Loialitate. Doar o să-mi ţin gura, nu? Luă o înghiţitură dintr-o bere nouă. Poate îmi place să beau un pahar în plus, dar nu sunt prost, Harry. Trase adânc din ţigară. Deci - când începem?

Noaptea se lăsase peste Slemdal. Uşa se deschise şi, pe trepte, apărură un bărbat şi o femeie. Îşi luară la revedere de la gazde, coborâră pe alee, pietrişul scârţâind sub pantofii negri şi lucioşi în timp ce discutau încet despre mâncare, gazde şi ceilalţi invitaţi. Astfel încât, când ieşiră spre Bjornetråkket, nu observară taxiul parcat ceva mai în josul şoselei. Harry stinse ţigara, dădu muzica mai tare la radio şi îl ascultă pe Elvis Costello interpretând monoton *Watching the Detectives.* Pe P4. Observase că atunci când cântecele lui preferate erau destul de vechi, sfârşeau pe posturi de radio insipide. Şi, bineînţeles, era foarte conştient că asta nu putea să însemne decât un singur lucru - îmbătrânea şi el. Ieri îl dăduseră pe Nick Cave după Cliff Richard.

O voce plăcută prezentă *Another Day in Paradise,* şi Harry îl opri. Coborî geamul şi ascultă pulsaţia neclară de bass venind dinspre casa lui Albu, singurul sunet care întrerupea liniştea. O petrecere pentru adulţi. Parteneri de afaceri, vecini şi vechi colegi de şcoală. Nu se asculta chiar *The Birdy Song* şi nici muzică electronică, ci Abba şi Rolling Stones. Oameni aproape de patruzeci de ani care urmaseră o facultate. Cu alte cuvinte, nu putea să dureze prea târziu în noapte. Harry se uită la ceas. Se gândi la e-mailul nou pe care îl găsise când pornise calculatorul împreună cu Øystein:

> Sunt plictisit. Ţi-e frică sau eşti doar prost?
> S^2MN

Lăsase calculatorul pe mâinile lui Øystein şi împrumutase taxiul acestuia, un Mercedes paradit din anii şaptezeci, care

sărise ca o saltea veche cu arcuri peste limitatoarele de viteză când intrase în zona rezidenţială, dar care putea fi considerat încă o maşină care se conduce bine. Se hotărâse să aştepte când îi văzu pe oaspeţii îmbrăcaţi formal părăsind casa lui Albu. Nu avea sens să facă o scenă. Şi, în orice caz, avea nevoie de ceva timp să mediteze înainte să facă ceva stupid. Harry încercase să fie stăpân pe el şi raţional, dar „Sunt plictisit” îi pusese capac.

— Acum ai chibzuit lucrurile, îşi şopti Harry în oglinda retrovizoare. *Acum* poţi să faci ceva stupid.

Vigdis deschise uşa. Făcuse o magie pe care doar femeile o stăpâneau şi pe care bărbaţii nu o vor înţelege niciodată; devenise frumoasă. Singurul lucru anume pe care Harry îl sesizase era că purta o rochie de seară turcoaz care se asorta cu ochii ei mari şi albaştri - care se măriseră mai tare din cauza surprizei.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la o oră aşa târzie, *fru* Albu. Aş vrea să vorbesc cu soţul dumneavoastră.

— Dăm o petrecere. Nu poate aştepta până mâine? îi zâmbi implorându-l, şi Harry îşi dădu seama cât de mult dorea să-i trântească uşa în nas.

— Îmi cer scuze, repetă el. Soţul dumneavoastră nu a spus adevărul când a zis că nu o cunoaşte pe Anna Bethsen. Şi cred că nici dumneavoastră nu aţi spus adevărul.

Harry nu ştia dacă alesese un ton formal din cauza rochiei de seară sau din cauza confruntării cu ea. Buzele lui Vigdis Albu formau un „o" mut.

— Am un martor care i-a văzut împreună, continuă Harry. Şi ştiu de unde este fotografia.

Ea clipi de două ori.

— De ce...? se bâlbâi ea. De ce...?

— Pentru că erau amanţi, *fru* Albu.

— Nu, vreau să zic - de ce îmi spuneţi lucrurile astea? Cine v-a dat dreptul?

Harry deschise gura, gata să-i răspundă, să-i spună că avea dreptul să ştie după părerea lui, că oricum va ieşi la iveală, şi aşa mai departe. Însă stătu acolo, uitându-se la ea. Ea ştia de ce îi spune toate astea, iar el abia acum îşi dădea seama. Înghiţi în sec.

— Dreptul să ce, draga mea?

Harry îl văzu pe Arne Albu coborând scările. Fruntea îi lucea de sudoare, iar papionul îi atârna peste cămaşă. Din sufragerie se auzea în sus Davie Bowie insistând că *This is not America.*

— Şst, Arne, o să-i trezeşti pe copii, zise Vigdis fără să-şi dezlipească privirea imploratoare de la Harry.

— Nu se trezesc nici dacă ar cădea o bombă, bombăni soţul ei.

— Cred că *Herr* Harry tocmai a făcut-o, rosti ea încet. Ca să crească pagubele la maximum, se pare.

Privirea ei se întâlni cu cea a lui Harry.

— Deci? rânji Arne Albu şi îşi luă soţia după umeri. Intru şi eu în joc?

Avea un zâmbet foarte amuzat, dar în acelaşi timp foarte deschis, aproape inocent. Ca al unui băiat care luase maşina tatălui fără să-i ceară voie.

— Îmi cer scuze, zise Harry. Jocul s-a sfârşit. Avem dovezile de care aveam nevoie. Şi chiar în acest moment, un expert în IT e pe urma adresei de la care aţi trimis e-mailurile.

— Despre ce vorbeşte? râse Arne. Dovezi? E-mailuri? Harry îl studie.

— Fotografia din pantoful Annei. A luat-o din albumul foto când aţi fost împreună cu ea la cabana din Larkollen, acum câteva săptămâni.

— Săptămâni? întrebă Vigdis privindu-şi soţul.

— Ştia asta când i-am arătat poza, zise Harry. A fost ieri în Larkollen şi a lipit la loc o copie.

Arne Albu se încruntă, dar continuă să zâmbească.

— Aţi consumat ceva, comisare?

— N-ar fi trebuit să-i spui că urmează să moară, continuă Harry şi îşi dădu seama că era pe punctul să piardă controlul. Sau cel puţin n-ar fi trebuit să nu te uiţi la ea după asta. Şi-a strecurat fotografia în pantof. Şi asta te-a dat de gol, Albu.

Harry o auzi pe *fru* Albu inspirând adânc.

— Un pantof aici sau acolo... zise Albu încă mângâind gâtul soţiei. Ştii de ce oamenii de afaceri norvegieni nu pot face afaceri în străinătate? Fiindcă nu ţin seama de pantofi. Poartă pantofi cumpăraţi din Norvegia cu costume Prada care costă cincisprezece mii de coroane. Străinii sunt suspicioşi când văd asta. Albu arătă în jos. Priveşte. Cusuţi manual, pantofi italieni. O mie opt sute de coroane. Preţul nu-i mare dacă cu ei cumperi încrederea.

— Mă întreb de ce erai aşa de dornic să îmi dai de ştire că aştepţi afară, zise Harry. Oare erai gelos?

Arne clătină din cap râzând în timp ce *fru* Albu se eliberă de sub strânsoarea braţului său.

— Credeai că sunt noul ei iubit? insistă Harry. Şi pentru că te-ai gândit că nu voi îndrăzni să fac nimic de teamă ca numele meu să nu apară la mijloc, te-ai gândit că te-ai putea juca cu mine puţin, m-ai putea tortura, înnebuni, aşa a fost?

— Haide, Arne! Christian vrea să ţii un discurs!

În capul scărilor stătea legănându-se un bărbat cu un pahar şi un trabuc în mână.

— Începeţi fără mine, zise Arne. Să scap întâi de domnul ăsta drăguţ.

Bărbatul se încruntă.

— Ceva probleme?

— Nu, deloc, se grăbi Vigdis să spună. Du-te la ceilalţi, Thomas. Bărbatul ridică din umeri şi plecă.

— Un alt lucru care mă uimeşte este că, chiar şi după ce ţi-am pus fotografia în faţă, ai fost suficient de arogant să continui să-mi trimiţi e-mailuri, zise Harry.

— Regret că trebuie să mă repet, comisare, rosti încet Albu, dar ce sunt aceste... aceste e-mailuri de care tot vorbeşti?

— Aşa e. Mulţi oameni cred că poţi trimite e-mailuri anonime dacă te abonezi la un server fără să-ţi dai numele adevărat. Asta-i o păcăleală. Prietenul meu hacker tocmai mi-a spus că tot - absolut tot - ce faci pe net lasă o urmă electronică ce poate fi - şi în cazul de faţă chiar va fi - depistată odată cu serverul din care mi-ai trimis mesajele. E doar o chestiune de a şti unde să cauţi.

Harry scoase un pachet de ţigări din buzunarul interior.

— Aş prefera să nu... începu Vigdis, dar se opri.

— Spune-mi, *Herr* Albu, zise Harry aprinzându-şi o ţigară. Unde erai marţea trecută seara între unsprezece şi unu?

Arne şi Vigdis Albu schimbară priviri.

— Putem face asta aici sau la secţia de poliţie, continuă Harry.

— A fost aici, interveni Vigdis.

— Aşa cum am spus. Harry scoase fumul pe nas. Ştia că joacă la risc, dar o cacealma neconvingătoare ar fi dat greş şi nu mai era nici un drum de întoarcere acum. Putem face asta aici sau la secţia de poliţie. Să le spun invitaţilor că petrecerea s-a sfârşit?

Vigdis îşi muşcă buza de sus.

— Dar vă zic că era... începu ea. Frumuseţea i se risipise.

— E în regulă, Vigdis, zise Albu şi o mângâie pe umăr. Du-te şi ocupă-te de oaspeţi. Îl conduc eu pe *Herr* Hole până la poartă.

Harry nu simţi nici o adiere de vânt, deşi sus pe cer se adunau nori care acopereau din când în când luna. Mergeau la pas.

— De ce aici? întrebă Albu.

— Tu ai cerut-o. Albu încuviinţă.

— Poate că da. Dar ea, de ce trebuia ea să afle în felul ăsta? Harry dădu din umeri.

— Şi cum voiai să afle?

Muzica se oprise şi din casă se auziră hohote de râs. Christian intrase în acţiune.

— Poţi să-mi dai o ţigară? întrebă Albu. De fapt, m-am lăsat. Harry îi întinse pachetul.

— Mulţumesc. Albu puse ţigara în gură şi se aplecă peste bricheta lui Harry. Ce doreşti? Bani?

— De ce mă întreabă toată lumea asta? mormăi Harry.

— Lucrezi pe cont propriu. Nu ai hârtii să mă arestezi şi încerci să mă pui la colţ cu ameninţări că mă duci la secţia de poliţie. Şi dacă ai intrat în cabana din Larkollen, atunci eşti şi tu în bucluc, cel puţin tot cât sunt eu. Harry clătină din cap.

— Nu vrei bani? Albu se aplecă în faţă. Câteva stele străluceau pe cer. Atunci e vorba de ceva personal? Eraţi amanţi?

— Credeam că ştii totul despre mine, zise Harry.

— Anna lua dragostea foarte în serios. Iubea dragostea. Nu, o *adora,* ăsta e cuvântul. Era singurul lucru care îşi găsea loc în viaţa ei. Asta şi ura. Ştii ce sunt stelele neutronice?

Harry clătină din cap că nu. Albu ridică ţigara.

— Sunt planete aşa de compacte şi cu o forţă gravitaţională atât de mare, încât dacă aş scăpa ţigara asta pe una dintre ele ar lovi-o cu aceeaşi forţă ca o bombă atomică. La fel a fost şi cu Anna. Atracţia ei gravitaţională spre dragoste - şi ură - era atât de puternică, încât nu mai putea să existe nimic în spaţiul dintre ele. Orice detaliu neînsemnat provoca o explozie atomică. Înţelegi? Mi-a luat timp să înţeleg asta. Era precum Jupiter - ascunsă după un nor veșnic de sulf. Şi de umor. Şi de sexualitate.

— Venus.

— Scuze.

— Nu-i nimic.

Luna se iţi dintre doi nori şi, ca o fiară din poveşti, cerbul de bronz se zărea printre umbrele grădinii.

— Stabilisem cu Anna să ne întâlnim la miezul nopţii, continuă Albu. Îmi spusese că are să-mi înapoieze câteva lucruri personale, între douăsprezece şi douăsprezece şi un sfert am parcat pe Sorgenfrigata. Stabiliserăm să o sun din maşină, să nu sun la uşă. Din cauza unui vecin curios, zisese. În orice caz, nu a răspuns, aşa că am plecat acasă.

— Deci soţia ta minţea?

— Evident. În ziua în care ai venit cu fotografia, ne-am pus de acord să-mi furnizeze alibiul.

— Şi atunci de ce renunţi la alibi acum? Albu râse.

— Contează? Suntem doi oameni care stau de vorbă şi singurul martor - şi acela mut - e luna. Pot să neg tot. Şi, ca să fiu cinstit, nu cred că ai ceva ce poţi să foloseşti împotriva mea.

— Şi dacă tot te-ai apucat, de ce nu-mi spui şi restul?

— Adică faptul că am ucis-o? Râse, de data asta mai tare. Doar e treaba ta să descoperi asta, nu?

Ajunseră la porţi.

— Ai vrut doar să vezi cum reacţionez, nu? Albu stinse ţigara de marmură. Şi ai dorit să te răzbuni, de asta i-ai spus soţiei mele. Erai mânios. Un băieţel mânios care loveşte tot ce-i iese în cale. Eşti mulţumit?

— Când voi găsi adresa de e-mail, o să te înfund, zise Harry. Nu mai era mânios. Doar obosit.

— Nu vei găsi nici o adresă de e-mail, spuse Albu. Îmi pare rău, prietene. Putem continua jocul, dar n-ai cum să câştigi.

Harry lovi. Sunetul oaselor degetelor se auzi surd şi scurt pe carne. Albu se clătină un pas înapoi cu mâna la frunte.

Harry îşi putea zări propria respiraţie gri în întunericul nopţii.

— Va trebui să te oblojeşti, zise el.

Albu îşi privi mâna murdară de sânge şi izbucni în hohote de râs.

— Drace, Harry, ce mare ratat eşti! Te deranjează dacă ne tutuim? Cred că asta ne-a apropiat, nu?

Harry nu răspunse, iar Albu râse şi mai tare.

— Ce-a văzut la tine, Harry? Annei nu-i plăceau rataţii. În orice caz, nu şi-o trăgea cu ei.

Râdea din ce în ce mai tare în timp ce Harry se întoarse la taxi şi marginile zimţate ale cheilor de la maşină îi intrară în piele în timp ce le strângea din ce în ce mai tare în mână.

23. NEBULOASA CAP DE CAL

Harry fu deşteptat de telefon şi se uită la ceas. 7.30. Era Øystein. Plecase din apartamentul lui Harry în urmă cu doar trei ore. Apoi localizase serverul în Egipt, iar acum avansase şi mai mult.

— Am scris un e-mail unui prieten vechi. Locuieşte în Malaysia şi, din când în când, face pe hackerul. ISP-ul e în El Tor, în peninsula Sinai. Au ceva ISP-uri în zonă, e un fel de centru. Dormeai?

— Să zicem. Cum o să-l găseşti pe clientul nostru?

— Mă tem că nu există decât o cale. Să te duci acolo burduşit cu verzişori americani.

— Câţi?

— Suficienţi cât să convingi pe cineva să-ţi spună cu cine să vorbeşti. Şi să-l faci pe cel cu care vei vorbi să-ţi spună cu cine trebuie să vorbeşti *de fapt.* Şi să-l convingi pe cel cu care...

— Am înţeles. Cât?

— O mie ar trebui să-ţi deschidă nişte uşi.

— Crezi?

— Zic şi eu. De unde dracu' să ştiu?

— Bine. Te ocupi?

— Bine-nţeles.

— Fără prea mare cheltuială. Mergi cu cel mai ieftin avion şi stai într-un hotel de doi bani.

— S-a făcut.

Era ora douăsprezece şi cantina poliţiei era plină. Harry strânse din dinţi şi intră. Nu îi displăceau colegii din principiu; îi displăceau din instinct. Şi, odată cu trecerea anilor, era din ce în ce mai rău.

„Paranoia absolut normală, îi spusese Aune. Şi eu simt la fel. Cred că toţi psihologii sunt ca mine, deşi, în realitate, probabil doar jumătate sunt aşa.”

Harry îşi roti privirea prin sală şi o zări pe Beate care lua prânzul adus de acasă împreună cu cineva care îi ţinea companie. Harry încercă să ignore privirile de la celelalte mese în timp ce trecea pe lângă ele. Cineva mormăi un salut, dar Harry se gândi că era spus ironic şi nu răspunse.

— Deranjez?

Beate îşi ridică privirea spre Harry de parcă ar fi prins-o cu mâţa în sac.

— Deloc, zise o voce cunoscută ridicându-se. Oricum mă pregăteam să plec.

Părul de pe gâtul lui Harry se zburli - nu din principiu, ci din instinct.

— Ne vedem diseară, atunci.

Tom Waaler zâmbi, o lumină albă spre chipul roşu ca sfecla al lui Beate. Îşi luă tava, îl salută din cap pe Harry şi plecă. Beate se uită în jos la brânza de pe masă în timp încerca din greu să-şi compună o expresie normală când Harry se aşeză.

— Deci?

— Deci ce? ciripi ea prefăcându-se prea tare că nu înţelege.

— Mi-ai spus pe robot că ai ceva nou, zise Harry. Mi-am închipuit că e ceva urgent.

— Mi-am dat seama, spuse Beate şi bău din paharul de lapte. Desenele din programul care a făcut faţa Călăului. Mi-am stors creierii să mă gândesc de cine îmi amintesc.

— Te referi la imaginile tipărite pe care mi le-ai arătat? Nici măcar nu seamănă cu o faţă, sunt doar nişte linii trase la întâmplare pe hârtie.

— Chiar şi aşa.

Harry dădu din umeri.

— Tu eşti cea cu circumvoluţia temporo-occipitală laterală. Dă-i bătaie!

— Noaptea trecută mi-am dat seama cine e.

Mai luă o gură de lapte şi îşi şterse zâmbetul albit de lapte cu un şerveţel.

— Deci?

— Trong Grette. Harry se holbă la ea.

— Glumeşti, nu?

— Nu, zise ea. Zic doar că e o anumită asemănare. La urma urmei, Grette nu era departe de Bogstadveien când a avut loc crima. Dar, aşa cum am zis, mi-am dat seama.

— Şi cum...

— Am verificat la spitalul Gaustad. Dacă e aceeaşi persoană care a jefuit sucursala DnB din Kirkeveien, atunci nu poate să fie Grette. La ora respectivă era în sala comună împreună cu cel puţin trei îngrijitori. Şi am trimis câţiva băieţi de la *Krimteknisk* acasă la Grette să preleveze o amprentă. Weber tocmai a comparat-o cu cea de pe sticla de coca-cola. Cu siguranţă nu-i aparţine.

— Deci te-ai înşelat şi tu o dată în viaţă. Beate clătină din cap.

— Căutăm o persoană care are un anumit număr de trăsături fizice identice cu cele ale lui Grette.

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, Beate, dar Grette nu are nici un fel de trăsături fizice sau de alt fel. E contabil şi arată a contabil. Am uitat deja cum arată.

— Da, zise ea desfăcând hârtia unsuroasă de pe cel de-al doilea sendviş. Dar eu n-am uitat. Asta-i adevărul.

— Hm. Poate că am ceva veşti bune.

— Ah, da?

— Mă duc la Botsen. Raskol vrea să stea de vorbă cu mine.

— Uau. Succes!

— Mulţumesc. Harry se ridică. Ezită. Inspiră adânc. Ştiu că nu sunt taică-tău, dar pot să-ţi spun ceva?

— Te rog.

Se uită în jur să se asigure că nu-i poate auzi nimeni.

— Dacă aş fi în locul tău, aş fi atentă cu Waaler.

— Mulţumesc. Beate muşcă zdravăn din sendviş. Şi chestia că nu eşti taică-meu e corectă.

— Locuiesc în Norvegia de când mă ştiu, începu Harry. Am crescut în Oppsal. Părinţii mei au fost profesori. Taică-meu e pensionat şi, de când a murit maică-mea, trăieşte ca un somnambul care vizitează doar rar tărâmul celor vii. Surioarei mele îi e dor de el. Cred că şi mie. Mi-e dor de amândoi. Credeau că voi deveni profesor. Şi eu la fel. Dar, în schimb, am urmat Academia de Poliţie. Şi am făcut şi ceva Drept. Dacă mă întrebi de ce m-am făcut poliţist, aş putea să-ţi dau zece răspunsuri rezonabile, dar nici unul în care să cred. Nu mai mă gândesc la asta. E meseria mea, sunt plătit, iar din când în când mă gândesc că fac ceva bun - gândul ăsta poate să-mi fie de ajuns pentru mult timp. Înainte de a împlini treizeci de ani eram alcoolic. Poate chiar până la douăzeci de ani, depinde cum priveşti lucrurile. Se spune că e o chestiune de gene. Posibil. Când am crescut, am aflat că bunicul meu din Åndalsnes s-a îmbătat în fiecare zi timp de cincizeci de ani. Mergeam acolo în fiecare vară până la cincisprezece ani şi nu am observat niciodată nimic. Din nefericire, eu nu am moştenit acest talent. Am făcut nişte lucruri care nu prea au trecut neobservate. Pe scurt, e un miracol că mai lucrez încă în poliţie. Harry ridică privirea spre semnul FUMATUL INTERZIS şi îşi aprinse o ţigară. Am fost iubitul Annei timp de şase săptămâni. Nu mă iubea. Nici eu nu o iubeam. Când am rupt-o cu ea, i-am făcut o favoare mai mare decât mi-am făcut mie. Dar ea nu a văzut lucrurile aşa.

Celălalt bărbat din încăpere încuviinţă.

— Am iubit trei femei în viaţa mea, continuă Harry. Prima a fost o iubită din copilărie cu care urma să mă căsătoresc, dar lucrurile au început să meargă prost pentru amândoi. S-a sinucis mult timp după ce am încetat relaţia şi nu a avut nici o legătură cu mine. A doua a fost ucisă de un bărbat pe care eu îl urmăream pe partea cealaltă a globului. Acelaşi

lucru s-a întâmplat şi cu o colegă, Ellen. Nu ştiu de ce mor femeile din preajma mea. Probabil că e o chestiune de gene.

— Şi cea de-a treia femeie?

Cea de-a treia femeie. Cea de-a treia cheie. Harry mângâie iniţialele AA şi marginile cheii pe care Raskol i-o dăduse peste masă când intrase. Harry îl întrebă dacă era identică cu cea pe care o primise, iar acesta încuviinţă.

Apoi îl rugase pe Harry să vorbească despre el.

Acum Raskol stătea cu coatele pe masă şi degetele împreunate ca de rugăciune. Tubul de neon stricat fusese înlocuit şi lumina ce îi cădea pe faţă era ca o pulbere albă-albăstrie.

— Cea de-a treia femeie e la Moscova, răspunse Harry. Cred că e o supravieţuitoare.

— E a ta?

— N-aş zice aşa.

— Dar sunteţi împreună?

— Da.

— Şi aveţi de gând să vă petreceţi tot restul vieţii împreună?

— De fapt, nu avem de gând nimic. E cam devreme pentru aşa ceva.

Raskol îl privi trist.

— Poate *tu* nu ai de gând nimic. Dar femeile îşi fac planuri. Femeile fac întotdeauna planuri.

— Aşa cum faci şi tu? Raskol clătină din cap că nu.

— Eu ştiu doar să plănuiesc un jaf de bancă. Toţi bărbaţii sunt amatori în vânătoarea de inimi. Poate credem că am câştigat o bătălie, precum un general care capturează o fortăreaţă, să descoperim mai apoi prea târziu - dacă într-adevăr descoperim - că am fost păcăliţi. Ai auzit de Sun Tzu?

Harry încuviinţă:

— Generalul şi strategul militar chinez. A scris *Arta războiului.*

— Aşa se zice, că a scris *Arta războiului.* Eu, personal, cred că a fost scrisă de o femeie. La suprafaţă, *Arta războiului* este un manual despre tacticile pe câmpul de luptă, dar în profunzime descrie cum să ieşi victorios din conflicte. Sau, ca să fiu mai precis, arta de a obţine ce vrei cu cel mai mic preţ posibil. Cel care câştigă un război nu e neapărat învingătorul. Mulţi au câştigat coroane, dar au pierdut atât de mulţi oameni încât au putut să conducă doar în condiţiile impuse de duşmanii presupuşi a fi fost învinşi. În ceea ce priveşte puterea, femeile nu sunt la fel de vanitoase precum bărbaţii. Ele nu au nevoie să-şi afişeze puterea la vedere, ele vor puterea doar pentru a obţine celelalte lucruri pe care şi le doresc. Siguranţă. Hrană. Distracţie. Răzbunare. Linişte. Plănuiesc raţional războiul pentru putere şi gândesc dincolo de bătălie, dincolo de sărbătorirea victoriei. Şi pentru că posedă o capacitate înnăscută de a vedea slăbiciunile victimelor, ştiu instinctiv când şi cum să atace. Şi când să se oprească. Asta nu se poate învăţa, *Spiuni.*

— De asta eşti la închisoare? Raskol închise ochii şi râse înfundat.

— Aş putea să-ţi dau cu uşurinţă un răspuns, dar nu trebuie să crezi nici o vorbă din ce spun. Sun Tzu zice că primul principiu al războiului este *tromperie* - înşelăciunea. Crede-mă - toţi ţiganii mint.

— Hm. Să te cred? Ca în paradoxul grecesc?

— Măi, măi, pe cuvântul meu, un poliţist care ştie mai mult decât codul penal. Dacă toţi ţiganii mint, iar eu sunt ţigan, atunci nu e adevărat că toţi ţiganii mint. Deci adevărul e că spun adevărul şi e adevărat că toţi ţiganii mint. Prin urmare, şi eu mint. Un raţionament circular, imposibil de dărâmat. Aşa e şi viaţa mea şi acesta este singurul adevăr. Râse încet, aproape ca o femeie.

— Acum ai văzut care e mutarea mea de deschidere. Acum e rândul tău.

Raskol se uită la Harry. Acesta încuviinţă.

— Mă numesc Raskol Baxhet. E un nume albanez, dar tata a refuzat să accepte că suntem albanezi. Zicea că Albania este orificiul anal al Europei. Aşa că ne-a spus, mie, fraţilor şi surorilor mele că ne-am născut în România, am fost botezaţi în Bulgaria şi circumcişi în Ungaria.

Raskol îi spuse că familia sa aparţinea, probabil, Meckarilor, cel mai mare grup de ţigani din Albania. Familia fugise de persecutarea ţiganilor de către Enver Hoxha, dincolo de munţi, în Muntenegru şi începuse să caute de lucru spre est.

— Eram goniţi de oriunde ne duceam. Ziceau că suntem hoţi. Bineînţeles că eram, dar nici măcar nu se deranjau să aducă dovezi. Dovada era că suntem ţigani. Îţi spun asta pentru că ţiganii s-au născut cu stigmatul castei lor de speţă joasă în frunte. Am fost persecutaţi de toate regimurile din Europa. Nici o diferenţă dacă au fost fascişti, comunişti sau democraţi; fasciştii au fost doar ceva mai eficienţi. Ţiganii nu fac mare tărăboi în legătură cu Holocaustul pentru că diferenţa faţă de persecuţia cu care eram obişnuiţi nu a fost aşa de mare. Nu pari să mă crezi.

Harry dădu din umeri. Raskol îşi încrucişa braţele.

— În 1589, Danemarca a introdus pedeapsa cu moartea pentru capii bandelor ţigăneşti, zise el. Cincizeci de ani mai târziu, suedezii au hotărât ca toţi bărbaţii ţigani să fie spânzuraţi. În Moravia, femeilor ţigănci li se tăia urechea stângă, în Boemia, cea dreaptă. Arhiepiscopul de Mainz a proclamat că toţi ţiganii trebuie executaţi fără condamnare pentru că felul lor de a trăi e în afara legii. În 1725, a fost dată o lege în Prusia prin care toţi ţiganii de peste optsprezece ani să fie spânzuraţi fără judecată, dar mai târziu această lege a fost revocată - limita de vârstă a fost coborâtă la paisprezece. Patru dintre fraţii lui taică-meu au murit în captivitate. Doar unul singur dintre ei, în timpul războiului. Să continui?

Harry clătină din cap.

— Dar chiar şi acesta este un cerc închis, zise Raskol. Motivul pentru care am fost persecutaţi şi am supravieţuit e acelaşi. Suntem - şi vrem să fim - altfel. Aşa cum noi suntem ţinuţi afară în frig, *gadjos* nu pot să intre în comunitatea noastră. Ţiganul este străinul misterios şi ameninţător despre care nu ştiţi nimic, dar despre care există tot felul de zvonuri. Timp de multe generaţii s-a crezut că ţiganii sunt canibali. Acolo unde am crescut eu - în Bălteni, lângă Bucureşti - se zicea că suntem descendenţii lui Cain şi suntem condamnaţi pentru veşnicie. Vecinii noştri *gadjo* ne dădeau bani să nu ne apropiem de ei.

Raskol îşi plimbă privirea pe pereţii lipsiţi de geamuri.

— Tata era fierar, dar nu găsea de lucru în România. A trebuit să ne mutăm afară din oraş, în groapa de gunoi unde trăiau ţiganii căldărari. În Albania, taică-meu era bulibaşă, conducător local şi judecător, dar printre căldărari era doar un fierar fără slujbă. Raskol oftă adânc. Nu voi uita niciodată expresia din ochii lui când a adus acasă un urs brun dresat. Îl cumpărase cu ultimii bani de la o şatră de ursari. „Ştie să joace”, a zis taică-meu. Comuniştii plăteau să vadă un urs care joacă. Îi făcea să se simtă bine. Ştefan, fratele meu, a încercat să hrănească ursul, dar acesta nu mânca şi mama a întrebat dacă nu cumva e bolnav. I-a răspuns că a venit pe jos tot drumul de la Bucureşti şi are doar nevoie să se odihnească. Ursul a murit patru zile mai târziu. Raskol închise ochii şi zâmbi trist, ca de obicei. În aceeaşi toamnă, am fugit împreună cu Ştefan. Două guri mai puţin de hrănit. Ne-am dus înspre nord.

— Câţi ani aveaţi?

— Eu opt, iar el doisprezece. Planul nostru era să ajungem în Germania de Vest. În vremea aceea, primeau refugiaţi de peste tot şi le dădeau mâncare. Cred că a fost felul lor de a compensa. Ştefan credea că de ce suntem mai tineri, cu atât avem mai multe şanse să pătrundem. Dar am fost opriţi la graniţa cu Polonia. Am ajuns în Varşovia şi am

dormit sub un pod înveliţi fiecare cu câte o pătură, în perimetrul închis Wschodnia, terminalul de căi ferate dinspre est. Ştiam că vom găsi un *schlepper* - o călăuză pentru cei care vor să treacă dincolo de graniţă. După câteva zile de căutări, am găsit unul care vorbea româneşte şi care îşi spunea călăuză; ne-a promis să ne treacă în Germania de Vest. Nu aveam bani să-l plătim, dar el a zis că există şi alte mijloace; ştia nişte tipi care plăteau bine pentru băieţi tineri ţigani. Nu ştiam despre ce vorbeşte, dar evident că Ştefan ştia. A luat-o pe călăuză de o parte şi au discutat cu voce tare, în timp ce călăuza arăta spre mine. Ştefan tot clătina din cap şi, în cele din urmă, călăuza a dat din mâini şi s-a dat bătut. Ştefan mi-a spus să aştept până când se va întoarce într-o maşină. Am făcut cum mi-a spus, dar orele treceau. Se făcuse noapte, aşa că m-am întins pe jos şi am adormit. În primele două nopţi petrecute sub pod am fost trezit de scrâşnetul frânelor vagoanelor de marfă, dar urechile mele tinere au învăţat repede că nu la aceste sunete trebuia să fiu atent. Aşa că am dormit şi nu m-am trezit decât atunci când am auzit paşi furişându-se în miezul nopţii. Era Ştefan. S-a strecurat sub pătură şi s-a lipit de zidul umed. Îl auzeam cum plânge, dar mi-am strâns tare ochii şi nu am făcut nici o mişcare. Curând, am auzit din nou trenurile. Raskol ridică privirea. Îţi plac trenurile, *Spiuni?*

Harry încuviinţă.

— Călăuza a venit a doua zi. Avea nevoie de mai mulţi bani. Ştefan a plecat iar cu maşina. Patru zile mai târziu, m-am trezit în zorii zilei şi l-am văzut pe Ştefan. Probabil că nu dormise toată noaptea. Stătea întins ca de obicei, cu ochii pe jumătate deschişi, şi îi vedeam răsuflarea în aerul ceţos al dimineţii. Avea sânge în păr, iar o buză era umflată. Mi-am luat pătura şi m-am dus în gara principală unde se stabilise o familie de ţigani căldărari, chiar lângă toalete, aşteptând să călătorească spre vest. Am vorbit cu băiatul cel mai mare. Mi-a spus că cel pe care îl credeam a fi

schlepper era un peşte din zonă care frecventa gara; îi oferise lui taică-său treizeci de zloţi pentru cei doi fraţi mai mici. I-am arătat băiatului pătura mea. Era groasă şi în stare bună, furată de pe o frânghie în Lublin, unde fusese pusă la uscat. I-a plăcut. Urma să vină decembrie. I-am cerut să-mi arate cuţitul. Îl ţinea în cămaşă.

— Ştiai că are cuţit?

— Toţi ţiganii au cuţite. Ca să mănânce cu ele. Chiar şi membrii aceleiaşi familii nu folosesc acelaşi cuţit - pot să ia *marime,* o infecţie. Dar a făcut o afacere bună. Cuţitul lui era mic şi tocit. Din fericire, am putut să-l ascut la fierăria din gară.

Raskol îşi trecu unghia lungă şi ascuţită de la degetul mic al mâinii drepte de-a lungul nasului.

— În noaptea aceea, după ce Ştefan s-a urcat în maşină, l-am întrebat pe peşte dacă avea vreun client şi pentru mine. A rânjit şi a zis să aştept. Când s-a întors, eu stătea în umbră, sub pod, privind trenurile venind şi plecând din gară. „Vino încoa', *Sinti,* a strigat. Am un client bun. Un bogătan. Vino, n-are prea mult timp!” I-am răspuns: „Trebuie să aştept trenul de Cracovia”. A venit la mine şi m-a apucat de braţ: „Acu' trebuie să vii, pricepi?”

Nu-i ajungeam decât până la piept. „Uite-l”, am zis arătând cu degetul. Mi-a dat drumul şi a ridicat privirea. Un şir de vagoane negre de oţel treceau prin faţa noastră, iar noi le priveam. Apoi, clipa pe care o aşteptam a sosit. Scrâşnetul oţelului care atinge oţel în timp ce frânele erau trase. Făcea să nu se mai audă nimic în jur.

Harry îl cercetă cu privirea, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama dacă Raskol minte.

— În timp ce vagoanele se îndepărtau încet, am văzut chipul unei femei uitându-se la mine pe un geam. Parcă era o stafie. Parcă era mama. Am ridicat cuţitul plin de sânge şi i l-am arătat. Şi ştii ceva, *Spiuni?* A fost singura dată în viaţa mea când am fost fericit pe deplin. Raskol închise ochii ca pentru a retrăi momentul. *Koke per koke.* Dinte

pentru dinte. Aşa spun albanezii răzbunării cu sânge. Este cel mai eficient şi cel mai periculos drog pe care l-a lăsat Dumnezeu omului.

— Ce s-a întâmplat apoi? Raskol deschise iar ochii.

— Ştii ce înseamnă *baxt, Spiuni?*

— Habar n-am.

— Soartă. Iadul şi karma. Cea care ne guvernează vieţile. Când am luat portofelul peştelui, avea în el trei mii de zloţi. Ştefan s-a întors şi am cărat cadavrul peste şine şi l-am lăsat într-unul dintre vagoanele care mergeau spre est. Apoi noi am plecat spre nord. Două săptămâni mai târziu, ne strecuram cu o barcă din Gdansk spre Göthenburg. De acolo am mers la Oslo şi apoi pe un câmp unde erau patru caravane, trei dintre ele ocupate de ţigani. Cea de-a patra era veche şi abandonată, cu osia ruptă. Ea a fost casa noastră cinci ani de zile. De acel Crăciun, am sărbătorit ziua mea de naştere acolo, cu biscuiţi şi un pahar cu lapte sub singura pătură care ne mai rămăsese. A doua zi, am spart primul nostru chioşc şi am ştiut că am venit în locul potrivit. Raskol se lumină la faţă. Era ca şi cum i-am fi furat unui copil acadeaua.

Statură în tăcere mult timp.

— Tot nu pari că mă crezi pe de-a întregul, spuse Raskol în cele din urmă.

— Contează? întrebă Harry. Raskol zâmbi.

— De unde ştii că Anna nu te-a iubit? întrebă el.

Harry dădu din umeri.

Legaţi unul de altul cu cătuşe, merseră prin Culvert.

— Să nu crezi că ştiu cine e spărgătorul, zise Raskol. Poate că e un străin.

— Ştiu, replică Harry.

— Bine.

— Deci dacă Anna e fiica lui Ştefan, iar el locuieşte în Norvegia, de ce nu a venit la înmormântare?

— Pentru că e mort. A căzut de pe un acoperiş pe care îl renova în urmă cu câţiva ani.

— Şi mama Annei?

— S-a mutat în România, prin sud, cu sora şi fratele ei când a murit Ştefan. Nu am adresa ei. Mă îndoiesc că ar avea vreuna.

— I-ai spus lui Ivarsson că motivul pentru care familia ei nu a venit la înmormântare e pentru că le-a adus ruşine.

— Da?

Harry văzu expresia de amuzament din ochii căprui ai lui Raskol.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că am minţit?

— Da.

— Dar nu am minţit. Anna a fost dezmoştenită de familie. Nu mai exista pentru tatăl ei. Acesta nu voia să-i mai pomenească numele. Să împiedice *marime.* Înţelegi?

— Probabil că nu.

Intrară în secţia de poliţie şi aşteptară liftul. Raskol mormăi ceva în sinea lui înainte să spună cu voce tare:

— De ce ai încredere în mine, *Spiuni?*

— Am de ales?

— Întotdeauna ai de ales.

— Mai degrabă aş zice: de ce ai tu încredere în mine? Cheia pe care ţi-am dat-o poate că seamănă cu cea de la apartamentul Annei, dar e posibil să n-o fi găsit în casa ucigaşului.

Raskol clătină din cap.

— Mă înţelegi greşit. Eu nu am încredere în nimeni. Am încredere doar în propriile instincte. Iar ele îmi spun că nu eşti prost. Cu toţii trăim pentru ceva. Ceva care ne poate fi luat. Şi tu la fel. Despre asta e vorba.

Uşile liftului se deschiseră şi intrară.

Harry îl cercetă pe Raskol în semiobscuritate. Acesta stătea şi urmărea caseta jafului băncii, cu spatele drept şi

palmele lipite, impasibil. Nu clipi nici măcar atunci când sunetul împuşcăturii umplu Casa Durerii.

— Vrei să-l mai vezi o dată? întrebă Harry când ajunseră la ultimele imagini cu Călăul dispărând în sus pe Industrigata.

— Nu e nevoie, zise Raskol.

— Deci? întrebă Harry încercând să nu pară prea agitat.

— Mai aveţi ceva?

Harry avu sentimentul că urmează veşti proaste.

— Da, am o casetă de la 7-Eleven care e vizavi de bancă şi unde a stat la pândă înainte de jaf.

— Pune-o.

Harry o puse de două ori.

— Ei? repetă în timp ce puncte albe ca zăpada bâzâiau pe ecranul din faţa lor.

— Ştiu că probabil tot el e şi în spatele celorlalte jafuri şi putem vedea şi casetele de acolo, spuse Raskol uitându-se la ceas. Dar e o pierdere de vreme.

— Am crezut că ai zis că timpul e singurul lucru din care ai suficient.

— Evident o minciună, replică el ridicându-se şi întinzând mâna. Timpul e singurul lucru pe care nu-l am. Mai bine mi-ai pune la loc cătuşele, *Spiuni.*

Harry înjură în gând. Îi puse cătuşele lui Raskol şi se strecurară între masă şi perete lângă uşă. Apucă mânerul uşii.

— Cei mai mulţi spărgători de bănci sunt suflete simple, zise Raskol. De asta şi devin spărgători de bănci.

Harry se opri.

— Unul dintre cei mai cunoscuţi spărgători de bănci din lume a fost americanul Willie Sutton, continuă Raskol. Când a fost arestat şi dus la tribunal, judecătorul l-a întrebat de ce jefuieşte bănci. Sutton a răspuns: „Pentru că acolo sunt banii”. A devenit o expresie consacrată în engleza americană de zi cu zi şi cred că ne arată cât de strălucitor de directă poate fi limba. Pentru mine, reprezintă doar un

idiot care a fost prins. Spărgătorii de bănci cu adevărat buni nu sunt nici celebri şi nici nu se citează din ei. Nu am auzit niciodată de ei pentru că nu au fost prinşi niciodată. Pentru că *nu* sunt direcţi şi simpli. Cel pe care îl cauţi este unul dintre ei.

Harry aşteptă.

— Grette, zise Raskol.

— Grette? Beate se holba la Harry cu ochii ieşiţi din orbite. Grette? I se umflase vena de la gât. Grette are alibi! Trond Grette e un contabil care stă prost cu nervii, nu un spărgător de bănci! Trond Grette... e... e...

— Nevinovat, completă Harry. Ştiu. Închisese uşa de la birou după el şi se trânti în scaunul din faţa biroului. Dar nu vorbim despre Trond Grette.

Beate închise gura cu un zgomot umed.

— Ai auzit de Lev Grette? întrebă Harry. Raskol mi-a spus că nu a avut nevoie să urmărească decât primele treizeci de secunde ca să-şi dea seama, dar a vrut să vadă şi restul să se asigure, pentru că nimeni nu l-a mai văzut pe Lev Grette de câţiva ani. După ultimele zvonuri pe care le-a auzit Raskol, Grette trăieşte undeva în străinătate.

— Lev Grette, zise Beate cu privirea pierdută în depărtare. A fost un copil minune. Îmi amintesc că tata vorbea despre el. Am citit rapoarte ale jafurilor pentru care a fost suspect când avea doar şaisprezece ani. Era o legendă vie pentru că poliţia nu l-a prins niciodată şi când a dispărut de-a binelea, nu aveam nici măcar amprentele lui. Se uită la Harry. Cum am putut să fiu aşa de netoată? Aceeaşi statură. Trăsături similare. Fratele lui Trond Grette, nu?

Harry încuviinţă. Beate se încruntă.

— Dar asta înseamnă că Lev Grette şi-a împuşcat propria cumnată.

— Parcă lucrurile prind sens, nu? Ea dădu încet din cap.

— Cei douăzeci de centimetri dintre feţe. Se cunoşteau.

— Şi dacă Lev Grette şi-a dat seama că a fost recunoscut...

— Bineînţeles, zise Beate. Era martoră. Nu putea să-şi asume riscul de a-l da de gol.

Harry se ridică.

— O să-l rog pe Halvorsen să ne pregătească o cafea cu adevărat tare. Acum hai să ne uităm la casetă.

— Eu bănuiesc că Lev Grette nu ştia că Stine lucra acolo, spuse Harry cu ochii lipiţi de ecran. E interesant că a recunoscut-o probabil, şi totuşi a ales să o folosească drept ostatică. Probabil că şi-a dat seama că îl va recunoaşte de aproape, măcar după voce.

Beate clătină din cap că nu înţelege în timp ce privea cu atenţie imaginile cu îngrămădeala din bancă unde se făcuse deocamdată linişte, şi August Schulz, cu mers tremurător, ajunsese la mijlocul drumului.

— Deci de ce a făcut-o?

— E profesionist. Nu lasă nimic la voia întâmplării. Stine Grette a fost condamnată din acel moment. Harry îngheţă cadrul în care totul era cuprins de o linişte temporară când spărgătorul intrase pe uşă şi cerceta încăperea. Când Lev Grette a zărit-o şi şi-a dat seama că exista şansa să fie identificat, a ştiut că trebuie să moară. Deci putea să o folosească la fel de bine drept ostatică.

— Rece ca gheaţa.

— Minus patruzeci. Singurul lucru pe care nu-l înţeleg e de ce e gata să comită o crimă pentru a evita să fie recunoscut când e deja căutat pentru alte spargeri de bănci.

Weber intră cu o tavă de cafele.

— Da, dar Lev Grette nu e căutat pentru orice fel de spargere, zise el balansând tava până ce o puse pe măsuţa de cafea.

Încăperea arăta de parcă ar fi fost decorată în anii cincizeci şi apoi rămăsese neatinsă de mâna omului.

Scaunele de pluş, pianul şi plantele prăfuite de pe pervaz radiau o linişte înspăimântătoare. Chiar şi pendula din colţul camerei bătea ora fără zgomot. Femeia cu părul alb şi cu ochi strălucitori din poza înrămată de pe poliţă râdea fără zgomot. Tăcerea care părea a-l fi cuprins pe Weber de opt ani de când rămăsese văduv făcuse ca totul în jur să fie tăcut; ar fi fost chiar greu să scoţi vreo notă la pian. Apartamentul era la parterul unui bloc vechi din Tøyen, dar zgomotul maşinilor de afară abia dacă accentua tăcerea. Weber se aşeză pe un fotoliu, atent, de parcă ar fi fost o piesă într-un muzeu.

— Nu am găsit niciodată dovezi concrete că Grette a fost implicat în vreunul dintre aceste jafuri. Nici o declaraţie a martorilor, nici o amprentă şi nici alte indicii. Rapoartele îl confirmă doar ca suspect.

— Hm. Deci dacă Stine Grette nu l-ar da de gol, ar fi un om complet nevinovat.

— Da. Biscuiţi?

Beate dădu din cap că nu.

Era ziua liberă a lui Weber, dar Harry insistase la telefon că trebuie să vorbească imediat. Ştia că lui Weber nu-i prea plăcea să primească vizitatori acasă, dar nu putea să mai amâne.

— Am vorbit cu ofiţerul de serviciu de la *Krimteknisk* şi l-am rugat să compare amprentele de pe sticla de coca-cola cu amprentele găsite la spargerile de care a fost suspectat Lev Grette, zise Beate. Nimic.

— Aşa cum am spus, interveni Weber verificând capacul ibricului de cafea să stea bine, amprentele lui Lev Grette nu au fost niciodată găsite la locul faptei.

Beate frunzări notiţele.

— Eşti de acord cu Raskol că Lev Grette e omul nostru?

— Da, de ce nu? Weber le turnă cafea.

— Pentru că nu a folosit niciodată violenţa în nici unul dintre jafurile în care a fost suspect. Şi pentru că ea era

cumnata lui. Să o omoare pentru că l-ar putea recunoaşte - nu cumva e un motiv cam slab pentru o crimă?

Weber se opri din turnat cafea şi se uită la ea. Îl privi întrebător şi pe Harry care ridică din umeri.

— Nu, zise el şi continuă să toarne. Beate se înroşi.

— Weber provine din vechea şcoală de investigaţii, explică Harry aproape scuzându-se. E de părere că, prin însăşi definiţia ei, crima exclude motive raţionale. Nu există decât grade de motive confuze care uneori seamănă cu raţionalul.

— Aşa şi stau lucrurile, continuă Weber şi puse jos ibricul de cafea.

— Mă întreb, zise Harry, de ce a părăsit Lev Grette ţara dacă poliţia nu avea nimic împotriva lui.

Weber şterse cu mâna un fir de praf invizibil de pe braţul fotoliului.

— Nu ştiu sigur.

— Nu ştii *sigur?*

Weber strânse coada subţire, de porţelan fragil a ceştii de cafea între degetul lui mare şi gras şi arătătorul îngălbenit de nicotină.

— Au existat nişte zvonuri la vremea aceea. Nu ceva demn de crezare. Se zice că nu de poliţie fugea. Cineva auzise că ultima spargere nu mersese conform planului. Grette l-a lăsat pe partenerul lui la ananghie.

— Adică? întrebă Beate.

— Nu ştie nimeni. Unii credeau că Grette fusese şoferul care îl aştepta şi care plecase singur când sosise poliţia, părăsindu-l pe celălalt în bancă. Alţii spun că spargerea a fost un succes, dar Grette a dispărut în străinătate cu toţi banii. Weber luă o înghiţitură înclinând cu grijă ceaşca. Partea interesantă în cazul despre care vorbim e probabil nu cum, ci cine. Cine a fost cea de-a doua persoană?

Harry căută privirea lui Weber.

— Vrei să zici că era...?

Veteranul expert în investigaţii încuviinţă. Beate şi Harry se uitară unul la celălalt.

— La dracu'! exclamă Harry.

Beate se uita la vehiculele care veneau din stânga, aşteptând să se poată încadra în şirul de maşini de pe Tøyengata. Ploaia bătea pe capotă. Harry închise ochii. Ştia că, dacă se concentra, putea să facă din şuieratul maşinilor care treceau valuri care se sparg de prora feribotului în timp ce el stătea în briză uitându-se la spuma albă, ţinându-l pe bunicul său de mână. Dar nu avea timp.

— Deci Raskol are de reglat o afacere cu Lev Grette, zise Harry şi deschise ochii. Şi afirmă că el e spărgătorul. Chiar e Grette pe casetă sau e doar felul lui Raskol de a se răzbuna? Sau poate un alt truc al lui Raskol ca să-şi bată joc de noi?

— Sau, aşa cum a zis Weber, doar un zvon, spuse Beate. Maşinile continuau să vină din dreapta şi ea bătea nerăbdătoare cu degetele în volan.

— Poate că ai dreptate, fu de acord Harry. Dacă Raskol dorea să se răzbune pe Grette, nu ar fi avut nevoie de ajutorul poliţiei. Presupunând că nu sunt decât nişte zvonuri, de ce să-l aleagă pe Grette, dacă nu el a fost făptaşul?

— Dintr-o toană? Harry clătină din cap.

— Raskol e strateg. Nu alege persoana greşită fără un motiv întemeiat. Nu sunt sigur că în acest caz Călăul a lucrat de unul singur.

— Ce vrei să zici?

— Poate că spargerile au fost plănuite de altcineva. O parte dintr-o reţea de contrabandă cu arme. O maşină care aşteaptă. Un apartament închiriat. Cineva care curăţă după, care face hainele şi armele să dispară. Şi un spălător care spală banii.

— Raskol?

— Dacă Raskol a vrut să ne distragă atenţia de la adevăratul vinovat, ce altceva mai bun decât să ne trimită în căutarea unui om despre care nu ştie nimeni unde stă, care e mort şi îngropat sau care s-a stabilit în străinătate sub un nume nou, un suspect pe care nu-l vom elimina niciodată din anchetele noastre? Vânzându-ne o gogoaşă pe termen lung, ne poate face să vânăm umbre în loc de omul lui.

— Deci crezi că minte?

— Toţi ţiganii mint.

— A, da?

— Aşa a zis Raskol.

— Atunci are simţul umorului. Şi de ce nu te-ar minţi pe tine dacă minte pe toată lumea?

Harry nu răspunse.

— În sfârşit ne putem strecura, zise Beate şi apăsă uşor pedala de acceleraţie.

— Stai! îi ceru Harry. Fă dreapta. Spre Finnmarkgata.

— Bine, zise ea uimită şi întoarse prin faţa parcului Tøyen. Unde mergem?

— O să-i facem o vizită acasă lui Trond Grette.

Plasa de pe terenul de tenis fusese luată. Şi nu se zărea nici o lumină la ferestrele casei lui Grette.

— Nu e acasă, zise Beate după ce sună de două ori. O vecină deschise fereastra.

— Trond e acasă, se auzi glasul femeii cu faţa plină de riduri care i se părură lui Harry chiar şi mai maronii decât ultima dată când o văzuse. Doar că nu vrea să deschidă. Ţineţi degetul pe sonerie şi o să vină.

Beate apăsă pe buton şi în casă se auzi târâitul terorizant. Fereastra vecinei se închise şi, imediat după, stăteau faţă în faţă cu un bărbat cu chip palid şi cearcăne negre-albăstrui sub ochii lipsiţi de expresie. Trond Grette purta un halat galben. Arăta de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat după ce dormise o săptămână. Şi nu-i fusese suficient. Fără să scoată un cuvânt, ridică mâna şi le făcu

semn să intre. O rază de soare străluci pe inelul cu diamant de pe degetul mic de la mâna sa stângă.

— Lev era diferit, afirmă Trond. A încercat să ucidă un om când avea cincisprezece ani. Zâmbi fără ţintă, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva drag lui. Se pare că am moştenit fiecare din noi un set de gene complet diferit. Ce nu are el am eu şi viceversa. Am crescut aici, în Disengrenda, în această casă. Lev era o legendă locală, iar eu nu eram decât fratele mai mic al lui Lev. Unul dintre primele lucruri pe care mi le amintesc e de la şcoală, când Lev se balansa pe acoperişul şcolii în pauză. Şcoala avea patru etaje şi nici un profesor nu îndrăznea să-l aducă jos. Noi stăteam jos şi strigam în timp ce el dansa cu mâinile în aer. Încă îl mai văd, profilat pe un cer albastru. Nu mi-a fost frică nici o clipă; nici măcar nu-mi trecea prin minte că fratele meu ar putea să cadă. Cred că toţi gândeau la fel. Lev a fost singurul care a ţinut piept fraţilor Gausten de la apartamentele din Traverveien, deşi erau cu cel puţin doi ani mai mari şi fuseseră la şcoala de corecţie. Lev a luat maşina lui taică-meu când avea paisprezece ani, s-a dus în Lillestrom şi s-a întors cu o pungă plină de Twist pe care le furase de la chioşcul din gară. Tata n-a aflat nimic. Lev mi-a dat mie dulciurile.

Trond Grette părea că încearcă să râdă. Se aşezaseră la masă. Trond pregătise cacao. Turnase praful de cacao dintr-o cutie la care se uitase timp îndelungat. Cineva scrisese CACAO cu o carioca pe cutia metalică. Scrisul era frumos, feminin.

— Partea cea mai rea e că Lev ar fi putut să se descurce în viaţă, zise Trond. Problema lui e că se plictisea prea repede. Toată lumea zicea că e cel mai mare talent la fotbal din Skeid din ultimii ani, dar când a fost selecţionat pentru echipa naţională de juniori, nici măcar nu s-a deranjat să se ducă. Când avea cincisprezece ani, a împrumutat o chitară şi două luni mai târziu cânta la şcoală propriile cântece. Apoi, un tip pe nume Waaktar l-a rugat să cânte într-o trupă

din Grorud, dar el l-a refuzat pentru că nu erau destul de buni. Lev era genul care putea să facă orice. Ar fi putut să se descurce cu mare uşurinţă la şcoală dacă şi-ar fi făcut temele şi nu ar fi chiulit aşa de mult. Faţa lui Trond se schimonosi într-un zâmbet. Mă plătea cu lucruri furate ca să-i imit scrisul şi să-i scriu compunerile. Cel puţin nota la norvegiană era pe mâini bune. Trond râse, dar deveni imediat serios. Apoi s-a săturat de chitară şi a început să iasă cu o gaşcă de băieţi mai mari din Ârvoll. Lev nu părea să se gândească vreodată că era vreun pericol să renunţe la ce avea. Era mereu altceva, ceva mai bun, ceva mai incitant după prima cotitură.

— Poate părea un lucru prostesc să întrebi un frate, dar aţi spune că-l cunoşteaţi bine? întrebă Harry.

Trond se gândi.

— Nu, nu e o întrebare prostească. Da, am crescut împreună. Şi da, Lev era sociabil şi amuzant şi toată lumea - băieţi şi fete -dorea să-l cunoască. Dar de fapt Lev era un lup singuratic. Mi-a spus odată că nu are prieteni adevăraţi, doar admiratori şi iubite. Erau multe lucruri pe care nu le ştiam despre Lev. Ca atunci când fraţii Gausten au venit să facă scandal. Erau trei şi toţi erau mai mari decât Lev. Eu şi ceilalţi băieţi din zonă am luat-o la sănătoasa de îndată ce i-am zărit. Dar Lev a rămas pe loc. Timp de cinci ani de zile a mâncat bătaie soră cu moartea de la ei. Apoi, într-o zi, băiatul mai mare - Roger - a venit singur. Noi am dispărut ca de obicei. Când m-am uitat de după colţul unei case, l-am văzut pe Roger întins pe jos şi Lev pe el. Lev avea genunchii peste braţele lui Roger şi ţinea în mână un băţ. M-am apropiat să văd. În afară de respiraţiile greoaie, nu scotea nici unul vreun sunet. Atunci am văzut că Lev băgase băţul în ochiul lui Roger.

Beate se mişcă pe scaun.

— Lev era concentrat la maximum, ca şi cum ar fi făcut ceva ce necesită multă precizie şi grijă. Părea că încearcă să-i scoată ochiul. Roger sângera; sângele se scurgea de la

ochi, pe lângă ureche şi picura din lob pe asfalt. Era atât de linişte încât se auzea sângele cum picura pe pământ. Pic, pic, pic.

— Şi ce-aţi făcut?

— Am vomitat. De atunci nu mai suport să văd sânge; mă ameţeşte şi mă face să-mi fie rău. Trond clătină din cap. Lev i-a dat drumul lui Roger şi s-a întors acasă cu mine. Roger s-a înzdrăvenit, dar fraţii Gausten nu ne-au mai ieşit niciodată în cale de atunci. Dar n-am să uit niciodată imaginea lui Lev cu băţul în mână. În asemenea momente, m-am gândit că fratele meu mai mare putea uneori să devină altcineva, cineva pe care nu-l cunoşteam, un musafir ciudat care ne vizita pe neanunţate. Din nefericire, aceste vizite au devenit din ce în ce mai dese după acel moment.

— Aţi zis ceva în legătură cu un om pe care a vrut să-l omoare.

— Era duminică dimineaţa. Lev avea la el o şurubelniţă şi un creion şi se plimba cu bicicleta pe una dintre punţile de peste Ringveien. Ştiţi aceste punţi, nu? Sunt cam înspăimântătoare pentru că trebuie să mergi pe nişte grilaje metalice pătrate, cocoţat la şapte metri de strada asfaltată. Aşa cum am zis, era duminică dimineaţa, şi nu erau prea mulţi oameni în zonă. A slăbit şuruburile unuia dintre grilaje şi a lăsat două şuruburi pe o parte şi creionul în colţ, sub grilaj. Apoi a aşteptat. Mai întâi a apărut o doamnă care „tocmai şi-o trăsese” după cum s-a exprimat el. Bine îmbrăcată, cu părul ciufulit, blestemând şi şchiopătând pe pantoful cu tocul subţire rupt. Trond râse încet. Pentru un puşti de cincisprezece ani, Lev avea mult tupeu. Duse ceaşca la gură şi se uită surprins pe fereastra de la bucătărie; o maşină de gunoi era parcată în faţa tomberoanelor, în spatele uscătoarelor rotative. Azi e luni?

— Nu, zise Harry care nu se atinsese de ceaşcă. Ce s-a întâmplat cu femeia?

— Sunt două şiruri de grilaje metalice. Ea a luat-o pe cel din stânga. Ghinion, a zis Lev. A zis că ar fi preferat-o pe ea tipului. Apoi a venit bărbatul. Mergea pe dreapta. Din cauza creionului din colţ, grilajul slăbit era puţin mai înalt decât celelalte. Lev s-a gândit că bărbatul a văzut pericolul deoarece, cu cât se apropia mai mult, cu atât mergea mai încet. Şi tocmai când se pregătea să facă ultimul pas, a părut că îngheaţă în aer.

Trond clătină încet din cap în timp ce privea cum camionul geme şi înghite tot gunoiul vecinilor.

— Când a pus piciorul jos, grilajul s-a deschis ca o capcană. Ştiţi, ca la spânzurătoare. Omul şi-a rupt ambele picioare când a căzut pe asfalt. Dacă nu ar fi fost duminică dimineaţa, ar fi fost călcat de vreo maşină imediat. Ghinion, a zis Lev.

— A spus asta şi la poliţie? întrebă Harry.

— A, da, poliţia, zise Trond uitându-se în gol în ceaşcă. Au venit două zile mai târziu. Eu am deschis uşa. Au întrebat dacă bicicleta de afară e a noastră. Am zis că da. Se pare că un martor îl văzuse pe Lev îndepărtându-se de pod pe bicicletă şi descrisese bicicleta şi un băiat într-o jachetă roşie. Aşa că le-am arătat jacheta matlasată pe care o purta Lev.

— Da? a zis Harry. V-aţi dat fratele de gol? Trond oftă.

— Le-am spus că e bicicleta mea. Şi jacheta la fel. Eu şi Lev semănăm foarte mult.

— De ce naiba aţi făcut asta?

— Nu aveam decât paisprezece ani, eram prea tânăr ca să-mi poată face ceva. Pe Lev l-ar fi dus la casa de corecţie unde fusese şi Roger Gausten.

— Dar ce-au zis părinţii?

— Ce puteau să zică? Toţi cei care ne cunoşteau ştiau că Lev era făptaşul. El era dementul care fura dulciuri şi dădea cu pietre, pe când eu eram băieţelul bun care îşi făcea temele şi le ajuta pe bătrâne să traverseze strada. Nu s-a mai vorbit despre asta mai apoi.

Beate îşi drese glasul:

— A cui a fost ideea să luaţi vina asupra dumneavoastră?

— A mea. Îl iubeam pe Lev mai mult ca orice pe lume. Dar pentru că nu a fost nici o urmărire penală, pot să spun asta acum. Şi de fapt... Trond zâmbi absent. Mi-aş fi dorit uneori să fi avut eu curajul să o fac.

Harry şi Beate se jucară nervoşi cu ceştile. Harry se întrebă care din ei să pună întrebarea. Dacă ar fi fost cu Ellen, ar fi ştiut intuitiv.

— Unde...? începură ei la unison. Trond clipi. Harry îi făcu semn lui Beate.

— Unde locuieşte acum fratele? întrebă ea.

— Unde e... Lev? Trond se uită uimit la ei.

— Da, zise ea. Ştim că a fost plecat o bucată de vreme. Grette se întoarse spre Harry.

— N-aţi zis că Lev e cel care vă interesează. Tonul era acuzator.

— Am zis că vrem să vorbim despre una-alta, zise Harry. Cu asta am terminat, aşa că să trecem mai departe.

Trond sări din fotoliu, luă ceştile, se duse la chiuvetă şi vărsă cacaua.

— Dar Lev... la urma urmei e... şi ce naiba are el de-a face cu...?

— Poate că nimic, zise Harry. Şi dacă ar avea, am vrea să ne ajutaţi să-l eliminăm din ancheta noastră.

— Nici măcar nu locuieşte în ţară, mormăi Trond întorcându-se spre ei.

Beate şi Harry schimbară priviri.

— Deci unde locuieşte? întrebă Harry.

Trond ezită cu o zecime de secundă prea mult înainte să răspundă:

— Nu ştiu.

Harry privi maşina galbenă de gunoi îndepărtându-se.

— Nu vă priceţi prea bine să minţiţi. Trond îi răspunse cu o privire fixă.

— Hm, zise Harry. Poate că nu ne putem aştepta să ne ajutaţi să vă găsim fratele. Pe de altă parte, soţia v-a fost ucisă. Şi avem un martor care l-a indicat pe fratele dumneavoastră ca fiind ucigaşul.

Se uită la Trond în timp ce rostea ultimele cuvinte şi văzu cum mărul lui Adam tresare sub pielea palidă. În tăcerea ce urmă, auziră un radio mergând în apartamentul de alături.

Harry tuşi.

— Deci dacă e ceva ce ne-aţi putea spune, v-am fi extrem de recunoscători.

Trond clătină din cap.

Mai statură câteva clipe, apoi Harry se ridică.

— Bine. Ştiţi unde să ne găsiţi dacă vă vine ceva în minte. Afară pe trepte, Trond nu părea la fel de obosit ca atunci când veniseră. Cu ochii înroşiţi, Harry se uită la soarele ce se zărea de după nori.

— Înţeleg că nu vă e uşor, dar poate a sosit vremea să vă dezbrăcaţi de jacheta roşie.

Grette nu răspunse şi ultimul lucru pe care îl văzură când întoarseră în parcare a fost Grette stând în picioare pe trepte şi jucându-se cu inelul cu diamant de pe degetul mic şi imaginea fugitivă a unei feţe bronzate şi ridate de după fereastra vecină.

Norii dispărură spre seară. Venind de la barul lui Schrøder, Harry se opri la capătul Dovregatei în drum spre casă şi se uită în sus. Stelele clipeau pe cerul fără lună. Una dintre lumini era un avion ce zbura spre nord, înspre aeroportul Gardemoen. Nebuloasa Cap de cal din Orion. Nebuloasa Cap de cal. Orion. Oare cine-i spusese despre ea? Cumva Anna? se întrebă.

Întors în apartament, dădu drumul la televizor să vadă ştirile de pe NRK. Poveşti eroice despre pompierii americani. Îl închise. Jos în stradă, un bărbat striga numele unei femei; părea beat. Harry se scotoci prin buzunare căutând bileţelul pe care scrisese numărul cel nou de

telefon al lui Rakel şi descoperi că încă are cheia inscripţionată cu literele AA. O puse în fundul sertarului măsuţei de telefon înainte să formeze numărul. Nici un răspuns. Când telefonul sună, nu fu sigur dacă va fi ea; şi, într-adevăr, era Øystein pe o linie care pârâia.

— Rahat, ce aiurea se circulă aici!

— Nu-i nevoie să ţipi, Øystein.

— La dracu', o să mă omoare pe drumurile astea! Am luat un taxi din Sharm el-Sheikh. Va fi o excursie pe cinste, m-am gândit -chiar prin inima deşertului, nu prea mult trafic, drum drept. Dar ce mult m-am înşelat! E un miracol că mai sunt încă în viaţă, pe bune. Şi e aşa înăbuşitor! Şi ai auzit de lăcustele de aici - de greierii deşertului? Scot cele mai înalte sunete scoase de vreo lăcustă de pe faţa pământului. Îţi trece direct prin cortexul cerebral, e îngrozitor. Dar apa e uimitoare. Uimitoare! Limpede ca un cristal cu o undă verzuie. La temperatura corpului, aşa că nici măcar nu o simţi. Ieri am ieşit din mare şi nu eram sigur dacă într-adevăr fusesem în...

— Lasă-le încolo de temperaturi, Øystein. Ai găsit serverul?

— Da şi nu.

— Asta ce înseamnă?

Harry nu primi nici un răspuns. Era evident că fuseseră întrerupţi de o discuţie la celălalt capăt al firului. Harry prinse fragmente, ce de exemplu „şeful” şi „banii”.

— Harry? Scuze, tipul de aici a devenit cam paranoic. Şi eu sunt la fel. Al dracului de cald! Dar cred că am găsit serverul cu pricina. E posibil să încerce să mă păcălească, dar mâine o să văd care-i treaba şi o să mă întâlnesc cu şeful. Dacă mă lasă trei minute la tastatură, o să ştiu dacă e cel bun. Iar restul e doar o chestiune de bani. Sper. Te sun mâine. Ar trebui să vezi ce cuţite au beduinii pe-aici...

Râsul lui Øystein se auzi în gol.

Ultimul lucru pe care îl făcu Harry înainte să stingă lumina a fost să se uite în enciclopedie. Nebuloasa Cap de cal era un nor negru. Nu se ştiau prea multe despre ea şi nici despre Orion în afară de faptul că e considerată una dintre cele mai frumoase constelaţii. Orion a fost o figură mitologică greacă, titan şi excelent vânător. A fost sedus de Eos şi din această cauză Artemis l-a ucis cuprinsă de furie. Harry se duse să se culce cu sentimentul că se gândeşte cineva la el.

Când deschise ochii dimineaţa următoare, gândurile îi zburau departe, bucăţi sfărâmate şi străfulgerări de scene pe jumătate uitate. Ca şi cum cineva i-ar fi examinat creierul şi ce era în el, şi tot ce fusese aranjat cu grijă în sertare şi dulapuri era acum împrăştiat. Cu siguranţă că visase. Telefonul din hol suna la nesfârşit. Harry se forţă să se dea jos din pat. Era tot Øystein: era într-un birou în El Tor.

— Avem o problemă, zise el.

24. SAO PAULO

Gura şi buzele lui Raskol formau un zâmbet blând. Era, prin urmare, imposibil de spus dacă era un zâmbet blând sau nu. Harry optă pentru a doua variantă.

— Deci ai un prieten în Egipt care caută un număr de telefon, zise Raskol.

Harry nu putu să-şi dea seama dacă tonul era sarcastic sau normal.

— El Tor, zise Harry frecându-şi palma de braţul scaunului. Simţi un disconfort puternic. Nu pentru că se afla iar în sala sterilă de vizite, ci din cauza vizitei. Cântărise toate opţiunile. Să facă un împrumut personal. Să i se confeseze lui Bjarne Møller. Să vândă Fordul Escort garajului unde îl repara mereu. Dar aceasta era singura şansă realistă, singura modalitate logică. Era o nebunie.

— Numărul de telefon nu e doar un simplu număr, zise Harry. Ne va conduce la clientul care mi-a trimis e-mailul. E-mailul care dovedeşte că ştie detalii despre moartea Annei, pe care nu le-ar fi ştiut dacă nu ar fi fost acolo înainte să moară.

— Şi prietenul tău zice că proprietarii ISP-ului cer 60 000 de lire egiptene. Asta fiind cât?

— Aproximativ 120 000 de coroane.

— Pe care crezi că o să ţi le dau eu?

— Nu cred nimic. Îţi spun doar cum stau lucrurile. Vor bani, iar eu nu am.

Raskol îşi trecu degetul peste buza de sus.

— Şi de ce ar fi asta problema mea, Harry? Am făcut o înţelegere, iar eu mi-am respectat partea.

— O să-mi respect şi eu partea, doar că va dura mai mult fără bani.

Raskol clătină din cap, întinse braţele şi murmură ceva în ceea ce Harry se gândi că e romani. Øystein era disperat la

telefon. Nu era nici un dubiu că era serverul bun, spusese el. Dar el îşi imaginase o vechitură ruginită, bâzâind, şi totuşi funcţională, şi un negustor de cai cu turban care voia trei cămile şi un pachet de ţigări americane. În schimb, intrase într-un birou cu aer condiţionat unde tânărul egiptean îmbrăcat în costum în spatele unui birou se uitase la el prin ochelarii cu ramă de argint şi îi spusese că preţul „nu e negociabil”, plata urma să se facă în bancnote nemarcate şi oferta era valabilă doar trei zile.

— Presupun că te-ai gândit la consecinţe dacă se află că ai primit bani de la cineva ca mine în timp ce erai în exerciţiul funcţiunii.

— Nu sunt în timpul serviciului, zise Harry. Raskol îşi mângâie urechile cu palmele.

— Sun Tzu zice că dacă nu controlezi evenimentele, te vor controla ele pe tine. Tu nu ai nici un control asupra evenimentelor, *Spiuni.* Înseamnă că ai dat-o în bară. Nu îmi plac oamenii care o dau în bară. Aşa că am o sugestie. Vom uşura lucrurile pentru amândouă părţile. Îmi dai numele acestui om şi mă ocup eu de restul.

— Nu! Harry dădu cu mâna tare în masă. Nu vreau să-i facă de petrecanie vreuna dintre gorilele tale. Vreau să-l văd după gratii.

— Mă uimeşti, *Spiuni.* Dacă am înţeles bine, eşti deja într-o poziţie dificilă. De ce nu laşi să se facă dreptate fără durere?

— Fără vendetă. Aşa ne-a fost înţelegerea.

Raskol zâmbi.

— Eşti un tip încăpăţânat, Hole. Asta îmi place. Iar eu respect înţelegerile. Dar acum începi s-o iei pe arătură. De unde să fiu eu sigur că el e omul?

— Ţi-am dat şansa să verifici cheia pe care am găsit-o în cabană şi ai văzut că e identică cu cea a Annei.

— Şi acum vii la mine să te ajut din nou. Aşa că va trebui să-mi oferi ceva mai mult.

Harry înghiţi în sec.

— Când am găsit-o pe Anna, avea o fotografie în pantof.

— Continuă.

— Cred că a reuşit să o pună acolo înainte ca ucigaşul s-o împuşte. E o fotografie cu familia ucigaşului.

— Asta-i tot?

— Da.

Raskol clătină din cap, se uită la Harry şi apoi clătină iar din cap.

— Nu ştiu cine e mai prost aici. Tu, că te laşi tras pe sfoară de prietenul tău. Prietenul tău care crede că se poate ascunde de mine după ce îmi fură banii. Oftă adânc. Sau eu că îţi dau banii.

Harry se gândi că va fi fericit sau cel puţin uşurat. Simţi doar că nodul din stomac se strânge.

— Deci de ce ai nevoie?

— Doar de numele prietenului tău şi al băncii din Egipt de unde vrea să ridice banii.

— Ţi le spun într-o oră. Harry se ridică în picioare.

Raskol îşi frecă încheieturile ca şi cum şi-ar fi scos cătuşele.

— Sper că nu-ţi închipui că mă înţelegi, *Spiuni,* rosti cu voce joasă, fără să ridice privirea.

Harry se opri.

— Ce vrei să zici?

— Sunt ţigan. Lumea mea poate să fie o lume invers. Ştii ce înseamnă Dumnezeu în romani?

— Nu.

— *Devel.* Diavol. Ciudat, nu? Când îţi vinzi sufletul, e bine să ştii cui îl vinzi, *Spiuni.*

Halvorsen zise că Harry arăta „sfârşit”.

— Defineşte „sfârşit”, zise Harry şi se lăsă pe spate în scaunul lui de la birou. Sau, mai bine nu.

Când Halvorsen îl întrebă pe Harry cum merg lucrurile şi Harry îl rugă să definească „merg”, Halvorsen oftă şi ieşi din birou ca să-şi încerce şansele cu Elmer.

Harry formă numărul pe care îl primise de la Rakel, dar aceeaşi voce îi spuse în rusă ceea ce el presupuse că înseamnă că a greşit. Aşa că îl sună pe Bjarne Møller şi încercă să-i dea şefului său impresia că nu greşea. Møller nu părea aşa de convins.

— Vreau veşti bune, Harry. Nu rapoarte despre cum îţi petreci tu timpul.

Beate intră şi îi spuse că se mai uitase la casetă de zece ori şi nu mai avea nici un dubiu că Stine Grette şi Călăul se cunoşteau.

— Cred că ultimul lucru pe care i-l spune e că va muri. Se vede în privirea ei. Sfidătoare şi îngrozită în acelaşi timp, ca în filmele de război în care insurgenţii stau aliniaţi, gata să fie împuşcaţi.

Pauză.

— Hei! îşi flutură mâna prin faţa ochilor lui. Pari sfârşit, îl sună pe Aune.

— Sunt Harry. Cum reacţionează oamenii când ştiu că vor fi executaţi?

Aune tuşi.

— Sunt concentraţi, zise el. Asupra timpului.

— Şi înspăimântaţi? Cuprinşi de panică?

— Depinde. Despre ce fel de execuţie e vorba?

— O execuţie publică. Într-o bancă.

— Da. Te sun eu peste două minute.

Harry se uită la ceas în timp ce aşteptă. Durǎ 120 de secunde.

— Acţiunea de a muri, ca şi cea de a te naşte, e o chestiune foarte intimă, zise Aune. Motivul pentru care oamenii în asemenea situaţii au dorinţa de a se ascunde nu se datorează doar faptului că se simt vulnerabili din punct de vedere fizic. Să mori sub privirile altora, ca de exemplu într-o execuţie publică, e o pedeapsă dublă, căci este un afront adus intimităţii victimei în cel mai brutal mod cu putinţă. E unul dintre motivele pentru care execuţiile publice erau considerate a avea un efect de prevenire a

criminalităţii în rândul populaţiei mult mai mare decât în cazul execuţiilor în singurătatea celulei. Totuşi, au fost făcute unele concesii, cum ar fi să-l oblige pe călău să poarte o mască. Asta nu pentru a ascunde identitatea acestuia, aşa cum cred mulţi - toată lumea ştia că e măcelarul sau frânghierul din partea locului. Masca era folosită din consideraţie pentru cel condamnat, ca să nu simtă că are în preajma lui un străin în ceasul morţii.

— Hm. Şi cel care a spart banca purta mască.

— Folosirea măştilor reprezintă un întreg domeniu al cercetării psihologice. De exemplu, noţiunea modernă că purtatul măştii ne lipseşte de libertate poate fi întoarsă invers. Măştile pot depersonaliza într-un fel care permite libertate. Ce altă justificare ar putea avea popularitatea balurilor mascate din epoca victoriană? Sau folosirea măştilor în jocurile erotice? Pe de altă parte, un spărgător de bănci are motive mult mai prozaice pentru a purta mască, asta cu siguranţă.

— Poate.

— Poate?

— Nu ştiu, oftă Harry.

— Pari...

— Obosit. La revedere.

Poziţia lui Harry pe pământ se mişca încet din calea soarelui. Se întuneca din ce în ce mai devreme. Lămâile din faţa prăvăliei lui Ali străluceau ca nişte stele mici şi galbene şi picături fine de ploaie cădeau în timp ce Harry mergea în sus pe bulevardul Sofies. Îşi petrecuse după-amiaza aranjând transferul banilor către El Tor. Nu fusese mare lucru. Vorbise cu Øystein, îi luase seria de la paşaport plus adresa băncii de lângă hotelul în care stătea şi dăduse informaţia prin telefon celor care lucrau la ziarul închisorii – *Întoarcerea fantomei* - unde Raskol lucra la un articol despre Sun Tzu. Nu trebui apoi decât să aştepte.

Harry ajunsese în faţa uşii de la intrare şi se pregătea să-şi caute cheile când auzi zgomot de paşi în spatele lui. Nu se întoarse.

Nu înainte de a auzi un mârâit încet.

De fapt, nu era surprins. Dacă pui pe foc o oală sub presiune, ştii că mai devreme sau mai târziu se va întâmpla ceva.

Faţa câinelui era neagră ca noaptea şi contrasta cu albeaţa colţilor lui rânjiţi. Lumina slabă a felinarului de deasupra uşii lăsă să se întrevadă saliva care atârna şi lucea pe un canin imens.

— Şezi! zise o voce cunoscută, dar nevăzută din spatele intrării în garajul de pe partea cealaltă a străzii înguste şi liniştite.

Rottweilerul se aşeză fără chef cu coapsele lui late şi musculoase pe asfalt, dar ochii lui cafenii strălucitori, cel mai departe lucru posibil de „privire de căţeluş”, nu se dezlipiră de pe Harry.

Umbra şepcii cădea pe faţa bărbatului care se apropie.

— Bună seara, Harry. Ţi-e teamă de câini?

Harry se uită la fălcile roşii din faţa lui. Romanii au folosit strămoşii rottweilerilor ca să cucerească Europa.

— Nu, ce vrei?

— Să-ţi fac o ofertă. O ofertă pe care... cum suna expresia?

— Bine, bine, fă-mi pur şi simplu oferta, Albu.

— Armistiţiu. Arne Albu scoase şapca de pe cap. Încercă să zâmbească ştrengăreşte, dar nu-i şedea la fel de bine ca data trecută. Stai departe de mine, iar eu stau departe de tine.

— Interesant. Şi ce mi-ai putea face tu mie, Albu?

Albu arătă spre rottweilerul care nu mai stătea jos, ci era în picioare, gata să sară.

— Am metodele mele. Şi nu sunt complet lipsit de resurse.

— Hm. Harry îşi pipăi buzunarul jachetei după ţigări, dar se opri când mârâitul deveni ameninţător. Pari sfârşit, Albu. Te oboseşte alergatul?

Albu clătină din cap.

— Nu eu sunt cel care aleargă, Harry. Tu eşti.

— Da? Ameninţări la adresa unui ofiţer de poliţie într-un loc public. Eu numesc asta semne de oboseală. De ce nu mai vrei să te joci?

— Să mă joc? Aşa vezi tu lucrurile? Un soi de joc cu soarta omului?

Harry văzu mânia din ochii lui Arne Albu. Dar şi altceva. Maxilarul i se mişca şi vasele de sânge de pe tâmple şi frunte se umflaseră. Era disperare.

— Îţi dai seama ce ai făcut? aproape că şopti el, fără să mai încerce să zâmbească. M-a părăsit. A... a luat copiii şi a plecat. Din cauza unei aventuri lipsite de importanţă. Anna nu mai însemna nimic pentru mine. Arne Albu stătea lângă Harry. Am cunoscut-o pe Anna când un prieten de-al meu îmi arăta galeria sa şi, întâmplător, ea avea o expoziţie privată acolo. I-am cumpărat două dintre tablouri, nu ştiu exact de ce. I-am spus că sunt pentru birou. Bineînţeles că nu le-am pus niciodată nicăieri. Când m-am dus a doua zi să iau tablourile, am început să discut cu Anna şi, din senin, am invitat-o să luăm prânzul. Apoi cina. Şi, două săptămâni mai târziu, într-un weekend la Berlin. Lucrurile au scăpat de sub control. Eram prins şi nici măcar nu încercam să scap. Nu înainte ca Vigdis să afle ce se întâmplă şi să mă ameninţe că mă părăseşte.

Vocea începu să-i tremure.

— I-am promis lui Vigdis că nu e decât o scăpare, o aventură idioată în care bărbaţii de vârsta mea se bagă uneori când întâlnesc o femeie tânără. Le aminteşte de cum era odată, când erau tineri, puternici şi independenţi. Şi nu mai sunt. În orice caz, nu independenţi. Când o să ai copii o să ştii... Vocea îi cedă şi începu să respire greoi. Îşi vârî mâinile în buzunarele hainei şi continuă: Anna era o amantă

pătimaşă. La graniţa anormalului. Era ca şi cum nu putea să se desprindă. Pur şi simplu trebuia să mă smulg de lângă ea; odată mi-a sfâşiat una dintre jachete când încercam să ies pe uşă. Cred că ştii ce vreau să spun. Mi-a spus odată cum a fost după ce ai părăsit-o. Aproape că nu şi-a putut reveni.

Harry era prea surprins să-i poată răspunde.

— Dar probabil că-mi părea rău de ea, continuă Albu. Altfel nu aş fi fost de acord să ne întâlnim din nou. Îi spusesem destul de clar că totul s-a terminat între noi, dar ea nu voia decât să-mi înapoieze nişte lucruri, mi-a zis. N-aveam de unde să ştiu că o să apari tu şi totul va lua proporţii enorme. Să pară că... am reluat de unde rămăsesem. Îşi plecă fruntea. Vigdis nu mă crede. Zice că nu va mai avea niciodată încredere în mine. Niciodată.

Îşi ridică privirea şi Harry văzu disperarea din ochii lui.

— Mi-ai luat singurul lucru care mi-a mai rămas, Hole. Ei sunt tot ce mai am. Nu ştiu dacă îi mai pot face să se întoarcă.

Pe chip i se citea durerea.

Harry se gândi la oala sub presiune. Se putea întâmpla în orice clipă acum.

— Singura şansă pe care o am e dacă tu vei... dacă nu vei... Harry reacţiona instinctiv când văzu mâna lui Albu mişcându-se în buzunar. Îl lovi pe Albu cu piciorul în genunchi, făcându-l să cadă pe asfalt. Harry duse braţul în faţa rottweilerului când acesta atacă; auzi cum îi sfâşie materialul şi-i simţi colţii pătrunzându-i şi adâncindu-i-se în piele. Speră că va rămâne aşa cu maxilarul, dar nenorocitul dădu drumul. Harry vru să lovească cu piciorul în masa neagră de muşchi, dar rată. Îl auzi cum zgârie asfaltul cu ghearele în timp ce îşi lua avânt şi-i văzu botul deschis înspre el. Cineva îi spusese că rottweilerii ştiu înainte să împlinească trei săptămâni că metoda cea mai eficientă de a ucide pe cineva e prin sfâşierea gâtului, şi acum maşina de şaptezeci de kilograme de muşchi era peste braţele sale.

Harry folosi impulsul dat pe lovitura cu piciorul pentru a se roti. Şi când câinele îşi înfipse colţii din nou, fu într-o parte a gâtului. Nu că asta însemna că problema era rezolvată. Întinse mâna în spate şi apucă falca de sus cu o mână şi pe cea de jos cu cealaltă şi trase cu toată forţa. Dar în loc să se deschidă, fălcile se afundară încă vreo câţiva milimetri în gât. Tendoanele şi muşchii fălcilor câinelui erau ca oţelul. Harry se dădu în spate şi se aruncă pe zid. Auzi cum pârâie coastele câinelui, dar fălcile nu se mişcară. Simţi că îl cuprinde panica. Auzise de fălcile care rămân înţepenite, despre hiena ale cărei fălci erau încleştate în beregata leului mult timp după ce fusese sfâşiată de leoaică. Simţi sângele cald curgându-i pe spate, pe sub tricou, şi îşi dădu seama că se prăbuşise în genunchi. Oare începuse să nu mai simtă nimic? Unde dispăruseră cu toţii? Bulevardul Sofies era o stradă liniştită, dar Harry nu-l văzuse niciodată aşa de pustiu ca acum, se gândi. Îşi dădu seama că totul se întâmplase în tăcere, fără strigăte, fără lătrături, doar zgomotul făcut de carne pe carne şi carne sfâşiată. Încercă să ţipe, dar nu putu să-şi smulgă nici un sunet. Câmpul vizual începea să se întunece la margini; îşi dădu seama că avea o arteră apăsată, iar privirea i se înceţoşa deoarece creierul nu primea suficient sânge. Lămâile lucioase din faţa prăvăliei lui Ali îşi pierdeau strălucirea. Dădu cu capul de ceva negru, plat, umed şi tare. Simţi gustul pietrişului. În depărtare, auzi vocea lui Albu: „Să mergem!”

Presiunea din jurul gâtului slăbi. Poziţia lui Harry pe pământ se mişcă încet din calea soarelui şi se făcuse întuneric beznă când auzi pe cineva spunând:

— Eşti viu? Mă auzi?

Apoi un zgomot metalic la ureche. Zgomot de pistol. Armat.

— La dra...

Auzi un geamăt şi voma se împrăştie pe asfalt. Alte zgomote metalice. Piedica trasă... în câteva secunde avea să se sfârşească totul. Asta simţea. Nu disperare - nici

teamă - nici măcar regret. Doar uşurare. Nu lăsa prea multe în urmă. Albu nu se grăbea. Timp suficient ca Harry să-şi dea seama că totuşi era ceva. Ceva ce rămânea în urma lui. Îşi umplu plămânii cu aer. Reţeaua de artere absorbiră oxigenul şi-l pompară la creier.

— Bine, acum... începu vocea, dar se opri brusc când pumnul lui Harry îl lovi în larige.

Harry se ridică în genunchi. Nu mai avea prea multă putere, încercă să rămână conştient în timp ce aştepta lovitura finală. Trecu o secundă. Două secunde. Trei. Mirosul vomei îl lovea drept în nas. Văzu luminile străzii. Strada era goală. Pustie. În afară de un bărbat întins lângă el într-o jachetă albastră şi ceea ce părea a fi o bluză de pijama care i se vedea la gât. Lumina străluci pe metal. Nu era un pistol; era o brichetă. Şi abia acum văzu Harry că bărbatul nu era Arne Albu. Era Trond Grette.

Cu o ceaşcă de ceai fierbinte în mână, Harry stătea în bucătărie la masă, în faţa lui Trond, care încă respira greu, cu şuierături, cu ochii îngroziţi ieşindu-i din orbite. În ceea ce-l priveşte, era ameţit şi-l durea capul, iar gâtul îi ardea de durere.

— Bea, zise Harry. Are o tonă de lămâie. Îţi relaxează muşchii ca să poţi respira mai uşor.

Trond îl ascultă. Spre marea surpriză a lui Harry, băutura păru că are efect. După ce sorbi şi tuşi de câteva ori, obrajii palizi ai lui Trond se colorară uşor.

— *'Rţi aznc,* gâfâi acesta.

— Poftim?

Harry se lăsă pe spate în celălalt scaun din bucătărie.

— Arăţi groaznic.

Harry zâmbi şi pipăi prosopul pe care şi-l legase la gât. Era deja îmbibat de sânge.

— De asta ai vomitat?

— Nu suport să văd sânge, zise Trond. Mi se face... îşi dădu ochii peste cap.

— Ei da, ar fi putut să fie mai rău. Mi-ai salvat pielea. Trond clătină din cap:

— Eram la ceva distanţă când te-am văzut. Doar am ţipat. Nu sunt sigur că din cauza asta a chemat câinele. Îmi pare rău că n-am reţinut numărul maşinii, dar am văzut că au plecat într-un Jeep Cherokee.

Harry dădu din mână.

— Ştiu cine e.

— Da?

— E anchetat. Dar poate că mai bine mi-ai spune ce făceai pe aici, Grette.

Trond se jucă nervos cu ceaşca de ceai.

— Ar trebui să te duci la spital cu o asemenea rană.

— O să mă gândesc la varianta asta. Te-ai mai gândit de la ultima noastră conversaţie?

Trond încuviinţă încet.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Nu mai pot să-l ajut.

Harry nu reuşi să-şi dea seama dacă Trond şopti ultima propoziţie doar din cauza durerii de gât.

— Deci unde e fratele tău?

— Vreau să-i spui că de la mine ştii. O să înţeleagă.

— Bine.

— În Porto Seguro.

— Uau.

— E un oraş în Brazilia. Harry îşi frecă nasul.

— Bine. Cum o să-l găsim acolo?

— Mi-a spus recent că are o casă acolo. A refuzat să-mi dea vreo adresă, doar un număr de telefon.

— De ce? Doar nu e căutat de poliţie.

— Nu sunt sigur că lucrurile stau chiar aşa. Trond mai luă o înghiţitură, în orice caz, a zis că e mai bine dacă nu am adresa lui.

— Hm. E un oraş mare?

— După spusele lui Lev, are în jur de un milion de oameni.

— Bine. Mai ştii ceva? Alte persoane care îl cunosc şi care ar putea să aibă adresa lui?

Trond ezită înainte să clatine din cap.

— Hai, spune, zise Harry.

— Am mers cu Lev la o cafea ultima oară când a fost la Oslo. A zis că are un gust chiar mai rău decât de obicei. A zis că el bea *cafenzinho* la o *ahwa* de pe-acolo.

— *Ahwa?* Nu e o cafenea arăbească?

— Ba da. *Cafezinho* e un fel de variantă tare braziliană pentru espresso. Lev zice că se duce acolo în fiecare zi. Bea cafea, fumează narghilea şi joacă domino cu sirianul care e proprietar şi cu care s-a împrietenit. Îmi aduc aminte numele - Muhammed Ali. Ca pe boxer.

— Şi ca pe vreo cinci milioane de alţi arabi. A zis fratele tău despre care cafenea e vorba?

— Probabil, dar nu-mi aduc aminte. Doar nu pot fi prea multe cafenele *ahwa* într-un oraş din Brazilia, nu?

— Poate că nu. Harry se gândi. În orice caz, avem ceva concret. Ridică mâna să o ducă la frunte, dar cum făcu mişcarea, începu să-l doară gâtul. Încă o întrebare, Grette. Ce te-a făcut să te hotărăşti să-mi spui astea?

Ceaşca de ceai a lui Trond se roti de câteva ori.

— Ştiam că e în Oslo.

Prosopul atârna ca o frânghie grea de gâtul lui Harry.

— Ce zici?

Trond se scarpină îndelung sub bărbie înainte să-i răspundă:

— Nu am mai vorbit de peste doi ani. M-a sunat din senin şi mi-a zis că e în oraş. Ne-am întâlnit într-o cafenea şi am stat mult de vorbă. Şi atunci a zis şi de cafea.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu trei zile înainte de spargerea băncii.

— Despre ce aţi vorbit?

— Despre tot. Şi despre nimic. Când ştii pe cineva de atâta timp de cât ne ştim noi, lucrurile importante au devenit uneori atât de importante că nu vorbeşti decât

despre mărunţişuri. Despre... trandafirii lui taică-meu şi altele.

— Şi care sunt lucrurile importante?

— Lucruri făcute şi care mai bine nu ar fi fost făcute. Şi lucruri spuse care mai bine nu ar fi fost spuse.

— Aşa că mai bine vorbiţi despre trandafirii bătrânului?

— Eu am avut grijă de trandafiri când am rămas în casă cu Stine. Acolo am crescut împreună cu Lev. Acolo doream să crească şi copiii noştri.

Rămăsese cu privirea aţintită pe faţa de masă ceruită maro cu alb; era singurul lucru pe care îl luase Harry când murise mama lui.

— Nu a zis nimic despre spargere? Trond clătină din cap.

— Cred că-ţi dai seama că spargerea era deja programată. Că lovitura urma să fie dată la banca unde lucra soţia ta?

Trond oftă adânc:

— Dacă aşa ar fi stat lucrurile, aş fi ştiut şi aş fi putut să-l împiedic. Lui Lev îi place să-mi povestească despre spargerile pe care le-a dat. Are copii după înregistrările video pe care le ţine în mansarda din Disengrenda şi insistă adesea să le vedem împreună. Să văd ce deştept e fratele meu mai mare. Când m-am însurat cu Stine şi am început să lucrez, i-am spus clar că nu o să mai ascult nici unul dintre planurile sale. M-ar pune într-o poziţie delicată.

— Hm. Deci nu ştia că Stine lucra la bancă?

— Îi spusesem că lucrează la Nordea, dar nu şi la care sucursală. Nu, nu cred.

— Dar ei se cunoşteau?

— Da, s-au întâlnit de câteva ori. Câteva reuniuni de familie. Lev nu s-a dat niciodată în vânt după chestiile astea.

— Cum se înţelegeau?

— Lev poate să fie foarte cuceritor când vrea. Trond zâmbi obosit. Aşa cum am zis, avem în comun doar un tip de gene.

Eram bucuros că-şi dă silinţa să-i arate partea lui bună. Şi pentru că îi povestisem cum se poate purta cu cei pe care nu-i apreciază, ea era flatată. Când a venit prima oară pe la noi, a dus-o prin împrejurimi şi i-a arătat toate locurile în care ne jucam noi doi când eram mici.

— Dar nu şi puntea?

— Nu, nu şi asta. Trond ridică gânditor mâinile şi le privi. Dar nu trebuie să crezi că făcea asta pentru el. Lui Lev îi plăcea foarte mult să vorbească despre lucrurile rele pe care le făcuse. O făcea pentru că ştia că nu doream ca ea să ştie ce fel de frate aveam.

— Hm. Eşti sigur că nu îl descrii pe fratele tău mai nobil decât merită?

Trond clătină din cap.

— Lev are o parte bună şi una rea. Ca noi toţi. Ar muri pentru cei pe care îi place.

— Dar nu la închisoare?

Trond deschise gura, dar nu rosti nimic. I se zbătea un ochi. Harry oftă şi se ridică în picioare cu greutate.

— Trebuie să iau un taxi până la A&E.

— Sunt eu cu maşina, zise Trond.

Motorul bâzâia încet. Harry se uita la luminile de pe străzi alunecând pe cerul întunecat al nopţii, la bordul maşinii şi la inelul cu diamant ce strălucea pe degetul mic de la mâna cu care Trond ţinea volanul.

— Ai minţit în legătură cu inelul pe care îl porţi, şopti Harry. Diamantul e prea mic ca să coste treizeci de mii. Cred că face în jur de cinci mii şi că l-ai cumpărat de la un bijutier de aici, din Oslo. Am dreptate?

Trond încuviinţă.

— Te-ai întâlnit cu Lev în Sao Paulo, nu? Banii erau pentru el. Trond încuviinţă din nou.

— Suficienţi bani să-l pui pe picioare, zise Harry. Suficienţi pentru biletul de avion când s-a hotărât să se întoarcă la Oslo pentru o nouă lovitură.

Trond nu răspunse.

— Lev e tot în Oslo, şopti Harry. Vreau numărul lui de mobil.

— Ştii ceva? Trond făcu dreapta atent, pe lângă Piaţa Alexander Kiellands. Azi-noapte am visat că Stine a intrat în dormitor şi a vorbit cu mine. Era îmbrăcată ca îngerii. Nu ca un înger adevărat, ci aşa cum te îmbraci în înger la un carnaval. Mi-a spus că locul ei nu e acolo. Şi când m-am trezit, m-am gândit la Lev. M-am gândit la el aşa cum stătea pe marginea acoperişului şcolii balansându-şi picioarele în timp ce noi intram la ultima oră. El era un punct mic, dar îmi amintesc la ce mă gândeam. Locul lui e acolo.

25. BACSIS

În biroul lui Ivarsson stăteau trei persoane: Ivarsson, în spatele biroului ordonat, şi Beate şi Harry pe nişte scaune ceva mai joase. Şmecheria cu scaunele mai joase e o tehnică de dominare atât de cunoscută că putea să aibă scuza că nu o mai folosea nimeni, dar Ivarsson ştia prea bine cum stau lucrurile. Ştia din experienţă că tehnicile de bază nu se demodează niciodată.

Harry îşi dăduse scaunul pe spate ca să vadă pe fereastră. Se zărea hotelul Piaza. Nori rotunzi treceau pe deasupra turnului de sticlă şi peste oraş fără să cadă vreun strop de ploaie. Harry nu dormise, deşi luase calmante după injecţia antitetanos pe care o făcuse la spital. Explicaţia pe care o dăduse colegilor cu un câine turbat de pe stradă fusese suficient de originală pentru a fi credibilă şi destul de aproape de adevăr ca să o spună cu ceva convingere. Avea gâtul umflat şi bandajul i se freca de piele. Harry ştia exact cât de tare o să-l doară dacă şi-ar întoarce capul spre Ivarsson. Dar ştia şi că nu şi-ar fi întors capul nici dacă nu l-ar fi durut.

— Deci vreţi bilete de avion până în Brazilia să căutaţi acolo? zise Ivarsson, trecând mâna peste masă şi prefăcându-se că zâmbeşte. În timp ce Călăul e ocupat să spargă bănci în Oslo?

— Dar nu ştim unde anume în Oslo e, spuse Beate. Sau dacă e în Oslo. Dar sperăm să dăm de casa pe care fratele lui zice că o are în Porto Seguro. Dacă o găsim, vom avea şi amprentele lui. Şi dacă se potrivesc cu amprentele de pe sticla de coca-cola, avem dovezi clare. Asta ar face ca drumul să merite.

— Da? Şi despre ce amprente e vorba?

Beate încercă în zadar să surprindă privirea lui Harry. Înghiţi în sec.

— Pentru că mergem pe principiul independenţei, ne-am hotărât să nu dezvăluim. Până la noi ordine.

— Dragă Beate, începu Ivarsson şi-i făcu cu ochiul drept. Zici „noi”, dar l-am auzit doar pe Harry Hole. Apreciez dorinţa lui Harry de a adera la metoda mea, dar nu trebuie să lăsăm principiile să stea în calea rezultatelor pe care le putem obţine împreună. Aşa că repet: ce amprente?

Beate se uită disperată la Harry.

— Hole? zise Ivarsson.

— Aşa stă treaba, răspunse Harry. Până la noi ordine.

— Cum vreţi, zise Ivarsson. Dar uitaţi de deplasare. Va trebui să vorbiţi cu poliţia din Brazilia şi să-i rugaţi să vă facă rost de amprente.

Beate tuşi scurt.

— Am verificat. Trebuie să trimitem cereri scrise prin comisarul-şef din provincia Bahia şi să angajăm un avocat din Brazilia să verifice cazul, ceea ce va duce într-un final la un mandat de percheziţie. Persoana cu care am vorbit a zis că din experienţa lui asta ar dura, fără pile în administraţia braziliană, între două luni şi doi ani.

— Avem locuri în avionul care pleacă mâine-seară, zise Harry privindu-şi o unghie. Deci cum rămâne?

Ivarsson râse.

— Tu ce crezi? Veniţi la mine şi-mi cereţi bani pentru bilete de avion pentru cealaltă parte a globului fără să vă deranjaţi să-mi spuneţi care sunt motivele unei astfel de călătorii. Aveţi de gând să percheziţionaţi o casă fără mandat, aşa că, chiar dacă aţi găsi dovezi, tribunalul va fi probabil obligat să le respingă pentru că aţi folosit mijloace ilegale pentru a le obţine.

— Vechiul truc cu cărămida, zise Harry încet.

— Ce-ai zis?

— O persoană necunoscută aruncă o cărămidă pe geam. Poliţia e din întâmplare pe acolo şi nu are nevoie de un mandat pentru a intra. Li se pare că miroase a marijuana în sufragerie. O chestie subiectivă, dar un motiv justificat

pentru o percheziţie pe loc. Iei dovezi, cum ar fi amprente, de la faţa locului. Foarte legal.

— Pe scurt - ne-am gândit şi noi la asta, se grăbi să adauge Beate. Dacă o să găsim casa, o să luăm amprentele prin mijloace legale.

— A, da?

— Să sperăm că fără cărămidă. Ivarsson clătină din cap.

— Nu e suficient. Răspunsul e un nu răspicat. Se uită la ceas, semn că întrevederea se terminase şi adăugă cu un zâmbet subţire de reptilă: Până la noi ordine.

— Nu puteai să-i azvârli un os? întrebă Beate când ieşiră din biroul lui Ivarsson şi o luară în jos pe hol.

— Cum ar fi? replică Harry întorcând încet capul. Deja hotărâse.

— Nu i-ai dat nici o şansă să ne dea biletele.

— I-am dat şansa de a nu fi dat deoparte.

— Ce vrei să zici?

Se opriră în faţa liftului.

— Ce ţi-am spus. Ni s-a dat o anumită libertate în acest caz. Beate se întoarse spre el şi-l fixă cu privirea.

— Cred că înţeleg, rosti ea încet. Deci ce urmează acum?

— Va fi dat la o parte. Să nu uiţi crema de plajă. Uşile liftului se deschiseră.

Mai târziu în cursul zilei, Bjarne Møller îi spuse lui Harry că Ivarsson luase hotărârea de a-i lăsa pe Harry şi pe Beate să meargă în Brazilia, iar costul călătoriei şi al cazării să fie suportat de Secţia Jafuri.

— Acum eşti mulţumit de tine? îi spuse Beate lui Harry înainte să plece acasă.

Totuşi, în timp ce trecea de Piaza şi începu să plouă în cele din urmă, Harry, în mod ciudat, nu simţi nici un fel de satisfacţie. Doar jenă şi oboseală din cauza durerii şi a lipsei somnului.

— Bacşiş? ţipă Harry la telefon. Ce dracu' vrei să zici cu bacşiş?

— Şpagă, zise Øystein. Nimeni nu ridică un deget în afurisita asta de ţară fără şpagă.

— La dracu'!

Harry dădu un picior în masa din faţa oglinzii. Telefonul alunecă de pe masă, iar receptorul îi căzu din mână.

— Alo? Eşti acolo, Harry? telefonul pârâi pe podea.

Harry avea chef să-l lase unde era. Să plece. Sau să pună o casetă cu Metallica la maximum. Una veche.

— Nu o lăsa baltă chiar acum, Harry! scheună vocea. Harry se aplecă cu gâtul ţeapăn şi ridică receptorul.

— Scuze, Øystein. Cât ziceai că vor?

— Douăzeci de mii de-ale lor. Patruzeci de mii norvegiene. Şi apoi ne vor servi clientul pe o tavă de argint, zic ei.

— Îşi bat joc de noi, Øystein.

— Evident că da. Vrem sau nu clientul?

— Banii sunt pe drum. Să păstrezi chitanţa, da?

Harry se lungi în pat şi se uită direct în tavan, aşteptând să-şi facă efectul calmantul. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să se rostogolească în întuneric a fost un băiat care stătea deasupra, legănându-şi picioarele şi uitându-se în jos la el.

PARTEA A PATRA

26. D'AJUDA

Fred Baugestad era mahmur. Avea treizeci şi unu de ani, era divorţat şi lucra pe sonda de foraj Statfjord B ca muncitor. Era o muncă grea şi nu putea să guste nici o gură de bere cât era la serviciu, dar câştiga bine, avea televizor în cameră, mâncare excelentă şi mai ales lucra trei săptămâni şi patru era liber. Unii se duceau acasă la soţii şi se uitau pe pereţi, alţii conduceau taxiuri sau construiau case ca să nu înnebunească de plictiseală, iar alţii făceau ce făcea şi Fred: se duceau într-o ţară caldă şi încercau să se înece în băutură. Uneori îi scria o vedere fiicei sale, Karmoy, sau lui „bebe” cum îi mai spunea, deşi avea zece ani. Sau avea unsprezece? În orice caz, ea era singura legătură cu continentul, şi era de ajuns. Ultima oară când vorbise cu tatăl său, se plânsese că maică-sa fusese arestată pentru că furase din nou biscuiţi de la supermarketul Uimi. „O să mă rog pentru ea”, zisese taică-său şi îl întrebase dacă are cu el Biblia norvegiană. „Cartea e indispensabilă ca şi micul dejun, tată”, îi răspunsese Fred. Lucru adevărat, căci Fred nu mânca nimic înainte de masa de prânz când era în d'Ajuda. Asta dacă nu considera *caipirinhas* drept mâncare. Ceea ce era o chestiune de definiţie, de vreme ce îşi punea cel puţin patru linguri de zahăr în fiecare cocktail. Fred Baugestad bea *caipirinhas* pentru că erau foarte rele la gust. În Europa, băutura avea o reputaţie nemeritat de bună, căci era făcută cu rom sau cu votcă în loc de *cachaca* - crudul şi amăruiul *aguardente* brazilian distilat din trestie de zahăr ceea ce făcea ca băutul de *caipirinhas* să fie, după spusele lui Fred, un act de penitenţă. Ambii bunici ai lui Fred fuseseră alcoolici şi, cu o astfel de moştenire genetică, se gândea că e mai bine să alegi răul mai mic şi să bei ceva ce era atât de groaznic la gust încât nu aveai cum să devii dependent de el.

Astăzi se târâse la cafeneaua lui Muhammed la ora doisprezece şi luase un espresso şi un brandy înainte să se întoarcă acasă încet, prin arşiţa tremurătoare, pe poteca pietruită dintre casele mici şi scunde de un alb îndoielnic. Casa pe care o închiriase împreună cu Roger era printre cele mai puţin albe. Tencuiala era crăpată şi, înăuntru, pereţii gri nevăruiţi aveau igrasie din cauza vântului umed ce bătea dinspre Atlantic; puteai simţi gustul înţepător al pereţilor doar dacă scoteai limba. „Dar de ce ai face una ca asta?” se gândi Fred amuzat. Casa era suficient de bună. Trei dormitoare, două saltele, un frigider şi o sobă. Plus o canapea şi o faţă de masă pe două cărămizi în camera pe care o numeau sufragerie, căci avea o gaură aproape pătrată în perete pe care o numeau fereastră. E adevărat, ar fi putut face curăţenie ceva mai des - bucătăria era invadată de furnici roşii care te puteau pişca rău de tot -, dar Fred nu mai intra acolo de când mutaseră frigiderul în sufragerie. Stătea întins pe canapea şi se gândea ce să mai facă în ziua respectivă, când intră Roger.

— Unde ai fost? întrebă Fred.

— În Porto, la farmacie, zise Roger cu un zâmbet de la o ureche la alta. N-o să-ţi vină să crezi ce dracu' vând acolo. Poţi lua chestii pentru care în Norvegia nici măcar nu se eliberează reţetă. Goli conţinutul unei pungi şi începu să citească cu voce tare. Trei miligrame de benzodiazepină. Două miligrame de fiunitrazepam. La dracu', vorbim practic de Rohypnol!

Fred nu răspunse.

— Ţi-e rău? şuieră Roger. N-ai mâncat încă nimic?

— *Nao.* Doar o cafea la Muhammed. Apropo, era un tip ciudat acolo care îl întreba pe Muhammed de Lev.

Roger ridică privirea din medicamente.

— De Lev? Cum arăta?

— Înalt. Blond. Cu ochii albaştri. Părea norvegian.

— La dracu', nu mă mai speria aşa, Fred. Roger se apucă să citească din nou.

— Ce vrei să spui?
— Să zicem aşa. Dacă ar fi fost înalt, slab şi măsliniu, ar fi fost vremea să plecăm din d'Ajuda. Şi din emisfera vestică. Părea sticlete?
— Cum arată sticleţii?
— Sunt... las-o baltă, bătrâne.
— Arăta a beţiv. Ştiu prea bine cum arată.
— Bine. Poate un tovarăş de-al lui Lev. Să-l ajutăm? Fred clătină din cap.
— Lev zicea că e aici în... incog... ceva ce înseamnă în secret în latină. Muhammed s-a prefăcut că n-a auzit niciodată de Lev. Tipul o să-l găsească pe Lev doar dacă vrea Lev.
— Glumeam. Apropo, unde-i Lev? Nu l-am mai văzut de câteva săptămâni.
— Ultima oară când am vorbit cu el, zicea ca se duce în Norvegia, răspunse Fred ridicând încet capul.
— Poate că a jefuit o bancă şi a fost prins, spuse Roger şi zâmbi.
Nu pentru că dorea ca Lev să fie prins, ci pentru că ideea spargerilor de bănci îl făcea mereu să zâmbească. Chiar el făcuse asta de trei ori şi-i plăcuse la nebunie de fiecare dată. E adevărat că primele două daţi fuseseră prinşi, dar a treia oară o făcuseră cum trebuie. Când vorbea despre lovitură, uita de obicei să spună de norocul pe care îl avuseseră deoarece camerele de supraveghere nu funcţionau temporar; în orice caz, prada îi dăduse posibilitatea să se bucure de linişte - şi uneori de ceva droguri - aici, în d'Ajuda.
Sătucul pitoresc se afla la sud de Porto Seguro şi adăpostise până nu demult cea mai mare concentrare de indivizi căutaţi de poliţie din Bogota. Începuse în anii şaptezeci, când d'Ajuda devenise punctul de întâlnire al hipioţilor şi al călătorilor care trăiau în Europa în timpul verii din jocuri de noroc şi din vânzarea bijuteriilor artizanale şi a tatuajelor corporale. Ei însemnau venituri suplimentare

pentru d'Ajuda şi, în general, nu deranjau pe nimeni, aşa că cele două familii braziliene care practic deţineau toate afacerile cu comerţ şi industrie din sat ajunseseră la o înţelegere cu şeful poliţiei, drept pentru care aceştia se făceau că nu ştiu de consumul de marijuana de pe plajă, din cafenele, din barurile care creşteau numeric şi, cu timpul, de pe străzi şi practic de peste tot.

Era totuşi o problemă: amenzile date turiştilor pentru consumul de marijuana şi pentru încălcarea altor legi destul de obscure reprezentau, ca în multe alte locuri, o sursă importantă de venit pentru poliţişti, cărora statul le plătea un salariu derizoriu. Aşa că afacerea înfloritoare cu turism şi poliţia puteau să coexiste în armonie dacă cele două familii ofereau poliţiştilor câştiguri alternative sigure. Totul începuse cu un sociolog american şi prietenul lui argentinian care erau responsabili cu producţia locală şi vânzarea de marijuana; aceştia fuseseră obligaţi să plătească un comision şefului poliţiei pentru protecţie şi pentru garantarea monopolului - cu alte cuvinte, potenţialii concurenţi erau arestaţi imediat şi daţi pe mâna poliţiei federale cu toată pompa şi ceremonia necesare. Banii zornăiau în buzunarele câtorva poliţişti şi totul fusese cum nu se poate mai bine până când trei mexicani se oferiseră să plătească un comision mai mare şi, într-o dimineaţă de duminică, americanul şi argentinianul fuseseră predaţi poliţiei federale în piaţă, în faţa poştei, cu toată pompa şi ceremonia cuvenite. Cu toate astea, sistemul eficient reglat de piaţă privitor la cumpărarea şi vinderea protecţiei continuase să înflorească, şi curând în d'Ajuda era plin de infractori căutaţi de poliţie, veniţi din toate colţurile lumii, ducând o existenţă relativ sigură la un preţ mult sub ce ar fi plătit în Pattaya sau în alte locuri. Dar în anii optzeci, această bijuterie frumoasă şi aproape neatinsă a naturii, cu plaje lungi, apusuri roşii şi marijuana nemaipomenită a fost descoperită de turiştii care cutreieră lumea cu rucsacul în spate. Veniseră în d'Ajuda în număr mare, hotărâţi să

cheltuie, lucru care făcuse ca membrii celor două familii din oraş să reevalueze viabilitatea economică a oraşului d'Ajuda ca tabără pentru cei care fug de lege. În timp ce barurile confortabile şi întunecoase erau transformate în magazine pentru închiriat echipament pentru scufundări şi cafenelele în care localnicii dansaseră lambada începeau să ofere nopţi cu petreceri „Wild-Wild-Moon”, poliţia trebuise să facă descinderi din ce în ce mai dese în căsuţele mici şi albe şi să-i gonească în piaţă pe captivii care protestau vehement. Dar era încă mai sigur pentru un infractor să fie în d'Ajuda decât în multe alte locuri din lume, deşi paranoia se strecurase în mintea tuturor, nu doar a lui Roger.

Din acest motiv, un om precum Muhammed Ali îşi găsea locul în industria restaurantelor. Principala justificare a existenţei lui era faptul că deţinea un post de observaţie strategic în piaţa în care avea capăt de linie autobuzul de la Porto Seguro. De după tejgheaua cafenelei sale *ahwa,* Muhammed avea o vedere completă a tot ceea ce se întâmpla în pietruita şi arsa de soare *piaza* din d'Ajuda. Când veneau autobuze, nu mai servea cafea, ci îşi punea tutun brazilian - un înlocuitor palid al *m'aasil-ului* din ţara sa natală - în narghilea, pentru a-i verifica pe nou-sosiţi şi a-i depista pe eventualii poliţişti sau vânători de recompense. Dacă nasul lui infailibil plasa pe cineva în ultima categorie, dădea imediat alarma. Alarma era un fel de cotizaţie, iar cei care o plăteau lunar erau anunţaţi la telefon sau li se lăsa un mesaj în uşă de către micuţul Paulinho cel iute de picior. Muhammed avea de asemenea un motiv personal pentru care stătea cu ochii ţintă pe autobuze. Când fugise cu Rosalita de soţul acesteia din Rio, nu avea nici o îndoială ce îi aşteaptă dacă partea vătămată va afla unde sunt. Puteai să aranjezi un omor pentru câteva sute de dolari dacă te duceai la *favelas* în Rio sau în Sao Paulo, şi chiar şi un ucigaş profesionist cu experienţă nu lua mai mult de două, trei mii de dolari plus cheltuieli pentru găsirea şi uciderea

unei persoane, iar oferta depăşea cererea de mai bine de zece ani. În plus, se ofereau reduceri pentru cupluri.

Uneori, cei cărora Muhammed le punea eticheta de vânători de recompense intrau direct în *ahwa* lui. Ca să nu se dea de gol, comandau cafea şi, la un moment dat, în timp ce beau cafeaua, puneau întrebarea inevitabilă: Ştii-cumva-unde-stă-prietenul-meu-cutărică? sau Îl-cunoşti-pe-bărbatul-din-fotografie? Îi-datorez-nişte-bani. În asemenea cazuri, Muhammed primea o sumă suplimentară dacă răspunsul său invariabil („L-am văzut cu o valiză mare în mână luând autobuzul spre Porto Seguro acum două zile, senhor.”) avea ca efect plecarea vânătorului de recompense cu primul autobuz.

Când bărbatul înalt şi blond, în costum şifonat din în, cu un bandaj alb în jurul gâtului pusese o pungă şi o sacoşă pe tejghea, îşi ştersese sudoarea de pe frunte şi comandase cafea în engleză, Muhammed mirosi câţiva *reias* în plus faţă de taxa obişnuită. Cu toate astea, nu bărbatul îi trezise instinctele, ci femeia care îl însoţea. Aceasta ar fi putut la fel de bine să-şi scrie POLIŢIA pe frunte.

Harry cercetă barul. În afară de el, de Beate şi de arabul din spatele tejghelei, mai erau trei excursionişti şi un turist ceva mai sărăcăcios, suferind aparent de o mahmureală serioasă. Pe Harry îl durea gâtul îngrozitor. Se uită la ceas. Trecuseră douăzeci de ore de când plecaseră din Oslo. Sunase Oleg, recordul la jocul Tetris fusese doborât şi Harry reuşise să cumpere un Namco G-Con 45 de la magazinul de jocuri pentru calculatore din Heathrow înainte să ia avionul spre Recife. Avionul îi lăsase în Porto Seguro. Afară din aeroport, negociase ce părea a fi o sumă exorbitantă cu un şofer de taxi şi acesta îi duse la feribotul care urma să-i lase în zona d'Ajuda, unde un autobuz îi zgâlţâise pe ultimii kilometri.

Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când stătuse în sala pentru vizite explicându-i lui Raskol că avea nevoie de

încă 40 000 de coroane pentru egipteni. Raskol îi explicase că *ahwa* lui Muhammed Ali nu era în Porto Seguro, ci într-un sat din apropiere.

— În d'Ajuda, zisese Raskol zâmbind larg. Ştiu câţiva băieţi care locuiesc acolo.

Arabul se uită la Beate care clătină din cap înainte să pună ceaşca de cafea în faţa lui Harry. Era tare şi amară.

— Muhammed, zise Harry şi văzu că bărbatul din spatele tejghelei îngheaţă. Eşti Muhammed, nu?

Arabul înghiţi în sec.

— Cine întreabă?

— Un prieten. Harry băgă mâna dreaptă în haină şi văzu cum panica îl cuprinde pe bărbatul cu ten măsliniu. Fratele lui Lev încearcă să dea de el.

Harry scoase una dintre fotografiile pe care Beate le găsise la Trond acasă şi o puse pe tejghea.

Muhammed închise ochii pentru o secundă. Buzele lui păreau că murmură o rugăciune de mulţumire.

Fotografia înfăţişa doi băieţi. Cel mai înalt din ei purta o jachetă roşie. Râdea şi-l ţinea prieteneşte de gât pe celălalt, care zâmbea timid la cameră.

— Nu ştiu dacă Lev a pomenit de fratele lui mai mic, zise Harry. Îl cheamă Trond.

Muhammed luă poza şi o studie.

— Hm, făcu el scărpinându-şi bărbia. Nu i-am văzut niciodată pe nici unul din ei. Şi nici n-am auzit de cineva cu numele Lev. Ştiu cam pe toată lumea de pe aici.

Îi dădu fotografia lui Harry care o băgă la loc în buzunar şi apoi goli ceşca de cafea.

— Trebuie să găsim un loc unde să stăm, Muhammed. Apoi ne întoarcem. Până atunci, mai gândeşte-te.

Muhammed clătină din cap, trase bancnota de douăzeci de dolari pe care Harry o pusese sub ceaşcă şi i-o dădu înapoi:

— Nu iau bancnote mari, zise el. Harry dădu din umeri.

— Oricum ne întoarcem, Muhammed.

În micul hotel pe nume Vitoria, pentru că nu era sezon, fiecare din ei primi o cameră mare. Harry primi cheia cu numărul 69, deşi hotelul avea doar două etaje şi douăzeci şi ceva de camere. Când deschise sertarul noptierei de lângă patul în formă de inimă roşie şi găsi două prezervative cu complimente din partea hotelului, presupuse că primise apartamentul nupţial. Uşa de la baie era acoperită în întregime cu o oglindă în care te puteai vedea din pat. În dulapul exagerat de mare şi de adânc, singura mobilă din cameră în afară de pat, atârnau două halate oarecum uzate cu desene orientale pe spate.

Recepţionera zâmbi şi clătină din cap când îi fu arătată fotografia lui Lev Grette. Acelaşi lucru se întâmplă şi în restaurantul de lângă hotel şi la internet cafe-ul mai în sus pe strada principală care era ciudat de liniştită. Ducea, ca de obicei, de la biserică la cimitir, dar i se dăduse un nume nou: Broadway. În alimentara micuţă unde se vindeau apă şi podoabe pentru pomul de Crăciun, cu ALIMENTARA scris deasupra uşii, dădură în sfârşit de o femeie în spatele tejghelei. Răspunse „da” la tot ce o întrebară şi îi privi cu ochi inexpresivi până când renunţară şi plecară. La întoarcere, văzură doar o singură persoană, un tânăr poliţist sprijinit de un jeep, cu braţele încrucişate şi cu tocul pistolului atârnându-i de coapse, care le urmărea mişcările cu un căscat.

În *ahwa* lui Muhammed, băiatul slăbănog din spatele tejghelei le spuse că şeful se hotărâse brusc să-şi ia liber şi plecase la plimbare. Beate îl întrebă când se va întoarce, dar băiatul, încurcat, clătină din cap, arătă spre soare şi zise: „Trancoso”.

La hotel, recepţionera le spuse că fala d'Ajudei era fâşia neîntreruptă de nisip alb până în Trancoso. Mai era în plus biserica catolică din piaţă şi cam asta era tot.

— Hm. De ce sunt atât de puţini oameni pe aici, *senhora?* întrebă Harry.

Aceasta zâmbi şi arătă spre mare.

Acolo erau. Pe nisipul fierbinte, împrăştiaţi în ambele sensuri, cât vedeai cu ochii. Erau înotători întinşi la soare, vânzători ambulanţi mergând greoi prin nisip, cocoşaţi sub povara lăzilor frigorifice şi a sacilor de fructe, barmani zâmbind cu gura până la urechi din barurile improvizate în care boxele bubuiau în ritmuri de samba, sub acoperişurile de paie, şi surferi în costumul naţional galben, cu buzele albe de la oxidul de zinc. Şi două persoane care mergeau spre sud cu pantofii în mână. Una din ele în pantaloni scurţi, bustieră şi pălărie de paie, haine în care se schimbase la hotel, cealaltă tot fără nimic pe cap şi în costumul de în şifonat.

— A zis treisprezece kilometri? zise Harry suflând în broboana de sudoare ce îi atârna de vârful nasului.

— O să se întunece înainte să ne întoarcem noi, spuse Beate şi arătă cu degetul. Uită-te, toţi se întorc.

O linie neagră se întindea de-a lungul plajei ca o caravană nesfârşită de oameni îndreptându-se spre casă, cu soarele după-amiezii strălucindu-le în spate.

— Exact cum am comandat, zise Harry şi îşi îndreptă ochelarii de soare. Toată lumea din d'Ajuda stând într-o coadă. Trebuie să stăm cu ochii căscaţi. Dacă n-o să-l vedem pe Muhammed, poate că o să avem noroc şi dăm nas în nas chiar cu Lev.

Beate zâmbi.

— Pun pariu pe o sută că n-o să dăm.

Feţe treceau prin arşiţă. Chipuri negre, albe, tinere, bătrâne, frumoase, urâte, de beţivi, cumpătate, zâmbitoare, încruntate. Barurile şi punctele de închiriere a plăcilor de surfing dispăruseră. Nu se mai vedea decât nisip şi mare la stânga şi vegetaţia abundentă de junglă la dreapta. Ici şi colo se zăreau grupuri peste care plutea un miros inconfundabil de droguri.

— M-am tot gândit la chestia cu intimitatea şi la teoria omului nostru, zise Harry. Crezi că e posibil ca Lev şi Stine Grette să fi fost mai mult decât cumnaţi?

— Vrei să zici dacă a fost implicată în toată povestea şi apoi el a împuşcat-o ca să-şi acopere urmele? Beate se uită la soare. Da, de ce nu?

Deşi era trecut de ora patru, arşiţa nu se domolise simţitor. Îşi scoaseră pantofii să treacă de nişte stânci, iar Harry găsi pe partea cealaltă o creangă groasă şi uscată adusă de mare. Înfipse creanga în nisip şi scoase din buzunarul hainei paşaportul şi portofelul înainte să o agate în suportul improvizat de pălării.

Acum se zărea Trancoso în depărtare şi Beate zise că tocmai trecuseră pe lângă un bărbat pe care îl văzuse pe o casetă. La început, Harry crezu că e vorba despre un actor nu foarte cunoscut, dar ea îi spuse că se numea Roger Person şi că, în afară de acuzaţii de trafic cu narcotice, făcuse puşcărie pentru că jefuise poşta din Gamlebyen şi Veitvet. Era suspect şi pentru jefuirea poştei din Ullevål.

Fred dăduse pe gât trei *caipirinhas* în restaurantul de pe plaja din Trancoso, şi tot i se părea o idee absurdă să meargă pe jos treisprezece kilometri doar ca să-şi aerisească - aşa cum se exprimase Roger - „pielea înainte să înceapă să se lase”.

— Problema ta e că nu poţi sta locului din cauza pastilelor ălora noi, i se plânse Fred prietenului său care ţopăia înainte pe vârfuri cu genunchii ridicaţi.

— Şi ce? Trebuie să mai arzi din calorii înainte să te întorci pe sonda aia din Marea Nordului. Spune-mi ce ţi-a zis Muhammed la telefon despre cei doi sticleţi.

Roger oftă şi încercă fără chef să îşi aducă aminte.

— Zicea ceva despre o femeie scundă care era aşa de palidă că aproape vedeai prin ea. Şi un neamţ imens cu nas de beţivan.

— Neamţ?

— Muhammed a presupus doar. E posibil să fi fost şi rus. Sau indian Inca sau...

— Foarte amuzant. Şi era sigur că sunt sticleţi?

— Ce vrei să zici?

Roger se opri şi Fred aproape că dădu peste el.

— Zic doar că nu-mi place, zise Roger. Din ce ştiu eu, Lev n-a dat lovituri la bănci din afara Norvegiei. Iar poliţiştii norvegieni nu se trambalează până în Brazilia ca să pună laba pe un împuţit de spărgător de bănci. Probabil că sunt ruşi. La dracu'. Ştim cine i-a trimis. Şi nu pe Lev îl caută.

Fred mormăi:

— Să nu începi iară toată porcăria aia cu ţiganii.

— Crezi că-i paranoia, dar e dracu' în carne şi oase. Nu se gândeşte de două ori înainte să-ţi facă de petrecanie dacă l-ai înşelat cu o para chioară. Nu m-am gândit vreodată c-o să afle. N-am luat decât câteva miare dintr-una din sacoşe - bani de buzunar doar. Dar e o chestiune de principiu. Dacă eşti şeful haitei, trebuie să fii respectat sau...

— Roger! Dacă vreau să aud toată porcăria asta cu mafia, mă duc şi închiriez un film.

Roger nu răspunse.

— Hei! Roger!

— Taci dracu', şopti Roger. Nu te întoarce şi mergi.

— Ce-i?

— Dacă n-ai fi aşa de afumat, ai fi văzut că tocmai am trecut pe lângă o chestie cu pielea transparentă şi un cap de beţivan.

— Pe bune? Fred îşi întoarse capul. Roger...

— Da?

— Cred că ai dreptate.

Se întoarseră amândoi. Roger continuă să meargă fără să privească în urmă.

— Rahat! Rahat!

— Ce facem?

Pentru că nu primi nici un răspuns, Fred se întoarse şi descoperi că Roger dispăruse. Cercetă uimit nisipul -

urmele adânci lăsate de Roger - şi se luă după urmele ce coteau brusc la stânga. Văzu în sus călcâiele lui Roger care o luase la sănătoasa. Apoi începu şi Fred să fugă spre vegetaţia deasă şi verde.

Harry renunţă aproape imediat.

— N-are rost, strigă el după Beate care se împiedică şi se opri. Mai rămăseseră doar câţiva metri de plajă, şi totuşi parcă era în altă lume. O arşiţă pâcloasă şi nemişcată atârna printre trunchiurile copacilor care formau o întunecime de smoală sub frunzişul des. Ceea ce ar fi putut să fie sunetele celor doi fugari erau înecate de ţipătul păsărilor şi de mugetul mării din spatele lor.

— Cel din urmă nu părea nici el chiar imaculat, zise Beate.

— Cunosc potecile mai bine decât noi, spuse Harry. Noi nu avem arme, dar e posibil ca ei să aibă.

— Dacă Lev nu a fost deja avertizat, o să fie acum. Deci ce-i de făcut?

Harry îşi frecă cu mâna bandajul umezit de la gât. Ţânţarii reuşiseră deja să-l înţepe.

— Trecem la planul B.

— Da? Şi care e?

Harry se uită la Beate şi se întrebă cum de aceasta nu avea nici măcar o picătură de sudoare pe frunte pe când pe el curgeau apele ca dintr-un robinet stricat.

— Mergem la pescuit.

Apusul nu dura mult, dar era o feerie de toate nuanţele de roşu ale spectrului. Şi încă vreo câteva în plus, se gândi Muhammed arătând spre soarele care tocmai se topise în zare precum o bucată de unt într-o tigaie încinsă.

Dar pe neamţul din faţa tejghelei nu-l interesa apusul. Tocmai zisese că oferă o mie de dolari celui care îl va ajuta să-l găsească pe Lev Grette sau pe Roger Person. Şi ar vrea Muhammed să împrăştie oferta? Cei interesaţi să dea

informaţii pot lua legătura cu camera 69 a hotelului Vitoria, zisese neamţul înainte să iasă din *ahwa* cu femeia palidă.

Rândunelele deveniră agitate când insectele ieşiră să-şi facă dansul scurt nocturn. Soarele se topise într-un terci roşu fluid pe suprafaţa apei şi, zece minute mai târziu, se întunecase.

Când Roger apăru înjurând, o oră mai târziu, faţa lui bronzată era palidă.

— Ţigan spoitor, îi zise lui Muhammed şi îi spuse că auzise deja de recompensa grasă de la barul lui Fredo şi plecase imediat.

În drum, băgase capul în alimentară, unde Petra îi spusese că neamţul şi blonda trecuseră de două ori. Ultima oară cumpăraseră o undiţă de pescuit; nu întrebaseră nimic.

— Pentru ce le trebuie? întrebă acesta aruncând priviri în jur în timp ce Muhammed turna cafea. Pentru pescuit?

— Poftim, zise Muhammed arătând spre ceaşcă. Bună pentru paranoia.

— Paranoia? strigă Roger. E o chestiune de bun-simţ. O mie de dolari! Oamenii de-aici şi-ar vinde bucuroşi mama pentru a zecea partea din suma asta.

— Atunci ce ai de gând să faci?

— Ce trebuie să fac. Să-l opresc pe nemţălău.

— Da? Cum?

Roger gustă din cafea în timp ce scoase de la curea un pistol negru cu pat roşu-maroniu scurt.

— Salută-l pe Taurus PT92C din Sao Paulo.

— Nu, mulţumesc, şuieră Muhammed. Ia-l imediat de aici. Eşti nebun. Crezi că poţi să-l elimini singur pe neamţ?

Roger ridică din umeri şi puse pistolul înapoi la cingătoare.

— Fred e acasă şi tremură. Zice că n-o să se mai trezească niciodată din beţie.

— Tipul ăsta e profesionist, Roger. Roger pufni:

— Şi eu ce sunt? Am spart câteva bănci, doar. Şi ştii care-i cel mai important lucru, Muhammed? Elementul-surpriză. Înseamnă totul. Roger goli ceaşca de cafea. Şi mă îndoiesc că o fi vreun mare profesionist dacă umblă de colo-colo şi zice la toată lumea în ce cameră stă.

Muhammed îşi dădu ochii peste cap şi se închină.

— Allah te vede, Muhammed, zise Roger sec şi se ridică.
Roger o zări pe blondă de îndată ce intră în recepţie. Stătea cu un grup de bărbaţi şi se uita la un meci de fotbal la televizorul de deasupra tejghelei. Aşa era, era *flaflu* în seara aceasta, derbiul local tradiţional dintre Flamengo şi Fluminese din Rio. De asta era atâta lume la barul lui Fredo.

Trecu repede pe lângă ei, sperând să nu-l fi văzut. O luă la fugă în sus pe scările acoperite de covor şi îşi continuă drumul pe coridor. Ştia prea bine care e camera. Când soţul Petrei urma să plece cu afaceri din oraş, Roger rezerva camera 69.

Roger îşi lipi urechea de uşă, dar nu auzi nimic. Se uită pe gaura cheii, dar înăuntru era întuneric. Nemţălăul ori dormea, ori era plecat. Roger înghiţi în sec. Inima îi bătea tare, dar jumătatea de amfetamina pe care o luase îl făcea să rămână calm. Verifică dacă pistolul e încărcat şi piedica trasă, apoi apăsă pe clanţă. Uşa era deschisă! Roger se strecură în cameră şi închise încet uşa după el. Stătea în întuneric ţinându-şi respiraţia. Nu se vedea şi nu se auzea nimeni. Nici o mişcare, nici o respiraţie. Doar mişcările line ale ventilatorului din tavan. Din fericire, Roger cunoştea camera foarte bine. Îndreptă pistolul înspre locul unde ştia că e patul în timp ce ochii se obişnuiau cu întunericul. O fâşie îngustă de lumină de la lună cădea pe patul a cărui cuvertură fusese dată la o parte. Gol. Se gândi rapid. Era posibil ca nemţălăul să fi ieşit şi să fi uitat să încuie uşa? Dacă aşa stăteau lucrurile, Roger se putea aşeza ca să aştepte întoarcerea acestuia, să-l transforme în ţintă din uşă. Totul părea prea frumos pentru a fi adevărat, ca într-o bancă în care au uitat să activeze alarma. Pur şi simplu

lucrurile astea nu se întâmplă. Ventilatorul din tavan. Chiar în secunda aceea i se lămuri totul.

Roger sări în picioare când auzi zgomotul apei trase la baie. Tipul era la toaletă! Roger înşfacă pistolul cu ambele mâini şi îl îndreptă în direcţia în care ştia că se află baia. Trecură cinci secunde. Opt. Roger nu mai putea să-şi ţină respiraţia. Ce dracu' aştepta tipul? Doar trăsese apa. Douăsprezece secunde. Poate că încerca să scape. Roger îşi aminti că baia avea o fereastră. La dracu'! Aceasta era ultima lui şansă; nu-l putea lăsa pe tip să-i scape. Roger se strecură pe lângă dulapul în care se afla halatul cu care îi şedea aşa de bine Petrei, se opri în faţa uşii de la baie şi puse mâna pe clanţă. Respiră adânc. Se pregătea să apese când simţi un curent de aer. Nu de la ventilator sau de la vreun geam deschis. Era altceva.

— Nu mişca, se auzi o voce chiar în spatele său.

Când ridică privirea şi se uită în oglinda de pe uşa de la baie, Roger făcu cum i se spusese. Împietrise, dar dinţii îi clănţăneau. Uşa şifonierului se deschisese şi înăuntru, printre halatele de baie albe, putu să vadă o siluetă bine făcută. Dar nu asta îl făcuse să încremenească brusc. Efectul psihologic atunci când descoperi că cineva are îndreptată asupra ta o armă mult mai mare decât cea pe care o ţii tu în mână nu e mai mic dacă e vorba de cineva care se pricepe la arme. Din contră. Ştii mult mai bine cât de eficient distrug corpul uman gloanţele mai mari. Taurus PT92C al lui Roger era un pistol cu apă pe lângă monstrul negru pe care îl zări în spatele lui în lumina lunii. Un chiţăit îl făcu pe Roger să privească în sus. Văzu lucind ceea ce părea a fi aţa de la o undiţă de pescuit. Se întindea de la uşa crăpată din baie până în dulap.

— *Guten abend,* şopti Roger.

Şase ani mai târziu, când cineva îi făcu întâmplător cu mâna lui Roger dintr-un bar din Pattaya, acesta fu aşa de uimit la început să descopere că în spatele perciunilor se

afla Fred, încât rămase în picioare fără să reacţioneze până când Fred îi trase un scaun.

Fred comandă de băut şi-i spuse că nu mai lucrează în Marea Nordului. Avea pensie de boală. Roger se aşeză şovăitor şi povesti, fără să intre în detalii, că de şase ani avea o afacere de curierat în Chang Rai. După câteva pahare, Fred îşi drese vocea şi-l întrebă ce se întâmplase de fapt în seara în care Roger părăsise brusc d'Ajuda.

Roger se uită în pahar, trase aer în piept şi zise că nu avusese de ales. Neamţul, care întâmplător nu era neamţ, îl păcălise şi fusese cât pe ce să-l trimită pe lumea cealaltă. Cu toate astea, Roger ajunsese la o înţelegere cu el chiar în ultima clipă. Roger avea la dispoziţie treizeci de minute să dispară din d'Ajuda dacă îi spunea unde locuieşte Lev Grette.

— Ce fel de pistol ziceai că avea individul? îl întrebă Fred.

— Era prea întuneric să-mi dau seama. În orice caz, nu era un model cunoscut. Dar pot să-ţi spun că mi-ar fi zburat creierii cu el.

Roger se uită iute spre uşă.

— Am un culcuş aici, zise Fred. Ai unde să stai?

Roger se uită la Fred de parcă nu i-ar fi trecut prin cap aşa ceva. Îşi frecă mult timp barba înainte să răspundă:

— De fapt, nu prea am unde.

27. EDVARD GRIEG

Casa lui Lev era în capătul unei fundături. Era construită simplu, ca toate casele din zonă, cu diferenţa că ferestrele chiar aveau geamuri. Un singur felinar arunca un con de lumină gălbuie peste o varietate impresionantă de vietăţi care se luptau pentru spaţiu în timp ce lilieci lacomi intrau şi ieşeau din întuneric.

— Nu pare că e cineva acasă, şopti Beate.

— Poate că economiseşte curentul, zise Harry. Se opriră în faţa unei porţi metalice ruginite.

— Şi atunci cum facem? întrebă Beate. Batem la uşă?

— Nu. Deschide-ţi mobilul şi aşteaptă-mă aici. Când vezi c-am ajuns sub fereastră, sună la numărul ăsta. Îi dădu o pagină ruptă dintr-un carneţel.

— De ce?

— Dacă o să aud un telefon mobil care sună în casă, o să ştiu că Lev e acasă.

— Bine. Şi cum te-ai gândit să-l arestezi? Cu aia?

Arătă spre obiectul negru pe care Harry îl ţinea în mână.

— De ce nu? replică Harry. Cu Roger Person a ţinut.

— Era într-o cameră întunecată şi nu l-a văzut decât într-o oglindă, Harry.

— Păi de vreme ce nu avem voie cu arme în Brazilia, trebuie să folosim ce avem.

— Cum ar fi undiţa legată de veceu şi o jucărie?

— Nu e orice fel de jucărie, Beate. E un Namco G-Con 45. Mângâie pistolul de plastic în mărime naturală.

— Cel puţin scoate-i eticheta cu PlayStation, zise Beate clătinând din cap.

Harry îşi descălţă pantofii şi o luă la fugă, aplecat, pe pământul uscat şi crăpat al cărui scop iniţial fusese cel de pajişte. Ajunse, se lipi cu spatele de peretele de sub fereastră şi-i făcu lui Beate semn cu mâna. Nu o vedea, dar

ştia că ea îl vede proiectat pe peretele alb. Pudică privirea spre cerul care înfăţişa universul. Câteva secunde mai târziu, se auzi în casă un telefon mobil sunând slab, dar clar. *In the Hall of the Mountain King. Peer Gynt.* Tipul avea simţul umorului.

Harry se concentra asupra unei stele şi încercă să nu se mai gândească la altceva în afară de ceea ce avea de făcut. Dar nu putu. Aune îl întrebase odată de ce oamenii se întreabă dacă există viaţă în univers atâta vreme cât ştim că doar în galaxia noastră există mai mulţi sori decât fire de nisip pe o plajă de mărime medie. Ar trebui să ne întrebăm dacă sunt şanse ca aceştia să fie paşnici şi apoi să cântărim dacă merită să ne asumăm riscul de a lua legătura cu ei. Harry strânse tare tocul pistolului. Şi el îşi punea aceeaşi întrebare acum.

Telefonul nu mai cânta melodia lui Grieg. Inspiră adânc şi merse pe vârfuri până la uşă. Ascultă, dar nu se auzeau decât greierii. Apucă clanţa cu mâna, aşteptându-se ca uşa să fie încuiată.

Chiar era încuiată.

Trase o înjurătură. Hotărâse deja că dacă uşa era încuiată şi nu-l mai putea lua prin surprindere, să aştepte până a doua zi şi să cumpere nişte rângi de fier înainte să se întoarcă acolo. Era convins că nu va fi o problemă să cumpere două pistoale decente într-un loc ca acesta. Dar avea de asemenea sentimentul că Lev va fi informat în curând despre ce se întâmplase, iar ei nu aveau prea mult timp la dispoziţie.

Harry sări în sus căci simţi o arsură în piciorul drept. Îşi trase piciorul în mod automat şi se uită în jos. Putu să discearnă în lumina slabă a stelelor o dungă neagră pe peretele văruit în alb. Dunga se întindea de la uşă, trecea de scările pe care avusese Harry piciorul şi de acolo nu se mai vedeau. Căută prin buzunare o minilanternă Maglite şi o aprinse. Furnici. Furnici mari, galbene şi semitransparente formau două şiruri - unul în jos pe scări şi altul pe sub uşă.

Era clar că erau un soi diferit de furnicile negre de acasă. Era imposibil de văzut ce cărau, dar Harry ştia destul de multe despre furnici - fie ele galbene sau nu - ca să-şi dea seama că era ceva acolo.

Harry stinse lanterna. Se gândi. Şi plecă. Coborî scările şi se îndreptă spre poartă. Se opri la jumătatea drumului, se întoarse şi o luă la fugă. Uşa simplă din lemn putrezit zbură din ţâţâni sub greutatea celor nouăzeci şi cinci de kilograme ale lui Harry care aproape că prinsese treizeci de kilometri pe oră. Avea umărul sub el când se prăbuşi pe podeaua de piatră împreună cu ce mai rămăsese din uşă, iar durerea îi cuprinse braţul şi urcă spre gât. Cum zăcea acolo, pe podeaua de piatră, în întuneric, aşteptă să audă zgomotul lin al unui trăgaci de pistol. Neauzind nimic, se ridică şi aprinse lanterna. Fâşia îngustă de lumină regăsi şirul de furnici de-a lungul peretelui. Harry simţi după căldura din spatele bandajelor că sângera din nou. Urmări trupurile strălucitoare ale furnicilor de-a lungul covorului murdar, intrând în camera de alături. Acolo, furnicile coteau brusc la stânga şi urcau pe perete. Lanterna lumină un tablou *Kama Sutra* sus pe perete. Caravana furnicilor se despărţea şi continua pe tavan. Harry se lăsă pe spate. Nu-l mai duruse niciodată gâtul atât de tare. Acum erau chiar deasupra lui. Trebui să se întoarcă. Lumina lanternei se mişcă într-o parte şi în alta până ce găsi furnicile din nou. Era oare acesta cel mai scurt drum pentru ele? Acesta fu ultimul gând al lui Harry înainte să-i apară în faţă Lev Grette. Corpul lui Lev stătea deasupra lui Harry, care scăpă lanterna din mână şi se trase în spate. Creierul poate că îi spunea că e prea târziu, dar mâinile tot căutară bâjbâind, într-o combinaţie de şoc şi stupiditate, pistolul Namco G-Con 45.

28. LAVA PE

Beate nu suportă duhoarea mai mult de două minute şi trebui să iasă. Stătea chircită când ieşi Harry care se aşeză pe trepte să fumeze o ţigară.

— N-ai simţit mirosul? bălmăji Beate căreia încă îi mai curgea saliva din gură.

— Disosmie. Harry îşi contemplă ţigara. Pierdere parţială a mirosului. Sunt lucruri pe care nu le mai pot mirosi. Aune spune că e din cauză că am mirosit prea multe cadavre. Traumă emoţională şi chestii din astea.

Beate vomită iar.

— Îmi cer scuze, bălmăji ea. E din cauza furnicilor. Adică de ce creaturile astea dezgustătoare trebuie să-i folosească *nările* pe post de şosea cu două benzi?

— Păi, dacă insişti, pot să-ţi spun unde se află în corpul omului cea mai bogată sursă de proteine.

— Nu, mulţumesc!

— Îmi pare rău. Harry stinse ţigara de pământul uscat. Ai făcut faţă foarte bine înăuntru, Lønn. Nu e ca la casetele video.

Se ridică şi se întoarse înăuntru.

Lev Grette atârna de o bucată scurtă de sfoară legată de cârligul pentru lampă din tavan. Atârna la o jumătate bună de metru de podea şi de scaunul răsturnat şi din acest motiv muştele se bucuraseră de monopolul cadavrului înaintea furnicilor care îşi continuau procesiunea în susul şi în josul sforii.

Beate găsise telefonul mobil cu încărcătorul pe podea lângă canapea şi zisese că poate să afle cu cine vorbise ultima oară. Harry se duse în bucătărie şi aprinse lumina. Un gândac de bucătărie de un albastru metalic stătea pe o bucată de hârtie A4, legănându-şi antenele către el, dar se ascunse imediat în aragaz. Harry ridică bucata de hârtie.

Era scrisă de mână. Citise tot felul de bileţele de adio ale sinucigaşilor şi foarte puţine dintre ele ofereau o lectură de calitate. Faimoasele cuvinte din final erau de obicei bolboroseli confuze, strigăte disperate de ajutor sau instrucţiuni prozaice despre cine va moşteni prăjitorul de pâine sau maşina de tuns iarba. Unul dintre cele mai substanţiale ca înţeles bileţele pe care Harry le văzuse vreodată fusese al unui fermier din Maridalen care scrisese cu cretă pe peretele hambarului: „Aici s-a spânzurat un om. Sunaţi vă rog la poliţie. Scuze”. Din acest punct de vedere, scrisoarea lui Lev Grette era, dacă nu unică, cel puţin neobişnuită.

> Dragă Trond,
> M-am întrebat mereu cum s-a simţit când puntea a dispărut brusc sub el. Când s-a deschis prăpastia şi şi-a dat seama că ceva fără nici un sens urma să se întâmple. Urma să moară fără nici un motiv. Poate că mai avea încă lucruri de îndeplinit. Poate că în acea dimineaţă cineva stătea şi-l aştepta. Poate că se gândea că acea zi va fi un nou început. Şi într-un fel avea dreptate...
> Nu ţi-am spus niciodată că l-am vizitat la spital. I-am adus un buchet mare de flori şi i-am spus că am văzut tot incidentul de la fereastra apartamentului meu; am sunat la poliţie şi le-am spus cum arăta băiatul şi ce bicicletă avea. El zăcea în pat, atât de mic şi de cenuşiu, şi mi-a mulţumit. Apoi i-am pus o întrebare de comentator sportiv zevzec: Cum a fost?
> Nu mi-a răspuns. Stătea acolo, între tuburi şi perfuzii, şi mă privea. Apoi mi-a mulţumit din nou şi o asistentă mi-a spus că trebuie să plec.
> Aşa că n-am ştiut niciodată cum s-a simţit. Până într-o bună zi când s-a deschis şi sub mine prăpastia. Nu s-a întâmplat când am luat-o la fugă în sus pe Industrigata după spargere. Nici când am numărat banii mai apoi. Nici când m-am uitat la ştiri. S-a întâmplat la fel cum s-a întâmplat şi cu bătrânul. Într-o bună dimineaţă mă plimbam fericit, fără să-mi dau seama de vreun pericol. Soarele strălucea, mă întorsesem în siguranţă în d'Ajuda, puteam să mă relaxez şi să mă gândesc. Luasem de la persoana pe care o iubeam cel mai mult lucrul pe care el îl iubea cel mai mult. Asta s-a întâmplat, de fapt, în dimineaţa asta.
> Nu mă aştept să înţelegi, Trond. Am spart o bancă, am văzut că m-a recunoscut, am fost prins într-un joc cu propriile reguli, nimic

din toate astea nu-şi găseşte locul în lumea ta. Nu mă aştept să-mi înţelegi gestul, dar poate că îţi poţi da seama că e posibil să te saturi şi de asta. De viaţă.
Lev

P.S. Atunci nu mi-am dat seama că bătrânul nu mi-a zâmbit când mi-a mulţumit. Dar m-am gândit azi la asta, Trond. Poate că, la urma urmei, nu avea nimic sau nu-l aştepta nimeni. Poate că s-a simţit doar uşurat când s-a deschis prăpastia şi s-a gândit că nu va mai trebui s-o facă el singur.

Beate stătea pe un scaun lângă corpul lui Lev când Harry intră. Se chinuia să îndoaie unul dintre degetele lui Lev ca să-l apese în interiorul unei cutiuţe strălucitoare de metal.

— La naiba! zise ea. Cerneala a stat în soare la hotel şi s-a uscat.

— Dacă n-o să poţi să iei o amprentă bună, va trebui să folosim metoda pompierilor.

— Ce mai e şi asta?

— Oamenii prinşi într-un incendiu îşi folosesc în mod automat mâinile. Chiar şi pe corpurile carbonizate pielea de pe buricul degetelor poate să fie intactă şi se pot lua amprente pentru identificarea corpurilor. Uneori, din motive practice, pompierii taie degetul şi îl duc la Investigaţii.

— Asta se numeşte pângărirea cadavrelor. Harry dădu din umeri.

— Dacă o să te uiţi la mâna cealaltă, o să vezi că deja îi lipseşte un deget.

— Da, zise ea. Se pare că a fost tăiat. Ce-ar putea oare să însemne asta?

Harry se apropie şi lumină cu lanterna.

— Înseamnă că degetul a fost tăiat la mult timp după ce s-a spânzurat. Probabil că a venit cineva aici şi a văzut că treaba e deja făcută.

— Dar cine?

— Păi, în unele ţări, ţiganii îi pedepsesc pe hoţi tăindu-le degetele, zise Harry. Adică dacă fură de la ţigani.

— Cred că am o amprentă bună, zise Beate ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Să-l tăiem?

— Nu, zise Harry. Să mai aruncăm o privire şi apoi să facem ordine după noi şi s-o ştergem. Am văzut o cabină telefonică pe strada principală. O să dau un telefon anonim la poliţie şi o să anunţ decesul. Când o să ajungem la Oslo, poţi să dai telefon poliţiei braziliene să-ţi trimită raportul medical. Nu mă îndoiesc că a murit din cauza asfixierii, dar vreau ora când a survenit decesul.

— Dar uşa?

— Nu prea avem ce să-i facem.

— Şi gâtul tău? Bandajul e complet roşu.

— Lasă-l. Mă doare mai tare braţul. Am aterizat pe el când am venit peste uşă.

— Cât de tare?

Harry ridică voios braţul, dar se strâmbă.

— E în regulă dacă nu-l mişc.

— Consideră-te norocos că nu suferi de Spasmul Setesdal. Doi dintre cei trei aflaţi în cameră râseră, dar nu din toată inima.

În drum spre hotel, Beate îl întrebă pe Harry dacă lucrurile aveau vreo logică.

— Din punct de vedere tehnic, da. În afară de asta, nu mă aştept ca o sinucidere să aibă vreo logică.

Aruncă ţigara. Aceasta făcu o boltă lucitoare în noaptea pe care aproape puteai s-o atingi cu mâna.

— Dar până la urmă, aşa sunt eu.

29. CAMERA 316

Fereastra se deschise cu zgomot.

— Trond pleacă într-o călătorie, ciripi ea.

Părul ei decolorat primise în mod evident o nouă doză de chimicale de la ultima lor vizită, iar scalpul i se vedea strălucind sub părul lipsit de vitalitate.

— Aţi fost în sud?

Harry ridică spre ea o faţă bronzată.

— Da, într-un fel. Ştiţi unde e?

— Îşi pune bagajele în maşină, zise ea arătând spre partea cealaltă a caselor. Cred că are de gând să plece în călătorie, bietul de el.

— Hm.

Beate vru să plece, dar Harry rămase nemişcat.

— Locuiţi aici de mult timp, nu? întrebă el.

— A, da. De treizeci şi doi de ani.

— Îi ştiţi pe Trond şi pe Lev de când erau mici bănuiesc, nu?

— Bine-nţeles. Şi-au pus amprenta pe Disengrenda. Zâmbi şi se aplecă peste geam. Mai ales Lev. Un adevărat cuceritor. Am ştiut mereu că va fi un pericol pentru femei.

— Da, un pericol. Poate ştiţi şi povestea cu bărbatul care a căzut de pe punte?

Femeia se întunecă la faţă şi şopti cu voce tristă:

— O, da. Un lucru îngrozitor. Am auzit că nu a mai putut să meargă niciodată cum trebuie, bietul om. I-au înţepenit genunchii. Vă puteţi imagina un copil să se gândească la o asemenea glumă răutăcioasă?

— Hm. A fost cu siguranţă un copil sălbatic.

— Sălbatic? îşi duse mâna la ochi. Nu l-aş descrie aşa. Era un băiat politicos, bine-crescut. Tocmai de asta a fost aşa de surprinzător.

— Şi toată lumea a aflat că el a fost autorul?

— Toată lumea. L-am văzut de la geam. O jachetă roşie îndepărtându-se pe bicicletă. Ar fi trebuit să ştiu că era ceva în neregulă când s-a întors.

Faţa îi era complet lipsită de culoare. Rafala rece de vânt o făcu să tremure. Apoi arătă peste drum.

Trond se îndrepta spre ei şi braţele îi atârnau de-o parte şi de alta. Încetini din ce în ce mai tare până când, în final, abia dacă se mai mişcă.

— E Lev, nu? întrebă când ajunse lângă ei în cele din urmă.

— Da, zise Harry.

— E mort?

Văzu cu colţul ochilor femeia cu gura căscată care stătea pe geam.

— Da, e mort.

— Bine, zise Trond.

Apoi se aplecă şi-şi ascunse faţa în mâini.

Bjarne Møller stătea în picioare şi se uita fix pe fereastră cu o expresie de preocupare pe faţă când Harry băgă capul pe uşa întredeschisă şi ciocăni uşor.

Møller se întoarse şi se lumină la faţă.

— A, salut.

— Uite raportul, şefu'.

Harry aruncă pe birou o mapă de un verde-maroniu.

Møller se aşeză pe scaun, reuşi cu ceva efort să-şi vâre picioarele excesiv de lungi sub birou şi îşi puse ochelarii.

— Aha, mormăi el deschizând mapa pe care scria LISTA DOCUMENTELOR. Înăuntru nu se afla decât o singură hârtie A4.

— Am zis că nu te interesează toate detaliile, zise Harry.

— Dacă zici tu, sunt sigur că ai dreptate, spuse Møller plimbându-şi privirea peste rândurile cu spaţii generoase între ele.

Harry se uită pe fereastră, peste umărul şefului său. Nu era nimic de văzut, doar ceaţa deasă şi umedă care atârna

ca un şervet folosit peste oraş. Møller puse jos bucata de hârtie.

— Deci v-aţi dus pur şi simplu acolo, cineva v-a spus unde locuieşte şi l-aţi găsit pe Călău atârnat de o sfoară?

— În linii mari, da. Møller ridică din umeri.

— Nu am nimic de obiectat atâta vreme cât avem dovezi solide că ăsta e omul pe care-l căutăm.

— Weber a verificat amprentele azi-dimineaţă.

— Şi?

Harry se aşeză pe scaun.

— Corespund cu cele pe care le-am găsit pe sticla de cola pe care a ţinut-o în mână spărgătorul înainte să intre în acţiune.

— Şi putem fi siguri că e aceeaşi sticlă...?

— Relaxează-te, şefu'. Avem şi sticla, şi omul pe caseta video. Doar tocmai ai citit în raport că avem un bilet de adio scris de mână în care Lev Grette recunoaşte. Am fost în Disengrenda azi-dimineaţă şi l-am anunţat pe Trond Grette. L-am întrebat dacă putem să împrumutăm din pod câteva dintre caietele de şcoală ale lui Lev, şi Beate le-a dus expertului grafolog de la *Kripos.* Zice că nu există nici o îndoială că biletul de adio a fost scris de aceeaşi persoană.

— Bine, bine, voiam doar să fiu absolut sigur înainte să facem publică toată treaba, Harry. E o ştire de prima pagină, doar.

— Ar trebui să încerci să fii mai fericit, şefu'. Harry se ridică în picioare. Tocmai am rezolvat cel mai important caz pe care l-am avut în ultima vreme. Ar trebui să împodobim cu steaguri şi baloane.

— Sunt sigur că ai dreptate, oftă Møller. Făcu o pauză înainte să întrebe: Atunci tu de ce nu pari fericit?

— Nu pot să fiu fericit până nu rezolvăm şi celălalt caz, ştii tu... Harry se îndreptă spre uşă. Eu şi Halvorsen facem ordine pe birou azi, şi mâine ne apucăm de cazul Ellen Gjelten.

Se opri în uşă când Møller tuşi scurt.

— Da, şefu'?

— Mă întrebam cum de-ai aflat că Lev Grette e Călăul?

— Păi versiunea oficială e că Beate l-a recunoscut pe casetă. Vrei să ştii şi versiunea neoficială?

Møller îşi masă genunchiul care îi amorţise. Pe faţă îi reapăruse expresia de îngrijorare.

— Cred că nu.

— Hm, zise Harry din pragul uşii Casei Durerii.

— Hm, repetă Beate rotindu-se cu scaunul şi uitându-se la imaginile care curgeau pe ecran.

— Cred că îţi datorez nişte mulţumiri pentru munca grozavă în echipă.

— Şi eu la fel.

Harry rămase acolo jucându-se cu mănunchiul de chei.

— În orice caz, zise el, nu cred că Ivarsson va fi foarte supărat. La urma urmei, îi va reveni şi lui o parte din glorie pentru că a lui a fost ideea ca noi doi să lucrăm în echipă.

Beate zâmbi vag.

— Da, cam asta a fost.

— Şi nu uita ce ţi-am spus despre ştii-tu-cine.

— Nu.

Privirea ei străluci. Harry îşi îndreptă umerii.

— E un ticălos. Ar fi imoral din partea mea să nu-ţi spun.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Harry.

Harry dădu drumul uşii să se închidă singură după el.

Acasă, Harry descuie uşa, puse jos sacoşa şi cutia de plastic de la PlayStation şi se băgă în pat. După trei ore de somn fără vise, fu trezit de telefonul care suna. Se întoarse şi văzu că ceasul deşteptător arăta 19.03; se dădu jos din pat, se strecură pe hol, ridică receptorul şi zise: „Salut, Øystein” înainte ca celălalt să apuce să se recomande.

— Salutare, Oslo, sunt în aeroportul din Cairo, zise Øystein. Am stabilit că vorbim, nu?

— Eşti întruchiparea punctualităţii, spuse Harry căscând. Şi eşti beat.

— Nu, beat nu, zise Øystein împleticit şi indignat. Doar vreo două Stella. Sau trei? În deşert trebuie să te hidratezi, omule. Sunt treaz şi am mintea limpede, Harry.

— Mă bucur să aud asta. Sper că mai ai şi alte veşti bune.

— Aşa cum zice doctorul, avem veşti bune şi veşti proaste. Să ţi le spun pe cele bune întâi...

— Bine.

Urmă o pauză lungă în care Harry nu auzi decât pârâituri peste ceea ce părea a fi o respiraţie grea.

— Øystein?

— Da?

— Sunt aici şi sunt emoţionat ca un copil de Crăciun.

— Cum?

— Vestea bună?

— A, da. Păi, am numărul clientului, Harry. *No problemo,* cum zic pe aici. E un număr de telefon mobil din Norvegia.

— Telefon mobil? E posibil?

— Ăă... sigur că da. Dar tipii din El Tor nu-l au. Ei doar înştiinţează operatorul telefonic din Norvegia, Telenor în cazul nostru, care la rândul lui emite factura clientului. Aşa că am sunat la Informaţii în Norvegia şi mi-au dat numărul.

— Da?

Harry se trezise complet acum.

— Acum ajungem la veştile care nu sunt chiar aşa de bune.

— Adică?

— Ţi-ai verificat nota de telefon în ultima vreme, Harry? Trecură câteva secunde până să îşi dea seama.

— Telefonul *meu* mobil. Nenorocitul foloseşte telefonul *meu* mobil?

— Bănuiesc că nu-l mai ai?

— Nu, l-am pierdut în seara aia... la Anna. Rahat!

— Şi nu ţi-a trecut niciodată prin cap că ar fi o idee bună să-l anulezi?

— Să-mi treacă prin cap? bolborosi Harry. Nu mi-a trecut nimic rezonabil prin cap, Øystein, de când a început tot rahatul ăsta. Îmi cer scuze, sunt cuprins de panică. Totul e atât de simplu şi de evident. De asta nu mi-am găsit telefonul la Anna. Şi de asta el râde.

— Îmi cer scuze că ţi-am stricat ziua.

— Stai puţin, zise Harry brusc binedispus. Dacă putem dovedi că are telefonul meu, putem dovedi şi că a fost la Anna după ce am plecat eu!

— Ura! scârţâi receptorul. Şi apoi mai precaut: Adică eşti fericit, nu? Alo, Harry?

— Sunt aici. Mă gândesc.

— E bine să te gândeşti. Ţine-o tot aşa. Am o întâlnire cu Stella. De fapt, cu mai multe Stella. Şi dacă prind zborul de Oslo...

— Numai bine, Øystein.

Harry rămase cu receptorul în mână, gândindu-se dacă să urle în oglindă sau nu. Când se trezi a doua zi, spera că toată conversaţia cu Øystein fusese un vis. De fapt chiar fusese. Cu şase sau şapte versiuni.

Raskol stătea cu capul plecat, sprijinit în mâini, în timp ce Harry vorbea. Nici nu se mişcă şi nici nu-l întrerupse în timp ce Harry povestea cum îl găsiseră pe Lev Grette şi cum propriul lui telefon mobil era motivul pentru care tot nu aveau dovezi împotriva ucigaşului Annei. Când termină, Raskol ridică încet capul.

— Deci tu ţi-ai rezolvat cazul, dar cazul meu rămâne nerezolvat.

— Eu nu le văd aşa - cazul tău şi cazul meu, Raskol. Responsabilitatea mea...

— Eu aşa le văd, *Spiuni,* i-o tăie scurt Raskol. Conduc o organizaţie militară.

— Da? Ce vrei să zici mai exact cu asta? Raskol închise ochii.

— Ţi-am povestit, *Spiuni,* despre cum regele Wu l-a invitat pe Sun Tzu la palat să le înveţe pe curtezane artele războiului?

— Nu.

Raskol zâmbi.

— Sun Tzu era un intelectual, aşa că începu prin a le explica femeilor, riguros şi pedagogic, cum se merge în marş. Când bătură tobele, acestea nu porniră în pas de marş, ci doar râdeau şi se hlizeau. „Este greşeala generalului dacă comenzile nu sunt înţelese”, zise Sun Tzu şi mai explică o dată. Dar acelaşi lucru se întâmplă când le ordonă să mărşăluiască. „Este greşeala ofiţerului dacă ordinul e înţeles, dar nu şi executat”, zise el şi ordonă celor doi oameni ai săi să aleagă două dintre curtezane. Acestea fură aliniate şi decapitate în faţa celorlalte femei îngrozite. Când regele auzi că două dintre concubinele lui preferate fuseseră executate, căzu bolnav şi trebui să stea în pat câteva zile. Când îşi reveni, îl făcu pe Sun Tzu conducătorul armatelor sale. Raskol deschise din nou ochii. Ce ne învaţă această poveste, *Spiuni?*

Harry nu răspunse.

— Ne învaţă că într-o organizaţie militară, logica trebuie să fie totală şi absolut consecventă. Dacă relaxezi ordinele, te alegi cu o curte de concubine care se hlizesc. Când ai venit să mai ceri 40 000 de coroane, le-ai primit pentru că am crezut povestea cu fotografia din pantoful Annei. Pentru că Anna era ţigancă. O eşarfă roşie legată de o creangă, un os crestat, toate astea înseamnă ceva pentru noi. O fotografie înseamnă că a murit cineva. Sau va muri. N-aveai de unde să ştii astea, aşa că am avut încredere în ce mi-ai spus. Raskol întinse mâinile pe masă cu palmele în sus. Dar omul care i-a luat viaţa fiicei fratelui meu e liber, iar când mă uit la tine, văd o concubină care se hlizeşte, *Spiuni.* Consecvenţă absolută. Spune-mi numele, *Spiuni.*

Harry inspiră. Două cuvinte. Patru silabe. Dacă spunea numele lui Albu, oare ce sentinţă îi va da acestuia? Crimă

cu premeditare motivată de gelozie. Nouă ani după încă şase? Şi consecinţele pentru Harry? Ancheta va descoperi inevitabil că el, ca poliţist, ascunsese adevărul pentru a împiedica degetul suspiciunii să arate spre el. S-a împuşcat singur în picior. Două cuvinte. Patru silabe. Toate problemele lui Harry vor fi rezolvate. Albu va fi cel care va suporta consecinţele finale.

Răspunsul lui Harry fu o singură silabă.

Raskol clătină din cap şi-l privi pe Harry cu ochi trişti.

— Mă temeam că asta o să-mi spui, *Spiuni.* Mai ţii minte ce ţi-am răspuns când m-ai întrebat de ce am încredere în tine?

Harry clătină din cap în semn că da.

— Cu toţii trăim pentru ceva. Nu-i aşa, *Spiuni?* Ceva care ne poate fi luat. Camera 316 îţi spune ceva?

Harry nu răspunse.

— Atunci să-ţi spun eu. Trei unu şase este numărul unei camere din hotelul Internaţional din Moscova. Olga se ocupă de acel etaj. Se va pensiona în curând şi i-ar plăcea o vacanţă lungă şi frumoasă la Marea Neagră. Sunt trei şiruri de scări şi un lift care duce la etajul trei. Plus liftul de serviciu. Camera are două paturi identice.

Harry înghiţi în sec.

Raskol îşi cuprinse fruntea în mâini.

— Micuţul doarme lângă geam.

Harry se ridică, se duse la uşă şi o lovi tare. Ecoul se auzi afară pe coridor. Continuă să lovească în uşă până auzi cheile răsucindu-se în yală.

30. PE VIBRAŢII

— Scuze, dar am venit cât de repede am putut, zise Øystein în timp ce trecea cu taxiul peste trotuarul din faţa magazinului de fructe şi tutun al lui Elmer.

— Bine te-ai reîntors, zise Harry şi se întrebă dacă autobuzul care venea din dreapta îşi dăduse seama că Øystein nu are de gând să oprească.

— Mergem în Slemdal, nu? Øystein ignoră claxonul furios al autobuzului.

— Bjørnetråkket. Ştii că trebuie să cedezi trecerea aici?

— M-am hotărât să n-o fac.

Harry se uită spre tovarăşul său. Văzu doar doi ochi injectaţi sub pleoapele înguste.

— Eşti obosit?

— Sunt în transă.

— Diferenţa de fus orar dintre noi şi Egipt e doar de o oră, Øystein.

— Cel puţin.

De vreme ce nici amortizoarele, nici arcurile scaunului nu mai erau bune, Harry simţi fiecare pietricică şi fiecare denivelare din şosea în timp ce se îndreptau spre casa lui Albu, dar nimic din toate astea nu-l interesa. Împrumută mobilul lui Øystein şi sună la hotelul Internaţional, camera 316. Harry simţi plăcerea din vocea lui Oleg când îl întrebă unde e.

— Într-o maşină. Unde-i mama?

— Afară.

— Ştiam că nu se prezintă la tribunal decât mâine.

— Se întâlneşte cu avocaţii în Kuznetski Most, zise el cu voce de om mare. O să se întoarcă într-o oră.

— Ascultă, Oleg, te rog să-i transmiţi următorul mesaj. Spune-i să schimbe hotelul. Imediat.

— De ce?

— Pentru că... aşa am zis eu. Spune-i doar, da? O să sun mai târziu.

— Bine.

— Pa, trebuie să închid.

— Ai...?

— Poftim?

— Nimic.

— Bine. Nu uita să-i spui ce ţi-am spus. Øystein puse frână şi se opri pe trotuar.

— Aşteaptă aici, zise Harry şi sări din maşină. Dacă nu mă întorc în douăzeci de minute, sună la numărul pe care ţi l-am dat. Spune-le că...

— Inspectorul Hole de la Omucideri vrea o maşină cu poliţişti înarmaţi aici imediat. Am înţeles, Harry.

— Bine. Dacă auzi focuri de armă, sună imediat.

— Bine. Ce film e ăsta?

Harry se uita în sus la casă. Nu se auzea nici un lătrat. Un BMW bleumarin trecu încet pe lângă ei şi parcă mai în sus pe stradă. În rest, totul era liniştit.

— Oricare. Aşa sunt cele mai multe, inspiră Harry. Øystein râse.

— E tare. Apoi îi apăru între ochi o dungă de îngrijorare. E tare, nu? Nu doar *nebuneşte* de periculos?

Vigdis Albu deschise uşa. Purta o bluză albă proaspăt călcată şi o fustă scurtă, dar după privirea înceţoşată, părea că tocmai se dăduse jos din pat.

— Am sunat la biroul soţului tău, zise Harry. Mi-au spus că e acasă astăzi.

— Poate că e, zise ea. Doar că nu mai locuieşte aici, inspectore. Doar tu ai pus pe tapet toată povestea aia cu... cu... Gesticula de parcă ar fi căutat cuvântul potrivit, dar zâmbind dezgustată, se resemna şi admise că nu era un alt cuvânt:... târfa.

— Pot să intru, *fru* Albu?

Scutură din umeri pentru a-şi arăta dezgustul.

— Spune-mi Vigdis sau cum vrei, dar nu aşa.

— Vigdis. Harry făcu o plecăciune. Acum pot să intru? Ridică din sprâncenele pensate subţire. Ezită. Apoi întinse mâna.

— De ce nu?

Harry se gândi că simte un miros slab de gin, dar putea să fie parfumul ei. Nimic din casă nu sugera ceva ieşit din comun - era curat, ordonat şi mirosea frumos. Pe bufet erau flori proaspete într-o vază. Harry observă că nuanţa canapelei era mai albă decât ultima oară când stătuse pe ea. Se auzea slab muzică clasică din nişte boxe pe care nu le putea vedea.

— Mahler? întrebă Harry.

— Melodiile celebre, zise Vigdis. Arne nu cumpăra decât colecţii. Zicea că doar cei mai buni au valoare.

— Ce bine că n-a luat colecţiile cu el. Apropo, unde locuieşte?

— În primul rând, nimic din ce e aici nu e al lui. Nici nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu unde e. Ai o ţigară, inspectore?

Harry îi dădu pachetul şi o privi cum se chinuie cu o brichetă din lemn şi argint. Se aplecă peste masă şi-i întinse bricheta lui de buzunar.

— Mulţumesc. Cred că e în străinătate. Undeva unde e cald. Nu atât de cald cât mi-aş dori eu să fie, din păcate.

— Hm. Ce vrei să zici că nimic din ce e aici nu-i aparţine?

— Exact ce-am zis. Casa, mobila, maşina - totul e al meu. Suflă fumul cu putere. Întreabă-l pe avocatul meu.

— Credeam că soţul tău e cel care are banii…

— Nu-i mai zice aşa! Vigdis părea că vrea să tragă tot tutunul din ţigară. Da, Arne are bani. Avea bani suficienţi să cumpere casa asta, mobila, maşinile, costumele, cabana şi bijuteriile pe care mi le făcea cadou doar ca să se dea mare în faţa aşa-zişilor prieteni. Singurul lucru care contează pentru Arne e ce cred ceilalţi despre el. Familia lui, familia mea, colegii, vecinii şi prietenele studente. Mânia dădea vocii ei un timbru dur şi metalic, ca şi cum ar fi vorbit printr-

un megafon. Toată lumea era spectator al vieţii nemaipomenite pe care o ducea Arne Albu. Trebuiau să aplaude când lucrurile mergeau bine. Dacă Arne ar fi pus tot atâta energie în conducerea companiei cât depunea cu culesul aplauzelor, poate că Albu AS nu s-ar fi dus aşa la vale.

— După spusele ziarului *Dagens Nceringsliv,* Albu AS era o afacere de succes.

— Albu AS era o afacere de familie, nu o companie listată la bursă care trebuie să publice detalii financiare. Arne a făcut-o să pară profitabilă prin vânzarea activelor. Strivi în scrumieră ţigara fumată pe jumătate. Acum câţiva ani, firma a avut o criză acută de lichidităţi şi pentru că Arne era personal responsabil pentru datorie, a trecut casa şi toate celelalte bunuri pe numele meu şi al copiilor.

— Da, dar cumpărătorii au plătit o sumă frumuşică. Treizeci de milioane, au scris ziarele.

Vigdis râse cu amărăciune.

— Deci ai înghiţit povestea cu omul de afaceri de succes care se dă la o parte pentru a petrece mai mult timp cu familia? Arne se pricepe la relaţii cu publicul, trebuie să recunosc. Hai să zicem aşa - Arne a avut de optat între a-şi pierde afacerea şi a da faliment. Şi bine-nţeles că a ales prima variantă.

— Şi cele treizeci de milioane?

— Arne poate să fie fermecător când vrea. Iar oamenii pică în plasă. De asta e bun la negocieri, mai ales în situaţii stresante. Asta a făcut ca banca şi furnizorii să ţină afacerea în viaţă atâta timp. Arne a negociat cu furnizorul două clauze în contract pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o capitulare necondiţionată. I se permitea să păstreze cabana, care mai era încă pe numele lui, şi l-a determinat pe cumpărător să apară cu cifra de treizeci de milioane. Asta n-a însemnat mare lucru pentru ei pentru că puteau reduce la zero toată suma având în vedere datoriile lui Albu

AS. A făcut un faliment să pară o vânzare excepţională. Şi ăsta nu-i chiar un lucru de ici, de colo.

Îşi dădu capul pe spate şi râse. Harry văzu cicatricea de sub bărbie rămasă în urma unei remodelări a feţei.

— Şi cu Anna Bethsen? întrebă el.

— Târfa lui? îşi încrucişa picioarele zvelte, îşi dădu părul din faţă cu degetul şi se uită în gol cu un aer de indiferenţă. N-a fost decât o jucărie. Cea mai mare greşeala a lui a fost dorinţa de a se da mare în faţa tovarăşilor cu iubita lui ţigancă. Nu toţi cei pe care Arne îi considera prieteni simţeau că îi sunt datori cu loialitate, să zicem. Pe scurt, mi-a ajuns la urechi.

— Şi?

— I-am mai dat o şansă. De dragul copiilor. Sunt o femeie rezonabilă. Îl privi pe Harry pe sub pleoapele grele. Dar el n-a profitat de ea.

— Poate că a descoperit că era mai mult decât o jucărie? Nu-i răspunse, dar buzele ei subţiri se subţiară şi mai mult.

— Are un birou acasă sau ceva de genul ăsta? întrebă Harry. Vigdis Albu încuviinţă.

Îl conduse în sus pe scări.

— Se încuia înăuntru şi stătea aici jumătate din noapte. Deschise uşa camerei de la mansardă care lăsa să se vadă acoperişurile vecinilor.

— Lucra?

— Naviga pe internet. Era prins de treaba asta. Zicea că se uită la maşini, dar Dumnezeu ştie ce făcea.

Harry se duse la birou şi trase unul dintre sertare.

— Le-a golit?

— A luat cu el tot ce avea aici. A intrat într-o pungă de plastic.

— Şi calculatorul?

— Avea un laptop.

— Pe care îl lega la un telefon mobil? Ea ridică din sprâncene.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Mă întrebam doar.

— Mai vrei să vezi ceva?

Harry se întoarse. Vigdis se sprijinea de tocul uşii cu un braţ deasupra capului şi cu celălalt în talie. Avu un sentiment copleşitor de deja-vu.

— Am o ultimă întrebare, *fru...* Vigdis.

— A, te grăbeşti, inspectore?

— Cronometrul taxiului care mă aşteaptă afară mă taxează, întrebarea e simplă. Crezi că ar fi putut s-o omoare?

Îl studie pe Harry pe îndelete în timp ce lovea uşor în pragul uşii cu tocul pantofului. Harry aşteptă.

— Ştii care a fost primul lucru pe care mi l-a spus când i-am zis despre târfa lui? „Promite-mi că n-o să spui nimănui, Vigdis.” *Eu* să nu spun nimănui! Pentru Arne, dacă toţi ceilalţi ne considerau fericiţi, era mai important decât dacă într-adevăr eram. Răspunsul meu, inspectore, e că n-am nici cea mai mică idee de ce e în stare. Nu-l cunosc pe omul ăsta.

Harry scoase o carte de vizită din buzunarul hainei.

— Aş vrea să mă suni dacă ia legătura cu tine sau dacă afli unde e. Imediat.

Vigdis se uită la dreptunghiul de carton cu un zâmbet jucăuş pe buze.

— Doar atunci, inspectore? Harry nu răspunse.

Afară pe scări, se întoarse spre ea.

— Ai spus cuiva?

— Că soţul meu mă înşală? Tu ce crezi?

— Cred că eşti o femeie cu picioarele pe pământ.

Ea se lumină la faţă.

— Optsprezece minute, zise Øystein. La dracu', începuse să-mi crească pulsul.

— Ai sunat la vechiul meu număr de mobil cât am fost eu înăuntru?

— Bineînţeles. Suna încontinuu.

— Nu am auzit nimic. Nu mai e acolo.

— Scuze, dar ai auzit de vibraţii?

— Ce?

Øystein se prefăcu lovit de epilepsie.

— Aşa cum auzi. Vibraţii. Telefon care nu sună.

— Al meu nu a costat decât o coroană şi doar suna. L-a luat cu el, Øystein. Ce s-a întâmplat cu BMW-ul albastru din josul străzii?

— Ce? Harry oftă.

— Să mergem.

31. MAGLITE

— Vrei să zici că suntem urmăriţi de un psihopat pentru că nu poţi să-l găseşti pe cel care i-a ucis un membru al familiei? scârţâi vocea lui Rakel în telefon.

Harry închise ochii. Halvorsen plecase la magazinul lui Elmer şi era singur în birou.

— Pe scurt, da. Am făcut o înţelegere cu el. Şi el şi-a respectat partea lui din înţelegere.

— Şi de asta suntem vânaţi? De asta trebuie să plec din hotel cu fiul meu care va afla peste câteva zile dacă va putea sau nu să rămână cu mama lui? Asta e... e... Vocea ei era un falsetto furios şi sacadat. O lăsă să continue fără să o întrerupă. De ce, Harry?

— E cel mai vechi motiv din lume, zise el. Răzbunarea. Vendeta.

— Şi ce legătură avem noi cu asta?

— Aşa cum ţi-am spus: nici una. Tu şi Oleg nu sunteţi scopul, ci doar mijlocul. Omul ăsta crede că e de datoria lui să răzbune omorul.

— Datorie? Ţipătul ei îi sparse timpanul lui Harry. Răzbunarea e una dintre chestiile alea legate de teritoriu, pe care voi, bărbaţii, le îndrăgiţi aşa de tare. Nu e vorba de datorie, e chemarea Neanderthalului!

Aşteptă până ce consideră că terminase.

— Îmi pare rău că se întâmplă aşa, dar deocamdată nu am ce să fac.

Ea nu îi răspunse.

— Rakel?

— Da.

— Unde eşti?

— Dacă e adevărat ce spui, că ne-au găsit cu atâta uşurinţă, nu sunt sigură că nu e riscant să-ţi spun la telefon.

— Bine. Eşti în siguranţă?

— Cred că da.
— Bine.
Se auzi în fundal o voce vorbind în ruseşte, ca pe o staţie radio cu unde scurte.
— De ce nu poţi să mă asiguri că nu suntem în pericol, Harry? Spune-mi că e doar imaginaţia ta, că e o cacealma... Avea o voce speriată... Orice...
Harry nu se grăbi să răspundă. Apoi zise încet, dar clar:
— Trebuie să-ţi fie frică, Rakel. Suficient de frică încât să faci ce trebuie.
— Adică ce?
Harry inspiră adânc.
— O să îndrept lucrurile, îţi promit. O să îndrept lucrurile.

După ce Rakel închise, Harry o sună pe Vigdis. Aceasta răspunse imediat.
— Sunt Hole. Aştepţi vreun telefon, *fru* Albu?
— Tu ce crezi?
Harry îşi putu da seama după cât de împleticit vorbea că băuse cel puţin vreo două pahare de când plecase el.
— Nu ştiu ce să cred, dar aş vrea să anunţi dispariţia soţului.
— De ce? Nu-i simt lipsa. Râse scurt şi trist.
— Am nevoie de un motiv să pun în mişcare maşinăria de căutare. Poţi alege. Ori îl declari dispărut, ori anunţ eu că e anchetat. Pentru crimă.
Urmă o tăcere lungă.
— Nu înţeleg, comisare.
— Nu prea e nimic de înţeles, *fru* Albu. Să spun că îi anunţi dispariţia?
— Stai! ţipă ea. Harry auzi la celălalt capăt un pahar spărgându-se. Despre ce vorbeşti? Arne e deja anchetat.
— De mine, da, dar încă nu am anunţat pe nimeni.
— A, nu? Şi cum rămâne cu cei trei poliţişti care au venit aici după ce ai plecat tu?
Harry simţi un fior rece pe şira spinării.

— Trei poliţişti?

— Voi, la poliţie, nu comunicaţi? Nu voiau să plece. Aproape că m-au speriat.

Harry se ridicase din scaun.

— Au venit cu un BMW albastru, *fru* Albu?

— Mai ţii minte ce ţi-am spus în legătură cu *fru* Albu, Harry?

— Ce le-ai spus?

— Nu prea multe. Tot ce ţi-am spus şi ţie. S-au uitat la nişte fotografii şi... nu că au fost nepoliticoşi, dar...

— Ce i-a făcut să plece?

— Să plece?

— Nu ar fi plecat dacă nu ar fi găsit ce căutau. Crede-mă, *fru* Albu.

— Harry, acum chiar că mă oboseşte să-ţi reamintesc...

— Gândeşte-te! E important.

— Dumnezeule, n-am zis nimic. Am... da, am pus să asculte un mesaj din robot pe care Arne l-a lăsat acum două zile. Apoi au plecat.

— Parcă ziceai că n-ai mai vorbit cu el.

— N-am vorbit. Zicea doar că l-a luat pe Gregor. Ceea ce e adevărat. L-am auzit pe Gregor lătrând.

— De unde suna?

— De unde să ştiu eu?

— În orice caz, vizitatorii ştiau. E o chestiune de... Harry încercă să găsească alte cuvinte, dar renunţă:... viaţă şi de moarte.

Harry nu ştia prea multe despre străzi şi comunicaţii. Nu ştia că existau calcule care arătau că două tuneluri construite în Vinterbro şi prelungirea autostrăzii ar reduce blocajele din timpul orelor de vârf pe E6, la sud de Oslo. Nu ştia că argumentul principal în favoarea acestei investiţii de un miliard de coroane nu fusese reprezentat de voturile celor care făceau naveta între Moss şi Drobak, ci de siguranţa în trafic. Autoritatea rutieră folosise o formulă

pentru a calcula beneficiul social, bazat pe o evaluare de 20,4 milioane de coroane pe viaţa unui om, care includea ambulanţele, redirecţionarea traficului şi pierderile viitoare de venituri din taxe. Îndreptându-se spre sud pe E6 în Mercedesul lui Øystein, bară la bară, Harry nu ştia nici măcar cât valora pentru el viaţa lui Arne Albu. Şi cu siguranţă nu ştia ce ar avea de câştigat dacă îl salvează. Tot ce ştia e că nu-şi putea permite să piardă ceea ce risca să piardă. În nici un caz. Deci n-avea rost să se gândească prea mult.

Mesajul înregistrat pe care îl pusese Vigdis Albu la telefon durase cinci secunde şi nu conţinea decât o informaţie importantă. Era suficient. Nu era nimic în cele zece cuvinte scurte pe care Arne Albu le rostise înainte să închidă: „L-am luat pe Gregor cu mine. Ca să ştii”.

Dar în fundal nu se auzea lătratul lui Gregor.

Ci nişte ţipete înfiorătoare. Pescăruşi.

Se făcuse întuneric când apăru indicatorul spre Larkollen.

Lângă cabană era parcat un Jeep Cherokee, dar Harry nu opri până la spaţiul de virare. Nici urmă de vreun BMW. Parcă imediat în spatele cabanei. Nu avea rost să încerce să se furişeze înăuntru; auzise deja lătratul când lăsase în jos geamul de la maşină.

Harry era conştient că ar fi trebuit să ia arma cu el. Nu că ar fi avut vreun motiv să creadă că Arne Albu era înarmat; n-avea de unde să ştie că dorea cineva să-i ia viaţa. Dar nu mai erau singurii actori ai aceste drame.

Harry ieşi din maşină. Acum nu se mai vedeau şi nici auzeau pescăruşi - probabil că fac zgomot doar pe lumină, se gândea el.

Gregor era legat de un grilaj lângă scările din faţă. Colţii lui luciră în lumina lunii, dându-i fiori reci lui Harry, pe care încă îl mai durea gâtul, dar se forţă să se apropie cu paşi mari şi înceţi de câinele care lătra.

— Mă mai ştii? şopti Harry când se apropie aşa de tare încât putea să atingă respiraţia gri a câinelui.

Lanţul scurt al lui Gregor tremură. Harry se lăsă în jos şi, spre surprinderea lui, lătratul încetă. Respiraţia lui iritată indica faptul că lătra de ceva timp. Gregor întise labele din faţă, îşi lăsă capul în jos şi se opri de tot. Harry puse mâna pe clanţa uşii. Era încuiat. Se auzea oare o voce înăuntru? Lumina era aprinsă în sufragerie.

— Arne Albu! Nici un răspuns.

Harry aşteptă şi strigă iar.

Cheia nu era în felinar. Aşa că găsi o piatră suficient de mare, se urcă pe grilajul verandei, sparse unul dintre gemuleţele uşii de la verandă, băgă mâna şi deschise uşa.

În cameră nu existau semne de luptă. Mai degrabă părea că plecase în pripă. Pe masă era o carte deschisă. Harry o ridică. *Macbeth* de Shakespeare. O replică din text fusese încercuită cu creion albastru.

Eu nu vorbesc,
Călău mai sângeros decât pot spune,
Cuvântul meu e-n spadă.[3]

Se uită prin cameră, dar nu zări nici un creion.

Doar patul din dormitorul mic fusese folosit. Pe noptieră era o revistă pentru bărbaţi.

Un aparat radio mic care prindea ştirile de pe P4 se auzea încet în bucătărie. Harry îl opri. Pe blatul din bucătărie se aflau un antricot decongelat şi un broccoli încă învelit în folie. Harry luă carnea şi se duse pe verandă. Câinele zgâria în uşă şi Harry îi deschise. O pereche de ochi căprui de căţeluş se uitară în sus la el. Sau, mai bine zis, la antricotul care nici nu ateriza bine pe scară că şi fu sfârtecat.

---

3 William Shakespeare - Opere Complete, voi. 7, Ed. Univers, Bucureşti, 1988, trad. Ion Vinea, pag. 326 (n. tr.)

Harry privi câinele care mânca lacom în timp ce se gândi ce să facă. *Dacă* era ceva de făcut. Arne Albu nu citea Shakespeare, cu siguranţă.

Când dispăru şi ultima fărâmă de carne, Gregor începu să latre cu forţe proaspete înspre şosea. Harry se duse spre grilaj, slăbi lanţul şi reuşi cu greu să-şi păstreze echilibrul pe suprafaţa umedă când Gregor trase. Câinele îl târî pe potecă, peste şosea şi în josul pantei de unde Harry putu să vadă valurile negre spărgându-se de stâncile netede ce păreau albe în lumina lunii. Trecură cu greu prin iarba înaltă şi umedă care se agăţa de picioarele lui Harry de parcă nu voia să le dea drumul, dar Gregor nu se opri până când sub pantofii Doc Martens ai lui Harry nu scârţâiră pietricele şi nisip. Gregor îşi ridică în sus coada ca un ciot rotunjit. Erau pe plajă. Era vremea fluxului; valurile aproape că atingeau iarba ţeapănă, iar spuma rămasă pe nisip după retragerea apei sfârâia de parcă ar fi conţinut dioxid de carbon. Gregor începu să latre iar.

— A luat o barcă? se întrebă Harry, jumătate în sinea lui, jumătate către Gregor. Era singur sau era însoţit?

Nici el însuşi şi nici Gregor nu putură răspunde. În orice caz, era clar că urma dispărea aici. Când Harry îl trase de zgardă, imensul rottweiler refuză să se mişte. Aşa că Harry îşi aprinse lanterna Maglite şi lumină înspre mare. Nu se vedeau decât şiruri de valuri albe, ca nişte linii de cocaină pe un geam negru. Se vedea clar sub apă o pantă uşoară. Harry trase din nou de lanţ, dar imediat, scoţând un urlet disperat, câinele începu să sape cu labele în nisip.

Harry oftă, stinse lanterna şi se întoarse înapoi la cabană. Îşi făcu o ceaşcă de cafea în bucătărie şi ascultă lătratul îndepărtat, îşi luă ceaşca şi se întoarse pe plajă. Găsi o scobitură între stânci şi se aşeză acolo, la adăpost de vânt. Îşi aprinse o ţigară şi încercă să se gândească. Apoi îşi strânse haina mai tare în jurul corpului şi închise ochii.

Într-una dintre nopţi, Anna îi spusese ceva în pat. Trebuie să fi fost spre sfârşitul celor şase săptămâni - iar el era cu siguranţă mai puţin beat decât de obicei de vreme ce îşi amintea. Spusese că patul ei era o barcă, iar ea şi Harry erau doi naufragiaţi, oameni singuratici duşi de apele mării, îngroziţi că ar putea zări pământul. Oare ce se întâmplase apoi? Zăriseră pământul? Nu ţinea minte aşa. Se simţea ca şi cum ar fi sărit din barcă, peste bord. Poate că această amintire îi juca feste.

Închise ochii şi încercă să şi-o imagineze. Nu din vremea când erau doi naufragiaţi, ci cum era ultima oară când o văzuse. Luaseră masa împreună. Aşa se pare. Îi umpluse paharul - oare era vin? Îl gustase? Aşa se pare. Îl umpluse iar. Lucrurile îşi pierduseră conturul. Înclinase paharul. Râsese de el. Îl sărutase. Dansase pentru el. Îi şoptise obişnuitele nimicuri la ureche. Se suiseră în pat şi se dezlănţuiseră. Oare făcea asta cu atâta uşurinţă? Şi el la fel?

Nu, e imposibil să fi fost aşa.

Dar Harry nu ştia sigur. Nu ar fi putut spune cu siguranţă că stătuse întins în patul din Sorgenfrigata cu un zâmbet plin de extaz pe buze. Se reîntâlnise cu o fostă iubită în timp ce Rakel stătea în alt pat uitându-se în tavan, într-un hotel din Moscova, incapabilă să doarmă de teamă să nu-şi piardă copilul.

Se ghemui. Vântul rece şi aspru trecea prin el de parcă ar fi fost o stafie. Erau gânduri pe care reuşise să le ţină la distanţă, dar acum i se îmbulzeau în cap: dacă nu ştia că e sau nu în stare să o înşele pe femeia la care ţinea cel mai mult în această viaţă, de unde putea să ştie ce altceva mai făcuse? Aune zicea că băutura şi drogurile nu fac decât să întărească sau să slăbească trăsături latente ale noastre. Dar cine ştie cu siguranţă ce zace în noi? Oamenii nu sunt roboţi, iar procesele chimice din creier se schimbă în timp. Cine avea un inventar complet al lucrurilor - în împrejurările potrivite şi cu medicaţia greşită - de care suntem în stare?

Harry tremură şi înjură. Acum ştia. Ştia de ce trebuie să-l găsească pe Arne Albu şi să obţină o mărturie de la el înainte ca alţii să-l reducă la tăcere. Nu pentru că meseria îi intrase în sânge sau pentru că legea devenise o chestiune personală, ci pentru că trebuia să ştie. Şi Arne Albu era singura persoană care îi putea spune.

Harry închise din nou ochii. Peste ritmul continuu şi hipnotizant al valurilor se auzea cum vântul şuiera încet deasupra rocilor de granit.

Când deschise ochii, întunericul dispăruse. Vântul împrăştiase norii, iar stelele opace sclipeau deasupra. Luna îşi schimbase poziţia. Harry se uită la ceas. Stătea acolo de aproape o oră. Gregor lătra ca turbat înspre mare. Se ridică înţepenit şi merse împleticit până la câine. Atracţia gravitaţională a lunii se schimbase, nivelul apei scăzuse, iar Harry merse cu greu pe ceea ce devenise o plajă lată.

— Hai, Gregor, n-o să găsim nimic aici.

Câinele se repezi spre el când se duse să-l ia de zgardă şi Harry se dădu în spate automat. Se uită la apă. Lumina lunii strălucea pe suprafaţa neagră, dar acum se zărea ceva ce nu văzuse în timpul fluxului. Păreau a fi capetele a doi pari de ancoră care pluteau chiar deasupra nivelului mării. Harry merse până pe mal şi lumină cu lanterna.

— Dumnezeule, şopti.

Gregor intrase în apă şi el îl urmă deplasându-se cu greutate, înaintase zece metri în mare, dar apa nu-i ajungea nici măcar până la genunchi. Se uită în apă la o pereche de pantofi. Cusuţi de mână, italieneşti. Harry lumină cu lanterna apa unde lumina se reflecta înapoi din cauza a două picioare desculţe, albe-vineţii care se ridicau din apă ca două pietre funerare.

Strigătele lui Harry fură purtate de vânt şi se înecară imediat în valurile care se spărgeau. Dar lanterna care îi căzuse din mână şi pe care o înghiţise apa rămase pe fundul nisipos şi lumină timp de aproape douăzeci şi patru de ore. Când băiatul care avea să o găsească vara

următoare fugi cu ea la tatăl său, apa sărată erodase carcasa neagră şi nici unul din ei nu făcu vreo legătură între Maglite şi groteasca descoperire a cadavrului. Cu un an înainte scrisese în toate ziarele, dar soarele verii făcea ca totul să pară că s-a întâmplat în urmă cu o eternitate.

PARTEA A CINCEA

32. DAVID HASSELHOFF

Lumina dimineţii părea a fi un stâlp vârât printr-o crăpătură din cer aruncând peste fiord ceea ce Tom Waaler numea „lumina lui Isus”. Acasă, pe pereţi, avea mai multe picturi similare. Trecu peste banda de plastic care înconjura scena crimei. Cei care îl cunoşteau ar fi spus că era în firea lui să sară peste în loc să treacă pe sub. Aveau dreptate în legătură cu a doua parte, dar nu şi cu prima. Tom Waaler se îndoia că îl cunoştea cineva cu adevărat. Şi avea de gând să păstreze lucrurile aşa.

Duse aparatul digital la lentilele de un albastru metalic ale ochelarilor săi de soare din care avea o duzină acasă. Un gest de mulţumire din partea unui client. De fapt, la fel stăteau lucrurile şi cu aparatul. Fixă obiectivul pe gaura din pământ şi pe cadavrul de lângă ea. Avea pantaloni negri şi o cămaşă care cândva fusese albă, dar acum era maronie din cauza pământului şi a nisipului.

— O altă fotografie pentru colecţia ta personală? Era Weber.

— Asta-i ceva nou, zise Waaler fără să ridice privirea. Îmi plac ucigaşii creativi. Aţi identificat cadavrul?

— Arne Albu. Patruzeci şi doi de ani. Căsătorit, trei copii. Se pare că are ceva bani. Are o cabană chiar aici.

— A văzut sau auzit cineva ceva?

— Acum fac anchete din uşă în uşă. Dar vezi şi tu ce pustiu e pe aici.

— Poate cineva de la hotelul de acolo? Waaler arătă spre o clădire mare de la capătul plajei.

— Mă îndoiesc, zise Weber. Nu vine nimeni aici în perioada asta din an.

— Cine a găsit cadavrul?

— Un telefon anonim de la o cabină telefonică din Moss. Pentru poliţia din Moss.

— Ucigaşul?

— Nu prea cred. A zis că a văzut două picioare ridicate în sus când a ieşit cu câinele la plimbare.

— Au înregistrat convorbirea? Waaler clătină din cap.

— Nu a sunat la numărul de urgenţe.

— Şi ce poţi spune până acum? Waaler arătă cu capul spre cadavru.

— Doctorii trebuie să trimită raportul, dar, după părerea mea, pare să fi fost îngropat de viu. Nu sunt semne externe de violenţă, iar sângele din nas şi din gură şi vasele de sânge sparte din ochi sugerează o mare acumulare de sânge în creier. În plus, am găsit nisip în gât, ceea ce înseamnă că probabil respira când a fost îngropat.

— Înţeleg. Altceva?

— Câinele era legat de grilaj lângă cabană. Un rottweiler mare şi urât. Într-o formă surprinzător de bună. Uşa nu era încuiată, înăuntru nu sunt urme de luptă.

— Cu alte cuvinte, au intrat, l-au ameninţat cu pistoale, au legat câinele, i-au săpat o groapă şi l-au rugat să sară în ea.

— Asta dacă au fost mai mulţi.

— Un rottweiler mare, o gaură de un metru şi jumătate. Cred că putem considera asta ca fiind un lucru sigur, Weber.

Weber nu reacţiona. Nu avusese niciodată vreo problemă să lucreze cu Waaler. Omul era un anchetator talentat, unul dintre puţinii talentaţi; rezultatele vorbeau de la sine. Dar asta nu însemna că Weber era obligat să-l placă. Deşi nici că-l *displăcea* nu era cuvântul potrivit. Era altceva, ceva care te făcea să te gândeşti la pozele cu „găseşte diferenţele”. Nu puteai spune exact ce e, dar era ceva care te neliniştea. Îl *neliniştea,* ăsta era cuvântul.

Waaler se aşeză lângă cadavru. Ştia că Weber nu-l place. Nu îl deranja. Weber era un poliţist mai în vârstă, care lucra la Investigaţii, pe care nu-l aştepta un viitor strălucit şi care

nu ar fi putut afecta cariera sau viaţa lui Waaler în vreun fel. Era, mai pe scurt, o persoană de care nu avea nevoie să-l placă.

— Cine l-a identificat?

— Au apărut câţiva localnici, răspunse Weber. Proprietarul alimentarei l-a recunoscut. Am dat de soţia lui în Oslo şi am adus-o aici. Ne-a confirmat că e Arne Albu.

— Şi ea unde e acum?

— La cabană.

— A interogat-o cineva? Weber dădu din umeri.

— Îmi place să fiu primul la faţa locului, zise Waaler aplecându-se înainte şi fotografiind faţa de aproape.

— Poliţia din Moss a redirecţionat cazul. Tocmai am fost sunaţi să le oferim asistenţă.

— Avem experienţă, zise Waaler. A explicat cineva asta ţăranilor?

— De fapt, câţiva de-ai noştri au investigat crima înainte, rosti o voce din spatele lui.

Waaler se uită în sus la un bărbat îmbrăcat într-o jachetă de piele neagră de poliţist, care îi zâmbea. Epoleţii aveau o stea şi marginile aurii.

— Nu m-am supărat, râse inspectorul. Sunt Paul Sørensen. Tu trebuie să fii inspectorul Waaler.

Waaler dădu scurt din cap şi ignoră mişcările lui Sørensen de a da mâna cu el. Nu-i plăcea contactul fizic cu oameni pe care nu îi cunoştea. De fapt, nici cu oameni pe care îi cunoştea. Cu femeile, lucrurile stăteau altfel. Cel puţin atâta timp cât avea controlul. Şi îl avea.

— Nu ai mai investigat un asemenea caz, Sørensen, zise Waaler şi ridică o pleoapă a cadavrului, lăsând să se vadă un glob ocular sângeriu. Nu vorbim despre o înjunghiere la cârciumă sau despre cum a încasat-o vreun beţiv. Doar de asta ne-aţi chemat, nu?

— Nu, nu pare a fi o chestie locală, răspunse Sørensen.

— Aş zice să rămâi cu oamenii tăi prin zonă şi să supraveghezi cât timp eu mă duc să stau de vorbă cu soţia cadavrului.

Sørensen râse ca şi cum Waaler ar fi spus o glumă bună, dar se opri când îl văzu pe Waaler ridicând din sprâncene de după ochelarii de soare. Tom Waaler se ridică şi se îndreptă spre banda de plastic. Numără încet până la trei, apoi strigă fără să se întoarcă:

— Şi ia maşina aia de poliţie de acolo. Am văzut că ai parcat în spaţiul de virare, Sørensen. Cei de la Investigaţii vor căuta urme de cauciuc de la maşina ucigaşului. Merci.

Nu fii nevoie să se întoarcă pentru a şti că zâmbetul de pe faţa jovială a lui Sørensen dispăruse. Şi că scena crimei tocmai fusese preluată de poliţia din Oslo.

— *Fru* Albu? întrebă Waaler când intră în cameră.

Se hotărâse să termine toată treaba cât mai repede posibil. Se întâlnea cu o tânără promiţătoare la prânz şi avea de gând să ajungă la întâlnire.

Vigdis Albu ridică privirea din albumul pe care îl frunzărea.

— Da?

Lui Waaler îi plăcu ce văzu. Trupul întreţinut cu meticulozitate, felul sigur pe sine în care stătea, degajarea studiată a unei vedete de televizor şi al treilea nasture desfăcut de la bluză. Îi plăcu şi ce auzi. Vocea blândă făcută pentru cuvintele acelea speciale pe care îi plăcea să le audă de la femeile lui. Şi îi plăcu şi gura din care deja spera că va auzi acele cuvinte.

— Inspector Tom Waaler, se prezentă el şi se aşeză în faţa ei. Înţeleg ce şoc trebuie să fi fost. Bineînţeles, e un clişeu, şi mă îndoiesc că înseamnă ceva pentru dumneavoastră în acest moment, dar aş vrea să vă asigur de compasiunea mea. Şi eu am pierdut pe cineva apropiat.

Aşteptă. Până când aceasta fu obligată să ridice privirea şi el putu să-i vadă ochii. Erau înceţoşaţi şi, la început,

Waaler crezu că din cauza lacrimilor. Abia când răspunse îşi dădu seama că era beată.

— Ai o ţigară, comisare?

— Spuneţi-mi Tom. Nu fumez. Îmi pare rău.

— Cât timp trebuie să rămân aici, Tom?

— O să aranjez să plecaţi cât de curând se poate. Trebuie doar să vă pun câteva întrebări, e în regulă?

— Bine.

— Aşa. Aveţi vreo idee cine ar fi vrut să ia viaţa soţului dumneavoastră?

Vigdis Albu îşi sprijini bărbia în palmă şi se uită pe geam.

— Celălalt comisar unde e, Tom?

— Scuze?

— N-ar trebui să fie şi el aici?

— Care comisar, *fru* Albu?

— Harry. Doar e cazul lui, nu?

Principalul motiv pentru care Tom Waaler fusese avansat în grad mai repede decât oricare altul dintre cei care fuseseră admişi odată cu el era că îşi dăduse seama că nimeni, nici măcar avocaţii apărării, nu va putea să afle cum obţinuse dovezi care demonstrau vina acuzatului. Celălalt motiv era că avea antene sensibile. Bineînţeles că uneori acestea nu reacţionau, deşi ar fi trebuit. Dar acum reacţionau.

— E vorba de Harry *Hole, fru* Albu?

— Poţi să opreşti aici.

Lui Tom Waaler încă îi plăcea vocea. Opri lângă bordură, se aplecă în faţă şi se uită la casa roz care se înălţa pe deal. Soarele dimineţii strălucea pe un obiect în forma de animal din grădină.

— Foarte drăguţ din partea ta, zise Vigdis Albu. Pentru că l-ai convins pe Sørensen să mă lase să plec şi pentru că m-ai adus acasă.

Waaler îi zâmbi cu căldură. Era conştient că îi zâmbea cu căldură. Mulţi îi spuseseră că seamănă cu David Hasselhoff

din *Baywatch;* avea aceeaşi bărbie, acelaşi corp şi acelaşi zâmbet. Văzuse *Baywatch* şi ştia la ce se refereau când spuneau asta.

— Eu ar trebui să vă mulţumesc, zise el.

Era adevărat. Cât merseseră cu maşina din Larkollen, aflase câteva lucruri interesante. Cum ar fi că Harry Hole încerca să caute dovezi că soţul ei o omorâse pe Anna Bethsen care - după câte îşi aducea aminte - era femeia care se sinucisese în Sorgenfrigata cu ceva timp în urmă. Cazul fusese închis. El însuşi concluzionase că fusese sinucidere şi scrisese asta în raport. Prin urmare, ce punea la cale idiotul de Hole? Încerca oare să se răzbune pe nişte animozităţi mai vechi dintre ei? Încerca să demonstreze că Anna Bethsen fusese victima unui act criminal pentru a-l compromite pe el, Tom Waaler? Era doar stilul beţivului ăluia să facă săpături în aşa ceva, dar nu prea avea sens pentru Waaler faptul că Hole punea atâta energie într-o anchetă care, în cel mai rău caz, ar demonstra doar că Waaler se grăbise să tragă concluzii. Respinse vehement ideea că motivul lui Harry era doar acela de a face lumină în acest caz. Doar poliţiştii din filme îşi petrec timpul liber făcând astfel de lucruri.

Faptul că suspectul lui Harry era acum mort însemna în mod normal că erau mai multe soluţii alternative în cărţi. Waaler nu era sigur care anume, dar pentru că instinctul îi spunea că Harry Hole era implicat, deveni interesat să afle. Aşa că atunci când Vigdis Albu îl invită pe Waaler să intre să servească o ceaşcă de cafea, motivul principal care îl atrase nu fu proaspăta văduvă. Aceasta putea fi şansa de a se descotorosi de omul a cărui respiraţie o simţea în ceafă, de cât timp oare deja? Mai mult de un an?

Da, într-adevăr, mai bine de un an. Mai bine de un an de când poliţista Ellen Gjelten - din cauza unei gafe a lui Sverre Olsen - descoperise că Tom Waaler era omul din spatele unei reţele organizate de contrabandă cu arme din Oslo.

Când îi dăduse ordin lui Olsen să o execute înainte *să* spună ce aflase, fusese extrem de conştient că Hole nu va renunţa niciodată până ce nu va afla cine o omorâse. Aşa că se asigurase că şapca lui Olsen va fi găsită la locul crimei, astfel încât să poată să-l împuşte pe suspect în timpul arestării şi să pară o autoapărare. Nu exista nimic care să-l incrimineze, totuşi Waaler avea senzaţia ciudată şi neplăcută că Hole se apropie. Şi că putea să fie periculos.

— Casa pare aşa de goală când sunt toţi plecaţi, zise Vigdis Albu în timp ce descuia uşa.

— De cât timp stai... singură? întrebă Waaler urcând, în spatele ei, treptele din sufragerie. Încă îi plăcea ce vedea.

— Copiii sunt la părinţii mei în Nordby. Ideea era să rămână acolo până când lucrurile se vor întoarce la normal. Oftă şi se lăsă în unul dintre fotoliile adânci. Trebuie să beau ceva. Şi apoi să-i sun.

Tom Waaler o privi. Stricase totul cu ultimele cuvinte. Micul impuls erotic dispăruse. Brusc, îi păru mult mai bătrână. Poate pentru că efectul alcoolului începea să dispară. Îi netezise ridurile şi îi îndulcise linia gurii care acum părea o despicătură strâmbă şi rozalie.

— Stai jos, Tom. O să fac nişte cafea.

Se aşeză pe canapea în timp ce Vigdis dispăru în bucătărie. Desfăcu picioarele şi observă o pată ştearsă pe material. Îi aminti de pata de pe canapeaua lui lăsată de sângele menstrual.

Zâmbi când îşi aduse aminte.

Când îşi aduse aminte de Beate Lønn.

Beate Lønn cea dulce şi inocentă care stătuse în faţa lui la măsuţă şi îi sorbise fiecare cuvânt pe care i-l spusese ca şi când ar fi fost cuburi de zahăr în cafeaua ei cu lapte. „Cred că e crucial să ai curajul să fii tu însăţi. Cel mai important lucru într-o relaţie e corectitudinea, nu crezi?” E dificil de spus ce trebuie să alegi din colecţia de clişee aşa-zis profunde pentru a le folosi cu fetele tinere, dar în mod evident mersese de minune cu Beate. Îl urmase docilă la el

acasă după ce îi preparase o băutură care în mod clar nu era pentru fete tinere.

Îi veni să râdă. Chiar şi în ziua următoare, Beate Lønn crezuse că leşinase din cauza oboselii şi pentru că băutura fusese ceva mai tare decât bea ea de obicei. Doza corectă era totul.

Cea mai bună parte urmase când el intrase în sufragerie dimineaţa, iar ea freca cu o cârpă umedă canapeaua unde, cu o seară în urmă, făcuseră nişte chestiuni elementare înainte ca ea să leşine şi să înceapă distracţia adevărată.

„Îmi pare rău, zisese ea pe punctul de a izbucni în plâns. Tocmai ce-am văzut. Mă simt atât de prost. Mă gândeam c-o să-mi vină abia săptămâna viitoare.”

„Nu contează, îi răspunsese el şi o mângâiase pe obraz. Atâta vreme cât faci tot posibilul să dispară de acolo.”

Apoi trebuise să o zbughească în bucătărie. Dăduse drumul la robinet şi trântise uşa frigiderului pentru a nu se auzi că râde. Pentru că Beate Lønn freca pata de sânge lăsată de Linda. Sau oare de Karen?

Vigdis îl strigă din bucătărie.

— Vrei lapte la cafea, Tom?

Vocea ei răsuna dur; avea în ea un accent din zona de vest a Osloului. În orice caz, el aflase ce avea nevoie.

— Tocmai mi-am amintit că am o întâlnire în oraş, zise el.

Se întoarse şi o văzu stând în uşa bucătăriei cu două căni mari de cafea în mână şi cu ochii plini de uimire. Ca şi cum ar fi plesnit-o. Savura gândul.

— Ai nevoie să stai singură, zise el ridicându-se. Ştiu. Aşa cum ţi-am spus, şi eu am pierdut de curând o prietenă apropiată.

— Îmi pare rău, rosti Vigdis uimită. Nici măcar nu te-am întrebat cine era.

— O chema Ellen. O colegă. Îmi plăcea foarte mult.

Tom Waaler îşi lăsă capul într-o parte şi o privi pe Vigdis, care îi răspunse cu un zâmbet abia schiţat.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea.

— Poate o să trec pe-aici într-o zi să văd ce mai faci.

Îi mai aruncă o dată zâmbetul acela cald, a la David Hasselhoff şi se gândi cât haos ar fi în lume dacă oamenii ar putea să îşi citească gândurile unii altora.

33. DISOSMIA

Orele de vârf ale după-amiezii începuseră, şi pe Grønlandsleiret se deplasau încet maşini pe lângă sediul poliţiei, ducându-i în ele pe sclavii locului de muncă. O vrabie se aşeză pe o ramură şi privi cum cade ultima frunză, îşi luă zborul şi trecu pe lângă camera de şedinţe de la etajul cinci.

— Nu mă pricep să vorbesc în public, începu Bjarne Møller, iar cei care auziseră şi alte discursuri ale lui Møller încuviinţară.

O sticlă de vin spumos Opera care costase şaptezeci şi nouă de coroane, paisprezece pahare de plastic - încă nedespachetate - şi toţi cei care fuseseră implicaţi în cazul Călăului aşteptau să se termine discursul.

— În primul rând, aş vrea să vă transmit calde salutări din partea primarului şi a şefului poliţiei şi să vă mulţumesc tuturor pentru treaba bună pe care aţi făcut-o. După câte ştiţi, am fost supuşi unei presiuni mari când ne-am dat seama că avem de-a face cu un spărgător de bănci în serie...

— Nu ştiam că mai există şi alt tip! strigă Ivarsson şi fu răsplătit cu un hohot de râs.

Se aşezase în spatele sălii, lângă uşă, de unde îi putea vedea pe toţi poliţiştii adunaţi acolo.

— Cred că poţi spune şi aşa. Møller zâmbi. Ce doream să spun e că... că... după cum ştiţi... suntem bucuroşi că s-a terminat toată povestea. Înainte de a bea un pahar de şampanie, aş vrea să mulţumesc în mod special persoanei căreia îi revin cele mai mari merite...

Harry simţi cum ceilalţi îl privesc. Ura genul ăsta de ocazii. Discursul şefului, discursuri pentru şef, mulţumiri clovnilor, teatrul meschinăriilor.

— Rune Ivarsson care a condus ancheta. Felicitări, Rune. Ropote de aplauze.

— Vrei să ne spui câteva cuvinte, Rune?

— Nu, scrâşni Harry printre dinţi.

— Da, vreau, zise Ivarsson.

Poliţiştii îşi lungiră gâturile. Rune tuşi scurt.

— Din nefericire, nu am privilegiul de a putea spune ca tine, Bjarne, că nu mă pricep să vorbesc în public. Pentru că mă pricep. Alte râsete. Şi, din experienţa discursurilor pe care le-am ţinut după rezolvarea cu succes a altor cazuri, ştiu că e obositor să mulţumeşti tuturor. Munca de poliţist este, după cum ştiţi cu toţii, muncă în echipă. Lui Beate şi lui Harry le-a revenit onoarea de a înscrie în poartă, dar echipa a pregătit terenul.

Fără să-i vină a crede, Harry îi privi pe toţi cum îl aprobau.

— Deci vă mulţumesc tuturor. Ivarsson îşi plimbă privirea asupra fiecăruia cu intenţia evidentă de a-i face pe toţi să se simtă băgaţi în seamă şi apreciaţi. Apoi, pe un ton mai vesel, strigă: Haideţi să nu mai pierdem timpul şi să desfacem şampania!

Cineva îi dădu sticla şi după ce o agită bine, începu să desfacă dopul.

— Deja m-a plictisit, îi şopti Harry lui Beate. Eu plec. Ea îl privi cu reproş.

— Fiţi atenţi! Dopul ţâşni şi zbură în tavan. Toată lumea să ia câte un pahar!

— Scuze, zise Harry. Ne vedem mâine.

Coborî în birou şi îşi luă jacheta. În lift, se sprijini de perete. Nu dormise decât câteva ore în cabana lui Albu noaptea trecută. La şase dimineaţa, se dusese cu maşina până la staţia de metrou din Moss, găsise o cabină telefonică şi numărul poliţiei din Moss şi îi anunţase despre cadavrul din mare. Ştia că vor cere ajutor poliţiei din Oslo. Când ajunse la opt în Oslo, intrase în Kaffebrenneriet din

Ullevålsveien şi băuse un *cortado* până ce se asigură că se predase cazul şi că putea să meargă liniştit la birou.

Uşile liftului se deschiseră şi Harry ieşi afară prin uşa batantă, în aerul rece de toamnă al Osloului despre care se spune că e mai poluat decât aerul din Bangkok. Nu mai voia să se gândească la nimic astăzi, doar să doarmă şi să spere că nu va visa. Să spere că mâine toate uşile se vor închide după el.

Toate în afară de una. Una care nu se va închide niciodată, una care nu îşi dorea să se închidă. Dar nu se va gândi la asta decât mâine. Apoi se va plimba cu Halvorsen de-a lungul râului Akerselva. Se vor opri lângă copacul unde o găsiseră. Vor reface ce se întâmplase pentru a suta oară. Nu pentru că uitaseră ceva, ci pentru a regăsi sentimentul, pentru a le reveni mirosul în nări. Deja îi era teamă.

O luă pe poteca îngustă peste pajişte. Pe scurtătură. Nu se uită la închisoarea cenuşie din stânga. Acolo unde probabil că Raskol strânsese deocamdată tabla de şah. Nu vor găsi niciodată nimic în Larkollen sau în oricare alt loc care să-l indice pe ţigan sau pe vreunul dintre acoliţii săi, chiar dacă el însuşi prelua cazul. Vor trebui să meargă înainte cât timp va fi nevoie. Călăul era mort. Arne Albu era mort. „Dreptatea e ca apa, zisese Ellen odată. Va găsi mereu o cale.” Ştia că nu e adevărat, dar cel puţin era o minciună cu care se consola din când în când.

Harry auzi sirenele. Le auzea de ceva vreme. Maşinile albe cu girofaruri trecură pe lângă el şi dispărură în jos pe Grønlandsleiret. Încercă să nu se gândească pentru ce fuseseră chemaţi. Probabil nimic care să aibă legătură cu el. Şi dacă avea, vor trebui să aştepte. Până mâine.

Tom Waaler îşi dădu seama că ajunsese prea devreme. Locatarii blocului galben pal aveau alte lucruri de făcut decât să stea acasă în timpul zilei. Tocmai apăsase pe ultimul buton. Se întorsese să plece când o voce metalică zise:

— Alo?

Waaler se întoarse.

— Alo, sunteţi... Se uită la plăcuţa cu nume de lângă buton. Astrid Monsen?

Douăzeci de secunde mai târziu era pe palier uitându-se la o faţă speriată şi pistruiată care îl privea de după lanţul de la uşă.

— Pot să intru, *frøken* Monsen? întrebă el dezvelindu-şi dinţii ca într-o poză cu David Hasselhoff.

— Prefer să nu, zise ea. Probabil că nu văzuse *Baywatch.* Îi arătă legitimaţia.

— Am venit să vă întreb dacă e ceva ce ar trebui să ştim legat de moartea Annei Bethsen. Nu mai suntem atât de siguri că a fost vorba de o sinucidere. Înţeleg că un coleg de-al meu derulează o anchetă particulară şi mă întrebam dacă aţi vorbit cu el.

Tom Waaler auzise că animalele, mai ales cele de pradă, simt mirosul fricii. Nu i se părea ceva surprinzător. Ce îl surprindea era faptul că nu toată lumea simte mirosul fricii. Frica are acelaşi miros amar şi trecător pe care îl are urina de vacă.

— De ce vă e frică, *frøken* Monsen?

Pupilele ei se dilatară şi mai mult. Antenele lui Waaler bâzâiau acum.

— E foarte important să ne ajutaţi, zise Waaler. Cel mai important aspect al relaţiei dintre poliţie şi cetăţeni este onestitatea, nu credeţi?

Avea privirea rătăcită, iar el riscă:

— Cred că colegul meu e implicat cumva în acest caz.

Gura i se descleştă şi îl privi neajutorată. Bingo.

Se aşezară în bucătărie. Pereţii maronii erau acoperiţi cu desene de copii. Waaler bănui că era mătuşa unei mulţimi de copii. Îşi luă notiţe în timp ce ea vorbea.

— Am auzit un zgomot pe coridor, ceva prăbuşindu-se şi când am ieşit, pe palier lângă uşa mea era un bărbat în

patru labe. Era clar că tocmai căzuse şi l-am întrebat dacă are nevoie de ajutor, dar nu am primit un răspuns clar. Am urcat şi am sunat la uşa Annei Bethsen, dar nu a răspuns nimeni nici acolo. Când am coborât iar, l-am ajutat să se ridice. Tot ce avusese în buzunare era împrăştiat peste tot. I-am găsit portofelul cu numele şi adresa. Apoi l-am ajutat să iasă afară, am oprit un taxi liber şi i-am dat adresa şoferului. Asta e tot ce ştiu.

— Şi sunteţi sigură că e aceeaşi persoană care v-a vizitat mai târziu. Adică Harry Hole?

Femeia înghiţi în sec şi încuviinţă.

— Bine, Astrid. De unde ştii că a fost la Anna?

— L-am auzit când a sosit.

— L-ai auzit *sosind* şi l-ai auzit *intrând* în apartamentul Annei?

— Garsoniera mea e exact lângă coridor. Se aude tot. Blocul ăsta e liniştit; nu se întâmplă prea multe.

— Ai mai auzit şi alte mişcări lângă apartamentul Annei? Ea ezită:

— Mi s-a părut că aud pe cineva strecurându-se în apartamentul Annei după ce a plecat poliţistul. Dar părea a fi o femeie. Tocuri înalte. Fac un altfel de zgomot. Dar m-am gândit că e *fru* Gundersen de la trei.

— Da?

— Merge de obicei încet după ce a servit câteva pahare la Gamle Major.

— Ai auzit ţipete? Astrid clătină din cap.

— Pereţii dintre apartamente sunt bine izolaţi.

— Îţi aminteşti numărul taxiului?

— Nu.

— La ce oră ai auzit zgomotul de pe coridor?

— Unsprezece şi un sfert.

— Eşti sigură, Astrid?

Ea încuviinţă. Inspiră adânc.

Waaler fu surprins de siguranţa bruscă din vocea ei când zise:

— El a ucis-o.

Simţi că i se accelerează pulsul. Nu mult.

— Ce te face să spui asta, Astrid?

— Am ştiut că e ceva în neregulă când am auzit că Anna s-ar fi sinucis în acea noapte. Pe scări era un individ beat turtă, iar ea nu răspundea la uşă. M-am gândit să iau legătura cu poliţia, dar apoi a venit el aici...

Se uită la Tom Waaler de parcă s-ar fi înecat, iar el ar fi fost colacul de salvare.

— Primul lucru care m-a întrebat a fost dacă l-am recunoscut. Şi, bineînţeles, am ştiut la ce se referă.

— La ce se referea, Astrid?

Vocea ei urcă cu o jumătate de octavă:

— Un ucigaş care întreabă singurul martor dacă îl recunoaşte? Ce credeţi? A venit să mă avertizeze ce se va întâmpla dacă îl dau de gol. Am făcut ce a vrut el. I-am spus că nu l-am văzut niciodată.

— Dar ai zis că a venit mai târziu să te întrebe de Arne Albu?

— Da, voia să dau vina pe altcineva. Trebuie să înţelegeţi că eram foarte speriată. M-am prefăcut că nu înţeleg şi i-am făcut jocul...

Auzi cum suspinele pun stăpânire pe corzile ei vocale.

— Dar acum sunteţi dispusă să ne spuneţi toate astea? Şi la tribunal, sub jurământ?

— Da, dacă... dacă ştiu că sunt în siguranţă.

Din cealaltă cameră se auzi zgomotul făcut de sosirea unui e-mail. Waaler se uită la ceas. 4.30. Va trebui să se mişte repede, în seara asta dacă era posibil.

La 4.35, Harry descuie uşa apartamentului său şi îşi dădu brusc seama că uitase că aranjase cu Halvorsen să meargă la sala de fitness. Îşi aruncă pantofii din picioare, intră în sufragerie şi apăsă pe butonul PLAY al robotului care clipea. Era Rakel.

„Tribunalul va lua decizia marţi. Am rezervat bilete pentru miercuri. O să ajungem în Gardemoen la unsprezece. Oleg m-a întrebat dacă poţi să vii să ne iei.”

Să *ne* iei. Zisese că decizia tribunalului va intra imediat în vigoare. Dacă vor pierde, nu va mai fi nici un să *ne* iei, ci doar o singură persoană care a pierdut totul.

Nu-i lăsase nici un număr de telefon unde să o sune, să îi spună că totul s-a terminat şi că nu va mai trebui să se uite peste umăr. Oftă şi se lăsă în fotoliul verde. Închise ochii şi o văzu. Rakel. Cearşaful alb care era atât de rece că îi ardea pielea, perdelele care abia dacă se mişcau la geamul deschis şi care lăsau să pătrundă înăuntru o rază de lună ce îi cădea pe braţul ei dezgolit, îi mângâie încet, cu vârful degetelor, ochii, mâinile, umerii înguşti, gâtul lung şi zvelt, picioarele încrucişate cu ale lui. Îi simţi respiraţia liniştită şi caldă pe gâtul lui, auzi cum respiraţia celei care dormea îşi schimba uşor ritmul în timp ce el o mângâia încet pe spate. Coapsele ei care începură şi ele să se mişte încet înspre el ca şi cum hiberna doar, în aşteptare.

La 5.00, Rune Ivarsson, care era acasă în Østerås, ridică receptorul pentru a-i spune celui care sunase că familia lui tocmai se aşezase la masă. Mesele erau sfinte în casa lor, aşa că n-ar vrea să sune mai târziu?

— Scuze că te deranjez, Ivarsson. Sunt Tom Waaler.

— Salut, Tom, zise Ivarsson mestecând încă un cartof. Ascultă...

— Am nevoie de un mandat de arestare pe numele lui Harry Hole. Împreună cu un mandat de percheziţie pentru apartamentul lui. Plus cinci oameni care să facă percheziţia. Am motive să cred că Hole e implicat într-un fel nefericit într-un caz de crimă.

Cartoful o luă pe drumul greşit.

— E urgent, insistă Waaler. Există riscul ca dovezile să fie distruse.

— Bjarne Møller, fu tot ce putu spune Ivarsson printre accesele de tuse.

— Da, ştiu că, strict vorbind, asta e responsabilitatea lui Møller, zise Waaler. Dar pun pariu că eşti de acord cu mine că e părtinitor. Lucrează cu Harry de zece ani.

— Ai dreptate. Dar mai avem ceva de făcut pe ziua de azi, aşa că băieţii mei sunt cu mâinile legate.

— Rune...

Era soţia lui Ivarsson. Nu avea chef să intre în conflict cu ea; ajunsese acasă la douăzeci de minute după ce fusese deschisă şampania şi apoi fusese dată alarma la sucursala din Grensen a băncii Den Norske Bank.

— Te sun eu, Waaler. O să sun la avocaţii poliţiei să văd ce pot să fac. Tuşi şi adăugă suficient de tare încât să-l audă şi soţia: După ce termin de mâncat.

Harry se trezi când auzi bătăile în uşă. Creierul său ajunse imediat la concluzia că persoana bătea de ceva timp şi că era sigură că Harry e acasă. Se uită la ceas. 5.55. O visase pe Rakel. Se întinse şi se ridică din fotoliu.

Alte bătăi. Mai tari.

— Da, da, strigă Harry îndreptându-se spre uşă.

Văzu o siluetă prin sticla de la uşă. „Cu siguranţă vreun vecin”, se gândi Harry, de vreme ce nu sunase la interfon.

Nici nu puse bine mâna pe clanţă, că simţi ceva. O înţepătură în ceafă. Pete în faţa ochilor. Pulsul îi crescu. Tâmpenii. Deschise uşa.

Era Ali. Foarte încruntat.

— Ai promis c-o să-ţi faci până azi curat în magazia ta de la subsol, zise acesta.

Harry îşi trase una peste frunte.

— La dracu'! Scuze, Ali. Sunt al dracului de împrăştiat.

— E-n regulă, Harry. Te ajut eu dacă ai timp în seara asta. Harry îl privi surprins.

— Să mă ajuţi? Pot să mut ce e acolo în zece secunde. Să-ţi spun adevărul, nu-mi amintesc ce pot să am acolo, dar bine.

— Sunt lucruri importante, Harry. Ali clătină din cap. Eşti nebun să ţii astfel de lucruri la subsol.

— Habar nu am despre ce e vorba. Mă duc la Schrøder să mănânc ceva. Vin după aia, Ali.

Harry închise uşa, se cufundă la loc în fotoliu şi apăsă pe telecomandă. Ştirile pentru surdomuţi. Harry lucrase la un caz în care mai multe persoane cu deficienţe de auz fuseseră aduse pentru a fi interogate şi învăţase câteva dintre semne. Încercă să potrivească gesturile reporterului cu subtitrarea. Totul liniştit pe frontul din Orientul Apropiat. Un american urma să fie adus în faţa curţii marţiale pentru că luptase pentru talibani. Harry renunţă. „Meniul zilei la Schrøder, o cafea, o ţigară”, se gândi el. Jos în subsol şi apoi direct în pat. Luă telecomanda şi era pe punctul să oprească televizorul când îl văzu pe reporter răsfirându-şi degetele şi arătând degetul mare. Era un semn pe care şi-l amintea. Cineva fusese împuşcat. Harry se gândi în mod automat la Arne Albu, dar acesta murise prin asfixiere. Îşi mută privirea pe subtitrare. Îngheţă în scaun. Şi începu să apese pe telecomandă ca un apucat. Era o ştire proastă - poate chiar foarte proastă. Pe teletext nu scria mai mult decât ziceau la televizor:

> O angajată a băncii ucisă în timpul unei spargeri. Un spărgător a împuşcat o casieră a sucursalei Grensen a DnB din Oslo în această după-amiază. Angajata se află într-o stare critică.

Harry intră în dormitor şi dădu drumul calculatorului. Jefuirea băncii era titlul zilei. Dădu clic de două ori:

> Banca tocmai închidea când un hoţ mascat cu un pistol în mână a intrat şi i-a spus managerului sucursalei să golească ATM-ul. Pentru că acest lucru nu s-a petrecut în intervalul cerut, a împuşcat o angajată de treizeci şi patru de ani. Se pare că starea

femeii e critică. PAS Rune Ivarsson spune că poliţia nu are nici un indiciu deocamdată şi nu a dorit să facă nici un comentariu legat de faptul că acest jaf seamănă cu jafurile făcute de un bărbat supranumit Călăul. Poliţia ne-a informat în cursul acestei săptămâni că acesta a fost găsit mort în d'Ajuda, Brazilia.

Putea să fie o coincidenţă. Sigur că da. Dar nu era. Nici o şansă. Harry îşi trecu mâna peste faţă. De asta îi fusese teamă tot timpul. Lev Grette nu jefuise decât o bancă. Următorul jaf fusese făcut de altcineva. Cineva care le stătea de-a curmezişul. Aşa de bine încât se mândrea că îl copiază pe Călău până la cel mai mic detaliu.

Harry încercă să se gândească la altceva. Nu mai voia să clocească idei despre bănci jefuite. Sau despre angajaţi ai băncilor împuşcaţi. Sau despre consecinţele existenţei a doi Călăi. Despre riscul că va trebui să lucreze din nou cu Ivarsson şi va amâna iar cazul Ellen.

„Stop. Nu te mai gândi la nimic pe ziua de azi. Mâine."

Dar se duse în hol, unde degetele formară de unele singure numărul lui Weber.

— Sunt Harry. Ai avut noroc?

— Cu siguranţă. Weber părea surprinzător de vesel. Băieţii şi fetele bune au noroc până la urmă.

— Asta-i ceva nou pentru mine, zise Harry. Să auzim.

— Beate Lønn m-a sunat din Casa Durerii când eram încă în bancă. Tocmai începuse să vizioneze casetele jafului când a văzut ceva interesant. Bărbatul stătea lângă geamul de plexiglas de lângă tejghea când vorbea. A sugerat să căutăm urme de salivă. Nu trecuse decât o jumătate de oră de la spargere, aşa că existau şanse să găsim ceva.

— Şi? întrebă Harry nerăbdător.

— Nici urmă de salivă pe geam. Harry mormăi ceva.

— În schimb, o micro-picătură de respiraţie condensată.

— Da?

— Da, chiar aşa.

— Probabil că cineva şi-a spus de curând rugăciunea de seară şi ne-a pomenit şi pe noi în ea. Felicitări, Weber.

— Cred că vom avea profilul ADN în trei zile. Apoi putem începe să comparăm. Eu zic că-l prindem până la sfârşitul săptămânii.

— Sper să ai dreptate.

— Am.

— Atunci mulţumesc că nu mi-ai stricat pofta de mâncare. Harry închise şi îşi luă jacheta. Se pregătea să plece când îşi aminti că nu închisese calculatorul şi se întoarse în dormitor. Tocmai când voia să apese pe butonul de închidere văzu. Inima îşi încetini ritmul şi sângele i se îngroşă în vene. Avea un e-mail. Bineînţeles că ar fi putut închide calculatorul. Ar fi trebuit, nu era nici o urgenţă. Putea să fie de la oricine. Doar de la o singură persoană *nu* putea să fie. Harry şi-ar fi dorit acum să fie în drum spre Schrøder. Să coboare pe Dovregata, gândindu-se la perechea veche de pantofi ce plutea între rai şi pământ, bucurându-se de imaginile cu Rakel care îi rămăseseră în minte. Lucruri de genul ăsta. Dar acum era prea târziu; degetele preluaseră controlul din nou. Intestinele maşinăriei bâzâiră. Apoi apăru un e-mail.

Bună, Harry,
De ce ai faţa asta lungă? Poate pentru că te-ai gândit că n-o să mai auzi niciodată de mine. Dar viaţa e plină de surprize, Harry. Ceva ce Arne Albu va fi descoperit deja când o să citeşti asta. Tu şi cu mine i-am făcut viaţa imposibilă, nu? Dacă nu mă înşel prea tare, soţia a luat copiii şi l-a părăsit. Ce brutal, nu? Să iei familia unui om, mai ales când ştii că ea e cel mai important lucru din viaţa lui. Dar vina nu era decât a lui. Infidelitatea nu poate fi pedepsită suficient, nu eşti de acord, Harry? În orice caz, mica mea vendetă se opreşte aici.
Dar pentru că ai fost târât în toate astea şi eşti nevinovat, poate că îţi sunt dator cu o explicaţie. Această explicaţie e relativ simplă. Am iubit-o pe Anna. Cu adevărat. Cu tot ce a fost ea şi tot ce mi-a dăruit.
Din nefericire, ea nu a iubit ce i-am oferit. Heroină. Marele Somn. Ştiai că e o drogată cu antecedente vechi? Viaţa e, aşa cum am mai zis, plină de surprize. I-am prezentat lumea drogurilor după - să nu ocolim cuvintele - nişte expoziţii de artă eşuate. Iar cei doi

erau făcuţi unul pentru altul; a fost dragoste la prima înţepătură. Timp de patru ani, Anna a fost clienta şi iubita mea. Ca să zic aşa, cele două roluri erau imposibil de separat.
Eşti confuz, Harry? Pentru că n-ai văzut nici o urmă de seringă când ai dezbrăcat-o? Anna nu putea suporta seringile. Fumam heroină în hârtie argintie de ciocolată cubaneză. E mai scump decât să ţi-o injectezi. Pe de altă parte, Anna o primea la preţ promoţional atâta vreme cât era cu mine. Eram - care-i cuvântul? - inseparabili. Încă mai am lacrimi în ochi când mă gândesc la acele vremuri. A făcut tot ce poate face o femeie pentru un bărbat: mi-a tras-o, m-a hrănit, mi-a dat de băut, m-a făcut să râd şi m-a consolat. Şi m-a implorat. De fapt, singurul lucru pe care nu l-a făcut a fost să mă iubească. Cum de a putut să fie aşa de al dracului de greu, Harry? La urma urmei, te-a iubit pe tine, iar tu nu dădeai nici o ceapă degerată pe ea.
A reuşit chiar să-l iubească pe Arne Albu. Iar eu mă gândeam că e doar bun de muls pentru a-i plăti prafurile la preţul pieţei şi pentru a sta departe de mine pentru o vreme.
Dar într-o seară de mai am sunat-o. Tocmai terminasem trei luni de închisoare pentru nişte mărunţişuri şi nu mai vorbisem cu Anna de mult timp. I-am zis că ar trebui să sărbătorim. Primisem cea mai pură marfă din lume de la o fabrică din Chang Rai. Mi-am dat imediat seama după vocea ei că e ceva în neregulă. Mi-a spus că totul s-a terminat. Am întrebat-o dacă vorbeşte despre H sau despre mine, iar ea a zis că amândouă. Mă rog, începuse opera asta de artă pentru care oamenii o vor ţine minte, zicea ea, şi avea nevoie de o minte limpede. După cum ştii, Anna era încăpăţânată ca un catâr când îşi punea în minte să facă ceva, aşa că pun pariu că nu aţi găsit nici urmă de droguri în sânge. Aşa e?
Apoi mi-a spus de tipul ăsta, Arne Albu. Se vedeau şi plănuiau să se mute împreună. Mai întâi, el trebuia să-şi lămurească lucrurile cu nevasta. Ai mai auzit asta înainte, Harry? Şi eu.
Nu-i ciudat cât de tare te poţi concentra când totul în jurul tău se prăbuşeşte? Ştiam ce am de făcut înainte să închid telefonul. Răzbunare. Primitiv? Deloc. Răzbunarea e reflexul omului care gândeşte, un amestec complex de acţiune şi consecvenţă, pe care nici o altă specie animală nu a reuşit să şi-l dezvolte până acum. Din punct de vedere evolutiv, practica răzbunării s-a dovedit a fi atât de eficientă, că doar cei mai răzbunători dintre noi au supravieţuit. Răzbunare sau moarte. Sună ca titlul unui western, ştiu, dar adu-ţi aminte că logica represaliilor a creat statul constituţional. Promisiunea sacră a dintelui pentru dinte,

păcătosul care arde în iad sau măcar atârnă de ştreang. Răzbunarea e, practic, temelia civilizaţiei, Harry.
Aşa că am stat în aceeaşi seară şi am conceput un plan.
L-am făcut simplu.
Am comandat o cheie pentru apartamentul Annei din Trioving. Nu o să-ţi spun cum. După ce ai ieşit din apartamentul ei, am intrat eu. Anna se culcase deja. Eu, ea şi o Beretta M92 am avut o discuţie lungă şi edificatoare. I-am cerut să găsească repede ceva primit de la Arne Albu - o felicitare, o scrisoare, o carte de vizită, orice. Planul era să fie lângă trupul ei pentru a te ajuta să faci legătura între moartea ei şi el, dar nu a avut decât o fotografie cu familia acestuia la cabană, pe care o luase dintr-un album. Mi s-a părut că asta ar putea să fie puţin cam criptic şi s-ar putea să ai nevoie de ceva ajutor. Aşa ca am avut o idee. *Signor* Beretta a convins-o să-mi spună cum să ajung la cabana lui Albu. Cheia era în felinarul de afară.
După ce am împuşcat-o - nu o să intru în detalii pentru că a fost o decepţie (nici un semn de teamă sau de regret) -, i-am pus fotografia în pantof şi am plecat imediat în Larkollen. Am pus - aşa cum sunt sigur că deja ţi-ai dat seama - cheia de rezervă a Annei în cabană. M-am gândit să o lipesc în rezervorul din toaletă, e locul meu preferat, acolo unde Michael a ascuns pistolul în *Naşul.* Dar probabil că nu ţi-ar fi dat prin cap să cauţi acolo şi, oricum, nu avea nici un rost. Aşa că am pus-o în sertarul noptierei. Uşor, nu?
Scena era aşadar gata, iar tu şi celelalte marionete puteaţi să vă faceţi intrarea. Apropo, sper că nu te-ai supărat pe ghionturile pe care ţi le-am dat pe parcurs. Nivelul intelectual al vostru, al poliţiştilor, cam lasă de dorit. De fapt, lasă mult de dorit.
Eu plec acum. Mulţumesc pentru companie şi pentru ajutor. A fost o plăcere să lucrez cu tine, Harry.
S^2MN

34. PLUVIANUS AEGYPTIUS

O maşină de poliţie era parcată la uşa intrării în blocul lui Harry şi o alta bloca intersecţia dintre Dovregata şi bulevardul Sofies.

Tom Waaler dăduse instrucţiuni să nu se folosească sirenele sau girofarurile.

Verificase prin staţie că fiecare era la post şi primise confirmări imediate. Ivarsson îl anunţase că hârtia albastră - mandatul de arestare şi cel de percheziţie - din partea avocatului poliţiei sosiseră în urmă cu exact patruzeci de minute. Waaler spusese răspicat că nu vrea grupul Delta, va conduce operaţiunea el însuşi şi deja avea pregătiţi oamenii de care avea nevoie. Ivarsson nu avusese nimic de obiectat.

Tom Waaler îşi frecă mâinile. Pe de-o parte, din cauza vântului rece ca gheaţa care mătura strada dinspre stadionul Bislett, dar mai ales de bucurie. Arestările erau partea cea mai frumoasă a meseriei. Îşi dăduse seama de asta de când era mic şi împreună cu Joakim stăteau şi aşteptau în livada părinţilor, în serile de toamnă, să vină ticăloşii de la casa de copii la furat de mere. Iar aceştia soseau. De obicei în gaşcă, între opt şi zece. Dar nu conta câţi erau, pentru că se dezlănţuia iadul când apăreau el şi Joakim cu lanternele aprinse, urlând în megafoanele improvizate. Urmau aceleaşi principii ca şi lupii la vânătoare de căprioare: îl prindeau pe cel mai mic şi mai slab. Dar ce îl fascina pe Tom era arestarea - încolţirea prăzii -, iar pedepsirea îi revenea lui Joakim, a cărui creativitate în domeniu ajunsese atât de departe, încât Tom trebuia să-l oprească uneori. Nu pentru că Tom ar fi simţit vreo compasiune pentru hoţi, ci pentru că, spre deosebire de Joakim, el îşi păstra mintea limpede şi evalua consecinţele. Tom se gândea adesea că nu întâmplător soarta îi dusese

unde îi dusese. El era acum judecător la Curtea de Justiţie din Oslo şi avea o carieră strălucită în faţă.

Când Tom intrase în forţele de poliţie, ce îl atrăsese fusese ideea *arestărilor.* Tatăl lui Tom dorise ca el să studieze medicina sau teologia, ca el. Tom fusese în fruntea clasei la şcoală, aşa că de ce poliţist? E important pentru stima de sine să ai o educaţie decentă, spusese tatăl său, şi îi povestise despre un frate mai mare care lucra într-un magazin de feronerie unde vindea şuruburi şi ura pe toată lumea pentru că simţea că nu e la fel de bun ca ei.

Tom ascultase predicile cu un zâmbet obosit pe care ştia că tatăl său îl urăşte. Ce îl îngrijora pe tatăl său nu era stima de sine a lui Tom, ci ceea ce credeau vecinii şi rudele când singurul lui fiu urma să devină „doar” poliţist. Tatăl său nu înţelesese niciodată că puteai să îi urăşti pe semenii tăi chiar dacă erai mai bun decât ei. Tocmai pentru că erai mai bun.

Se uită la ceas. Şase şi treisprezece minute. Apăsă pe soneria de la parter.

— Alo, zise o voce de femeie.

— Poliţia, zise Waaler. Vreţi să ne deschideţi?

— De unde ştiu eu că sunteţi de la poliţie?

„O pakistaneză”, se gândi Waaler şi îi spuse să se uite pe geam la maşinile de poliţie parcate. Yala bâzâi.

— Şi rămâneţi în casă, ceru el la interfon.

Waaler plasă un om în spatele casei, lângă ieşirea de incendiu. Se uitase pe intranet la schiţa blocului şi memorase unde era apartamentul lui Harry, descoperind că nu există o a doua scară pentru care să-şi facă probleme.

Înarmaţi fiecare cu un MP5 pe umăr, Waaler şi încă doi oameni se strecurară pe scările tocite din lemn. La etajul doi, Waaler se opri şi arătă spre uşa care nu avea - şi nici nu avea nevoie să aibă - o plăcuţă cu numele. Le făcu semn celor doi. Aceştia respirau greu. Şi nu din cauza scărilor.

Îşi puseră cagulele. Cuvintele-cheie erau viteză, eficienţă şi hotărâre. Cel din urmă însemna, de fapt, hotărârea de a fi

brutal şi, dacă era nevoie, de a ucide. Rareori era necesar. În general, chiar şi criminalii cu experienţă erau paralizaţi total când intrau pe uşă, fără nici un avertisment, nişte bărbaţi mascaţi şi înarmaţi. Pe scurt, foloseau aceeaşi tactică a spărgătorilor de bănci.

Waaler rămase pe loc şi îi făcu semn unuia dintre ei, iar acesta ciocăni încet la uşă. Asta pentru a putea scrie în raport că întâi au bătut la uşă. Waaler sparse geamul de la uşă cu tocul pistolului, întinse mâna şi deschise uşa dintr-o mişcare. Strigă ceva în timp ce dădură buzna în apartament. O vocală sau prima literă dintr-un cuvânt, nu era sigur. Ştia doar că era acelaşi lucru pe care îl striga împreună cu Joakim când îşi aprindeau lanternele. Asta era partea cea mai bună.

— Găluşte de cartofi, zise Maja luându-i farfuria şi aruncându-i o privire plină de reproş. Nici nu te-ai atins.

— Îmi cer scuze, spuse Harry. Nu mi-e foame. Transmite salutările mele bucătarului şi spune-i că nu e vina lui. De data asta.

Maja râse tare şi se îndreptă spre bucătărie.

— Maja...

Aceasta se întoarse încet. Era ceva în vocea lui Harry, în tonul lui, care anunţa ce urma.

— Vrei să-mi aduci, te rog, o bere?

Ea continuă să meargă spre bucătărie. „Nu e treaba mea, se gândi ea. Eu doar servesc clienţii. Nu am nici o treabă cu chestia asta."

— Ce s-a întâmplat, Maja? întrebă bucătarul în timp ce ea vărsa conţinutul farfuriei la gunoi.

— Nu e viaţa mea, zise ea. E a lui. Prostul.

Telefonul din biroul lui Beate sună încet, iar ea ridică receptorul. Auzi sunetul vocilor, râsetele şi clinchetul de pahare. Apoi se auzi şi vocea:

— Deranjez?

O secundă nu fu sigură. Vocea lui suna ciudat. Dar nu avea cum să fie altcineva.

— Harry?

— Cu ce te ocupi?

— Păi... caut pe internet indicii. Harry…

— Deci ai pus pe net caseta cu jefuirea băncii din Grensen?

— Da, dar ai…

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să ţi le spun, Beate. Arne Albu...

— Bine, dar acum ascultă-mă.

— Pari puţin stresată, Beate.

— Chiar sunt! Strigătul ei pârâi în telefon. Apoi - mai calmă: Sunt pe urmele tale, Harry. Am încercat să te sun şi să te avertizez după ce au plecat, dar nu era nimeni acasă.

— Despre ce vorbeşti?

— Tom Waaler. Are un mandat pe numele tău.

— Ce? O să mă aresteze?

Acum Beate îşi dădu seama că vocea lui Harry avea ceva diferit. Băuse. Înghiţi în sec.

— Spune-mi unde eşti, Harry, şi o să vin să te iau. Apoi o să putem spune că te-ai predat singur. Nu ştiu despre ce e vorba, dar o să te ajut, Harry. Îţi promit. Harry? Să nu faci ceva prostesc, da? Alo?

Rămase ascultând vocile, râsetele şi clinchetele de pahare, apoi paşii şi vocea guturală a unei femei:

— Sunt Maja de la Schrøder.

— Unde...

— A plecat.

35. SOS

Vigdis Albu fu trezită de Gregor care lătra în curte. Ploaia răpăia pe acoperiş. Se uită la ceas. Şapte şi jumătate. Probabil că adormise. Paharul din faţa ei era gol, totul era gol. Nu aşa planificase să fie lucrurile.

Se ridică, se îndreptă spre uşa care dădea spre curtea interioară şi îl privi pe Gregor. Stătea uitându-se spre poartă, cu urechile ciulite şi cu coada în sus. Ce să facă? Să îl dea? Să ceară să fie eutanasiat? Nici măcar copiii nu îndrăgeau această creatură nervoasă şi hiperactivă. Planul, da. Se uită la sticla de gin pe jumătate goală de pe masă. Era vremea să se gândească la altul.

Lătratul lui Gregor umplu aerul. Ham! Ham! Arne zicea că zgomotul acesta enervant i se părea liniştitor; îţi dădea sentimentul vag că e cineva în alertă. Zicea că poate să miroasă duşmanii pentru că aceştia au alt miros decât prietenii. Se hotărî să sune un veterinar a doua zi; se săturase să întreţină un câine care lătra de fiecare dată când ea intra în cameră.

Întredeschise uşa şi ascultă. Printre lătraturile câinelui şi zgomotul ploii, auzi pietrişul cum scrâşneşte. Abia dacă apucase să îşi treacă pieptănul prin păr şi să-şi şteargă dunga de rimel de sub ochiul stâng, că soneria cântă cele trei note din *Messiah* lui Händel, un cadou de casă nouă de la socri. Avea o idee vagă cine ar putea fi. Avea dreptate. Aproape.

— Comisare? zise ea uimită sincer. E o surpriză plăcută. Bărbatul de pe scări era ud leoarcă. De sprâncene îi atârnau picături de apă. Se sprijini cu un braţ de tocul uşii şi o privi fără să-i răspundă. Vigdis Albu deschise uşa de tot şi închise din nou ochii:

— Nu vrei să intri?

Îl conduse şi îi auzi pantofii călcând în spatele ei. Se aşeză în fotoliu fără să-şi scoată haina. Văzu cum se înnegreşte materialul din cauza apei.

— Gin, comisare?

— Ai Jim Beam?

— Nu.

— Bine, pune-mi.

Ea luă paharele de cristal - un cadou de nuntă de la socri - şi turnă pentru amândoi.

— Condoleanţele mele, zise poliţistul privind-o cu ochi roşii şi sticloşi care arătau că nu era la primul pahar din acea zi.

— Mulţumesc, zise ea. *Skål.*

Când puse paharul jos, văzu că acesta băuse jumătate din al lui. Stătea jucându-se nervos cu paharul, când zise brusc:

— Eu l-am omorât.

Vigdis îşi duse instinctiv mâna la medalionul de la gât. Darul de nuntă de la el.

— N-am vrut să se termine aşa, zise el. Dar am fost prost şi neglijent. I-am condus pe ucigaşi direct la el.

Vigdis îşi lipi paharul de buze, ca el să nu vadă că era pe cale să izbucnească în râs.

— Deci acum ştii, zise el.

— Acum ştiu, Harry, şopti ea.

Se gândi că avea o umbră de surpriză în ochi.

— Ai vorbit cu Tom Waaler. Suna mai mult a afirmaţie decât a întrebare.

— Te referi la detectivul care se crede darul lui Dumnezeu pentru... Am vorbit cu el. I-am spus tot ce ştiu, evident. N-ar fi trebuit, Harry?

El ridică din umeri.

— Te-am pus într-o situaţie complicată, Harry?

Îşi trase picioarele sub ea pe canapea şi îl privi cu o expresie îngrijorată de după pahar. El nu răspunse.

— Îţi mai torn? El încuviinţă.

— Cel puţin, am o veste bună pentru tine. Îi urmări mâna cu atenţie în timp ce aceasta îi umplea paharul. Am primit un e-mail în seara asta de la cineva care recunoştea că a ucis-o pe Anna Bethsen. Persoana respectivă m-a făcut să cred că era vorba de Arne.

— E minunat, zise ea. Vărsă gin pe masă. Dumnezeule, cred că e cam tare.

— Nu pari prea surprinsă.

— Nu mă mai surprinde nimic. Să fiu cinstită, nu cred că Arne ar fi avut curajul să omoare pe cineva.

Harry îşi frecă ceafa.

— În orice caz, acum am dovada că Anna Bethsen a fost ucisă. Am trimis e-mailul unui coleg înainte să plec de acasă. Ca şi celelalte e-mailuri pe care le-am primit. Asta înseamnă că am pus toate cărţile pe masă în ceea ce mă priveşte. Anna mi-a fost iubită. Problema mea e că am fost la ea în seara în care a fost ucisă. Ar fi trebuit să-i refuz invitaţia, dar am fost prost şi nepăsător şi m-am gândit că o să pot rezolva cazul de unul singur şi să mă asigur în acelaşi timp că nu sunt implicat în el. Am fost...

— Prost şi nepăsător. Ai mai spus asta. Îl privi îngândurată şi mângâie perna de lângă el. Desigur, asta explică multe. Şi totuşi, nu văd de ce să fie o crimă să-ţi petreci timpul cu o femeie cu care îţi place... să-ţi petreci timpul. Mai bine mi-ai explica, Harry.

— Bine. Înghiţi lichiorul strălucitor. M-am trezit în ziua următoare şi nu mi-am mai amintit nimic.

— Înţeleg. Se ridică de pe canapea şi se aşeză în faţa lui. Ştii cine e el?

El îşi sprijini capul de canapea şi o privi.

— Cine a zis că e un „el”?

Vorbea cam împleticit.

Ea întinse o mână subţire. El o privi întrebător.

— Haina, zise ea. Apoi du-te direct în baie şi fă-ţi un duş fierbinte. O să fac cafea şi o să caut nişte haine uscate între

timp. Nu cred că ar fi avut ceva de obiectat. Era un om rezonabil în multe privinţe.

— Eu...

— Hai. Acum.

Îmbrăţişarea fierbinte îl făcu să se înfioare de plăcere. Mângâierile urcară pe coapse făcându-i pielea ca de găină. Gemu. Apoi îşi lăsă şi restul corpului să fie cuprins de apa fierbinte şi se lăsă pe spate.

Auzi ploaia afară şi încercă să îşi dea seama ce mişcări făcea Vigdis Albu, dar aceasta pusese o casetă. Police. *Greatest Hits,* ca să pună capac la tot. Închise ochii.

Sting trimitea un SOS. Cu siguranţă Beate citise deja e-mailul. Îl trimisese mai departe şi, cu siguranţă, vânătoarea de vrăjitoare fusese oprită. Alcoolul îi îngreuna pleoapele, dar de fiecare dată când închidea ochii, vedea două picioare şi o pereche de pantofi cusuţi manual care ieşeau din apa fierbinte din cadă. Bâjbâi în spate după paharul pe care îl pusese pe marginea căzii. Când o sunase pe Beate de la Schrøder, nu consumase decât două beri mari, dar nici măcar nu se apropiase de anestezia de care avea nevoie. Dar unde era afurisitul de pahar? Se întrebă dacă Tom Waaler era pe urmele lui. Harry ştia că e disperat să-l aresteze. Dar Harry nu avea de gând să se predea până când nu punea toate detaliile la locul lor. De acum înainte, nu-şi mai putea permite să aibă încredere în cineva. Va rezolva problema. Doar un mic răgaz. Încă un pahar. Va împrumuta canapeaua în noaptea asta. Va avea capul limpede. Mâine.

Lovi cu mâna paharul greu de cristal care ateriza pe gresie unde se făcu cioburi.

Harry înjură şi se ridică. Fu cât pe ce să cadă, dar se sprijini de perete în ultima clipă. Îşi legă un prosop gros, de pluş de mijloc şi intră în sufragerie. Sticla de gin era încă pe măsuţă. Găsi un pahar în vitrină şi îl umplu ochi. Auzi cafetiera. Şi vocea lui Vigdis pe hol. Se întoarse în baie şi

puse cu grijă paharul lângă hainele pe care Vigdis le lăsase pentru el, un set întreg Bjorn Borg în albastru-deschis şi negru. Şterse oglinda cu prosopul şi se privi printre urmele lăsate de aburi.

— Idiotule, şopti.

Se aşeză pe podea. Un fir de apă roşie se scurgea printre mortarul dintre plăcile de gresie înspre scurgere. Urmări firul până sub talpa lui dreaptă de unde i se prelingea sânge proaspăt. Stătea chiar pe cioburi; nici măcar nu observase. Nu observase nimic. Se uită din nou în oglindă şi râse.

Vigdis puse receptorul în furcă. Fusese obligată să improvizeze, deşi ura acest lucru. Îi era fizic rău când lucrurile nu mergeau conform planului. Încă de când era mică, îşi dăduse seama că nimic nu se întâmplă de la sine. A-ţi face planuri era totul. Încă îşi mai amintea când familia ei se mutase de la Skien în Slemdal când era în clasa a treia. Stătuse în faţa noii clase şi se prezentase în timp ce ceilalţi stăteau şi se holbau la ea, la ghiozdanul ciudat de plastic şi la hainele ei care le făcuse pe câteva fete să chicotească şi să arate cu degetul. La ultima oră, scrisese o listă cu fetele din clasă care vor fi prietenele ei cele mai bune, cele pe care le va ignora, care băieţi se vor îndrăgosti de ea şi care profesori o vor alege ca preferata lor. Pusese lista deasupra capului când ajunsese acasă, şi nu o scosese decât la Crăciun, când deja bifase fiecare nume.

Dar acum era altceva. Acum era la mila altora să pună ordine în viaţă.

Se uita la ceas. Zece fără douăzeci. Tom Waaler zisese că va ajunge în doisprezece minute. Îi promisese că va opri sirenele înainte de Slemdal, aşa că nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu vecinii. Nici măcar nu-i pomenise de aşa ceva.

Stătea în hol, aşteptând. Hole adormise în baie, speră ea. Se mai uită o dată la ceas. Ascultă muzica. Din fericire,

cântecele stresante ale celor de la Police se terminaseră şi acum cânta Sting cântece de pe albumul lui solo, cu vocea lui minunată şi liniştitoare. Despre ploaie... ca nişte lacrimi dintr-o stea. Era atât de frumos, încât aproape că îi venea să plângă.

Apoi auzi lătratul aspru al lui Gregor. În sfârşit.

Deschise uşa şi ieşi pe scări aşa cum stabiliseră. Văzu o siluetă alergând prin grădină către curtea interioară şi o alta ducându-se în spatele casei. Doi bărbaţi mascaţi în uniforme negre, cu pistoale mici în mână, se opriră în faţa ei.

— E tot în baie? şopti unul din ei din spatele cagulei negre. La stânga după scări?

— Da, Tom, şopti ea. Şi mulţumesc că ai venit aşa de... Dar ei deja intraseră.

Închise ochii şi ascultă. Zgomot de picioare pe scări, mârâitul lui Gregor în curte, Sting cântând blând *How Fragile We Are,* zgomotul uşii care era dată la o parte cu piciorul.

Se întoarse şi intră. Urcă scările. De unde se auzeau strigătele. Avea nevoie să bea ceva. Îl văzu pe Tom în capul scărilor. Îşi scosese cagula, dar avea faţa aşa de schimonosită, că abia dacă îl mai recunoscu. Arăta înspre ceva. Pe covor. Se uită în jos. O urmă de sânge. Urmări dunga de-a lungul sufrageriei, înspre uşa deschisă dinspre curte. Nu auzi ce îi striga idiotul îmbrăcat în negru. „Planul, fu ceea ce putu ea să-şi zică. Nu ăsta e planul."

36. WALTZING MATILDA

Harry fugea. Lătratul sacadat al lui Gregor se auzea ca un metronom supărat în fundal, altfel totul în jur era liniştit. Picioarele lui goale plescăiau prin iarba udă. Întinse braţele în faţă în timp ce sări peste un alt gard viu şi abia dacă simţi spinii care îi sfâşiară hainele şi costumul Bjorn Borg. Nu-şi mai găsise hainele şi pantofii; bănui că îi dusese jos, unde stătea ea în aşteptare. În timp ce căuta o altă pereche de pantofi îl auzise pe Gregor mârâind şi trebuise să fugă aşa cum era, în pantaloni şi cămaşă. Ploaia îi cădea în ochi, iar casele, merii şi tufişurile îi păreau învăluite în ceaţă. Din întuneric apăru o altă grădină. Îşi asumă riscul şi sări peste gardul jos. Dar îşi pierdu echilibrul. Să fugi cu alcool în vene. Se lovi cu faţa de o peluză îngrijită. Stătu jos şi ascultă.

I se păru că aude acum lătratul mai multor câini. Era Victor acolo? Aşa de repede? Cu siguranţă, Waaler îl anunţase. Harry se ridică în picioare şi cercetă zona. Era în vârful dealului spre care se îndreptase. Ţinându-se în mod intenţionat la distanţă de drumurile luminate unde în curând vor patrula maşini de poliţie şi unde putea fi uşor depistat. Se vedea în jos casa lui Albu. În faţa porţii erau patru maşini, două dintre ele cu girofarurile pornite. Se uită în jos, de cealaltă parte a dealului. Nu se numea cumva Holmen, sau oare Gressbanen? Ceva de genul ăsta. O maşină civilă era parcată pe trotuar lângă intersecţie, cu farurile aprinse. Harry fusese iute, dar Waaler fusese şi mai iute. Doar poliţia parca aşa.

Îşi frecă tare faţa. Încercă să se descotorosească de anestezicul după care tânjise nu cu mult timp în urmă. O lumină albastră luci printre copaci în Stasjonsveien. Era prins în plasa care deja se strângea în jurul lui. Nu avea să scape. Waaler era prea bun. Dar nu înţelegea. Era imposibil

să fie un spectacol cu un singur actor. Cu siguranţă cineva autorizase folosirea acestor resurse imense pentru arestarea unui singur om. Ce se întâmplase? Oare Beate nu primise e-mailul pe care i-l trimisese?

Ascultă. Fără îndoială, erau mai mulţi câini. Aruncă o privire în jur. La casele luminate risipite pe dealul negru ca smoala. Se gândi la camerele confortabile şi călduroase din spatele ferestrelor. Norvegienilor le place lumina. Şi au curent electric. Îl opresc doar când pleacă în vacanţă două săptămâni. Îşi plimbă privirea pe la fiecare casă în parte.

Tom Waaler se uită înspre casele izolate care decorau peisajul ca nişte lumini de Crăciun. Grădini mari, întunecate. La furat de mere. Îşi puse picioarele pe bordul camionetei speciale a lui Victor. Aveau cel mai bun echipament de comunicaţii disponibil, aşa că mutase acolo controlul operaţiunii. Ţinea legătura prin radio cu toate echipele care încercuiseră zona. Se uită la ceas. Scoseseră câinii; se vor face în curând zece minute de când aceştia dispăruseră în întuneric cu însoţitorii lor, mişcându-se prin grădini.

Staţia radio pârâi: „Stasjonsveien către Victor zero unu. Avem o maşină aici cu un anume Stig Antonsen care merge la Revehiven 17. Se întoarce de la muncă, zice el. Să...?”

„Verificaţi buletinul, adresa şi lăsaţi-l să treacă, zise Waaler. Acelaşi lucru e valabil şi pentru ceilalţi, da? Folosiţi-vă capetele.”

Waaler scoase un CD din buzunar şi îl puse în casetofon. Câteva falsete. Prince cânta *Thunder.* Şoferul de lângă el ridică din sprâncene, dar Waaler se prefăcu a nu vedea şi dădu sonorul mai tare. Vers. Refren. Vers. Refren. Următorul cântec: *Pop Daddy.* Waaler se uită iar la ceas. La dracu', ce mult le lua câinilor. Lovi în bord. Asta îl făcu pe şofer să-i mai arunce o privire.

— Urmăresc o dâră proaspătă de sânge, zise Waaler. Cât de greu poate fi?

— Sunt câini, nu roboţi, replică bărbatul. Relaxează-te, o să-l prindă în curând..

Artistul cunoscut sub numele de Prince era în mijlocul melodiei *Diamonds and Pearls* când sosi raportul: „Victor zero trei către Victor zero unu. Cred că l-am prins. Suntem lângă o casă albă în... Erik încearcă să afle cum se numeşte strada, dar în orice caz, e un număr 16 pe perete”.

Waaler dădu muzica mai încet. „Bine. Află şi aşteaptă-ne. Ce-i cu sunetul ăla care se aude?”

„Vine din casă.”

Radioul pârâi: „Stasjonsveien către Victor zero unu. Îmi pare rău că vă întrerup, dar avem aici o maşină de la securitate. Zice că se îndreaptă spre Harelabben 16. Centrala lor a înregistrat o alarmă de spargere. Să...?”

„Victor zero unu către toate echipele! strigă Waaler. Mişcaţi-vă! Harelabben 16.”

Bjarne Møller era într-o dispoziţie îngrozitoare. Chiar în mijlocul programului său favorit de la televizor! Găsi casa albă, numărul 16, parcă lângă ea, intră pe poartă şi pe uşa deschisă unde stătea un poliţist cu un alsacian în lesă.

— Waaler e aici? întrebă PAS-ul.

Poliţistul arătă înspre uşă. Møller observă că sticla ferestrei din hol era spartă. Waaler era pe hol şi discuta furios cu un alt poliţist.

— Ce dracu' se petrece aici? întrebă Møller fără nici o introducere.

Waaler se întoarse.

— Aşa e. Ce te aduce aici, Møller?

— Un telefon de la Beate Lønn. Cine a autorizat idioţenia asta?

— Avocatul poliţiei.

— Nu vorbesc despre arestare. Vă întreb cineva v-a dat permisiunea să începeţi al treilea război mondial pentru că e posibil - e *posibil!* - ca unul dintre colegii noştri să aibă câteva lucruri de explicat.

Waaler se legănă pe tocuri, ţintuindu-l pe Møller cu privirea.

— PAS Ivarsson. Am găsit câteva lucruri acasă la Harry care fac din el mai mult decât cineva care are câteva lucruri de explicat. E suspect de crimă. Mai doreşti să ştii şi altceva, Møller?

Møller ridică surprins din sprâncene şi ajunse la concluzia că Waaler trebuie să fie foarte pornit. Era prima oară când îl auzea vorbind cu un superior într-un mod atât de provocator.

— Da. Unde e Harry?

Waaler arătă spre urmele roşii de picioare de pe parchet.

— A fost aici. A intrat prin efracţie, după cum poţi vedea. Cred că încep să fie cam multe lucruri de explicat, nu?

— Te-am întrebat unde e acum? Waaler schimbă priviri cu celălalt poliţist.

— E clar că Harry nu e aşa de nerăbdător să ne dea explicaţii. Pasărea zburase când am ajuns noi.

— Da? Mie mi s-a părut că aţi încercuit toată zona.

— Chiar aşa am şi făcut, zise Waaler.

— Atunci cum a scăpat?

— A folosit asta. Waaler arătă spre telefonul de pe masă. Receptorul era pătat cu ceva ce părea a fi sânge.

— A scăpat folosind un telefon?

Møller simţi o dorinţă inexplicabilă - luând în consideraţie că era prost dispus şi că situaţia era foarte serioasă - de a zâmbi.

— Avem motive să credem, zise Waaler în timp ce Møller privi cum musculatura puternică a maxilarului lui David Hasselhoff se contractă, că a comandat un taxi.

Øystein conduse încet pe alee şi întoarse pe suprafaţa pietruită din faţa închisorii din Oslo. Întoarse chiar între două maşini, cu spatele înspre parcul gol şi Grønlandsleiret. Răsuci cheia în contact şi opri maşina, dar ştergătoarele încă mai mergeau. Şi aşteptă. Nu era nimeni în preajmă,

nici acolo, nici în parc. Se uită înspre sediul poliţiei înainte să tragă de maneta de sub roată. Se auzi un clic şi capacul portbagajului se ridică în aer.

— Ieşi! strigă el, uitându-se în oglindă.

Maşina se zgâlţâi, capacul portbagajului se deschise la maximum şi apoi se închise la loc. Se deschise apoi uşa din spate şi pe ea sări un bărbat. Øystein îl studie în oglindă pe pasagerul ud şi tremurând.

— Arăţi grozav, Harry.

— Mulţumesc.

— Şi hainele sunt tari.

— Nu sunt mărimea mea, dar sunt Bjorn Borg. Împrumută-mi pantofii tăi, te rog.

— Poftim?

— Nu avea decât nişte papuci de fetru pe hol. Nu pot să merg într-o vizită la închisoare încălţat aşa. Şi jacheta ta.

Øystein îşi dădu ochii peste cap şi îşi scoase cu greutate jacheta scurtă din piele.

— Ai avut probleme să treci de baricadă? întrebă Harry.

— Doar când am intrat. Au trebuit să verifice dacă am numele şi adresa persoanei căreia îi duceam pachetul.

— Numele era scris pe uşă.

— Când m-am întors, s-au uitat doar în maşină şi mi-au făcut semn să trec. După treizeci de secunde, s-a auzit un zgomot îngrozitor la radio. Chemau toate unităţile şi aşa mai departe.

— Mi s-a părut mie că aud ceva din spate. Cred că ştii că e ilegal să intri pe frecvenţa poliţiei, nu, Øystein?

— Nu, nu e ilegal să intri. E ilegal să o foloseşti. Iar eu nu prea o folosesc.

Harry îşi legă şireturile şi aruncă papucii înspre Øystein.

— O să fii răsplătit în rai. Dacă ţi-au luat numărul taxiului şi o să primeşti o vizită, va trebui să le spui ce s-a întâmplat. Cineva a făcut comandă de pe un mobil şi pasagerul a insistat să stea în portbagaj.

— Bineînţeles. Doar ăsta-i adevărul.

— Cel mai adevărat lucru pe care l-am auzit de ceva vreme.

Harry inspiră adânc şi apăsă pe sonerie. În prima fază, nu era un risc prea mare, dar era greu de spus cât de repede se va răspândi ştirea că e căutat de poliţie. La urma urmei, poliţiştii intrau şi ieşeau tot timpul din închisoare.

— Da, zise o voce la interfon.

— Inspector Harry Hole, pronunţă Harry tare uitându-se în camera de deasupra intrării încercând să pară calm. Pentru Raskol Baxhet.

— Nu sunteţi pe lista mea.

— Nu? zise Harry. Am rugat-o pe Beate Lønn să sune şi să mă anunţe. Seara trecută, la ora nouă. Întrebaţi-l şi pe Raskol.

— Dacă e în afara orelor de vizită, trebuie să fiţi pe listă, inspectore. Va trebui să sunaţi mâine în timpul programului.

Harry îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Cum te numeşti?

— Bogset. Mă tem că nu pot...

— Ascultă-mă, Bogset. Această vizită priveşte nişte informaţii pentru un caz important şi nu poate aştepta până mâine. Bănuiesc că ai auzit sirenele din seara asta de lângă sediul poliţiei.

— Da, dar...

— Bine, atunci dacă nu vrei să fii mâine în toate ziarele pentru că ai dat totul peste cap, ţi-aş sugera să ieşi din starea de robot şi să apeşi pe butonul bunului-simţ. E chiar în faţa ta, Bogset.

Harry se uită în camera nemişcată. O mie unu, o mie doi. Uşa bâzâi.

Raskol stătea într-un scaun în celula sa când Harry fu condus înăuntru.

— Mulţumesc că ai confirmat vizita, zise Harry şi se uită împrejur în celula de patru metri pe doi.

Un pat, o masă, două dulapuri, câteva cărţi. Fără radio, fără reviste, fără bunuri personale, doar pereţii goi.

— Prefer să fie aşa, spuse Raskol răspunzând parcă gândurilor lui Harry. Mă lasă să mă concentrez.

— Atunci concentrează-te, zise Harry aplecându-se peste marginea patului. Nu Arne Albu a ucis-o pe Anna. Ai ales persoana greşită. Ai mâinile pătate de sânge nevinovat, Raskol.

Harry nu era sigur, dar i se păru că vede nişte schimbări infinitezimale pe masca blândă, dar rece de martir a ţiganului. Raskol îşi plecă fruntea şi îşi prinse tâmplele în mâini.

— Am primit un e-mail de la ucigaş, zise Harry. Se pare că m-a manipulat din prima zi.

Îşi plimbă mâna în sus şi în jos pe modelul în zigzag al cuverturii, în timp ce îi spuse pe scurt ce scria în e-mail. Şi continuă cu un rezumat al evenimentelor zilei.

Raskol rămase nemişcat, ascultându-l pe Harry până la capăt. Apoi îşi înălţă capul:

— Asta înseamnă că şi tu ai sânge nevinovat pe mâini, *Spiuni.* Harry încuviinţă.

— Şi acum ai venit să-mi spui că eu sunt cel care ţi-a murdărit mâinile. Şi că, prin urmare, îţi sunt dator.

Harry nu răspunse.

— Sunt de acord, zise Raskol. Spune-mi ce-ţi datorez. Harry nu mai mângâie cuvertura.

— Trei lucruri. În primul rând, am nevoie de un loc unde să mă ascund până ce-i dau de cap acestei afaceri.

Raskol încuviinţă.

— În al doilea rând, am nevoie de cheia apartamentului Annei ca să verific câteva lucruri.

— Ţi-am dat-o deja înapoi.

— Nu cheia cu AA pe ea, aceea e acasă la mine, într-un sertar, şi nu pot să mă duc acolo. Şi în al treilea rând...

Harry se opri şi Raskol îl privi curios.

— Dacă Rakel îmi spune că s-a uitat cineva ciudat la ei, o să mă predau, o să dau toate cărţile pe faţă şi o să spun că tu eşti omul din spatele uciderii lui Arne Albu.

Raskol îi zâmbi indulgent şi prietenos. Ca şi cum, în numele lui Harry, ar fi regretat singurul lucru care era extrem de clar pentru amândoi - faptul că nimeni nu va reuşi vreodată să găsească vreo legătură între Raskol şi crimă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Rakel şi a lui Oleg, *Spiuni.* Omul meu de legătură a primit instrucţiuni să îşi retragă oamenii în clipa în care am terminat cu Albu. Ar trebui să-ţi faci mai multe probleme în legătură cu rezultatul procesului. Omul meu mi-a spus că şansele nu sunt prea mari. Înţeleg că familia tatălui are anumite relaţii.

Harry îşi plecă umerii.

Raskol trase sertarul mesei, scoase cheia şi i-o întinse lui Harry.

— Du-te la staţia de metrou din Grønland. Coboară primul şir de scări şi o să vezi o femeie care stă în spatele unui geam la toalete. Ai nevoie de cinci coroane ca să intri. Spune-i că a sosit Harry, intră la bărbaţi şi închide-te într-una dintre cabine. Când o să auzi că intră cineva şi cântă *Waltzing Matilda,* înseamnă că transportul tău e gata. Noroc, *Spiuni.*

Ploaia cădea aşa de tare, încât stropii săreau în sus de pe asfalt ca într-un duş fin şi, dacă nu te grăbeai, vedeai mici curcubeie în lămpile de pe stradă, la capătul bulevardului Sofies. Dar Bjarne Møller nu avea timp. Ieşi din maşină, îşi puse haina pe cap şi traversă strada în fugă până în faţa uşii unde îl aşteptau Ivarsson, Weber şi un bărbat, aparent de origine pakistaneză.

Møller dădu mâna cu ei şi bărbatul cu piele măslinie se prezentă ca fiind Ali Niazi, vecinul lui Harry.

— Waaler va veni aici de îndată ce lămureşte povestea din Slemdal, zise Møller. Ce aţi găsit?

— Nişte lucruri senzaţionale, mă tem, zise Ivarsson. Cel mai important lucru acum este să ne gândim cum vom spune presei că un ofiţer de poliţie...

— Hei! bubui Møller. Nu aşa repede. Ce-ar fi să mă puneţi la curent.

Ivarsson zâmbi în colţul gurii.

— Vino cu mine.

Şeful Secţiei Jafuri îi conduse pe ceilalţi trei printr-o uşă joasă şi în jos pe o scară în spirală la subsol. Møller îşi contorsiona corpul lung şi svelt cât de bine putu ca nu cumva să atingă tavanul sau pereţii. Nu-i plăceau subsolurile.

Vocea lui Ivarsson se auzea ca un ecou întârziat între pereţii de cărămidă.

— Aşa cum ştiţi, Beate Lønn a primit de la Harry un număr de e-mailuri. Acesta pretinde că i-au fost trimise de o persoană care a mărturisit că a ucis-o pe Anna Bethsen. Am fost la sediul poliţiei şi am citit e-mailurile acum o oră. Ca să zic pe şleau, sunt în cea mai mare parte nişte prostii confuze, fără sens. Dar conţin informaţii pe care cel care le-a scris nu putea să le ştie fără a cunoaşte în detaliu ce s-a întâmplat în seara în care a murit Anna Bethsen. Deşi informaţiile îl plasează pe Hole în apartament în acea seară, se pare că îi oferă în acelaşi timp şi un alibi.

— Se pare? Møller îşi plecă uşor capul sub un alt toc de uşă. Înăuntru, tavanul era chiar mai jos şi merse aplecat, încercând să nu se gândească deloc că deasupra lui erau patru etaje de materiale de construcţii ţinute de o tencuială de paie veche de secole. Ce vrei să zici, Ivarsson? Nu ziceai că e-mailurile conţin o mărturisire?

— În primul rând, am percheziţionat apartamentul lui Harry, zise Ivarsson. I-am deschis calculatorul şi căsuţa cu mesaje şi i-am citit toate e-mailurile pe care le-a primit. Aşa cum i le trimisese lui Beate Lønn. Cu alte cuvinte, un alibi aparent.

— Asta am auzit, rosti Møller evident iritat. Putem să trecem repede la subiect?

— Subiectul e, desigur, persoana care a trimis aceste e-mailuri către calculatorul lui Harry.

Møller auzi o voce.

— După colţul ăla, zise bărbatul care se prezentase ca vecinul lui Harry.

Se opriră în faţa unei magazii. Doi bărbaţi mergeau aplecaţi pe sub reţeaua de fire. Unul dintre ei ţinea lumina lanternei pe spatele unui laptop în timp ce citea cu voce tare un număr pe care celălalt îl nota. Møller văzu două cabluri electrice care ieşeau din priza din perete, unul ducând spre laptop şi celălalt spre un telefon mobil Nokia care, la rândul lui, era legat de laptop. Møller stătu cât de drept fu în stare.

— Şi asta ce dovedeşte?

Ivarsson puse mâna pe umărul vecinului lui Harry.

— Ali zice că a coborât la subsol la câteva zile după ce Anna Bethsen a fost ucisă şi atunci a văzut prima dată în magazia lui Harry acest laptop legat la un mobil. Deja am verificat telefonul.

— Şi?

— E al lui Hole. Acum încercăm să aflăm cine a cumpărat laptopul. În orice caz, am verificat mesajele trimise.

Møller închise ochii. Spatele îl durea deja.

— Şi iată-le. Ivarsson clătină din cap spre laptop. Toate e-mailurile pe care Harry încearcă să ne facă să credem că au fost trimise de un ucigaş misterios.

— Hm, zise Møller. Asta nu-i prea bine.

— Weber a găsit adevărata dovadă în apartament.

Møller se uită întrebător la Weber, iar acesta, cu o expresie întunecată pe faţă, ridică o pungă mică, transparentă de plastic.

— O cheie? zise Møller. Cu iniţialele AA?

— Am găsit-o în sertarul măsuţei de telefon, zise Weber. Se potriveşte cu cheia apartamentului Annei Bethsen.

Møller se uită la Weber cu un aer absent. Lumina tare de la becul simplu dădea feţelor lor aceeaşi paloare cadaverică pe care o aveau şi pereţii văruiţi în alb, şi Møller avu sentimentul că se află într-un cavou.

— Trebuie să ies, murmură el.

37. SPIUNI GJERMAN

Harry deschise ochii, se uită la faţa zâmbitoare a fetei şi simţi prima lovitură de graţie.

Închise iar ochii, dar nu dispărură nici râsul fetei şi nici durerea de cap.

Încercă să reconstituie ce se întâmplase în timpul nopţii.

Raskol, toaleta din staţia de metrou, un bărbat îndesat îmbrăcat într-un costum Armani uzat fluierând, o mână întinsă plină de inele de aur, părul lui negru şi unghia lungă şi ascuţită la degetul mic. „Salut, Harry, sunt prietenul tău, Simon.” Şi, în contrast vizibil cu costumul sărăcăcios: un Mercedes nou şi strălucitor cu un şofer care părea a fi fratele lui Simon, cu aceiaşi ochi căprui şi veseli şi aceeaşi strângere de mână, cu o mână păroasă şi plină de inele.

Cei doi bărbaţi din faţa maşinii sporovăiau într-un amestec de norvegiană şi suedeză cu intonaţia curioasă a celor care lucrează la circ, vând cuţite, ţin predici sau sunt vocalişti ai trupelor de dans. Dar nu-i spuseseră prea multe. „Ce mai faci, prietene?”, „Ce vreme îngrozitoare, nu?”, „Frumoase haine, prietene. Facem schimb?” Râsete puternice şi flacăra unei brichete. Fuma Harry? „Ţigări ruseşti. Ia una, te rog, poate puţin cam tari, dar bune în felul lor, să ştii.” Alte râsete. Nimeni nu rosti numele lui Raskol sau unde se duceau.

Se dovedi a nu fi prea departe.

Întoarseră după Muzeul Munch şi trecură peste nişte gropi în asfalt şi intrară într-o parcare, în faţa unui teren de fotbal noroios şi pustiu. La capătul parcării erau trei caravane. Două mari şi noi şi una mică, fără roţi, aşezată pe cărămizi.

Uşa uneia dintre caravanele mari se deschise şi Harry zări silueta unei femei. Capete de copii se iţiră din spatele ei. Harry numără cinci.

Spuse că nu-i e foame şi se aşeză într-un colţ privindu-i cum mănâncă. Mâncarea era servită de cea mai tânără din cele două femei din caravană şi fu mâncată repede şi fără ceremonie. Copiii se holbau la Harry, chicotind şi înghiontindu-se. Harry le făcu cu ochiul şi încercă să zâmbească fiindcă trupul său ţeapăn şi amorţit începea să-şi revină în simţire. Ceea ce era o veste bună, căci avea doi metri şi fiecare centimetru îl durea. Simon îi dădu apoi două pături de lână, îl bătu prieteneşte pe umăr şi făcu semn cu capul înspre caravana mică. „Nu-i chiar Hilton, dar eşti în siguranţă aici, prietene.”

Orice urmă de căldură rămasă în corpul lui Harry dispăru imediat ce intră în caravana în formă de ou în care era ca într-un frigider. Aruncă pantofii lui Øystein, care erau cu cel puţin un număr mai mici, îşi frecă picioarele şi încercă să-şi facă loc în patul mic. Ultimul lucru pe care şi-l amintea că-l făcuse fusese să încerce să-şi tragă de pe el pantalonii uzi.

— Hi-hi-hi.

Harry deschise iar ochii. Faţa mică şi măslinie dispăruse, iar râsul se auzea de afară acum, prin uşa deschisă prin care o rază de soare strălucea înăuntru, pe peretele din spatele lui şi pe fotografiile prinse acolo. Harry se ridică în coate şi le privi. Una dintre ele înfăţişa doi băieţi care se ţineau de după gât în faţa caravanei în care stătea el acum. Păreau mulţumiţi. Nu, mai mult. Păreau fericiţi. Probabil de aceea Harry abia dacă îl recunoscu pe tânărul Raskol.

Harry se dădu jos din cuşetă şi se hotărî să ignore durerea de cap. Mai stătu câteva secunde să se asigure că stomacul era în regulă. Trecuse prin situaţii mai grele decât cea de ieri, mult mai grele. În timpul mesei, seara trecută fusese cât pe ce să întrebe dacă au ceva tare de băut, dar reuşise să se abţină. Poate că tolera mai bine băutura acum dacă se abţinuse atâta timp?

Găsi răspunsul la întrebare când păşi afară.

Copiii se uitară la Harry, miraţi, în timp ce acesta se sprijini de caravană şi vomită pe iarba uscată. Tuşi, scuipă

de câteva ori şi se şterse la gură cu dosul mânecii. Când se întoarse, Simon era în faţa lui cu un zâmbet pe faţă, ca şi cum să-ţi goleşti stomacul era cel mai natural mod în care să-ţi începi ziua.

— Mâncare, prietene?

Harry înghiţi în sec şi încuviinţă.

Simon îi împrumută lui Harry un costum şifonat, o cămaşă curată cu guler lat şi o pereche de ochelari de soare mari. Se urcară în Mercedes şi merseră în sus pe Finnmarkgata. La semaforul de pe Carl Berners, Simon coborî geamul la maşină şi strigă la bărbatul care stătea în faţa unui chioşc şi fuma trabuc. Harry avu sentimentul vag că-l mai văzuse undeva. Ştia din experienţă că acest sentiment însemna adesea că omul are cazier. Bărbatul râse şi strigă ceva înapoi, dar Harry nu înţelese.

— O cunoştinţă? întrebă el.

— Un om de legătură, zise Simon.

— Un om de legătură, repetă Harry privind înspre maşina de poliţie care aştepta la semafor, de partea cealaltă a intersecţiei.

Simon întoarse spre vest, către spitalul Ulleål.

— Spune-mi, zise Harry. Ce fel de oameni de legătură are Raskol în Moscova de sunt în stare să găsească o anume persoană într-un oraş de douăzeci de milioane de oameni aşa? Harry pocni din degete. Din mafia rusească?

Simon râse.

— Poate. Dacă nu ai pe cineva care să se priceapă mai bine la găsit persoane.

— KGB-ul?

— Dacă-mi aduc eu bine aminte, prietene, nu mai există. Simon râse şi mai tare.

— Expertul în Rusia din POT mi-a spus că fostul KGB încă mai conduce spectacolul.

Simon dădu din umeri.

— Servicii, prietene. Şi servicii întoarse. Despre asta e vorba, la urma urmei.

Harry cercetă strada. O camionetă îi depăşi. O pusese pe Tess - fata cu ochi căprui care îl trezise - să se ducă în Tøyen şi să-i cumpere *Dagbladet* şi *Verdens Gang,* dar nu scria în nici unul din ele despre vreun poliţist căutat. Asta nu însemna că putea să se ducă oriunde, pentru că, dacă nu se înşela, fiecare maşină de poliţie avea câte o poză de-a lui.

Harry se duse repede la uşă, băgă cheia de la Raskol în yală şi răsuci. Încercă să nu facă zgomot pe hol. Lângă uşa lui Astrid Monsen era un ziar. Odată intrat în apartamentul Annei, inspiră profund şi închise încet uşa după el.

„Nu te gândi la ce cauţi.”

În apartament era un aer închis. Se duse în ultima cameră. Nimic nu fusese atins de la ultima lui vizită. Praful dansa în lumina soarelui care se revărsa pe geam, luminând cele trei portrete. Stătu şi le privi. Capetele distorsionate aveau ceva ciudat de familiar. Se apropie de ele şi îşi trecu vârful degetelor peste urmele de vopsea. Dacă îi spuneau ceva, nu înţelegea despre ce e vorba.

Se duse în bucătărie.

Mirosea a gunoi şi a ulei descompus. Deschise fereastra şi se uită la farfuriile şi tacâmurile din chiuvetă. Fuseseră puse în apă, dar nu şi spălate. Râcâi mâncarea întărită cu o furculiţă. Dezlipi o bucăţică roşie de sos. O puse în gură. Ardei japonez.

Două pahare mari de vin în spatele unei tigăi largi. Unul din ele avea un sediment roşu în timp ce celălalt părea nefolosit. Harry băgă nasul în el, dar nu mirosea a nimic. Lângă paharele de vin erau două pahare obişnuite de apă. Găsi un şervet de vase, aşa că putu să ridice paharele la lumină fără să lase amprente. Unul era curat, celălalt era lipicios. Râcâi paharul cu unghia şi o băgă în gură. Zahăr. Cu gust de cafea. Coca-cola? Harry închise ochii. Vin şi cola? Nu. Apă şi vin pentru o singură persoană. Cola şi un

pahar nefolosit pentru cealaltă. Înveli paharul în şervet şi îl puse în buzunarul de la haină. Din impuls, se duse în baie, deşurubă capacul bazinului şi pipăi în interior. Nimic.

Înapoi pe stradă, văzu că norii se mutaseră dinspre apus şi aerul era încărcat. Harry îşi muşcă buza. Luă o hotărâre şi se îndreptă spre bulevardul Vibes.

Harry îl recunoscu imediat pe tânărul din spatele tejghelei din lăcătuşerie.

— Bună dimineaţa, sunt de la poliţie, zise Harry sperând că băiatul nu-i va cere legitimaţia care era în jachetă, acasă la Vigdis Albu, în Slemdal.

Băiatul puse ziarul jos.

— Ştiu.

Preţ de o secundă, panica puse stăpânire pe Harry.

— Îmi aduc aminte că aţi venit aici să ridicaţi o cheie. Băiatul îi zâmbi. Îmi ţin minte toţi clienţii.

Harry tuşi.

— Păi nu sunt chiar un client.

— Nu?

— Nu, cheia nu era pentru mine. Dar nu de asta…

— Ba cu siguranţă era, îl întrerupse băiatul. Era o cheie unică, nu? Harry încuviinţă. Văzu cu coada ochiului o maşină de poliţie care trecea încet.

— Despre acest tip de chei voiam să te întreb. Mă întrebam cum poate cineva din exterior să facă rost de o copie a unei chei unice precum aceasta. O cheie Trioving, de exemplu.

— Nu poate, replică băiatul cu convingerea unuia care citeşte reviste de ştiinţă ilustrate. Doar Trioving poate să facă o copie care să meargă. Aşa că singura modalitate e să falsifici autorizaţia scrisă a administraţiei blocului. Dar chiar şi aşa vei fi descoperit când vii după cheie pentru că o să îţi cerem buletinul şi o să-l verificăm cu lista proprietarilor din bloc.

— Dar eu însumi am ridicat o asemenea cheie unică. Şi era o cheie pentru o altă persoană.

Băiatul se încruntă.

— Nu, îmi amintesc bine că mi-aţi arătat buletinul şi am verificat numele. A cui cheie credeţi că aţi ridicat?

Harry văzu în geamul de la uşă aceeaşi maşină de poliţie care trecea în direcţie opusă.

— Las-o baltă. Se mai poate obţine o copie şi altfel?

— Nu. Trioving, cei care matriţează aceste chei, primesc comenzi doar de la agenţi autorizaţi, ca noi. Şi, aşa cum am spus, verificăm documentaţia şi ţinem sub supraveghere comenzile de chei pentru proprietăţi comune şi asociaţii de locatari. Sistemul ar trebui să fie foarte sigur.

— Aşa pare, da. Harry îşi frecă faţa iritat. Am sunat cu ceva timp în urmă şi mi s-a spus că o femeie care locuieşte în Sorgenfrigata a primit trei chei ale apartamentului ei. Una a fost găsită în apartament, a doua a fost lăsată electricianului care trebuia să repare ceva, iar pe a treia am găsit-o în altă parte. Adevărul e că nu cred că ea a comandat cea de-a treia cheie. Poţi să verifici asta?

Băiatul dădu din umeri.

— Sigur că pot, dar de ce nu o întrebaţi pe ea?

— Cineva a împuşcat-o în cap.

— Ups, zise băiatul fără să tresară.

Harry rămase nemişcat. Simţi ceva. Un fior. Poate curent de la uşă? Suficient să-i facă părul măciucă. Sunetul unei încercări de a tuşi. Nu auzise pe nimeni intrând. Fără să se întoarcă, încercă să vadă cine era, dar era imposibil din acel unghi.

— Poliţia, zise o voce tare şi ascuţită în spatele lui. Harry înghiţi în sec.

— Da? făcu băiatul privind peste umărul lui Harry.

— Sunt afară, continuă vocea. Zic că bătrânei de la numărul 14 i-a fost spartă casa. Are nevoie de o yală nouă imediat, aşa că mă întrebam dacă poţi să trimiţi pe cineva pronto.

— Poţi să te duci tu, Alf. Eu am treabă, după câte vezi. Harry ascultă atent până când paşii se îndepărtară.

— Anna Bethsen, se auzi şoptind. Poţi verifica dacă a ridicat personal toate cheile?

— Nu e nevoie. Cu siguranţă aşa a fost. Harry se apleacă peste tejghea.

— Poţi totuşi să verifici?

Băiatul oftă din rărunchi şi dispăru în cămăruţa din spate. Se întoarse cu un dosar şi frunzări prin el.

— Convingeţi-vă singur, zise el. Aici, aici şi aici.

Harry recunoscu formularele de primire. Erau identice cu cele pe care le semnase el când venise după cheia Annei. Dar toate formularele erau semnate de Anna. Era pe punctul să întrebe unde era formularul cu semnătura lui când privirea îi căzu pe date.

— Zice aici că ultima cheie a fost ridicată în august, zise el. Dar asta e cu mult înainte să vin eu aici şi...

— Da?

Harry se uită în gol.

— Mulţumesc, zise el. Am găsit ce aveam nevoie.

Afara, vântul se înteţise. Harry sună de la una dintre cabinele telefonice din Valkyrie plass.

— Beate?

Doi pescăruşi zburau în vânt deasupra turnului Şcolii de Marină şi pluteau acolo. Sub pescăruşi se întindea fiordul Osloului, care devenise de un negru-verzui ameninţător, şi Ekebergul, unde cei doi oameni de pe plajă păreau doar nişte puncte.

Harry terminase de povestit despre Anna Bethsen. Despre când se cunoscuseră. Despre ultima seară, atât cât îşi amintea. Despre Raskol. Beate îi povestise că reuşiseră să dea de urma laptopului. Fusese cumpărat în urmă cu trei luni de zile din magazinul Expert de lângă cinematograful Colosseum. Garanţia era pe numele Annei Bethsen. Şi

telefonul mobil la care era conectat era cel pe care Harry pretindea că îl pierduse.

— Urăsc ţipetele pescăruşilor, zise Harry.

— Doar asta ai de spus?

— În acest moment - da. Beate se ridică de pe bancă.

— N-ar trebui să fiu aici, Harry. N-ar fi trebuit să mă suni.

— Dar eşti aici. Harry renunţă să mai încerce să aprindă bricheta. Era prea puternic vântul. Înseamnă că mă crezi. Nu-i aşa?

Beate îşi ridică doar braţele în aer, supărată.

— Nu ştiu mai multe decât ştii tu, zise Harry. Nici măcar nu ştiu sigur că nu eu am împuşcat-o pe Anna.

Pescăruşii se despărţiră şi executară o rotaţie elegantă în bătaia vântului.

— Mai spune-mi o dată ce ştii, îi ceru Beate.

— Ştiu că tipul a făcut cumva rost de cheile de la apartamentul Annei, aşa că a putut să intre şi să iasă în noaptea crimei. Când a plecat, a luat cu el laptopul Annei şi telefonul meu mobil.

— Ce căuta telefonul tău în apartamentul Annei?

— Probabil că mi-a căzut din buzunarul hainei în timpul serii. Aşa cum ţi-am spus, am fost puţin cam ameţit.

— Şi apoi?

— Planul lui iniţial era simplu. Să meargă cu maşina în Larkollen după crimă şi să pună cheia pe care o folosise în cabana lui Arne Albu. Să o pună la un breloc cu iniţialele AA, ca să nu mai fie vreo îndoială. Dar când mi-a găsit telefonul, şi-a dat brusc seama că poate schimba puţin planul. Să facă să pară că eu am ucis-o pe Anna şi apoi am aranjat să pară că Arne Albu e de vină. Mi-a folosit apoi telefonul mobil pentru a se conecta la un server în Egipt şi a început să-mi trimită e-mailuri în aşa fel încât cel care le trimitea să fie imposibil de depistat.

— Şi dacă era depistat, ducea la...

— Mine. Dar eu nu aş fi descoperit că e ceva în neregulă până nu primeam următoarea factură de la Telenor. Probabil nici atunci, de vreme ce nu le citesc cu atenţie.

— Sau când îţi întrerupeai abonamentul pentru că ţi-ai pierdut telefonul.

— Hm. Harry sări de pe bancă şi începu să se plimbe încoace şi încolo. Ce e mai dificil de înţeles e cum a intrat în boxa mea de la subsol. Nu s-au găsit urme de efracţie şi nimeni din bloc nu a văzut vreun infractor. Cu alte cuvinte, cu siguranţă a avut o cheie de vreme ce folosim sistemul de chei unice care se potrivesc la uşa de la intrare, la mansardă, la subsol şi la apartament, dar nu-i uşor să faci rost de aşa ceva. Şi cheia de la apartamentul Annei e tot o astfel de cheie unică...

Harry se opri şi se uită spre sud. Înspre fiord se îndrepta un cargou mare şi verde.

— La ce te gândeşti? întrebă Beate.

— Mă gândeam dacă să te rog să verifici nişte nume pentru mine.

— Mai bine nu, Harry. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici, aşa cum am zis.

— Şi mă întrebam de unde ai vânătăile astea. Ea îşi duse mâna la gât.

— De la antrenamente. Judo. Te mai gândeai la altceva?

— Mă gândeam dacă ai putea să-i dai asta lui Weber. Harry scoase din buzunar paharul învelit în şervet. Roagă-l să caute amprente şi să le compare cu ale mele.

— Le are pe ale tale?

— Cei de la Investigaţii au amprentele tuturor celor care cercetează scena crimei. Şi roagă-l să analizeze ce a fost în pahar.

— Harry... începu ea pe un ton dojenitor.

— Da?

Beate oftă şi luă pachetul.

— Låsesmeden AS, zise Harry.

— Asta ce înseamnă?

— Dacă te răzgândeşti în legătură cu verificatul numelor, poţi să vezi lista angajaţilor de la Låsesmeden. E o firmă mică de lăcătuşerie.

Ea îşi luă o expresie resemnată. Harry dădu din umeri.

— Dacă îi dai paharul lui Weber, voi fi mai mult decât mulţumit.

— Unde să iau legătura cu tine când va avea Weber rezultatele?

— Chiar vrei să ştii? zâmbi Harry.

— Vreau să ştiu cât mai puţine. Mă contactezi tu, da? Harry îşi strânse mai tare jacheta în jurul corpului.

— Mergem?

Beate încuviinţă, dar nu se mişcă. Harry ridică din sprâncene.

— Ceea ce ţi-a scris, zise ea. Chestia despre supravieţuirea celor mai răzbunători. Crezi că e adevărat, Harry?

Harry îşi întinse picioarele în patul mic din caravană. Zgomotul maşinilor de pe Finnmarkgata îi amintiră lui Harry de copilăria lui din Oppsal, când stătea în pat şi asculta traficul. Când mergeau vara la bunicul, în tăcerea din Åndalsnes, singurul lucru de care îi era dor era bâzâitul continuu şi somnolent al maşinilor întrerupt doar de câte o motocicletă, o ţeava de eşapament sau de sirena îndepărtată a poliţiei.

Se auzi o bătaie în uşă. Era Simon.

— Tess vrea să-i spui şi diseară o poveste înainte de culcare, zise el intrând.

Harry îi povestise cum învăţase cangurul să sară şi fusese răsplătit cu o îmbrăţişare înainte de culcare de către toţi copiii.

Cei doi fumară în tăcere. Harry arătă spre fotografia de pe perete.

— E Raskol şi fratele lui, nu? Ştefan, tatăl Annei? Simon încuviinţă.

— Unde e acum Ştefan?

Simon ridică din umeri, nu prea interesat, iar Harry îşi dădu seama că subiectul e tabu.

— Par buni prieteni în fotografie, zise Harry.

— Erau ca gemenii siamezi. Prieteni. Raskol a făcut de două ori închisoare pentru el. Simon râse. Văd că eşti uimit, prietene. E o tradiţie. Nu înţelegi? E o onoare să preiei pedeapsa tatălui sau a fratelui.

— Poliţia nu are aceeaşi părere.

— Nu l-au putut deosebi pe Raskol de Ştefan. Nişte ţigani fraţi. Nu prea uşor pentru poliţia norvegiană. Râse şi îi întinse lui Harry o ţigară. Mai ales când sunt mascaţi.

Harry trase o dată din ţigară şi se uită în întuneric.

— Ce i-a despărţit?

— Tu ce crezi? Simon îşi deschise ochii larg cu un gest teatral. Bineînţeles că o femeie.

— Anna?

Simon nu răspunse, dar Harry îşi dădu seama că Simon se mai înmuiase.

— Din cauză că Ştefan nu a mai vrut să aibă de a face cu Anna pentru că ea trăia cu un *gadjo?*

Simon îşi stinse ţigara şi se ridică.

— Nu din cauza Annei, ci din cauza mamei Annei. Noapte bună, *Spiuni.*

— Hm. O ultimă întrebare? Simon se opri.

— Ce înseamnă *spiuni?* Simon râse încet.

— E o prescurtare de la *spiuni gjerman* - spion german. Dar stai liniştit prietene, nu e o jignire. În unele părţi îşi botează băieţii cu numele ăsta.

Apoi închise uşa şi dispăru.

Vântul încetase şi nu se mai auzea acum decât bâzâitul traficului de pe Finnmarkgata. Şi totuşi, Harry nu putu să adoarmă.

Beate stătea în pat şi asculta maşinile de afară. Când era copil, adormea adesea în timp ce el îi spunea poveşti.

Poveştile pe care i le spunea el nu erau în nici o carte; le inventa în timp ce povestea. Nu erau niciodată la fel, deşi uneori aveau acelaşi început şi aveau aceleaşi personaje: doi hoţi răi, un tătic deştept şi fiica lui cea curajoasă. Şi mereu se terminau la fel, cu hoţii care ajungeau după gratii.

Beate nu-şi amintea să-l fi văzut pe tatăl ei citind. Când mai crescuse, îşi dăduse seama că tatăl ei suferea de ceva ce se numea dislexie. Dacă n-ar fi suferit de această boală, ar fi fost avocat, zicea mama ei. „Aşa cum vrem să fii tu."

Dar poveştile nu erau cu avocaţi, şi când Beate îi spusese mamei că fusese acceptată la Academia de Poliţie, mama ei plânsese.

Beate tresări şi se trezi. Cineva sunase la uşă. Mormăi şi se dădu jos din pat.

— Eu sunt, zise o voce la interfon.

— Ţi-am spus că nu vreau să ne mai vedem, zise Beate tremurând sub halatul subţire. Pleacă.

— Plec după ce îmi cer scuze. N-am fost eu. Eu nu sunt aşa. Pur şi simplu... mi-am pierdut controlul. Te rog, Beate, doar cinci minute.

Ea ezită. Avea încă gâtul ţeapăn, iar Harry observase vânătăile.

— Am un cadou, zise vocea.

Ea oftă. Oricum s-ar fi întâlnit cu el până la urmă. Mai bine să lămurească lucrurile aici decât la serviciu. Apăsă pe buton, îşi strânse halatul şi aşteptă în uşă, ascultându-i paşii pe scări.

— Bună, zise el când o văzu şi îi zâmbi.

Un zâmbet larg şi alb, a la David Hasselhoff.

38. CIRCUMVOLUŢIA TEMPORO-OCCIPITALĂ LATERALĂ

Tom Waaler îi dădu cadoul, având mare grijă să nu o atingă pentru că ea avea aerul unei antilope speriate, iar animalele de pradă simt asta. În schimb, intră în sufragerie şi se aşeză pe canapea. Ea îl urmă şi rămase în picioare. El se uită în jur. La intervale regulate de timp, se ducea la diverse tinere acasă şi apartamentele lor erau mobilate mai mult sau mai puţin la fel. Intime, dar lipsite de originalitate, confortabile, dar terne.

— Nu-l desfaci? întrebă el. Ea făcu cum îi spuse.

— Un CD, zise ea mirată.

— Nu *orice* CD, zise el. *Purple Rain.* Pune-l şi o să înţelegi.

O studie în timp ce ea dădea drumul la un radiocasetofon jalnic pe care ea şi toate celelalte îl numeau stereo. Despre *Frøken* Lønn nu se putea spune că arată bine. Dar era drăguţă în felul ei. Corpul nu era prea incitant, nu avea prea multe rotunjimi pe care să pui mâna, dar era zvelt şi bine întreţinut. Îi plăcuse ce-i făcuse şi arătase un entuziasm sănătos. Cel puţin primele daţi când el o luase mai *piano.* Da, de fapt nu fusese doar prima dată. Destul de surprinzător, pentru că ea nu era deloc genul lui.

Apoi, într-o seară, îi servise tacâmul complet, iar ea - ca marea majoritate a femeilor cu care fusese - nu fusese chiar pe aceeaşi lungime de undă. Ceea ce făcea toată treaba şi mai incitantă, dar însemna, în general, că e ultima întâlnire. Iar asta nu-l deranja prea tare. Beate ar trebui să fie fericită; ar fi putut să fie mult mai rău. Cu câteva seri înainte, din senin, îi spusese unde îl văzuse prima dată.

„În Grünerløkka, zisese ea. Era seară şi erai într-o maşină roşie. Străzile erau pline de oameni, iar geamul maşinii tale era coborât. Era iarnă. Anul trecut.”

Fusese foarte uimit. Mai ales că singura seară în care ţinea minte că a fost în Grünerløkka iarna trecută fusese în seara de sâmbătă, când o trimiseseră pe Ellen Gjelten pe lumea cealaltă.

„Ţin minte chipurile, zisese ea cu un zâmbet triumfător când îi văzuse reacţia. Circumvoluţie temporo-occipitală laterală. Este partea din creier care recunoaşte forma feţelor. A mea e anormală. Ar fi trebuit să dau spectacole la bâlci.”

„Înţeleg, zisese el. Ce altceva îţi mai aminteşti?”

„Vorbeai cu cineva.”

Se sprijinise pe coate, se aplecase peste ea şi îi mângâiase gâtul cu degetul mare. Îi simţise bătaia pulsului; era ca o căprioară speriată. Sau simţise oare propriul lui puls?

„Bănuiesc că ţii minte şi celălalt chip, nu?” întrebase el cu mintea deja în alertă. Mai ştia cineva că ea venise acolo în seara asta? îşi ţinuse gura despre relaţia lor, aşa cum o rugase? Mai avea saci mari de plastic sub chiuvetă?

Se întorsese spre el, zâmbindu-i mirată: „Ce vrei să spui?”

„Ai recunoaşte cealaltă persoană dacă i-ai vedea fotografia?”

Ea îl privise lung. Îl sărutase circumspectă.

„Deci?” zisese el, scoţându-şi şi cealaltă mână de sub cuvertură.

„Nu. Era cu spatele la mine.”

„Dar ţii minte cu ce era îmbrăcat? Dacă ar trebui să-l identifici, să zicem?” Ea clătinase din cap. „Circumvoluţia temporo-occipitală laterală recunoaşte doar feţe. Restul creierului meu e absolut normal.”

„Dar ţii minte culoarea maşinii în care eram?” Ea râsese şi se ghemuise lângă el. „Asta înseamnă că mi-a plăcut ce-am văzut, nu?”

Îşi luase mâna pe furiş de pe gâtul ei.

Două seri mai târziu, îi oferise spectacolul complet. Iar ei nu-i plăcuse ceea ce fusese obligată să vadă. Sau să audă. Sau să simtă. Din boxe bubuiră primele versuri din *When Doves Cry.* Ea dădu volumul mai încet.

— Ce vrei? îl întrebă şi se aşeză în fotoliu.

— Aşa cum ţi-am zis. Să-mi cer scuze.

— Ai făcut-o. Aşa că hai să punem punct. Căscă demonstrativ. Tocmai mă pregăteam să mă culc, Tom.

Simţi că îl cuprinde furia. Nu o ceaţă roşie care distorsionează lucrurile şi le întunecă, ci un val de căldură alb care străluceşte şi aduce claritate şi energie.

— Bine, să trecem la afaceri. Unde e Harry Hole? Beate râse. Prince scoase un strigăt cu o voce de falset.

Tom închise ochii, simţi că devine mai puternic, din ce în ce mai puternic din cauza furiei ce îi curgea prin vene ca o apă liniştitoare şi rece.

— Harry te-a sunat în seara în care a dispărut. Ţi-a trimis e-mailurile primite. Eşti persoana lui de contact, singura în care poate avea încredere acum. Unde e?

— Sunt foarte obosită, Tom. Se ridică. Dacă mai ai alte întrebări la care mi-e imposibil să-ţi răspund, îţi propun să mi le pui mâine.

Tom Waaler nu se clinti.

— Am avut azi o discuţie interesantă cu un ofiţer de la închisoarea din Botsen. Harry a fost acolo seara trecută, chiar sub nasul nostru, în timp ce îl căutam împreună cu jumătate din poliţie. Ştiai că Harry e în legătură cu Raskol?

— Habar nu am despre ce vorbeşti sau ce legătură are cu cazul.

— Nici eu, dar îţi sugerez să te aşezi, Beate. Şi să asculţi o povestioară care cred că te va face să te răzgândeşti în privinţa lui Harry şi a amicilor lui.

— Răspunsul e nu, Tom. Ieşi.

— Nici măcar dacă e şi tatăl tău în poveste?

Îi surprinse tresărirea din colţul gurii şi ştiu că punctase.

— Am surse care sunt - cum să mă exprim? - inaccesibile unui poliţist obişnuit, adică ştiu ce s-a întâmplat cu tatăl tău când a fost împuşcat în Ryen. Şi ştiu şi cine l-a împuşcat.

Ea îl privea cu gura căscată. Waaler râse.

— Nu erai pregătită pentru asta, nu?

— Minţi.

— Tatăl tău a fost ucis cu un Uzi, şase gloanţe direct în piept. Aşa cum scrie în raport, a intrat în bancă să negocieze, chiar dacă era singur, neînarmat şi nu avea ce să negocieze prin urmare. Tot ce putea spera să facă era să îi facă pe spărgători agresivi şi să îi enerveze. O gafă enormă. De neînţeles. Mai ales că tatăl tău era legendar pentru profesionalismul lui... De fapt, îl însoţea un coleg, un tânăr poliţist promiţător de la care se aşteptau lucruri măreţe, o stea în devenire. Dar nu mai avusese niciodată de-a face cu o spargere de bancă pe viu şi cu siguranţă nici cu spărgători înarmaţi cum trebuie. Acesta era dornic să stea în preajma ofiţerilor superiori lui şi ar fi trebuit în acea zi să-l ducă acasă cu maşina pe tatăl tău după muncă. Aşa că tatăl tău soseşte în Ryen cu o maşină despre care raportul nu menţionează că nu e a tatălui tău. Aceea era în garaj, acasă la tine, la Beate şi la mămica ei, atunci când aţi primit vestea.

Vedea cum venele gâtului i se umflă, devenind groase şi albastre.

— Du-te dracu', Tom.

— Vino aici şi ascultă povestioara tăticului, zise el şi bătu cu palma lângă el. Pentru că o să-ţi povestesc cu glas duce şi chiar cred că trebuie să auzi asta.

Ea făcu un pas în faţă în silă, doar unul.

— Bine, zise Tom. În această zi din - oare când era, Beate?

— Iunie, şopti ea.

— Da, iunie. Ei aud ştirea prin staţie, banca e în apropiere, se duc acolo şi se postează, înarmaţi, afară. Ofiţerul cel tânăr şi inspectorul cu experienţă. Fac totul ca

la carte, aşteaptă întăriri sau să iasă spărgătorii din bancă. Nici nu visează să intre în bancă. Până când apare în pragul uşii un bărbat cu un pistol la tâmpla unei angajate a băncii. Îl strigă pe tatăl tău pe nume. Bărbatul i-a văzut stând afară şi l-a recunoscut pe inspectorul Lønn. Strigă că nu o va răni pe femeie, dar are nevoie de un ostatic. Dacă Lønn vrea să vină în locul ei, ei nu au nimic împotrivă. Dar trebuie să arunce arma şi să intre singur în bancă pentru a face schimbul. Iar tatăl tău ce face? Se gândeşte. Trebuie să se gândească repede. Femeia e în stare de şoc. Oamenii pot să moară din cauza şocului. Se gândeşte la propria soţie, la mama ta. O zi de iunie, vinerea, urma weekendul. Iar soarele... oare soarele strălucea, Beate? Ea încuviinţă.

— Se gândeşte cât de cald trebuie să fie în bancă. Presiunea. Disperarea. Apoi se hotărăşte. Ce decizie ia? Ce decizie ia, Beate?

— Să intre, şopti ea cu emoţie în voce.

— Intră. Waaler coborî vocea. Inspectorul Lønn intră şi ofiţerul aşteaptă. Aşteaptă întăriri. Aşteaptă ca femeia să iasă. Aşteaptă să-i spună cineva ce are de făcut, sau să afle că totul nu-i decât un vis sau un exerciţiu de instrucţie şi că poate să plece acasă pentru că e vineri şi soarele străluceşte. În schimb, aude... Waaler imită zgomotul de pistol cu limba lipită de bolta palatină. Tatăl tău cade peste uşa de la intrare, care se deschide, iar el e trântit pe jos, jumătate înăuntru şi jumătate afară. Cu şase gloanţe în piept.

Beate se prăbuşi pe scaun.

— Tânărul ofiţer îl vede pe inspector zăcând acolo şi acum ştie că nu e un exerciţiu de instrucţie. Nici un vis. Chiar au arme automate şi chiar împuşcă cu sânge-rece poliţişti. E mai înspăimântat decât a fost vreodată sau decât va fi. A citit despre lucrurile astea, a avut note bune la psihologie, dar ceva nu merge. E cuprins de panica despre care a scris atât de bine la examen. Se urcă în maşină şi porneşte. Merge şi merge până ajunge acasă, unde îl

întâmpină tânăra şi proaspăta lui soţie care e supărată pentru că a întârziat la cină. Îşi încasează perdaful în picioare, ca un şcolar, şi îi promite că nu se va mai întâmpla şi se aşază la masă. După ce mănâncă, se uită la televizor. Un reporter spune că un poliţist a fost împuşcat în timpul spargerii unei bănci. Tatăl tău e mort.

Beate îşi ascunde faţa în mâini. O năpădiseră amintirile. Întreaga zi. Soarele rotund privind cu o curiozitate mirată pe cerul albastru şi fără sens. Şi se gândise că totul e doar un vis.

— Cine ar putea fi spărgătorii? Cine ştie cum îl cheamă pe tatăl tău, cine ştie cum s-a desfăşurat toată scena, cine ştie că din cei doi poliţişti de afară, inspectorul Lønn e cel care reprezintă o ameninţare? Cine e aşa de calm şi de calculat încât îl poate pune pe tatăl tău într-o dilemă şi ştie ce alegere va face acesta? Ca să-l poată împuşca şi să facă ce vrea el cu tânărul poliţist înspăimântat? Cine e el, Beate?

Lacrimile îi curgeau printre degete.

— Ras... pufni ea.

— Nu te-am auzit, Beate.

— Raskol.

— Da, Raskol. El şi doar el. Tovarăşul lui e furios. Doar sunt spărgători, nu ucigaşi, zice el. Dar e destul de prost încât să îl ameninţe că se predă şi că îl va turna pe Raskol. Din fericire pentru el, reuşeşte să fugă din Norvegia înainte ca Raskol să pună mâna pe el.

Beate suspină. Waaler aşteptă.

— Ştii care e cel mai ciudat lucru în toată povestea? Că ai permis ucigaşului tatălui tău să te păcălească. Cum a făcut şi tatăl tău.

Beate ridică privirea.

— Ce... ce vrei să spui? Waaler dădu din umeri.

— Tu îi ceri lui Raskol să ţi-l indice pe ucigaş. Iar el e pe urmele cuiva care îl ameninţă că va depune mărturie împotriva lui într-un proces de omucidere. Deci ce face? Bineînţeles că indică aceea persoană.

— Lev Grette?

Îşi șterse lacrimile.

— De ce nu? Ca să poţi să-l ajuţi să-l găsească. Am citit că l-ai găsit pe Grette atârnând de o sfoară. Că se sinucisese. Eu n-aş paria pe asta. N-aş fi surprins să fi ajuns cineva acolo înaintea ta.

Beate tuşi.

— Uiţi câteva detalii. În primul rând, am găsit un bileţel de adio. Lev nu a lăsat prea multe lucruri scrise de mâna lui, dar am vorbit cu fratele lui care a scos dintr-un pod din Disengrenda câteva caiete vechi de şcoală de-ale lui Lev. Le-am dus lui Jean Hue, expertul grafolog din *Kripos,* iar el a confirmat că biletul a fost scris de Lev. În al doilea rând, Raskol e deja la închisoare. S-a predat singur. Şi clar că nu a făcut asta cu intenţia de a ucide şi de a evita pedeapsa.

Waaler scutură din cap.

— Eşti o fată deşteaptă, dar, ca şi tatăl tău, nu te pricepi la psihologie. Nu înţelegi cum funcţionează mintea unui criminal. Raskol nu e la închisoare; stă doar temporar la Botsen. O condamnare pentru ucidere ar schimba situaţia. Până una-alta, tu îl protejezi. Şi pe prietenul lui, Harry Hole, la fel.

Se aplecă în faţă şi-i puse mâna pe umăr.

— Îmi cer scuze dacă a fost dureros, Beate, dar acum ştii. Tatăl tău s-a comportat ca la carte. Iar Harry lucrează cu omul care l-a ucis. Deci ce zici? Să-l căutăm pe Harry împreună?

Beate strânse din ochi şi îşi stoarse ultima lacrimă. Apoi deschise iar ochii. Waaler îi întinse o batistă, iar ea o luă.

— Tom, zise ea. Trebuie să-ţi explic ceva.

— Nu e nevoie. Waaler îi mângâie mâna. Înţeleg. E un conflict din cauza devotamentului. Imaginează-ţi ce ar fi făcut tatăl tău. Asta se numeşte să fii profesionist.

Beate îl studie. Apoi încuviinţă încet. Inspiră. Chiar în acea clipă sună telefonul.

— Nu răspunzi? întrebă Waaler după ce telefonul sună de trei ori.

— E mama, zise Beate. O sun eu peste treizeci de secunde.

— Treizeci de secunde?

— De atât am nevoie ca să-ţi spun că, dacă aş şti unde e Harry, tu ai fi ultima persoană căreia i-aş spune. Îi întinse batista. Iar tu poţi să te încalţi şi să pleci.

Tom Waaler simţi pe şira spinării şi pe gât cum furia se ridică precum un gheizer. Savura o clipă sentimentul înainte să o apuce cu o mână şi să o tragă sub el. Ea gâfâi şi se împotrivi, dar el ştiu că îi simţea erecţia şi că buzele pe care le strângea acum atât de tare se vor deschide în curând.

După ce telefonul sună de şase ori, Harry închise şi ieşi din cabina telefonică, lăsând-o să intre pe fata care aştepta. Se întoarse cu spatele la Kjølberggata, contra vântului, îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul înspre parcare şi înspre caravane. Era într-adevăr ciudat. Era acolo, la o aruncătură de băţ de Secţia de Investigaţii, într-o parte, de sediul poliţiei în cealaltă parte şi de caravană în a treia parte. Îmbrăcat în costum de ţigan. Căutat de poliţie. Să mori de râs, nu alta.

Harry clănţăni din dinţi. Se întoarse într-o parte când o maşină de poliţie trecu pe strada circulată mai mult de maşini decât de oameni. Nu putuse să doarmă. Nu putea să suporte să stea degeaba când ceasul ticăia. Strivi mucul de ţigară cu călcâiul şi se pregăti să plece când văzu că nu mai era nimeni în cabina telefonică. Se uită la ceas. Aproape miezul nopţii; ciudat că nu era acasă. Poate că dormea şi nu auzise telefonul la timp? Formă din nou numărul. Îi răspunse imediat:

— Beate.

— Sunt Harry. Te-am trezit?

— A... da.

— Scuze. Să te sun mâine?

— Nu, e bine acum.

— Eşti singură? Tăcere.

— De ce întrebi?

— Pari aşa... nu, las-o baltă. Ai aflat ceva?

O auzi înghiţind, ca şi cum ar fi încercat să-şi tragă răsuflarea.

— Weber a verificat amprentele de pe pahar. Cele mai multe sunt ale tale. Analiza sedimentului din pahar ar trebui să fie gata în câteva zile.

— Grozav.

— În ceea ce priveşte laptopul din boxa ta, s-a dovedit că are un program special care îţi permite să programezi data şi ora când vrei să fie trimis un e-mail. Ultima schimbare a fost făcută în ziua în care a murit Anna.

Harry nu mai simţi vântul rece.

— Aşa că e-mailurile pe care le-ai primit erau gata şi aşteptau să fie trimise conform programării, zise Beate. Asta explică de ce vecinul tău pakistanezul a văzut laptopul în magazie de mult timp.

— Vrei să zici că a funcţionat de unul singur în tot acest timp?

— Racordate, laptopul şi telefonul mobil se descurcă foarte bine.

— La dracu'! Harry se plesni peste frunte. Dar asta înseamnă că tipul care a programat laptopul a anticipat totul. Toată porcăria asta a fost un spectacol cu marionete, iar noi am fost marionetele.

— Aşa se pare. Harry?

— Sunt aici. Încerc doar să pricep. Nu, mai bine să o las baltă deocamdată, e prea mult pentru o singură dată. Dar numele firmei pe care ţi l-am dat?

— Firma, da. Ce te face să crezi că am aflat ceva în legătură cu asta?

— Nimic. Până nu ai spus tu ce-ai spus.

— Dar n-am zis nimic.

— Nu, dar felul în care ai spus-o era foarte promiţător.

— A, da?

— Ai aflat ceva, nu?

— Am aflat ceva.

— Haide!

— I-am sunat pe contabilii cu care lucrează lăcătuşeria şi am rugat-o pe o doamnă să-mi trimită numerele de asigurare ale celor care lucrează acolo. Patru lucrează cu normă întreagă, iar doi cu jumătate de normă. Am trecut numerele prin registrul de caziere şi de siguranţă socială. Cinci dintre ei au un cazier fără pată. Dar unul...

— Da?

— Are o listă întreagă. Mai ales droguri. A fost acuzat de trafic de heroină şi morfină, dar a fost condamnat doar pentru posesia unor cantităţi mici. A făcut închisoare pentru efracţie şi pentru două spargeri grave.

— Violenţă?

— A folosit o armă în timpul unuia dintre jafuri. Nu a tras, dar era încărcată.

— Perfect. El e omul nostru. Eşti un înger. Cum îl cheamă?

— Alf Gunnerud. Treizeci de ani, necăsătorit. Strada Thor Olsens numărul 9. Se pare că locuieşte singur.

— Încă o dată numele şi adresa. Beate repetă.

— Hm. E incredibil că Gunnerud s-a putut angaja la o lăcătuşerie cu un asemenea cazier.

— Proprietarul se numeşte Birger Gunnerud.

— Da, înţeleg. Eşti sigură că totul e în ordine? Tăcere.

— Beate?

— Totul e în ordine, Harry. Ce-o să faci?

— Mă gândeam să-l vizitez acasă. Să văd dacă găsesc ceva interesant. Dacă găsesc, o să te sun din apartamentul lui ca să poţi trimite o maşină să adune probele conform regulamentului.

— Când te duci?

— De ce?

Din nou tăcere.

— Ca să fiu sigură că sunt acasă când o să mă suni.

— Mâine la unsprezece. Sper că va fi la serviciu la ora aia. După ce închise, Harry rămase uitându-se la cerul înnorat ce se arcuia deasupra oraşului precum un dom. Auzise o muzică în fundal. Slab, dar fusese suficient. *Purple Rain* a lui Prince. Băgă o fisă în telefon şi sună la informaţii.

— Numărul de telefon pe numele Alf Gunnerud...

Taxiul luneca prin noapte ca un peşte negru şi tăcut, printre semafoare, pe sub lămpile de pe străzi şi indicatorul ce arăta centrul oraşului.

— Nu ne putem întâlni aşa la nesfârşit, zise Øystein.

Se uită în oglindă şi îl privi pe Harry cum se îmbracă cu puloverul negru pe care i-l adusese de acasă.

— Ai ranga? întrebă Harry.

— E în portbagaj. Dacă tipul e acasă?

— Oamenii care sunt acasă răspund în general la telefon.

— Dar dacă vine acasă cât timp eşti acolo?

— Atunci fă cum ţi-am spus: claxonează de două ori.

— Bine, bine, dar nu ştiu cum arată tipul.

— Ţi-am spus, are în jur de treizeci de ani. Dacă vezi pe cineva care corespunde intrând la numărul 9, atunci claxonează.

Øystein opri lângă un indicator pe care scria PARCATUL INTERZIS, pe strada poluată, aglomerată şi întortocheată la care se face referire la pagina 265 a unei cărţi prăfuite intitulate *Părinţii oraşului IV* aflate în biblioteca din apropiere descrisă ca fiind „strada extrem de posacă şi de neatrăgătoare ce poartă numele Thor Olsens”. Dar, în acea noapte, lui Harry îi convenea de minune acest lucru. Zgomotul, maşinile care treceau şi întunericul îi camuflau pe el şi taxiul care îl aştepta.

Harry strecură ranga pe mâneca jachetei de piele şi traversă strada în grabă. Spre uşurarea sa, văzu că afară la

numărul 9 erau cel puţin douăzeci de sonerii. Asta îi oferea multe alternative dacă nu-i reuşea din prima. Numele lui Alf Gunnerud era al doilea în dreapta jos. Ridică privirea spre aripa dreaptă a clădirii. Ferestrele de la etajul patru nu erau luminate. Harry sună la parter. Îi răspunse vocea somnoroasă a unei femei.

— Bună seara, încerc să dau de Alf, zise Harry. Dar au muzica dată aşa de tare, încât nu aud soneria. De Alf Gunnerud, vreau să zic. Lăcătuşul care stă la patru. Sunteţi drăguţă să-mi deschideţi dumneavoastră?

— E trecut de miezul nopţii.

— Îmi cer scuze. Vorbesc cu Alf să dea muzica mai încet. Harry aşteptă. Se auzi bâzâitul.

Urcă apoi câte trei trepte deodată. La etajul patru, se opri şi ascultă, dar nu se auzea decât bătaia inimii sale. Avea de ales între două uşi. De una din uşi fusese lipită o bucată de carton pe care era scris ANDERSEN. Cealaltă uşă nu avea nimic pe ea.

Aceasta era partea cea mai dificilă a planului. O singură yală probabil că putea fi spartă fără să trezească întregul bloc, dar dacă Alf folosise o tonă de yale de la firma Låsesmeden AS, Harry avea o problemă. Cercetă uşa de sus până jos. Nu avea autocolante de la nici o firmă de securitate. Nici grilaj. Nici yală specială cu doi cilindri antifurt. Doar o yală veche. Floare la ureche.

Harry îşi ridică mâneca de la jachetă şi prinse ranga. Ezită înainte să-i bage vârful în uşă, sub yală. Era aproape prea uşor. Dar nu avea timp să se gândească şi nici nu avea de ales. Nu sparse uşa, ci o forţă la balamale, astfel încât să poată strecura cardul bancar al lui Øystein în broască, iar yala ieşi din cadru. Apăsă, împinse uşa puţin şi puse talpa în prag. Uşa scârţâi din balamale când opinti ranga şi împinse cardul. Se strecură înăuntru şi închise uşa după el. Întreaga operaţie durase opt minute.

Zgomotul frigiderului şi râsul de la un televizor din vecini. Harry încercă să respire adânc şi regulat în timp ce ascultă

în întunericul total. Auzea maşini afară şi simţi un curent de aer care arăta că ferestrele apartamentului erau vechi. Dar, cel mai important: nu erau zgomote care să sugereze că era cineva acasă.

Găsi un întrerupător. Holul avea în mod evident nevoie de o reîmprospătare, iar sufrageria de o schimbare completă. Bucătăria era într-o stare critică. Interiorul apartamentului explica măsurile de securitate minime. Sau, mai bine zis, lipsa interiorului. Alf Gunnerud nu deţinea nimic, nici măcar un stereo pe care Harry să-l fi putut ruga să-l dea mai încet. Singura dovadă că acolo locuia cineva erau câteva scaune de camping, o măsuţă verde, haine împrăştiate peste tot şi un pat cu cearşaf, dar fără cuvertură.

Harry îşi puse mănuşile de spălat vase pe care i le adusese Øystein şi duse unul dintre scaune pe hol. Îl puse în faţa şirului de dulapuri din perete care ajungeau până sus la tavanul înalt de trei metri, renunţă la orice idee preconcepută şi puse cu băgare de seamă un picior pe braţul scaunului. În aceea clipă, sună telefonul. Harry făcu un pas într-o parte, scaunul de camping se închise, iar el căzu pe podea cu o bubuitură.

Tom Waaler avu un sentiment neplăcut. Situaţia nu avea structura clară pe care el o avea mereu în vedere. De vreme ce cariera şi perspectivele lui de viitor nu se aflau în mâinile lui, ci în ale celor cu care se alia, factorul uman era mereu un risc pe care trebuia să-l ia în seamă. Sentimentul neplăcut venea din faptul că nu ştia dacă putea să aibă încredere în Beate Lønn, în Rune Ivarsson sau - şi asta era cel mai important - în omul care era sursa lui cea mai importantă de venit: Valetul.

Când ajunsese la urechile lui Tom că membrii Consiliului Municipal începuseră să facă presiuni asupra şefului poliţiei să îl prindă pe Călău după spargerea băncii din Grønlandsleiret, îi dăduse instrucţiuni Valetului să se

ascundă. Se puseseră de acord asupra unui loc pe care Valetul îl ştia de mult. Pattaya avea cea mai mare colecţie de criminali căutaţi de poliţie din emisfera estică şi era la doar câteva ore de mers cu maşina de Bangkok. Trecând drept un turist alb, Valetul avea să se piardă în mulţime. Valetul numise Pattaya „Sodoma Asiei”, aşa că Waaler nu înţelegea de ce acesta îşi făcuse brusc apariţia la Oslo, zicând că nu mai suportase locul.

Waaler se opri la semaforul de pe strada Uelands şi semnaliza stânga. Valetul dăduse ultima spargere la bancă fără să se consulte cu el înainte, iar asta era o încălcare gravă a regulilor. Ceva trebuia făcut.

Tocmai încercase să-l sune pe Valet, dar nu răspunsese nimeni. Asta poate că nu însemna absolut nimic. Putea să însemne, de exemplu, că era la cabana din Tryvann lucrând la detaliile jefuirii unei maşini de valori pe care o plănuiau. Sau poate verifica echipamentul - haine, arme, frecvenţele poliţiei, schiţe. Dar putea să însemne de asemenea că avusese o recădere şi că stătea într-un colţ al camerei dând din cap, cu seringa atârnându-i în braţ.

Waaler conduse încet pe străduţa întunecoasă şi murdară pe care locuia Valetul. Vizavi era parcat un taxi. Waaler se uită la luminile apartamentului. Ciudat, dar erau aprinse. Dacă Valetul era iar drogat, la el acasă era iadul pe pământ. Va fi destul de uşor să intre în apartament. Uşa lui avea o yală veche. Se uită la ceas. Vizita de la Beate îl stârnise, şi ştia că nu va putea să doarmă deocamdată. Va trebui să se mai învârtă, să dea câteva telefoane şi să vadă ce se întâmplă.

Waaler dădu tare muzica lui Prince şi acceleră în sus pe Ullevålsveien.

Harry se aşeză pe scaunul de camping cu capul în mâini, cu o coapsă care îl durea şi fără nici o dovadă că Alf Gunnerud era cel căutat. Nu îi luase decât câteva minute să caute printre cele câteva lucruri din apartament, atât de

puţine încât începu să se gândească la faptul că acesta locuia în altă parte. Harry găsise o periuţă de dinţi pe balcon, un tub aproape gol de pastă de dinţi şi o bucată de săpun lipită de o savonieră. Plus un prosop care probabil că fusese odată alb. Asta era tot. Asta era şansa lui.

Lui Harry îi veni să râd. Să se dea cu capul de pereţi. Să spargă gâtul unei sticle de Jim Beam şi să bea whisky cu cioburi. Pentru că trebuia să fie - trebuia să fie Gunnerud. Dintre toate dovezile care îl incriminau, statistic vorbind, una dintre ele stătea deasupra tuturor - acuzările şi condamnările anterioare. Cazul striga pur şi simplu numele lui Alf Gunnerud. În cazierul lui scria narcotice şi arme, lucra la o lăcătuşerie, putea să comande ce sistem de chei dorea, să zicem cele de la apartamentul Annei. Sau al lui Harry.

Se duse la fereastră. Se întrebă cum putuse oare să se învârtă în cerc urmărind ce scrisese un nebun până la ultima literă. Dar acum nu mai existau instrucţiuni, nu mai erau replici în dialog. Luna se iţea printr-o spărtură din nori şi semăna cu o tabletă de fluor pe jumătate mestecată, dar nici măcar asta nu-l inspira prea tare.

Închise ochii. Concentrat. Ce văzuse în apartament şi i-ar putea furniza următoarea replică? Ce scăpase din vedere? Revăzu apartamentul cu ochii minţii, bucată cu bucată.

După trei minute, renunţă. Totul se terminase. Nu era nimic aici.

Se asigură ca totul să fie aşa cum găsise şi stinse lumina din sufragerie. Se duse în baie, se aşeză în faţa vasului şi îşi desfăcu nasturii. Aşteptă. Dumnezeule, nici măcar asta nu putea să facă acum. Apoi îşi dădu drumul şi oftă uşurat. Apăsă pe mâner, apa ţâşni, dar în clipa următoare îngheţă. Nu cumva se auzea un claxon peste zgomotul făcut de apă? Se duse pe hol şi închise uşa de la baie ca să audă mai bine. Chiar aşa era. Un claxon scurt şi tare din stradă. Alf Gunnerud venea acasă! Harry era deja în pragul uşii când îşi dădu seama. Bineînţeles că acum trebuia să îşi dea

seama, când era prea târziu. Apa trasă la toaletă. *Naşul.* Pistolul. „Asta e locul meu preferat.”

— La dracu', la dracu'!

Harry se întoarse în fugă la baie, apucă butonul din vârful vasului şi începu să-l deşurubeze frenetic. Şurubul roşu, ruginit, apăru. „Mai repede”, şopti el. Inima începu să-i bată mai tare în timp ce rotea butonul, iar tija nenorocită se tot rotea scrâşnind, dar refuzând să iasă. Auzi uşa trântindu-se la intrarea în scară. Apoi şurubul cedă şi ridică rapid capacul bazinului. Se auzi în semiîntuneric zgomotul tare făcut de porţelan, iar apa continuă să crească. Harry băgă mâna înăuntru şi dădu cu degetele de marginea lunecoasă a vasului. Ce dracu'? Nimic? Întoarse capacul bazinul şi văzu. Prins cu scotch de interior. Inspiră profund. Fiecare crestătură, fiecare zimţ, fiecare margine dinţată de sub scotch-ul strălucitor îi erau cunoscute. Se potrivea la uşa lui de la intrare, la cea de la subsol şi la cea de la apartament. Şi fotografia de lângă ea îi era la fel de cunoscută. Fotografia din oglindă care îi dispăruse. Sis zâmbea, iar Harry încerca să pară dur. Bronzat şi neştiutor în ale vieţii. Dar nu îi aparţinea şi punga de plastic cu un praf alb în ea, prinsă cu trei bucăţi late de bandă adezivă neagră, însă putea să pună pariu că era diacetil de morfină, cunoscută şi sub numele de heroină. Multă heroină. Cel puţin şase ani de închisoare. Harry nu atinse nimic, puse doar capacul la loc şi începu să îl înşurubeze în timp ce asculta paşii. Aşa cum îi spusese Beate, dovezile nu valorau doi bani dacă se descoperea că Harry intrase în apartament fără mandat. Butonul era la locul lui, iar el fugi spre uşă. Neavând de ales, deschise uşa şi ieşi pe palier. Se auzeau paşi care urcau. Închise uşa încet, se uită peste balustradă şi văzu o claie de păr negru şi des. În şase secunde îl va vedea şi el pe Harry. Trei paşi mari până la etajul al cincilea vor fi suficienţi pentru a-l ascunde pe acesta.

Bărbatul se opri brusc când dădu nas în nas cu Harry.

— Bună, Alf, zise Harry uitându-se la ceas. Te aşteptam. Bărbatul se holba la el cu ochii larg deschişi. Faţa palidă şi pistruiată era încadrată de un păr slinos, lung până la umeri, tuns a la Liam Gallagher în jurul urechilor. Nu-i amintea lui Harry de un ucigaş înrăit, ci de un băieţaş speriat că va fi luat la bătaie.

— Ce vrei? întrebă bărbatul cu o voce tare şi ascuţită.

— Vreau să mergi cu mine la poliţie.

Bărbatul avu o reacţie spontană. Se roti, apucă grilajul cu mâinile şi sări pe palierul de jos.

— Hei, strigă Harry, dar bărbatul deja dispăruse. Zgomotul paşilor se auzi pe scări în jos.

— Gunnerud!

Drept răspuns, Harry auzi uşa de la intrare trântindu-se. Băgă mâna în buzunar şi îşi dădu seama că nu are ţigări. Acum era rândul cavaleriei.

Tom Waaler dădu muzica mai încet, scoase telefonul mobil din buzunar, apăsă pe butonul verde şi îl duse la ureche. De la celălalt capăt se auzeau gâfâieli nervoase şi zgomotul traficului.

— Alo? zise vocea. Eşti acolo? Era Valetul. Părea îngrozit.

— Ce s-a întâmplat, Valetule?

— O, Doamne, bine că ai răspuns. Am dat de dracu'. Trebuie să mă ajuţi. Repede.

— Nu sunt obligat să fac nimic. Răspunde-mi la întrebare.

— Ne-au descoperit. Era un poliţist pe scară care mă aştepta să mă întorc acasă.

Waaler se opri la trecerea de pietoni înainte de bulevardul Ringveien. Un bătrân, cu paşi ciudaţi şi minusculi, abia dacă se târa. Părea că îi ia o veşnicie.

— Ce voia? întrebă Waaler.

— Tu ce crezi? Să mă aresteze, bănuiesc.

— Şi de ce nu te-a arestat?

— Am fugit ca din puşcă. Fără să stau pe gânduri. Dar sunt urmărit. Au trecut deja trei maşini de poliţie. Mă auzi? O să pună mâna pe mine dacă nu...

— Nu ţipa în telefon. Unde erau ceilalţi poliţişti?

— Nu am mai văzut alţii. Am luat-o pur şi simplu la fugă.

— Şi ai scăpat atât de uşor? Eşti sigur că tipul era poliţist?

— Da, el era.

— Cine?

— Harry Hole, cred. A trecut recent din nou pe la magazin.

— Nu mi-ai spus.

— E o lăcătuşerie doar. Mereu vin poliţişti acolo. Semaforul se făcu verde. Waaler claxona maşina din faţă.

— Bine, vorbim mai târziu despre asta. Unde eşti?

— Sunt într-o cabină telefonică din faţa... ăăă... tribunalului. Râse nervos. Şi nu-mi place locul ăsta.

— Ai ceva în apartament care n-ar trebui să fie acolo?

— E curat. Tot echipamentul e la cabană.

— Dar tu? Eşti curat?

— Ştii foarte bine că m-am lăsat. Vii odată? La dracu', tremur tot.

— Ia-o mai uşor, Valetule. Waaler calculă cât timp îi va lua. Tryvann. Sediul poliţiei. Centrul oraşului. Gândeşte-te la toată treaba ca la o spargere de bancă. Îţi dau o pastilă când ajung.

— Ţi-am spus că m-am lăsat. Ezită. Nu ştiam că ai pastile la tine, Prince.

— Am mereu. Tăcere.

— Ce ai?

— Braţele mamei. Rohypnol. Mai ai jericho-ul pe care ţi l-am dat?

— Îl am mereu.

— Bine. Acum ascultă-mă cu atenţie. Ne întâlnim pe chei la est de terminalul de containere. Sunt destul de departe, aşa că trebuie să-mi dai patruzeci de minute.

— Despre ce tot dracu' vorbeşti? Trebuie să vii aici! Acum! Waaler ascultă respiraţia sacadată, fără să răspundă.

— Dacă mă prind, te trag după mine. Sper că înţelegi, Prinţule. O să ciripesc dacă scap mai uşor. La dracu', n-o să merg la mititica pentru tine dacă tu...

— Asta sună a panică, Valetule. Şi nu avem nevoie de panică acum. Ce garanţii am eu că nu ai fost deja prins şi că îmi întinzi de fapt o capcană? Acum înţelegi? Vino singur şi stai sub un felinar ca să te pot vedea.

Valetul grohăi:

— La dracu'! La dracu'! La dracu'!

— Deci?

— Da. Bine. Adu pastilele. La dracu'!

— Terminalul de containere în patruzeci de minute. Sub un felinar.

— Să nu întârzii.

— Stai puţin, mai e ceva. O să parchez pe stradă. Când o să zic eu, să ţii arma în aer ca să o văd.

— Pentru ce? Eşti paranoic sau ce?

— Să zicem doar că situaţia e puţin cam neclară deocamdată şi nu vreau să risc. Fă cum ţi-am spus.

Waaler apăsă pe butonul roşu şi se uită la ceas. Dădu volumul casetofonului la maximum. Chitare. Un zgomot pur, minunat. O furie pură şi minunată.

Bjarne Møller intră în apartament şi cercetă camera cu o expresie de dezaprobare.

— Confortabilă cameră, nu? zise Weber.

— O veche cunoştinţă, să înţeleg?

— Alf Gunnerud. Sau cel puţin apartamentul e pe numele lui. Sunt tone de amprente peste tot. Trebuie să verificăm dacă sunt ale lui. Pe geam. Arătă spre un tânăr care dădea cu o perie fină pe geam. Cele mai bune amprente sunt mereu pe geam.

— De vreme ce iei deja amprente, bănuiesc că ai mai găsit şi altceva aici?

Weber arătă spre o pungă de plastic pe un preş şi alte câteva obiecte. Møller se apleacă şi băgă un deget prin spărtura din pungă.

— Hm. Pare a fi heroină. Trebuie să fie aproape o jumătate de kilogram. Şi asta ce mai e?

— O fotografie cu doi copii. Încă nu ştim cine sunt. Şi o cheie Trioving care cu siguranţă nu e de la uşa asta.

— Dacă e o cheie unică, Trioving ne poate spune repede cine e proprietarul. Îmi pare cunoscut băiatul din fotografie.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

— Circumvoluţia temporo-occipitală laterală, zise vocea unei femei în spatele lor.

— *Frøken* Lønn, zise Møller surprins. Ce face aici Secţia Jafuri?

— Eu am primit informaţia că există heroină aici. Mi s-a cerut să te chem.

— Deci ai informatori şi printre narcomani?

— Spărgători de bănci, narcomani, sunt cu toţii o familie mare şi fericită.

— Cine a fost informatorul?

— Nu ştiu. M-a sunat acasă după ce m-am dus la culcare. Nu a vrut să-şi dea numele sau să spună de unde ştie că lucrez la poliţie. Dar informaţia a fost atât de precisă şi de detaliată, încât am trecut la fapte şi am sunat un avocat al poliţiei.

— Hm, făcu Møller. Droguri. Condamnări anterioare. E posibil ca dovezi importante să se fi pierdut. Bănuiesc că ai dat imediat undă verde.

— Da.

— Nu văd nici un cadavru, aşa că de ce am fost chemat?

— Informatorul mi-a mai spus ceva.

— A, da?

— Se pare că Alf Gunnerud a cunoscut-o foarte bine pe Anna Bethsen. Era iubitul şi furnizorul ei. Până când aceasta

l-a părăsit pentru altcineva când el era la puşcărie. Ce părere ai despre asta, PAS Møller?

Møller o privi.

— Sunt bucuros, răspunse el fără să reacţioneze în vreun fel. Mai bucuros decât îţi poţi imagina.

Continuă să o privească şi, în sfârşit, îşi plecă privirea.

— Weber, zise el. Vreau să pui bandă în jurul apartamentului şi să chemi toţi oamenii pe care îi ai la dispoziţie. Avem o treabă de făcut.

39. GLOCK

Stein Thommesen lucra în poliţie de doi ani. Cea mai mare dorinţă a lui era să devină detectiv, şi visul lui era să devină expert, cu ore fixe, cu propriul birou şi cu un salariu mai bun decât cel de inspector. Să poată să meargă acasă la Trine şi să-i povestească despre o problemă interesantă de la serviciu pe care o discută împreună cu un specialist de la Delicte Grave şi care ei i se va părea extrem de complicată. Între timp, lucra în schimburi pentru o sumă derizorie, se trezea obosit mort chiar şi după ce dormea zece ore, iar când Trine îi spunea că nu are de gând să trăiască aşa tot restul vieţii, încerca să-i explice ce înseamnă să-ţi petreci orele de muncă ducându-i la Urgenţe pe tinerii care au luat o supradoză, spunându-le copiilor că trebuie să le aresteze tatăl pentru că a bătut-o pe mama şi înghiţind tot felul de rahaturi de la cei care urăsc uniforma pe care o porţi. Iar Trine îşi dădea ochii peste cap. Mai auzise asta şi înainte.

Când inspectorul Tom Waaler de la Omucideri intră în încăpere şi îl întrebă pe Stein Thommesen dacă vrea să vină cu el să prindă un bărbat căutat de poliţie, primul gând al lui Thommesen fu că probabil Waaler dorea să-l înveţe câteva trucuri pentru a deveni detectiv.

Îi spuse asta lui Waaler în maşină în drum spre Nylandsveien, iar Waaler zâmbi. Trebuie să scrie câteva cuvinte pe o bucată de hârtie, asta e tot, spuse acesta. El, Waaler, ar putea să-i pună o vorbă bună.

— Asta ar fi... minunat.

Thommesen se întrebă dacă să-i mulţumească sau dacă ar suna a linguşeală. La urma urmei, nu prea avea deocamdată pentru ce să-i mulţumească. Dar cu siguranţă îi va spune lui Trine că a început să tatoneze terenul.

— Ce fel de tip arestăm?

— Patrulam când am auzit în staţie că au găsit o cantitate mare de heroină pe strada Thor Olsens. Alf Gunnerud.

— Da, am auzit şi eu. Aproape o jumătate de kilogram.

— Apoi mi-a vândut un tip un pont - că l-a văzut pe Gunnerud la terminalul de containere.

— Informatorii sunt cu siguranţă pe baricade în seara asta. Captura de heroină s-a făcut tot în urma unui telefon anonim. Poate că e o coincidenţă, dar e ciudat că două telefoane anonime...

— Poate că e acelaşi informator, îl întrerupse Waaler. Poate că cineva are un dinte împotriva lui Gunnerud, poate că l-a păcălit.

— Poate...

— Deci vrei să fii detectiv, zise Waaler şi Thommesen se gândi că vocea lui e puţin iritată. O luară spre zona docurilor. Da, înţeleg. Ar fi o schimbare, nu? Te-ai gândit la ce unitate?

— La Omucideri, răspunse Thommesen. Sau la Secţia Jafuri. În orice caz, nu la Violuri.

— Nu, desigur că nu. Am ajuns.

Traversară o zonă deschisă şi întunecată cu containere puse unele peste altele şi cu o clădire mare şi roz într-un capăt.

— Tipul care stă sub felinar se potriveşte descrierii, zise Waaler.

— Unde? întrebă Thommesen uitându-se în întuneric.

— Lângă clădirea de acolo.

— La dracu'! Dar ce ochi buni ai!

— Eşti înarmat? întrebă Waaler încetinind. Thommesen se uită surprins la Waaler.

— Nu ai zis nimic despre...

— Nici o problemă, sunt eu. Stai în maşină ca să poţi cere ajutor dacă ne face probleme, da?

— Bine. Eşti sigur că n-ar trebui să sunăm...

— N-avem timp.

Waaler aprinse farurile pe faza lungă şi opri.

Thommesen estimă că până la silueta de sub lampă sunt cincizeci de metri, dar măsurătorile de mai târziu urmau să arate că distanţa exactă era de treizeci şi patru de metri.

Waaler îşi încarcă pistolul Glock 20 - făcuse cerere şi primise permis special pentru el - şi, luând o lanternă mare şi neagră de sub scaunul din faţă, se dădu jos din maşină. Strigă în timp ce porni în direcţia bărbatului. Urma să fie o mare diferenţă exact în această privinţă între rapoartele celor doi referitoare la cele întâmplate. În raportul lui Waaler, strigase: „Poliţia! Să le văd!” adică: „Pune-ţi mâinile deasupra capului”. Procurorul a fost de acord că e rezonabil să presupui că un fost puşcăriaş cu mai multe arestări la activ e obişnuit cu un asemenea jargon. Iar inspectorul Waaler spusese clar că e de la poliţie. În primul raport al lui Thommesen, Waaler strigase: „Salutare, sunt prietenul tău de la poliţie. Să îl văd”. Însă, după câteva consultări între Waaler şi Thommesen, Thommesen acceptase că probabil versiunea lui Waaler e mai aproape de adevăr.

Erau amândoi de acord cu ce se întâmplase apoi. Bărbatul de sub lampă reacţionase băgând mâna în buzunar şi scoţând un pistol care, aşa cum se va dovedi, era un Glock 23 cu numărul de serie şters şi prin urmare imposibil de identificat. Waaler, care după părerea SEFO - autoritatea poliţienească independentă - e unul dintre cei mai buni ţintaşi din forţele poliţieneşti, strigase şi trăsese trei focuri unul după altul. Două îl loviseră pe Alf Gunnerud. Unul în umărul stâng, celălalt în coapsă. Nici una dintre lovituri nu îi fusese fatală, dar îl doborâseră la pământ pe Gunnerud. Waaler fugise către Gunnerud cu pistolul ridicat strigând: „Poliţia! Nu atinge pistolul sau trag! Am zis, nu atinge pistolul!”

Din acest punct, raportul lui Stein Thommesen nu avea prea multe de adăugat de vreme ce era la treizeci şi patru de metri distanţă, era întuneric şi, în plus, Waaler îi bloca

câmpul vizual. Pe de altă parte, nu exista nimic în raportul lui Thommesen - sau în probele de la faţa locului - care să contrazică următoarele evenimente, aşa cum erau descrise în raportul lui Waaler: Gunnerud a luat pistolul, l-a îndreptat spre el în ciuda avertizărilor, iar Waaler a tras primul. Distanţa dintre cei doi era de trei metri şi cinci.

Voi muri. Şi nu are nici o logică. Mă uit la un pistol fumegând. Nu ăsta era planul, cel puţin nu al meu. Dar e posibil să mă fi îndreptat într-aici în tot acest timp. Dar nu era planul meu. Planul meu era mai bun. Planul meu avea logică. Presiunea scade în cabină şi o forţă invizibilă îmi apasă timpanele din interior. Cineva se apleacă peste umărul meu şi mă întreabă dacă sunt gata. Aterizăm.

Îmi şoptesc că am fost hoţ, mincinos, traficant şi libertin. Dar nu am ucis niciodată pe nimeni. Pe femeia din Grensen am rânit-o doar, a fost o întâmplare. Stelele strălucesc dedesubt prin fuzelaj.

„E un păcat... şoptesc.... împotriva femeii pe care am iubit-o. Oare poate fi iertat?” Dar stewardesa a plecat deja, iar luminile de aterizare sunt aprinse toate.

S-a întâmplat în seara în care Anna a zis „Nu” pentru prima dată, iar eu am zis „Da”şi am împins uşa să se deschidă. Era cea mai pură marfă pe care am pus vreodată mâna şi nu aveam de gând să stricăm distracţia fumând-o. Ea a protestat, dar eu am zis că e din partea casei şi am pregătit seringa. Nu-şi mai injectase heroină până atunci şi i-am făcut eu injecţia. E mai greu când o faci altora. După ce am dat greş de câteva ori, m-a privit şi a şoptit: „Sunt curată de trei luni. Mă vindecasem”. „Bine ai venit înapoi”, am zis. Ea a râs şi a spus: „O să te omor”. A treia oară i-am găsit vena. I s-au mărit pupilele, încet, ca nişte trandafiri negri. Din braţ i-au căzut picături de sânge pe covor printre oftaturi obosite. Apoi i-a căzut capul pe spate. Ziua următoare m-a sunat şi mi-a zis că mai vrea. Roţile scrâşnesc pe pistă.

Tu şi cu mine am fi putut să facem ceva cu viaţa noastră. Asta era planul şi avea logică. Nu am idee care e logica în ce se întâmplă acum.

Conform autopsiei, glonţul de zece milimetri a lovit şi a sfărâmat osul nazal al lui Alf Gunnerud. Fragmente de os au pătruns odată cu glonţul în ţesutul subţire ce protejează creierul, iar plumbul şi osul au distrus talamusul, sistemul limbic şi cerebelul înainte ca glonţul să intre în partea din spate a craniului. În cele din urmă, a făcut o gaură în asfaltul încă poros, căci cei de la drumuri reparaseră parcarea de maşini cu două zile înainte.

40. BONNIE TYLER

Fusese o zi deprimantă, scurtă şi inutilă în linii mari. Nori plumburii încărcaţi cu ploaie împânzeau oraşul fără să lase nici măcar o picătură de ploaie să cadă şi, din când în când, câte o rafală de vânt trăgea de ziarele de pe standul de lângă chioşcul de fructe şi tutun al lui Elmer. Titlurile ziarelor arătau că oamenii începuseră să se sature de aşa-zisul război împotriva terorii care avea acum conotaţia odioasă a unui slogan electoral şi nu mai suna interesant de vreme ce nimeni nu ştia unde se află principalul vinovat. Unii credeau chiar că e mort. Astfel, ziarele începuseră să aloce spaţii starurilor de televiziune, celebrităţilor mai puţin cunoscute din străinătate care ziseseră ceva drăguţ despre norvegieni şi planurilor de vacanţă ale familiei regale. Singura dramă care rupea monotonia era un incident soldat cu o împuşcare lângă terminalul de containere, unde un ucigaş şi traficant de droguri căutat de poliţie ridicase arma asupra unui poliţist, dar fusese omorât înainte să apuce să tragă. Şeful Brigăzii Antidrog raportase o captură substanţială de heroină din apartamentul celui împuşcat, în timp ce şeful de la Omucideri comentase că omorul pe care se presupune că bărbatul de treizeci de ani îl comisese e încă sub investigaţie. Totuşi, în editorialul din ultimul ziar apărut scria că dovezile împotriva bărbatului erau covârşitoare. Şi, destul de ciudat, poliţistul implicat era acelaşi care îl împuşcase mortal şi în mod similar pe neonazistul Sverre Olsen acasă la el, în urmă cu un an. Poliţistul fusese suspendat până când autorităţile poliţieneşti independente aveau să termine ancheta, scria ziarul, şi era citat şeful poliţiei care spusese că aceasta era o procedură de rutină în asemenea situaţii şi nu avea nimic de-a face cu cazul Sverre Olsen.

De asemenea, un paragraf mic pomenea de un incendiu la o cabană din Tryvann şi, pentru că o canistră de petrol goală fusese găsită lângă casa distrusă în totalitate, poliţia nu excludea posibilitatea unei incendieri. Ce nu apăruse în ziare erau încercările ziariştilor de a lua legătura cu Birger Gunnerud pentru a-l întreba cum se simte în urma pierderii fiului şi a cabanei în aceeaşi noapte.

Se întunecă devreme şi la ora trei luminile erau deja aprinse pe străzi. Când Harry intră, pe ecranul din Casa Durerii tremura un cadru al jafului din Grensen.

— Ai ceva? întrebă el arătând înspre cadrul care îl înfăţişa pe Călău în plină acţiune.

Beate clătină din cap.

— Aşteptăm.

— Să dea din nou lovitura?

— E pe undeva şi plănuieşte altă spargere. Bănuiesc că se va întâmpla cândva săptămâna viitoare.

— Pari sigură.

Ea dădu din umeri.

— Experienţa.

— A ta?

Ea zâmbi, dar nu răspunse. Harry luă loc.

— Sper că nu te-ai supărat că nu am făcut ce am zis la telefon. Ea se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Am zis că nu o să-i percheziţionez apartamentul până azi. Harry o studie. Ea părea sincer uimită. Doar Harry nu lucra la serviciile secrete. El fu pe punctul de a zice ceva, dar apoi se răzgândi. În schimb, zise Beate:

— Trebuie să te întreb ceva, Harry.

— Spune.

— Ştiai de Raskol şi de tatăl meu?

— Ce anume?

— Că Raskol a fost în bancă… atunci. El l-a împuşcat pe tata. Harry îşi coborî privirea. Îşi studie mâinile.

— Nu, zise el, nu ştiam.

— Dar ai dedus?

El ridică uşor capul şi îi întâlni privirea.

— Mi-a trecut prin cap. Asta-i tot.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— Penitenţa.

— Penitenţa?

Harry inspiră profund.

— Uneori, o crimă e atât de monstruoasă, că îţi înnegurează câmpul vizual. Cel extern sau intern.

— Ce vrei să spui?

— Toată lumea are nevoie de penitenţă, Beate. Şi tu. Dumnezeu ştie cât de mult am eu nevoie. Şi Raskol. E o nevoie primară, ca şi spălatul. E vorba de armonie, de un echilibru intern absolut necesar. Echilibrul care se numeşte moralitate.

Harry văzu că Beate se albeşte la faţă. Apoi roşeşte. Deschise gura.

— Nimeni nu ştie de ce s-a predat Raskol, zise Harry. Dar sunt convins că a făcut-o pentru a se pocăi. Pentru cineva a cărui singură libertate e libertatea de a umbla în voie, închisoarea e cea mai mare pedeapsă. Să iei o viaţă nu e acelaşi lucru cu să furi bani. Să zicem că a comis o crimă care l-a făcut să-şi piardă echilibrul. Aşa că alege să se pocăiască în secret, pentru el însuşi şi pentru Dumnezeu - dacă are vreunul.

Beate rosti în cele din urmă:

— Un... ucigaş... moral?

Harry aşteptă. Dar nu mai urmă nimic.

— O persoană morală e o persoană care acceptă consecinţele propriei moralităţi, rosti el încet. Nu pe cele ale altora.

— Şi dacă iau asta cu mine? zise Beate cu amărăciune, deschizând sertarul din faţa ei şi scoţând un toc de pistol pentru umăr. Dacă mă încui în una dintre camerele de vizită împreună cu Raskol şi spun apoi că m-a atacat şi l-am

împuşcat să mă apăr? Să-mi răzbun tatăl şi să-l ucid ca pe un parazit. Asta e suficient de moral pentru tine?

Trânti tocul de pistol pe masă.

Harry se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii până când îi auzi respiraţia sacadată cum se calmează.

— Întrebarea e ce e pentru tine suficient de moral, Beate. Nu ştiu de ce ai pistolul asupra ta şi nu am nici o intenţie să te împiedic să faci ce crezi tu de cuviinţă. Harry se ridică. Fă-l pe tatăl tău să fie mândru de tine, Beate.

Când apucă clanţa de la uşă, o auzi pe Beate suspinând. Se întoarse.

— Nu înţelegi! suspină ea. M-am gândit că pot... am crezut că e un fel de... dinte pentru dinte.

Harry rămase nemişcat. Apoi trase un scaun lângă ea, se aşeză şi îi puse mâna pe obraz. Lacrimile ei erau fierbinţi şi se rostogoleau pe mâna lui aspră în timp ce vorbea:

— Intri în poliţie pentru că ai ideea că trebuie să existe o ordine, un echilibru al lucrurilor, nu? Răsplată, dreptate şi aşa mai departe. Şi apoi, într-o bună zi, ai şansa pe care ai visat-o dintotdeauna: să restabileşti echilibrul. Doar că îţi dai seama că, la urma urmei, nu asta doreşti. Îşi suflă nasul. Mama mi-a spus odată că nu există decât un lucru mai rău decât incapacitatea de a-ţi satisface o dorinţă. Şi anume să nu ai nici o dorinţă. Ura - e tot ce ţi-a mai rămas când ai pierdut tot ce aveai. Şi apoi îţi este luată şi ea.

Mătură cu mâna tocul pistolului de pe masă. Acesta se lovi cu zgomot de perete.

Era întuneric beznă când Harry se afla pe bulevardul Sofies şi îşi căuta cheile într-o haină mult mai familiară. Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse în acea dimineaţă la sediul poliţiei fusese să îşi ia hainele de la *Krimteknisk,* unde fuseseră duse de la casa lui Vigdis Albu. Dar primul lucru pe care îl făcuse fusese să se ducă în biroul lui Bjarne Møller. Şeful Secţiei Omucideri zisese că, în ceea ce-l priveşte, aproape toate lucrurile par în regulă, dar

va trebui să aştepte să vadă dacă cineva va raporta o intrare prin efracţie pe Harelabben numărul 16. În cursul zile se vor gândi de asemenea dacă există vreo consecinţă a faptului că Harry ascunsese informaţiile referitoare la prezenţa lui în apartamentul Annei Bethsen în noaptea crimei. Harry îi replicase că, în cazul unei anchete asupra cazului, va fi obligat să menţioneze mâna liberă pe care i-o dăduseră şeful poliţiei şi Møller în căutarea Călăului, plus sancţionarea lor pentru excursia în Brazilia fără informarea poliţiei braziliene.

Bjarne Møller zâmbise obosit şi spusese că vor considera că nu e nevoie de nici o anchetă şi, prin urmare, nu exista nici o consecinţă.

Era linişte pe holul de la intrare. Harry rupse banda poliţiei din dreptul apartamentului său. În locul geamului spart, fusese pusă o bucată de carton.

Cercetă sufrageria cu privirea. Weber îi explicase că fotografiaseră întregul apartament înainte să facă percheziţia, aşa că putea să-şi pună totul la locul de dinainte. Cu toate astea, nu-şi putea lua gândul de la ideea că mâini şi ochi necunoscuţi fuseseră acolo. Nu că ar fi avut prea multe de ascuns - nişte scrisori de dragoste pasionale, dar vechi, un pachet desfăcut de prezervative expirate de mult şi un plic cu poze ale corpului neînsufleţit al lui Ellen Gjelten. Faptul că le ţinea acasă putea să pară un lucru pervers. În afară de astea: o revistă porno, o casetă cu Bonnie Tyler şi o carte de Linn Ullmann.

Harry privi îndelung butonul roşu intermitent al robotului telefonic înainte să apese. Vocea familiară a unui băiat umplu încăperea. „Salut, noi suntem. Astăzi s-a hotărât. Mami plânge, aşa că mi-a zis mie să-ţi spun...”

Harry împietri.

„Plecăm mâine.”

Harry îşi ţinu respiraţia. Auzise bine? *Plecăm?*

„Am câştigat. Ar fi trebuit să le vezi feţele. Mami zicea că toată lumea se gândea că vom pierde. Mami, vrei să... nu,

plânge. Acum o să mergem la McDonald's să sărbătorim. Mami zice dacă vii să ne iei. Pa.”

Auzi respiraţia lui Oleg în telefon şi cineva care îşi sufla nasul în fundal. Apoi vocea lui Oleg din nou, mai încet: „Ar fi minunat dacă ai putea, Harry”.

Harry se prăbuşi în scaun. I se puse un nod în gât şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

PARTEA A ŞASEA

S^2MN

Pe cer nu era nici un nor, dar vântul era rece, iar soarele palid nu dădea prea multă căldură. Harry şi Aune îşi ridicară gulerele jachetelor şi merseră unul lângă celălalt pe bulevardul cu mesteceni deja goliţi de frunze şi pregătiţi de iarnă.

— I-am spus soţiei cât de fericit păreai când mi-ai spus că Rakel şi Oleg se întorc acasă, zise Aune. M-a întrebat dacă asta înseamnă că veţi locui toţi trei împreună în curând.

Harry răspunse cu un zâmbet.

— Cel puţin are suficient loc în casa aia a ei, îl îmboldi Aune.

— Da, e suficient loc în casă, zise Harry. Salut-o pe Karoline şi citeaz-o pe Ola Bauer.

— ”M-am mutat pe Strada Fericirii”?

— ”Dar nici asta nu m-a ajutat prea mult.” Râseră amândoi.

— În orice caz, în acest moment mă concentrez asupra cazului, zise Harry.

— Da, cazul, spuse Aune. Am citit toate rapoartele, cum m-ai rugat. Ciudat. Într-adevăr ciudat. Te trezeşti la tine în apartament, nu-ţi aminteşti absolut nimic şi pac, eşti prins în acest joc al lui Alf Gunnerud. Bineînţeles că e cam delicat să stabileşti un diagnostic psihologic post-mortem, dar chiar e un caz interesant.

Fără îndoială, un suflet inteligent şi creativ. Chiar aproape artistic. A clocit un plan de maestru. Sunt câteva lucruri care mă miră însă. Am citit copiile e-mailurilor pe care ţi le-a trimis. Se referă la faptul că ţi-ai pierdut cunoştinţa. Asta trebuie să însemne că te-a văzut părăsind apartamentul în stare de ebrietate şi a speculat că a doua zi nu-ţi vei aminti nimic?

— Aşa se întâmplă când o persoană trebuie să fie ajutată să urce în taxi. Cred că era afară, pe stradă, spionându-mă, aşa cum a scris în e-mail că făcea şi Arne Albu. Probabil că luase legătura cu Anna şi ştia că vin în seara aceea. Faptul că am plecat de acolo atât de beat trebuie să fi fost un bonus neaşteptat.

— Şi apoi a descuiat apartamentul cu cheia pe care a luat-o de la producător prin Låsesmeden AS. Şi a împuşcat-o. Cu pistolul lui?

— Probabil. Numărul seriei fusese şters. Ca şi numărul pistolului găsit în mâna lui Gunnerud în terminalul de containere. Weber zice că par a fi de la acelaşi furnizor. Se pare că cineva conduce o afacere de import ilegal de arme pe picior mare. Glockul pe care l-am găsit asupra lui Sverre Olsen - ucigaşul lui Ellen - are aceleaşi caracteristici.

— Deci îi pune pistolul în mâna dreaptă. Deşi ea era stângace.

— Momeală, zise Harry. Bineînţeles că ştia că la un moment dat mă voi implica în caz, măcar pentru a mă asigura că poziţia mea nu e compromisă. Şi ştia că, spre deosebire de ceilalţi poliţişti, îmi voi da seama că nu e mâna bună.

— Şi mai e şi fotografia cu *fru* Albu şi copiii.

— Care să mă conducă la Arne Albu, ultimul ei iubit.

— Iar înainte să plece, ia laptopul Annei şi telefonul mobil care îţi căzuse în apartament în timpul serii.

— Un alt bonus neaşteptat.

— Deci acest creier a conceput un plan încâlcit şi perfect pentru a-şi pedepsi iubita infidelă, pe bărbatul cu care l-a înşelat în timp ce el era închis şi pe poliţistul cu păr blond, iubirea ei regăsită. În plus, începe să improvizeze. Se foloseşte încă o dată de slujba de la Låsesmeden AS pentru a putea intra în apartamentul tău şi în subsol. Lasă acolo laptopul Annei, legat la telefonul tău mobil şi îşi creează o adresă de e-mail printr-un server imposibil de găsit.

— Aproape imposibil.

— A, da, ciudatul ăla anonim priceput la calculatoare, prietenul tău, îl găseşte. Dar ceea ce acesta nu află e că e-mailurile pe care le-ai primit fuseseră scrise dinainte şi fuseseră programate să fie trimise de la calculatorul din boxa ta. Cu alte cuvinte, expeditorul aranjase totul înainte ca laptopul să fie pus în funcţiune. Corect?

— Hm. Ai citit e-mailurile?

— Da, încuviinţă Aune. Dacă stai şi te gândeşti, îţi dai seama că, deşi luau în calcul o anumită desfăşurare a evenimentelor, sunt în acelaşi timp vagi. Dar celui implicat în evenimente nu îi vor părea aşa; expeditorul va părea mereu bine informat şi aşezat în faţa calculatorului. Dar a putut să facă asta pentru că, din multe puncte de vedere, el conducea întregul spectacol.

— Da, dar încă nu ştim dacă Gunnerud a orchestrat uciderea lui Arne Albu. Un coleg de la lăcătuşerie zice că, la ora comiterii crimei, era cu Gunnerud la Gamle Major unde beau o bere.

Aune îşi frecă mâinile. Harry nu-şi dădu seama dacă era din cauza vântului sau pentru că se bucura la gândul atâtor raţionamente logice posibile sau imposibile.

— Să presupunem că Gunnerud nu l-a ucis pe Albu, propuse psihologul. Oare ce soartă îi pregătise conducându-te pe tine în direcţia lui? Să fie condamnat la închisoare? Dar atunci tu ai fi fost liber. Şi invers. Nu poţi condamna doi oameni pentru aceeaşi crimă.

— Aşa e, zise Harry. Trebuie să te întrebi care era cel mai important lucru din viaţa lui Albu.

— Excelent! exclamă Aune. Un tată a trei copii care renunţă la ambiţiile profesionale. Din cauza familiei, bănuiesc.

— Şi ce realizează Gunnerud arătându-mi, sau, mai degrabă, permiţându-mi să aflu că Arne Albu continuase să se întâlnească cu Anna?

— Soţia lui a luat copiii şi l-a părăsit.

— ”Cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla nu e să-ţi pierzi viaţa. Cel mai rău lucru e să-ţi pierzi raţiunea pentru care trăieşti.”

— Bun citat, încuviinţă Aune. Cine a zis asta?

— Am uitat, zise Harry.

— Atunci următoarea întrebare pe care trebuie să ţi-o pui, Harry, e ce dorea să îţi ia? Care e raţiunea ta de a trăi?

Sosiseră în faţa casei unde locuise Anna. Harry se jucă îndelung şi nervos cu cheile.

— Deci? zise Aune.

— Tot ce ştia Gunnerud despre mine e probabil ce-i spusese Anna. Iar ea mă ştia de pe vremea când nu aveam... prea mult în afară de meseria mea.

— Meseria?

— Voia să mă vadă după gratii. Dar, în primul rând, dat afară din poliţie.

Vorbeau în timp ce urcau scările.

În apartament, Weber şi băieţii lui terminaseră examinarea criminalistică. Weber era mulţumit şi zise că găsiseră amprentele lui Gunnerud în mai multe locuri, inclusiv pe capul patului.

— N-aş putea spune că a fost prea grijuliu, zise Weber.

— A fost aici de atâtea ori, încât ai fi găsit amprente chiar dacă ar fi fost grijuliu, spuse Harry. Şi, în plus, era convins că nu va fi bănuit niciodată.

— Apropo, felul în care a fost ucis Albu e interesant, afirmă Aune în timp ce Harry deschise uşa glisantă ce dădea spre camera cu portretele şi cu lampa Grimmer. Îngropat cu capul în jos. Pe o plajă. Parcă ar fi fost un ritual, ca şi cum ucigaşul încerca să ne spună ceva despre el. Te-ai gândit la asta?

— Nu e cazul meu.

— Nu asta te-am întrebat.

— Bine. Poate că ucigaşul a vrut să spună ceva despre victimă.

— Ce vrei să spui?

Harry aprinse lampa Grimmer.

— Îmi aminteşte de ceva din perioada când studiam dreptul, de Legea Gulathing a celor 1100. Spune că toţi cei care mor trebuie îngropaţi în pământ sfinţit, mai puţin mincinoşii, trădătorii şi criminalii. Aceştia ar trebui îngropaţi acolo unde marea se întâlneşte cu pământul. Locul unde a fost înmormântat Albu nu sugerează că a fost ucis din gelozie, cum ar fi fost cazul dacă l-ar fi ucis Gunnerud. Cineva a vrut să arate că Albu e un criminal.

— Interesant, zise Aune. De ce trebuie să privim iar tablourilea astea? Sunt îngrozitoare.

— Eşti sigur că nu vezi nimic la ele?

— Ba da. Văd o tânără artistă cu pretenţii, cu un simţ exagerat al dramei şi nici un pic de simţ artistic.

— Am o colegă, Beate Lønn. Nu a putut să fie azi aici pentru că ţine un discurs la o conferinţă a poliţiştilor din Germania despre cum e posibil să fie recunoscuţi criminalii mascaţi cu ajutorul manipulării imaginilor prin intermediul calculatorului şi al circumvoluţiei temporo-occipitale laterale. Are un talent special înnăscut: poate recunoaşte toate feţele pe care le-a văzut în decursul vieţii.

Aune încuviinţă.

— Cunosc acest fenomen.

— Când i-am arătat aceste picturi, a recunoscut ale cui imagini sunt.

— Da? Aune ridică din sprâncene. Spune-mi. Harry arătă cu degetul.

— Cel din stânga e Arne Albu, cel din mijloc sunt eu, iar ultimul e Alf Gunnerud.

Aune îşi îngustă ochii, îşi îndreptă ochelarii şi încercă să privească picturile din diverse unghiuri.

— Interesant, mormăi el. Extrem de interesant. Nu văd decât forma capetelor.

— Voiam să ştiu dacă poţi, în calitate de expert, să certifici că o astfel de identificare e posibilă. Asta ne-ar ajuta să stabilim mai multe legături între Gunnerud şi Anna.

Aune dădu din mână.

— Dacă ce spui despre *frøken* Lønn e adevărat, ar putea să recunoască o faţă având informaţii minime.

Din nou afară, Aune zise că ar fi nerăbdător să o cunoască pe această Beate Lønn.

— Înţeleg că e detectiv.

— La Secţia Jafuri. Am lucrat cu ea la cazul Călăului.

— A, da. Cum merg lucrurile?

— Nu avem prea multe indicii. Se aştepta să dea curând din nou lovitura, dar nu s-a întâmplat nimic. Ciudat, de fapt.

Pe bulevardul Bogstadveien, Harry observă primii fulgi de nea rotindu-se în aer.

— Iarna! îi strigă Ali peste stradă lui Harry şi arătă spre cer.

Îi spuse ceva în urdu fratelui său, iar acesta se apucă imediat să care lăzile cu fructe înapoi în magazin. Apoi Ali traversă strada în întâmpinarea lui Harry.

— Ce bine că s-a terminat, nu? Zâmbi.

— Da, aşa e, zise Harry.

— Toamna e îngrozitoare. În sfârşit puţină zăpadă.

— A, da. Credeam că vorbeşti despre caz.

— Cel al laptopului din magazia ta? S-a terminat?

— Nu ţi-a spus nimeni? L-au găsit pe cel care l-a adus aici.

— Aha. Probabil că de asta soţia mea a fost informată astăzi că nu mai trebuie să meargă la poliţie pentru interogatoriu. Despre ce a fost vorba?

— Ca să zic pe scurt, un tip a încercat să facă să par că sunt implicat într-o crimă serioasă. Invită-mă la masă într-o zi şi o să-ţi povestesc pe îndelete.

— Deja te-am invitat, Harry!

— Dar n-ai zis când.

Ali îşi dădu ochii peste cap.

— De ce îţi trebuie data şi ora ca să treci pe la noi? Bate la uşă şi o să-ţi deschidem. Avem mereu mâncare.

— Mulţumesc, Ali. O să bat tare. Harry deschise uşa.

— Ai aflat cine era doamna? Îl ajuta?

— Ce vrei să spui?

— Doamna misterioasă pe care am văzut-o în faţa uşii boxei în ziua aceea. I-am spus asta lui Tom şi-nu-mai-ştiu-cum.

Harry rămase cu mâna pe clanţă.

— Ce i-ai spus exact, Ali?

— M-a întrebat dacă am văzut ceva neobişnuit în zona subsolului şi atunci mi-am amintit că am văzut din spate, lângă uşa subsolului, o doamnă pe care nu o cunoşteam. Mi-am adus aminte pentru că eram gata să o întreb cine e, dar apoi am auzit uşa deschizându-se, aşa că mi-am închipuit că, dacă are cheie, e în regulă.

— Când s-a întâmplat asta şi cum arăta? Ali îşi uni palmele în semn de iertare.

— Eram ocupat şi am văzut-o doar o clipă din spate. Acum trei săptămâni? Cinci săptămâni? Habar nu am.

— Dar eşti sigur că era o femeie?

— Da, cred ca m-am gândit că e femeie.

— Alf Gunnerud era de înălţime medie, cu umeri înguşti şi părul negru, până la nivelul umerilor.

Ali se gândi.

— Da, e posibil. Dar ar fi putut să fie şi fiica lui *fru* Melkersen în vizită. De exemplu.

— La revedere, Ali.

Harry se hotărî să facă repede un duş înainte să se schimbe şi să meargă să-i vadă pe Oleg şi pe Rakel care îl invitaseră să mănânce clătite şi să joace Tetris. Rakel adusese de la Moscova un set de şah minunat cu piese sculptate şi o tablă făcută din lemn şi sidef. Din nefericire, lui Rakel nu-i plăcuse pistolul Namco G-Con 45 pe care Harry îl cumpărase pentru Oleg şi îl confiscase imediat. Îi explicase că îi spusese lui Oleg în nenumărate rânduri că nu avea voie să se joace cu arme, cel puţin până când nu împlinea doisprezece ani. Harry şi Oleg acceptaseră

amândoi, spăşiţi, fără să comenteze. Dar ştiau că Rakel va profita de ocazie şi va merge să facă jogging în timp ce Harry va avea grijă de Oleg. Iar Oleg îi şoptise lui Harry că ştie unde ascunsese Namco G-Con 45.

Jetul fierbinte de apă îl încălzi în timp ce încerca să uite ce spusese Ali. Va fi mereu loc pentru îndoială, indiferent cât de în ordine părea totul. Iar Harry era un suspicios înnăscut. Dar uneori trebuie să mai şi crezi, dacă vrei ca viaţa ta să aibă formă sau sens.

Se şterse, se bărbieri şi îşi puse o cămaşă curată. Se uită în oglindă şi zâmbi. Oleg zisese că are dinţii galbeni, iar Rakel râsese un pic cam prea tare. Văzu în oglindă foaia cu primul e-mail de la S^2MN, prinsă cu un bold de peretele opus. Mâine o va scoate şi va pune în loc fotografia cu el şi cu Sis. Mâine. Studie e-mailul în oglindă. Ciudat că nu îşi dăduse seama în seara în care stătuse în faţa oglinzii şi simţise că lipseşte ceva. Harry şi sora lui mai mică. Probabil pentru că atunci când vezi ceva foarte des, tinzi să devii orb în faţa lui. Să nu-l mai vezi deloc. Studie iar e-mailul în oglindă. Apoi comandă un taxi, se încălţă şi aşteptă. Se uită la ceas. Taxiul probabil că sosise. Ar trebui să plece. Îşi dădu seama că ridicase receptorul din nou şi că formează un număr.

— Aune.

— Vreau să mai citeşti o dată e-mailurile şi să-mi spui dacă tu crezi că au fost scrise de un bărbat sau de o femeie.

42. KEBAB

Zăpada se topise în timpul nopţii. Astrid Monsen tocmai ieşise din bloc şi mergea cu greu pe asfaltul negru şi ud, îndreptându-se spre Bogstadveien, când îl văzu pe poliţistul blond pe celălalt trotuar. Pulsul, ca şi mersul, i se încetini. Se uită nemişcată drept înainte sperând că nu o va vedea. Apăruseră în ziare fotografii cu Alf Gunnerud şi zile întregi poliţiştii urcaseră şi coborâseră scările, deranjând-o din rutina treburilor ei. Dar acum se terminase, îşi spusese.

Se grăbi înspre trecerea de pietoni. Către patiseria lui Hansen. Dacă ajungea acolo, era în siguranţă. O cană de ceai şi o gogoaşă la masa de lângă tejghea, în celălalt capăt al cafenelei lungi şi înguste. În fiecare zi la 10.30 fix.

„Ceai şi gogoaşă?” „Da, vă rog.” „38 de coroane.” „Poftim.” „Mulţumesc.”

În cele mai multe dintre zile, asta era cea mai lungă conversaţie pe care o avea cu cineva.

În ultimele săptămâni, când intra în cafenea, la masa ei stătea un bărbat mai în vârstă şi, deşi erau mai multe mese libere, aceasta era singura masă la care putea să stea pentru că... nu, nu dorea să se gândească la aceste lucruri acum. În orice caz, trebuia să ajungă cu un sfert de oră mai devreme ca să ocupe prima masa. Astăzi era perfect pentru că altfel ar fi fost acasă când avea să sune el. Şi ar fi trebuit să deschidă uşa. Îi promisese mamei. De când refuzase să răspundă la telefon sau la uşă timp de două luni, şi în cele din urmă venise poliţia, iar mama ei o ameninţase că o va duce din nou acolo.

Iar pe mama nu o minţea.

Pe alţii, da. Îi minţea mereu. Pe redactori la telefon, în magazine şi pe chatul de pe internet. Mai ales acolo. Putea să pretindă că e altcineva, unul dintre personajele din cărţile pe care le traducea, sau Ramona, femeia decadentă,

promiscuă, dar neînfricată care fusese într-o viaţă anterioară. Astrid o descoperise pe Ramona când era mică. Era dansatoare, avea părul lung şi negru şi ochi căprui, migdalaţi. Astrid o desena pe Ramona, mai ales ochii, dar trebuia să o facă pe furiş, pentru că mama îi rupea desenele în bucăţele şi spunea că nu vrea să vadă asemenea femei uşoare la ea în casă. Ramona dispăruse timp de mulţi ani, dar se reîntorsese, iar Astrid observase cum Ramona începea să preia comanda, mai ales când le scria scriitorilor pe care îi traducea. După introducerea legată de limbă şi de referinţe culturale, îi plăcea să scrie e-mailuri mai neoficiale, şi după câteva asemenea e-mailuri, scriitorii francezi o implorau să se întâlnească cu ei. Când veneau la Oslo să îşi lanseze cartea. În plus, ea era un motiv suficient pentru o călătorie. Ea refuza mereu, deşi acest lucru nu părea să-i oprească pe pretendenţi, dimpotrivă. Cam asta scria ea acum, după ce se trezise din visul de a-şi publica propriul roman în urmă cu câţiva ani. Un redactor izbucnise în cele din urmă la telefon şi-i spusese că nu mai poate să-i tolereze „istericalele”; nici un cititor nu va plăti pentru a afla gândurile ei, dar, dacă e plătit, s-ar putea ca un psiholog să fie interesat.

— Astrid Monsen!

Simţi că i se pune un nod în gât şi, pentru o clipă, se panică. Nu voia să aibă probleme respiratorii chiar pe stradă. Se pregătea să traverseze când semaforul se făcu roşu. Ar fi putut să reuşească, dar nu traversa niciodată pe roşu.

— Bună ziua, tocmai treceam pe la dumneavoastră.

Harry Hole o ajunse din urmă. Avea încă aceeaşi expresie hăituită, aceiaşi ochi roşii.

— Să vă spun mai întâi că am citit raportul inspectorului Waaler în care prezenta conversaţia pe care a avut-o cu dumneavoastră, înţeleg că m-aţi minţit pentru că v-a fost teamă.

Ea simţi că o să i se accelereze respiraţia.

— A fost extrem de neinspirat din partea mea să nu vă spun de la bun început care e rolul meu în toată treaba asta, zise poliţistul.

Ea îl privi surprinsă. Chiar vorbea ca şi cum îi părea rău.

— Am citit în ziar că vinovatul a fost prins, se trezi ea că zice. Se uitară unul la celălalt.

— Vreau să zic că e mort, adăugă ea încet.

— Atunci, rosti el încercând să zâmbească, poate că nu v-ar deranja să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

Era prima oară când nu stătea singură la masa din patiseria lui Hansen. Fata din spatele tejghelei îi aruncă o privire cu subînţeles, ca şi cum bărbatul înalt care era cu ea era un client. De vreme ce acesta arăta ca şi cum tocmai s-a dat jos din pat, poate că fata credea chiar că... nu, nu voia să se gândească la aşa ceva acum.

Se aşezaseră, iar el îi dăduse nişte hârtii cu printurile unor e-mailuri pe care să le citească cu atenţie. Oare putea, în calitate de scriitoare, să descifreze dacă erau trimise de un bărbat sau de o femeie? Ea le examinase. În calitate de scriitoare, zisese el. Să îi spună adevărul? Pudică ceaşca să nu vadă că zâmbea. Bineînţeles că nu. Va minţi.

— Greu de spus, zise ea. E ficţiune?

— Da şi nu, zise Harry. Credem că au fost scrise de persoana care a ucis-o pe Anna Bethsen.

— Deci trebuie să fie vorba de un bărbat.

Harry studie masa, iar ea îi aruncă o privire. Nu era frumos, dar avea un şarm al lui. Observase asta - oricât de imposibil ar părea - de îndată ce-l văzuse zăcând pe palier, lângă uşa ei. Poate pentru că băuse un Cointreau în plus, dar se gândise că arată liniştit, că e aproape frumos cum zăcea acolo, ca un prinţ adormit pe care cineva îl pusese la uşa ei. Tot ce avea prin buzunare se împrăştiase pe scară, iar ea ridicase fiecare lucru în parte. Se uitase chiar şi în portofel şi-i aflase numele şi adresa.

Harry ridică privirea, iar ea se uită brusc în altă parte. Oare îl plăcea? Cu siguranţă. Problema era că el nu avea cum să o placă. Istericalele. Temerile fără motiv. Planşetele. Lui nu i-ar plăcea asta. El dorea femei precum Anna Bethsen. Precum Ramona.

— Eşti sigură că nu o recunoşti? întrebă el încet.

Ea îl privi îngrozită. Abia atunci observă că el avea în mână o fotografie. Îi mai arătase această fotografie. O femeie şi doi copii pe o plajă.

— Poate aţi văzut-o în seara crimei, de exemplu.

— Nu am văzut-o în viaţa mea, rosti Astrid Monsen răspicat.

Zăpada începea să cadă din nou. Fulgi mari şi umezi, deja gri şi murdari înainte să aterizeze pe pământul maroniu dintre sediul poliţiei şi Botsen. În birou îl aştepta un mesaj de la Weber. Îi confirma suspiciunile lui Harry, aceleaşi suspiciuni care îl făceau să vadă e-mailurile într-o lumină nouă. Cu toate astea, mesajul concis al lui Weber veni ca un şoc. Un fel de şoc la care se aştepta.

Harry stătu la telefon tot restul zilei, ducându-se şi întorcându-se de la fax în pauze. Din când în când, stătea şi chibzuia, punea cărămidă peste cărămidă şi încerca să nu se gândească la ce caută. Dar totul era mult prea clar. Acest montagnes-russes urca, cobora, se răsucea după pofta inimii, dar era la fel ca toate celelalte - se va opri acolo de unde pornise.

Când Harry termină şi aproape întregul tablou era clar, se lăsă pe spate în scaunul de la birou. Nu se simţea triumfător, simţea doar un gol.

Rakel nu-i puse nici un fel de întrebări când o sună să-i spună să nu-l aştepte. Apoi urcă la cantină şi ieşi pe terasă unde câţiva fumători stăteau şi tremurau. Luminile oraşului străluceau dedesubt, în apusul venit prea devreme. Harry aprinse o ţigară, îşi trecu mâna peste parapet şi făcu un bulgăre de zăpadă. Îl rostogoli. Mai ferm, lovindu-l cu

palmele, apoi îl strânse până când gheaţa topită începu să i se scurgă printre degete. Apoi îl aruncă în jos, înspre oraş. Urmări cu privirea bulgărele strălucitor în timp ce cădea, din ce în ce mai repede, până când dispăru pe pământul gri-alb.

— Aveam în clasă, la şcoală, un băiat pe nume Ludwig Alexander, zise Harry cu voce tare.

Fumătorii îşi mişcară picioarele şi se uitară la inspector.

— Avea talent la gramatică şi îi spuneam Kebab. Pentru că odată, la ora de engleză, fusese suficient de prost să îi spună profesoarei că îi plăcea cuvântul „barbecue” scris „BBQ” pentru că se citea kebab de la coadă la cap. Când ningea, în fiecare pauză clasele se băteau cu bulgări între ele. Kebab nu voia să participe, dar noi îl obligam. Era singurul lucru la care îl lăsam să participe. Drept carne de tun. Arunca atât de prost, că bulgării cădeau aproape lângă el. Cealaltă clasă îl avea pe Roar, grasul care juca handbal la Oppsal. Acesta lovea cu capul bulgării lui Kebab, aşa, ca să se distreze, apoi îl învineţea cu loviturile lui. Într-o zi, Kebab a băgat o piatră într-un bulgăre şi l-a aruncat cât de sus a putut. Ce s-a auzit a fost un zgomot ca atunci când o piatră loveşte o altă piatră dintr-o baltă, un sunet tare şi surd în acelaşi timp. A fost singura dată când am văzut o ambulanţă în curtea şcolii. Harry trase cu sete din ţigară. Au discutat zile întregi în cancelarie dacă să-l pedepsească sau nu pe Kebab. La urma urmei, nu aruncase bulgărele de zăpadă în nimeni, aşa că întrebarea era: ar trebui să fie cineva pedepsit pentru că nu a fost atent la un idiot care şi-a dat în petic?

Harry îşi stinse ţigara şi intră.

Era patru şi jumătate. Vântul se înteţise pe fâşia deschisă dintre Akerselva şi staţia de metrou din Grønlands. Elevii şi pensionarii făceau loc femeilor şi bărbaţilor cu cravată care se grăbeau acasă de la birou. Harry se ciocni de unul dintre ei în timp ce cobora în fugă scările spre metrou, iar ecoul

înjurăturii se auzi în spatele lui. Se opri în faţa geamului dintre toalete. Era aceeaşi femeie în vârstă care fusese acolo şi data trecută.

— Trebuie să vorbesc cu Simon imediat. Ea îl cercetă cu ochii ei căprui şi calmi.

— Nu e în Tøyen, zise Harry. Au plecat cu toţii. Femeia ridică uimită din umeri.

— Spune-i că îl caută Harry.

Ea clătină din cap şi îi făcu semn cu mâna să plece. Harry se aplecă peste geamul care îi despărţea.

— Spune-i că e *spiuni gjerman.*

Simon o luă în jos pe Enebakkveien în loc să o ia prin Ekeberg, tunelul cel lung.

— Nu-mi plac tunelurile, îi explică el în timp ce înaintau ca melcul pe lângă munte în orele de vârf ale după-amiezii.

— Deci cei doi fraţi care au fugit în Norvegia şi care au crescut împreună într-o caravană s-au certat pentru că s-au îndrăgostit de aceeaşi fată? întrebă Harry.

— Maria era dintr-o familie foarte respectabilă din Lovarra. Locuiau în Suedia, unde tatăl ei era bulibaşă. S-a căsătorit cu Ştefan şi s-au mutat la Oslo când ea avea doar treisprezece ani, iar el optsprezece. Ştefan era atât de îndrăgostit de ea, încât şi-ar fi dat viaţa pentru ea. În acest timp, Raskol se ascundea în Rusia. Nu de poliţie, ci de nişte albanezi kosovari din Germania care credeau că au fost traşi pe sfoară în nişte afaceri.

— Afaceri?

— Au găsit un camion gol pe autostrada din Hamburg, zâmbi Simon.

— Dar Raskol s-a întors?

— Într-o zi însorită de mai, s-a întors în Tøyen. Atunci a văzut-o pe Maria pentru prima dată. Simon râse. Doamne, ce s-au mai holbat unul la altul. A trebuit să cercetez cerurile să văd dacă urmau fulgere şi tunete, aşa de tensionată era atmosfera.

— Deci s-au îndrăgostit unul de celălalt?

— La prima vedere. Cu toată lumea de faţă. Unele femei erau chiar stânjenite.

— Dar dacă a fost aşa de evident, rudele trebuie să fi reacţionat, nu?

— Nu credeau că e atât de periculos. Nu trebuie să uiţi că noi ne căsătorim mai devreme decât voi. Nu-i poţi opri pe cei tineri. Să se îndrăgostească. La treisprezece ani, îţi imaginezi...

— Da. Harry se frecă pe ceafă.

— Dar de data asta era un lucru serios, mă înţelegi? Era căsătorită cu Ştefan şi s-a îndrăgostit de Raskol din prima clipă în care l-a văzut. Şi, deşi locuia cu Ştefan în propria lor caravană, se întâlnea cu Raskol care era acolo tot timpul. Aşa că lucrurile au urmat făgaşul pe care trebuiau să-l urmeze. Când s-a născut Anna, doar Ştefan şi Raskol nu ştiau că Raskol era tatăl.

— Biata fată.

— Şi bietul Raskol. Singura persoană fericită a fost Ştefan. A sărit în sus de bucurie. A zis ca Anna e frumoasă ca taică-său. Simon zâmbi trist. Poate că ar mai fi putut să continue. Dacă Ştefan şi Raskol nu s-ar fi hotărât să jefuiască o bancă.

— Şi nu a mers bine?

Coada de maşini se mişcă spre intersecţia Ryen.

— Erau trei. Ştefan era cel mai mare, aşa că el a intrat primul şi a ieşit ultimul. În timp ce ceilalţi doi au fugit cu banii înspre maşina care îi aştepta, Ştefan a rămas în bancă cu pistolul ridicat ca să nu se dea alarma. Erau amatori, nu ştiau că banca are alarmă silenţioasă. Când au venit să-l ia pe Ştefan, acesta era întins pe capota unei maşini de poliţie. Un poliţist îi pusese cătuşe. Raskol era la volan. Avea doar şaptesprezece ani şi nici măcar nu avea permis. A lăsat geamul în jos. Cu trei mii de coroane în spate, a trecut încet pe lângă maşina de poliţie unde fratele său se zbătea. Apoi Raskol şi poliţistul s-au privit ochi în ochi.

Doamne, aerul era la fel de greu ca atunci când a întâlnit-o pe Maria. S-au uitat aşa, unul la altul, parcă o veşnicie. M-am temut că Raskol va striga, dar nu a scos un cuvânt. A mers mai departe. Atunci s-au văzut prima oară.

— Raskol şi Jorgen Lønn?

Simon clătină din cap că da. Ajunseră la sensul giratoriu şi o luară spre Ryen. Simon semnaliza, apoi frână lângă o benzinărie. Opriră în faţa unei clădiri de douăsprezece etaje. Firmamentul DnB strălucea datorită unui neon cu lumină albastră de deasupra intrării.

— Ştefan a primit patru ani pentru că a tras cu pistolul în aer, continuă Simon. Dar după proces, cum să-ţi zic, s-a întâmplat ceva ciudat. Raskol l-a vizitat pe Ştefan în Botsen şi în ziua următoare unul dintre gardieni a zis că el crede că puşcăriaşul cel nou arată diferit. Superiorul lui i-a spus că e ceva normal pentru cei care fac puşcărie pentru prima dată. I-a povestit despre nevestele care nu şi-au mai recunoscut propriii bărbaţi la prima vizită. Gardianul e liniştit, dar câteva zile mai târziu, o femeie sună la puşcărie. Ea zice că nu e puşcăriaşul care trebuie. Fratele mai mic al lui Ştefan Baxhet i-a luat locul, iar ei trebuie să-l elibereze.

— Chiar e adevărat? întrebă Harry scoţându-şi bricheta şi aprinzându-şi ţigara.

— Da, e, zise Simon. E normal pentru ţiganii din Europa de Sud ca fratele mai mic sau fiul să facă închisoare în locul celui condamnat, dacă acesta are de întreţinut o familie. Cum avea Ştefan. Pentru noi, e o chestiune de onoare.

— Dar autorităţile îşi dau imediat seama de greşeală, nu?

— Ha, ha! Simon dădu din mâini. Pentru voi, un ţigan e un ţigan. Dacă face puşcărie pentru ceva ce nu a făcut, cu siguranţă e vinovat de altceva.

— Cine sunase?

— Nu au descoperit niciodată, dar Maria a dispărut în aceeaşi noapte. Nu au mai văzut-o niciodată. Poliţia l-a adus pe Raskol la Tøyen în mijlocul nopţii şi l-au scos pe Ştefan afară din caravană, printre lovituri şi blesteme. Anna

avea doi ani şi stătea în pat urlând după maică-sa, dar nu venea nimeni, nici bărbat şi nici femeie, să o oprească din urlat. Până când a intrat Raskol şi a luat-o în braţe.

Rămaseră privind intrarea din bancă. Harry se uită la ceas. Doar câteva minute până la închidere.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— După ce Ştefan şi-a ispăşit pedeapsa, a plecat imediat din ţară. Am vorbit cu el la telefon din când în când. A umblat mult.

— Şi Anna?

— A crescut în caravană. Raskol a trimis-o la şcoală. Avea prieteni *gadjo.* Obiceiuri *gadjo.* Nu-i plăcea să trăiască cu noi; voia să facă ce făceau şi prietenele ei - să hotărască singură, să-şi câştige propriii bani şi să aibă propriul loc unde să locuiască. De când a moştenit apartamentul bunicii ei şi s-a mutat în Sorgenfrigata, n-am mai auzit prea multe despre ea. A... a ales să se mute. Singura persoană cu care mai ţinea legătura era Raskol.

— Crezi că ştia că el e tatăl ei? Simon ridică din umeri.

— Din câte ştiu, nu i-a spus nimeni nimic, dar sunt sigur că ea ştia. Rămaseră tăcuţi.

— Aici s-a întâmplat, zise Simon.

— Chiar înainte de închidere, completă Harry. Ca acum.

— Nu l-ar fi împuşcat pe Lønn dacă ar fi avut încotro, zise Simon. El face ce trebuie să facă. E un luptător.

— Nu o concubină care chicoteşte.

— Poftim?

— Nimic. Simon, unde e Ştefan?

— Nu ştiu.

Harry aşteptă. Îl priviră pe angajatul de la bancă încuind uşa pe dinăuntru. Harry continuă să aştepte.

— Ultima oară când am vorbit cu el suna dintr-un oraş din Suedia, zise Simon. Göthenburg. Asta e tot ce ştiu, dacă te ajută cu ceva.

— Nu pe mine mă ajuţi.

— Ştiu, oftă Simon. Ştiu.

Harry găsi casa galbenă din Vetlandsveien. Luminile erau aprinse la ambele etaje. Parcă, se dădu jos şi rămase uitându-se la staţia de metrou. Acolo se întâlniseră în prima după-amiază întunecată de toamnă să meargă la furat de mere. Sigge, Tore, Kristian, Torkild, Øystein şi Harry. Aceasta era gaşca. Merseseră cu bicicletele până în Nordstand pentru că merele erau mai mari acolo şi şansele mai mici să le cunoască cineva părinţii. Sigge sărise primul gardul, iar Øystein stătea de pază. Harry era cel mai înalt şi ajungea la merele cele mai mari. Dar, într-o seară, nu avuseseră chef să meargă cu bicicletele aşa de departe şi s-au dus la furat de mere în cartier.

Harry se uită înspre grădina aflată de cealaltă parte a străzii.

Deja îşi umpluseră buzunarele când dăduseră cu ochii de un chip care îi privea de la fereastra luminată de la primul etaj. Fără să scoată o vorbă. Era Kebab.

Harry deschise poarta şi se îndreptă spre uşă. Deasupra celor două sonerii, pe plăcuţa de porţelan, era scris JØGEN ŞI KRISTIN LØNN. Harry sună la prima sonerie.

Beate nu răspunse decât a doua oară.

Îl întrebă dacă vrea ceai, dar el clătină din cap, iar ea intră în bucătărie în timp ce el se descălţă pe hol.

— De ce e încă numele tatălui tău pe uşă? o întrebă el când ea intră în sufragerie cu o ceaşcă în mână. Ca să creadă străinii că e un bărbat în casă?

Ea ridică din umeri şi se cufundă într-un fotoliu.

— Nu ne-am hotărât să facem nimic în privinţa asta. Numele lui probabil că e acolo de atât de mult timp că nici nu-l mai vedem.

— Hm. Harry îşi împreună palmele. De fapt, despre asta voiam să discutăm.

— Despre tăbliţa de la intrare?

— Nu. Despre disosmie. Despre neputinţa de a mirosi cadavre.

— Ce vrei să zici?

— Stăteam ieri pe hol şi mă uitam la primul e-mail pe care l-am primit de la ucigaşul Annei. La fel ca şi cu tăbliţa de la intrare. Simţurile o înregistrează, dar nu şi creierul. Asta înseamnă disosmie. Foaia atârna acolo de atâta timp încât nu o mai vedeam, la fel ca şi cu fotografia cu Sis şi cu mine. Când a fost furată, am observat doar că e ceva diferit, dar nu şi ce anume. Ştii de ce?

Beate clătină din cap.

— Pentru că nu mi se întâmplase nimic care să mă facă să văd lucrurile altfel. Am văzut doar ce presupuneam că e acolo. Dar ieri s-a întâmplat ceva. Ali mi-a spus că a văzut din spate o femeie lângă uşa de la subsol. Mi-am dat brusc seama ca în tot acest timp eu am presupus, fără să îmi dau seama, că persoana care a ucis-o pe Anna e bărbat. Când faci greşeala să te gândeşti la ceea ce crezi tu că de fapt cauţi, nu mai vezi şi celelalte lucruri pe care le poţi găsi. Asta m-a făcut să văd e-mailul cu alţi ochi.

Sprâncenele lui Beate aveau formă de semne de întrebare.

— Vrei să spui că nu Alf Gunnerud a ucis-o pe Anna Bethsen?

— Ştii ce e o anagramă, nu? zise Harry.

— Un joc de litere...

— Ucigaşul Annei mi-a lăsat un *patrin.* Un semn. L-am văzut în oglindă. E-mailul era semnat cu numele unei femei. De la coadă la cap. Aşa că i-am trimis e-mailul lui Aune, care a luat legătura cu un specialist în psihologie cognitivă şi limbaj. Dintr-o singură propoziţie dintr-o scrisoare anonimă de ameninţare, a putut să determine sexul, vârsta şi originile persoanei. În cazul de faţă, a spus că e-mailurile au fost scrise de o persoană de sex masculin sau feminin, între treizeci şi şaptezeci de ani, posibil de oriunde din ţară. Nu de prea mare ajutor, cu alte cuvinte. Decât că el credea că ar putea fi vorba de o femeie. Din cauza unui singur cuvânt. Zice „voi, poliţiştii” şi nu „voi, cei din poliţie” sau

oricare alt cuvânt colectiv. Zice că e posibil ca expeditorul să fi ales inconştient acest cuvânt pentru că face o distincţie între sexul receptorului şi cel al expeditorului.

Harry se lăsă pe spate în scaun. Beate puse ceaşca jos.

— Nu pot spune că sunt foarte convinsă, Harry. O femeie necunoscută pe scări, un cod care e de fapt numele unei femei scris invers şi un psiholog care crede că Alf Gunnerud a ales să se exprime într-o manieră feminină.

— Hm, încuviinţă Harry. Sunt de acord. Vreau în primul rând să-ţi spun ce m-a pus pe pista asta. Dar înainte să-ţi spun cine a ucis-o pe Anna, aş vrea să te întreb dacă mă poţi ajuta să găsesc o persoană dispărută.

— Sigur că da. Dar de ce mă rogi pe mine? Persoanele dispărute nu sunt...

— Ba da, sunt, zâmbi trist Harry. Persoanele dispărute sunt domeniul tău.

43. RAMONA

Harry o găsi pe Vigdis Albu pe plajă. Stătea pe aceeaşi stâncă netedă unde adormise el, cu mâinile peste genunchi, uitându-se la fiord. În ceaţa dimineţii, soarele părea o copie palidă a lui însuşi. Gregor fugi spre Harry dând din coadă. Era timpul refluxului, iar marea mirosea a alge şi a petrol. Harry se aşeză pe o stâncă mică în spatele ei şi îşi scoase o ţigară.

— Tu l-ai găsit? întrebă ea fără să se întoarcă. Harry se întrebă de cât timp îl aştepta.

— Mulţi oameni l-au găsit pe Arne Albu, răspunse el. Eu am fost unul dintre ei.

Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr care îi dansa în faţa ochilor, în vânt.

— Şi eu. Dar asta a fost acum mult, mult timp. Poate că n-o să mă crezi, dar l-am iubit odată.

Harry apăsă pe brichetă.

— De ce să nu te cred?

— Poţi să crezi ce vrei. Nu oricine poate iubi. Îţi imaginezi doar că iubeşti. Înveţi mişcările, replicile, paşii, asta-i tot. Unii dintre noi suntem foarte buni şi putem păcăli o perioadă. Ceea ce mă surprinde nu e că aceştia reuşesc, ci că se deranjează să o facă. De ce atâta efort pentru un sentiment reciproc pe care nu-l înţelegi? Pricepi, comisare?

Harry nu răspunse.

— Poate că le e doar teamă, continuă ea întorcându-se spre el. Să se vadă în oglindă şi să descopere că sunt neputincioşi.

— Cu cine vorbeşti, *fru* Albu? Ea se întoarse la loc, spre apă.

— Cine ştie? Cu Anna Bethsen? Cu Arne? Cu mine? Cu cea care am devenit eu?

Gregor îi linse mâna lui Harry.

— Ştiu cum a fost ucisă Anna Bethsen, zise Harry. O studie din spate, dar nu distinse nici o reacţie. Ţigara se aprinse la a doua încercare. Ieri după-amiază, am primit de la *Krimteknisk* rezultatele analizei a patru pahare care erau în chiuveta din apartamentul Annei Bethsen. Sunt amprentele mele. Se pare că am băut cola. Nu mi-ar trece niciodată prin cap să beau cola cu vin. Unul dintre paharele de vin nu a fost folosit. Dar partea interesantă e că în resturile de cola au fost găsite urme de hidroclorid de morfină. Morfină, cu alte cuvinte. Ştii care e efectul unei doze *mari, fru* Albu, nu?

Ea îl privi cercetător. Clătină încet din cap.

— Nu? zise Harry. Colaps şi amnezie din clipa în care ingerezi drogul, urmate de o ameţeală pronunţată şi de durere de cap când îşi face efectul. Uşor de confundat cu efectul băuturii. E un drog bun pentru violuri, ca şi Rohypnolul. Iar *noi* am fost violaţi. Toţi. Nu-i *aşa, fru* Albu?

Deasupra lor se auzi ţipătul ca un râset al unui pescăruş.

— Iarăşi tu, zise Astrid Monsen cu un râs scurt şi nervos şi îl lăsă să intre.

Se aşezară în bucătărie. Căută nişte lucruri, făcu ceai, scoase o prăjitură pe care o cumpărase de la patiserie „în eventualitatea că va avea vizitatori”. Harry murmură banalităţi despre zăpada de ieri şi cum lumea, despre care toţi credeau că se va prăbuşi odată cu turnurile gemene de la televizor, nu se schimbase de fapt prea mult. Doar după ce îi turnă ceai şi se aşeză o întrebă ce părere avea despre Anna.

Ea rămase cu gura căscată.

— O uraţi, nu-i aşa?

În tăcerea ce urmă, se auzi un piuit electronic din cealaltă cameră.

— Nu, nu o uram. Astrid ţinea în mână o ceaşcă enormă cu ceai verde. Era doar... altfel.

— Cum altfel?

— Avea alt stil de viaţă. Alt fel de a fi. A fost norocoasă să fie aşa... cum era.

— Şi asta nu vă plăcea?

— Nu... ştiu. Nu, probabil că nu.

— De ce nu?

Astrid Monsen îl privi. Îndelung. Zâmbetul îi venea şi-i dispărea din privire precum un fluture nehotărât.

— Nu-i ce crezi tu, zise ea. O invidiam pe Anna. O admiram. Erau zile în care îmi doream să fiu în locul ei. Era opusul meu. Eu stau închisă aici în timp ce ea... Îşi îndreptă privirea spre fereastră. Păşea prin viaţă cu sufletul aproape dezgolit, aşa făcea Anna. Bărbaţii veneau şi plecau, ştia că nu pot fi ai ei, dar cu toate astea îi iubea. Nu era bună la pictură, dar îşi expunea tablourile ca să vadă şi restul lumii. Vorbea cu toată lumea ca şi cum era îndreptăţită să creadă că şi ei o plăceau. Şi cu mine, la fel. Erau zile în care simţeam că Anna îmi furase adevăratul meu eu, că nu era suficient spaţiu pentru amândouă şi că va trebui să aştept să îmi vină rândul. Râse din nou nervos. Dar apoi a murit. Şi am descoperit că nu era aşa. Nu pot să fiu ea. Nimeni nu poate. Nu-i aşa că e trist? Îşi îndreptă privirea spre Harry. Nu, nu am urât-o. Am iubit-o.

Harry simţi furnicături pe ceafă.

— Mi-aţi putea spune ce s-a întâmplat în seara în care m-aţi găsit pe coridor?

Zâmbetul îi licări precum o lumină slabă de neon. Ca şi cum apărea din când în când o persoană fericită care privea prin ochii ei. Harry avu sentimentul că un dig e pe cale să se sfărâme.

— Erai urât, şopti ea. Dar într-un fel care mă atrăgea.

Harry ridică din sprâncene.

— Hm. Când m-aţi ridicat, aţi observat dacă miroseam a alcool?

Ea păru surprinsă. Ca şi cum nu se gândise la asta până acum.

— Nu. Nu chiar. Nu miroseai a nimic.

— A nimic?

Ea se roşi toată.

— Nimic... special.

— Mi-am pierdut ceva pe scări?

— Cum ar fi ce?

— Un telefon mobil, chei.

— Ce chei?

— Trebuie să-mi răspundeţi. Ea clătină din cap.

— Nu era nici un telefon mobil. Iar cheile ţi le-am pus la loc în buzunar. De ce mă întrebi toate aceste lucruri?

— Pentru că ştiu cine a ucis-o pe Anna. Am vrut doar să mai verific detaliile o dată.

44. PATRIN

A doua zi, dispărură şi ultimele rămăşiţe ale zăpezii care căzuse cu două zile în urmă. La şedinţa de dimineaţă de la Secţia Jafuri, Ivarsson spusese că, dacă vor să facă vreun progres în cazul Călăului, cea mai bună speranţă era o altă spargere, dar adăugă că, din nefericire, prezicerea lui Beate că acesta va da din nou o lovitură, mai devreme sau mai târziu, se dovedise incorectă. Spre surprinderea tuturor, Beate nu păru să pună la inimă această critică indirectă. Ridică din umeri şi repetă cu încredere că era doar o chestiune de timp până când Călăul va ieşi din nou la suprafaţă.

În aceeaşi seară, o maşină a poliţiei se strecură în parcarea din faţa muzeului Munch şi se opri acolo. Din ea ieşiră patru bărbaţi, doi poliţişti în uniformă şi doi în haine civile şi, de la distanţă, păreau că merg ţinându-se de mână.

— Îmi cer scuze pentru măsurile de securitate, zise Harry arătând cu capul spre cătuşe. A fost singura modalitate de a primi permisiune să fac asta.

Raskol îşi plecă umerii.

— Cred că pe tine te enervează mai mult decât pe mine că suntem încătuşaţi unul de altul, Harry.

Grupul traversă parcarea îndreptându-se spre terenul de fotbal şi spre caravane. Harry le făcu semn poliţiştilor să aştepte afară în timp ce el intră împreună cu Raskol în caravana cea mică.

Înăuntru stătea Simon. Scosese o sticlă de Calvados şi trei pahare. Harry clătină din cap că nu vrea, desfăcu apoi cătuşele şi se aşeză pe canapea.

— Te bucuri să te întorci aici? întrebă Harry.

Raskol nu răspunse, iar Harry aşteptă în timp ce Raskol cercetă caravana cu ochii lui negri. Harry văzu că se

opreşte asupra fotografiei celor doi fraţi de deasupra patului şi i se păru că vede un muşchi tresărind în colţul buzelor.

— Am promis că ne întoarcem la Botsen până la douăsprezece, aşa că să revenim cu picioarele pe pământ, zise Harry. Alf Gunnerud nu a ucis-o pe Anna Bethsen.

Simon se uita la Raskol care, la rândul lui, îl privea pe Harry.

— Şi nici Arne Albu.

În tăcerea care urmă, zgomotul traficului de pe Finnmarkgata păru şi mai asurzitor. Oare îi era dor lui Raskol de zgomotul maşinilor când stătea întins în celula sa, noaptea? Oare îi era dor de vocea din celălalt pat, de mirosul, de sunetul respiraţiei regulate a fratelui său? Harry se întoarse spre Simon.

— Vrei să ne laşi singuri?

Simon se întoarse spre Raskol care încuviinţă scurt. Închise uşa după ce ieşi. Harry îşi desfăcu palmele şi ridică privirea. Ochii lui Raskol străluceau ca şi cum ar fi avut temperatură.

— Vă ştiţi de ceva timp, nu? rosti Harry încet.

Raskol îşi uni palmele, un gest de calm aparent, dar vârfurile albe ale degetelor spuneau o altă poveste.

— Poate că Anna l-a citit pe Sun Tzu, zise Harry. Şi ştia că prima regulă a unui război e înşelăciunea. Cu toate astea, mi-a oferit soluţia. Doar că nu puteam să sparg codul. S^2MN. Mi-a dat chiar şi un indiciu; mi-a spus că retina inversează lucrurile, aşa că trebuie să mă uit în oglindă să văd ce sunt ele în realitate.

Raskol închise ochii. Părea că se roagă.

— Mama ei era frumoasă şi nebună, şopti el. Anna a moştenit-o în ambele privinţe.

— Ştiu că ai spart codul de foarte mult timp, continuă Harry. Semnătura ei era S^2MN. Cifra ţine locul unui al doilea S, iar trei vocale lipsesc. De la stânga la dreapta se citeşte S-S-M-N, dar în oglindă devine N-M-S-S, sau cu vocale

NeMeSiS. Zeiţa răzbunării. *Ea* mi-a spus. Era capodopera ei. Pentru asta dorea să fie ţinută minte.

Harry o spuse fără urmă de triumf în voce. Era o simplă afirmaţie. Micuţa caravană păru că se cufundă odată cu ei.

— Spune-mi şi restul, şopti Raskol.

— Bănuiesc că îţi poţi imagina şi singur.

— Spune-mi! şuieră el.

Harry se uită la fereastra mică şi rotundă de deasupra mesei care se aburise deja. Un hublou. O navă spaţială. Se gândi că dacă ştergea aburul, vor descoperi că sunt în spaţiu, doi astro-nauţi singuratici pe nebuloasa Cap de cal, la bordul unei caravane zburătoare. Iar asta nu ar fi fost mult mai fantastic decât ce se pregătea să îi spună.

45. ARTA RĂZBOIULUI

Raskol îşi îndreptă spatele, iar Harry începu:

— În această vară, vecinul meu, Ali Niazi, a primit o scrisoare de la cineva care pretindea că îi datorează chiria pentru perioada în care a locuit acolo, în urmă cu mai mulţi ani. Ali nu i-a găsit numele pe lista locatarilor, aşa că i-a scris spunându-i s-o lase baltă. Numele acestuia era Eriksen. L-am sunat ieri pe Ali şi l-am rugat să caute scrisoarea pe care a primit-o. Era trimisă de pe Sorgenfrigata 17. Astrid Monsen mi-a spus că pe cutia poştală a Annei a fost lipit un alt nume timp de câteva zile astă-vară. Numele era Eriksen. Care era scopul scrisorii? Am sunat la lăcătuşerie. Într-adevăr, primiseră o comandă pentru o cheie a apartamentului meu. Mi-au trimis hârtiile prin fax. Primul lucru pe care l-am observat a fost că această comandă a fost făcută cu o săptămână înainte de moartea Annei. Comanda era semnată de Ali, preşedintele asociaţiei noastre de locatari. Semnătura falsificată de pe comandă era cât de cât acceptabilă. Făcută de o pictoriţă cu un talent cât de cât acceptabil, care imitase semnătura de pe o scrisoare pe care o primise, de exemplu. Dar pentru lăcătuşerie a fost suficient de bună şi au comandat imediat o cheie pentru apartamentul lui Harry Hole din Trioving. Iar Harry Hole trebuia să se înfăţişeze personal, să arate buletinul şi să semneze pentru cheie, imaginându-şi că semnează pentru o cheie pentru Anna. Să-ţi vină să mori de râs, nu?

Dar Raskol nu părea să aibă de gând să râdă.

— Între întâlnirea cu mine şi cina unde mă invitase, a pus totul la cale. Şi-a făcut un cont de e-mail printr-un server din Egipt şi a scris e-mailurile pe laptop, programând în avans data expedierii lor. Pe parcursul zilei, a descuiat uşa de la subsol şi a găsit boxa mea. A folosit aceeaşi cheie

pentru a intra în apartamentul meu, căutând un lucru personal pe care să-l pună în apartamentul lui Alf Gunnerud. A ales fotografia cu Sis şi cu mine. Următorul lucru de pe agenda ei a fost să-l viziteze pe fostul ei iubit şi furnizor de droguri. Probabil că Alf Gunnerud a fost puţin surprins să o vadă. Ce dorea? Să cumpere sau să împrumute un pistol, poate? Pentru că ştia că el are un pistol din acestea de care se pare ca s-a umput Osloul în ultima vreme, cu seria fabricantului ştearsă. El a găsit un pistol, un Beretta M92F, cât timp ea s-a dus la toaletă. El s-a gândit că a stat acolo cam mult timp. Iar când a ieşit în cele din urmă, brusc ea i-a spus că se grăbeşte şi că trebuie să plece. Cel puţin aşa ne imaginăm că s-ar fi putut întâmpla.

Maxilarul lui Raskol era atât de tare încleştat, încât Harry îi văzu buzele subţiindu-se. Harry se lăsă pe spate.

— Următorul lucru a fost să intre în cabana lui Albu şi să lase acolo cheia apartamentului ei. A fost floare la ureche; ştia că Albu ţine cheia cabanei în felinarul de afară. Cât a fost acolo, a scos din album fotografia care îi înfăţişa pe Vigdis şi pe copii şi a luat-o cu ea. Aşa că totul era gata. Acum nu mai trebuia decât să aştepte. Să-l aştepte pe Harry să vină la cină. Meniul consta din *tomyam* cu ardei japonez, cola şi hidroclorid de morfină. Ultimul fel e cunoscut ca drog al violului pentru că e lichid şi relativ fără gust, se dozează uşor, iar efectul e imprevizibil. Victima se trezeşte cu un gol mare în memorie despre care crede că este efectul alcoolului de vreme ce are simptomele unei mahmureli. Şi, în multe privinţe, se poate spune ca am fost violat. Eram aşa de confuz, că nu i-a fost greu să îmi ia mobilul din haină înainte să mă arunce afară pe uşă. După ce am plecat, a plecat şi ea şi s-a dus în boxa mea de la subsol unde a conectat mobilul la laptop. Când s-a întors acasă, s-a strecurat uşurel pe scări. Astrid Monsen a auzit-o, dar s-a gândit că e *fru* Gundersen de la etajul trei. Apoi s-a pregătit pentru ultima ieşire la rampă înainte să lase

restul acţiunii să meargă de la sine. Ştia, bineînţeles, că voi ancheta cazul, oficial sau nu, aşa că mi-a lăsat doi *patrini.* A ţinut pistolul în mâna dreaptă, conştientă că ştiu că e stângace. Şi a pus fotografia în pantof.

Buzele lui Raskol se mişcară, dar nu scoase nici un cuvânt.

Harry îşi trecu mâna peste faţă.

— Ultima lovitură de maestru a fost să apese pe trăgaci.

— Dar de ce? şopti Raskol. Harry ridică din umeri.

— Anna era o fiinţă a extremelor. Dorea să se răzbune pe oamenii despre care credea că îi furaseră raţiunea de a trăi. Dragostea. Cei vinovaţi erau Albu, Gunnerud şi eu. Şi familia ta. Pe scurt: ura a învins.

— Prostii! exclamă Raskol.

Harry se întoarse şi luă fotografia cu Raskol şi cu Ştefan şi o puse pe masa care se afla între ei.

— Oare nu a câştigat ura mereu în familia ta, Raskol? Raskol îşi dădu capul pe spate şi goli paharul. Apoi zâmbi. Harry avea să îşi amintească de secundele care urmaseră ca de o casetă video derulată rapid. Când terminară, el zăcea pe podea, ţintuit de Raskol care avea alcool în privire, duhnea a Calvados şi ţinea sticla spartă la gâtul lui.

— Doar un lucru e mai periculos decât tensiunea foarte mare din artere, *Spiuni,* şopti Raskol. Şi anume tensiunea foarte mică. Aşa că stai liniştit.

Harry înghiţi şi încercă să vorbească, dar Raskol îl strânse şi mai tare şi nu se auzi decât un geamăt.

— Sun Tzu e foarte clar în privinţa dragostei şi a urii, *Spiuni.* În război, atât dragostea, cât şi ura câştigă. Sunt inseparabile ca doi gemeni siamezi. Cei care pierd sunt furia şi mila.

— Atunci amândoi suntem pe cale să pierdem, gemu Harry.

Raskol îl strânse şi mai tare.

— Anna mea nu ar fi ales niciodată moartea. Vocea îi tremura. Iubea viaţa.

Harry zise printre gâfâieli:

— Aşa... cum... iubeşti... tu... libertatea?

Raskol slăbi strânsoarea, iar Harry sorbi aer cu un geamăt, umplându-şi plămânii care îl dureau. Inima îi pulsa în cap, dar putea să audă iar zgomotul traficului de afară.

— Ai ales, gâfâi Harry. Te-ai predat pentru a te căi. De neînţeles pentru alţii, dar a fost decizia ta. La fel a făcut şi Anna.

Raskol apăsă sticla de gâtul lui Harry când acesta încercă să se mişte.

— Am avut motivele mele.

— Ştiu, zise Harry. A te căi este un instinct aproape la fel de puternic cu a te răzbuna.

Raskol nu răspunse.

— Ştii că şi Beate Lønn a luat o hotărâre? Şi-a dat seama că nimic nu-i va aduce tatăl înapoi. Nu mai simte furie. M-a rugat să-ţi transmit salutări şi să-ţi spun că te iartă.

Un ciob de sticlă îi zgârie pielea. Ca un stilou cu cerneală pe o foaie aspră. Scriind cu ezitare ultimul cuvânt. Doar punctul de la coadă lipsea. Harry înghiţi.

— Acum e rândul tău să alegi, Raskol.

— Să aleg între ce, *Spiuni?* Dacă să trăieşti sau să mori?

Harry inspiră, încercând să ţină panica la distanţă.

— Dacă vrei sau nu să o vezi liberă pe Beate Lønn. Dacă o să-i spui ce s-a întâmplat în ziua în care i-ai împuşcat tatăl. Dacă te vei elibera pe tine însuţi.

— Pe mine? Raskol râse încet, ca de obicei.

— L-am găsit, zise Harry. De fapt, Beate Lønn l-a găsit.

— Pe cine a găsit?

— Locuieşte în Göthenburg. Râsul lui Raskol încetă brusc.

— Locuieşte acolo de nouăsprezece ani, continuă Harry. De când a descoperit că tu eşti adevăratul tată al Annei.

— Minţi! strigă Raskol şi ridică sticla deasupra capului.

Harry îşi simţi gura uscată şi închise ochii. Când îi deschise, văzu privirea sticloasă a lui Raskol. Respirau la unison;

piepturile lor se ridicau şi coborau în acelaşi timp. Raskol şopti:

— Şi... Maria?

Harry trebui să încerce de două ori înainte să poată articula vreun cuvânt.

— Nimeni nu a auzit de ea. Cineva i-a spus lui Ştefan că a văzut-o cu un grup de ţigani în Normandia acum câţiva ani.

— Ştefan? Ai vorbit cu el? Harry încuviinţă.

— De ce a vrut să vorbească cu un *Spiuni* ca tine?

Harry încercă să dea din umeri, dar îi fu imposibil să se mişte.

— Întreabă-l tu singur...

— Să-l întreb...

Raskol se uită la Harry nevenindu-i să creadă.

— Simon a fost ieri să-l aducă. E în caravana de alături. Poliţia are de pus nişte întrebări mai vechi, dar poliţiştii au fost avertizaţi să nu-l atingă. Vrea să-ţi vorbească. Restul depinde de tine.

Harry puse mâna între gât şi sticlă. Raskol nu făcu nici o încercare de a-l opri când acesta se ridică. Întrebă doar:

— De ce ai făcut asta, *Spiuni?* Harry dădu din umeri.

— Tu ai făcut ca judecătorii de la Moscova să îl încredinţeze pe Oleg lui Rakel. Îţi dau şansa să refaci legătura cu singura persoană care ţi-a mai rămas. Scoase cătuşele din buzunarul hainei şi le puse pe masă. Orice hotărăşti, consider că suntem chit acum.

— Chit?

— Ai avut grijă ca persoanele la care ţin să se întoarcă. Am făcut acelaşi lucru pentru tine.

— Aud ce zici, Harry, dar ce vrei să spui?

— Înseamnă că voi spune tot ce ştiu despre uciderea lui Arne Albu. Şi vom veni după tine cu tot ce avem în dotare.

Raskol ridică din sprâncene.

— Ar fi mai uşor pentru tine dacă ai lăsa-o baltă, *Spiuni.* Ştii că nu ai nimic împotriva mea, deci ce rost are să încerci?

— Pentru că noi suntem poliţia, răspunse Harry. Şi nu nişte concubine care se hlizesc.

Raskol nu-şi luă ochii de pe el. Apoi făcu o mică plecăciune. Harry se întoarse spre uşă. Bărbatul cel slab rămase aplecat peste masa de plastic cu faţa ascunsă în umbră.

— Ai timp până la miezul nopţii, Raskol. Apoi te vor duce poliţiştii înapoi.

Sirena unei ambulanţe tăie zgomotul traficului de pe Finnmarkgata, se auzi tare, apoi mai încet, ca şi cum căuta tonul perfect.

46. MEDEA

Harry deschise cu grijă uşa dormitorului. I se păru că încă îi mai simte parfumul, dar era atât de slab, încât nu fu sigur că se simte în cameră sau e doar în memoria lui. Patul mare trona în mijlocul camerei precum o galeră romană. Se aşeză pe saltea, duse degetele pe cearşaful alb şi rece, închise ochii şi totul se întunecă. Oare aici - şi aşa - îl aşteptase Anna în acea seară? Un bâzâit supărat. Harry se uită la ceas. Şapte fix. Era Beate. Aune sună câteva minute mai târziu, cu bărbia dublă înroşită din cauza scărilor pe care le urcase. Zise „Salut” abia trăgându-şi sufletul şi intrară toţi trei în dormitor.

— Deci poţi să spui pe cine reprezintă aceste trei portrete? întrebă Aune.

— Arne Albu, zise Beate arătând spre tabloul din stânga. Harry e cel din mijloc, iar Alf Gunnerud în dreapta.

— Impresionant, spuse Aune.

— Păi, zise Beate, o furnică poate deosebi milioane de alte furnici dintr-un muşuroi. Ţinând cont de mărimea ei, are o circumvoluţie temporo-occipitală laterală mult mai mare decât a mea.

— Mă tem atunci că a mea e extrem de puţin dezvoltată, zise Aune. Tu vezi ceva, Harry?

— Cu siguranţă văd mai mult decât prima oară când mi le-a arătat Anna. Acum ştiu că pe aceştia trei i-a pus sub acuzare.

Harry arătă spre silueta de femeie care ţinea cele trei veioze. Nemesis, zeiţa dreptăţii şi a răzbunării.

— Pe care romanii au furat-o de la greci, completă Aune. Au păstrat balanţa, au schimbat biciul cu o sabie, au legat-o la ochi şi au numit-o Justiţia. Se duse lângă veioză. Când, în anul 600, au început să creadă că sistemul răzbunării prin vărsare de sânge nu mai funcţiona şi au hotărât ca

răzbunarea să fie individuală şi să fie făcută într-un mod public, exact această femeie a devenit simbolul statului constituţional modern. Mângâie femeia rece, din bronz. Justiţia oarbă. Răzbunare cu sânge-rece. Civilizaţia noastră e în mâinile ei. Nu-i aşa că e frumoasă?

— La fel de frumoasă ca şi un scaun electric, zise Harry. Răzbunarea Annei nu a fost exact cu sânge-rece.

— A fost şi cu sânge-rece, şi cu sânge fierbinte, rosti Aune. Premeditată şi pasională în acelaşi timp. Cu siguranţă că era o persoană foarte sensibilă. Cu tare psihologice, dar oare nu suntem toţi la fel? De fapt, e doar o chestiune de cât de mari sunt aceste tare.

— Şi cum a căpătat Anna aceste tare psihologice?

— Nu am cunoscut-o, aşa că nu pot decât să fac supoziţii.

— Atunci continuă, îl îndemnă Harry.

— Apropo de aceste zeităţi antice, presupun că aţi auzit de Narcis, zeul grec care s-a îndrăgostit aşa de tare de propria imagine, încât nu se mai putea desprinde de ea? Freud a introdus în psihologie conceptul de narcisist, o persoană cu un exagerat simţ al unicităţii sale, obsedată de visul succesului fără margini. Pentru acest narcisist, nevoia de răzbunare împotriva celor care l-au jignit este adesea mai mare decât alte nevoi. Se numeşte „furie narcisistă”. Psihoanalistul american Heinz Kohut a descris felul în care o asemenea persoană va încerca să răzbune jignirea - care nouă ni s-ar putea părea o simplă bagatelă - prin orice mijloace are la dispoziţie. De exemplu, ceea ce la suprafaţă ar putea să pară o respingere obişnuită ar putea să-l facă pe narcisist să lucreze neobosit, cu o hotărâre fermă, pentru a redresa balanţa, provocând chiar moartea dacă e necesar.

— Moartea cui? întrebă Harry.

— A tuturor.

— Asta-i nebunie curată, izbucni Beate.

— De fapt, asta zic şi eu, zise sec Aune.

Intrară în sufragerie. Aune încercă unul dintre scaunele vechi şi înalte de la masa lungă şi îngustă de stejar.

— Nu se mai fac asemenea lucruri în zilele noastre. Beate zise nemulţumită:

— Dar de ce să-şi ia şi propria viaţă... doar pentru a se răzbuna? Există cu siguranţă şi alte modalităţi.

— Desigur, fu de acord Aune. Dar sinuciderea este adesea şi ea o formă de răzbunare. Vrei să-i faci să se simtă vinovaţi pe cei care ţi-au greşit. Anna a strâns doar câteva şuruburi. În plus, există motive întemeiate să credem că nu mai dorea să trăiască. Era singură, respinsă de iubiţi şi de familie. Nu avusese succes ca artist şi recursese la droguri, dar nici asta nu i-a fost de vreun ajutor. Pe scurt, era o persoană profund dezamăgită şi nefericită care a ales să se sinucidă cu premeditare. Şi să se răzbune.

— Fără scrupule morale? întrebă Harry.

— Problema moralităţii e interesantă, desigur. Aune îşi încrucişa braţele. Societatea noastră ne impune anumite obligaţii morale după care să trăim şi, prin urmare, condamnă sinuciderea. Totuşi, având în vedere aparenta ei admiraţie pentru Antichitate, e posibil ca Anna să fi găsit un sprijin în filosofii greci care credeau că fiecare persoană ar trebui să-şi aleagă singură când să moară. Nietzsche considera, la rândul lui, că individul are dreptul moral deplin de a-şi lua viaţa. Foloseşte cuvântul *freitod* sau moarte voluntară. Aune ridică degetul arătător în sus. Dar trebuia să se confrunte cu o altă dilemă morală. Răzbunarea. În măsura în care era creştină, etica creştină cere să nu te răzbuni. Dar paradoxul e că toţi creştinii venerează un dumnezeu care e cel mai mare răzbunător dintre toţi zeii. Dacă îl sfidezi, vei arde în iadul etern, un act de răzbunare care se aseamănă cu o crimă, aproape un caz pentru Amnesty International, dacă mă întrebaţi pe mine. Şi dacă...

— Poate că ura pur şi simplu?

Aune şi Harry se întoarseră amândoi spre Beate. Ea îi privi temătoare, ca şi cum cuvintele i-ar fi scăpat fără voia ei.

— Moralitate, şopti ea. Dragoste de viaţă. Iubire. Şi totuşi, ura e cea mai puternică.

47. BIOLUMINESCENŢĂ

Harry stătea lângă fereastra deschisă, ascultând sirena îndepărtată a unei ambulanţe ce se pierdea încet în zgomotul venind din cazanul urban. Casa pe care Rakel o moştenise de la tatăl ei se înălţa deasupra a tot ce se întâmpla pe covorul de lumini pe care îl zărea printre brazii înalţi din grădină. Îi plăcea să se uite la pomi, întrebându-se de cât timp sunt acolo şi simţind cum gândul îl linişteşte. Iar luminile oraşului îi aminteau de bioluminescenţă. O văzuse doar o dată, într-o noapte când bunicul îl dusese cu barca pe Svartholmen să lumineze cu lanterna crabii. Nu fusese decât o singură noapte, dar nu avea să o uite niciodată. Era unul dintre acele lucruri care devin mai strălucitoare şi mai reale pe zi ce trece. Dar nu cu toate lucrurile e aşa. Oare câte nopţi petrecuse cu Anna? De câte ori se urcaseră în ambarcaţiunea căpitanului danez şi navigaseră în voia vântului? Nu-şi aducea aminte. Curând avea să uite şi restul. Trist? Da. Trist şi inutil.

Totuşi, ştia că existau două momente cu Anna care nu se vor şterge niciodată complet. Două imagini aproape identice, în ambele cu părul ei des împrăştiat pe pernă precum un evantai negru, cu ochii larg deschişi şi cu o mână apucând strâns cearşaful alb ca zăpada. Ce era diferit era cealaltă mână. În una din imagini, degetele ei erau împreunate cu ale lui; în cealaltă ţinea un pistol.

— Vrei să închizi fereastra? zise Rakel din spatele lui.

Stătea pe canapea, cu picioarele sub ea şi cu un pahar de vin roşu în mână. Oleg se dusese la culcare fericit după ce îl bătuse pe Harry pentru prima dată la Tetris, iar Harry se temea că tocmai se sfârşise, irevocabil, o epocă.

La ştiri nu era nimic nou. Aceleaşi refrene: cruciada militară împotriva Orientului, represalii împotriva Occidentului. Opriseră televizorul şi puseseră Stone Roses

care, spre surprinderea şi bucuria lui Harry, se număra printre colecţia de casete a lui Rakel. Tinereţea. Fusese o perioadă în care nimic nu-i plăcea mai mult decât să vadă puştii englezi aroganţi cu chitare şi atitudine. Acum îi plăceau Kings of Convenience pentru că aveau o linie melodică precisă şi sunau doar ceva mai puţin prost decât Donovan. Şi Stone Roses ascultaţi cu sonorul încet. Trist, dar adevărat. Poate că şi necesar. Lucrurile sunt ciclice. Închise fereastra şi îşi promise că îl va duce pe Oleg pe o insulă să lumineze crabii cu lanterna de îndată ce se va ivi ocazia.

„Down, down, down”, murmurau cei de la Stone Roses în boxe. Rakel se aplecă şi luă o gură de vin.

— E o poveste veche de când lumea, şopti ea. Doi fraţi care iubesc aceeaşi femeie, asta e chiar reţeta pentru o tragedie.

Tăcură, îşi împreunară degetele şi îşi ascultară respiraţiile.

— Ai iubit-o? întrebă ea.

Harry se gândi cu grijă înainte de a răspunde:

— Nu-mi aduc aminte. A fost o perioadă din viaţa mea în care am fost foarte... confuz.

Ea îi mângâie bărbia.

— Ştii ce cred că e ciudat? Această femeie pe care nu am văzut-o în viaţa mea intră la tine în apartament, îl cercetează şi vede, prinsă în oglindă, fotografia cu noi trei în Frognerseteren. Ştie că va strica totul. Probabil că, la urma urmei, aţi fost îndrăgostit unul de celălalt.

— Hm. A planificat toate aceste detalii cu mult înainte să afle de tine şi de Oleg. A făcut rost de semnătura lui Ali astă-vară.

— Imaginează-ţi ce greu trebuie să îi fi fost să falsifice semnătura dacă era stângace.

— Nu m-am gândit la asta. Harry îşi întoarse capul în poala ei şi o privi. Vrei să vorbim despre altceva? Ce-ai zice să-l sun pe tata şi să îl întreb dacă putem folosi casa din

Åndalsnes la vară? Vremea e de obicei de doi bani, dar mai avem încă barca bunicului.

Rakel râse. Harry închise ochii. Îi plăcea felul în care râdea ea. Dacă era atent să nu calce în străchini, poate că i se va permite să audă mai des acest râs pe viitor.

Harry se trezi brusc. Se ridică în pat şi îşi trase respiraţia. Visase, dar nu-şi amintea ce. Inima îi bătea nebuneşte, să-i sară din piept. Oare visase iar că era sub apă într-o piscină din Bangkok? Sau că stătea faţă în faţă cu ucigaşul în apartamentul din hotelul SAS? Îl durea capul.

— Ce s-a întâmplat? murmură Rakel pe întuneric.

— Nimic, şopti Harry. Culcă-te la loc.

Se ridică, se duse la baie şi bău un pahar de apă. Din oglindă îl privi o faţă pământie. Afară bătea un vânt sălbatic. Ramurile stejarului bătrân din grădină zgâriau pereţii. Îi atinseră umărul. Îl gâdilară pe ceafă şi îi zbârliră părul pe spate. Harry îşi umplu din nou paharul şi bău încet. Acum îşi amintea. Ce visase. Un băiat stând pe acoperişul şcolii, balansându-şi picioarele. Care nu voia să intre la ore. Al cărui frate mai mic îi scria compunerile. Care îi arătase iubitei fratelui toate locurile unde se jucaseră când erau mici. Harry visase reţeta unei tragedii.

Când se strecură la loc sub cearşaf, Rakel adormise. Rămase cu ochii fixaţi în tavan, aşteptând să se lumineze de ziuă.

Ceasul de lângă pat arăta 05.03 şi nu mai putu rezista, se ridică, sună la informaţii şi notă numărul de telefon mobil al lui Jean Hue.

48. HEINRICH SCHIRMER

Beate se trezi când soneria sună a treia oară.

Se întoarse şi se uită la ceas. Cinci şi un sfert. Stătu şi se gândi care ar fi cea mai înţeleaptă mişcare - să-i spună să se ducă la dracu' sau să pretindă că nu e acasă. Sună încă o dată, într-un fel care lăsa clar să se înţeleagă că nu avea de gând să renunţe.

Oftă, se dădu jos din pat şi îşi strânse halatul pe lângă corp. Răspunse la interfon.

— Da?

— Scuze că trec aşa de târziu pe la tine, Beate. Sau aşa devreme.

— Du-te dracului, Tom. Urmă o tăcere lungă.

— Nu sunt Tom, zise vocea. Sunt eu, Harry. Beate înjură încet şi apăsă pe buton.

— N-am putut să mai stau aşa treaz în pat, spuse Harry când intră. E legat de Călău.

Se trânti pe canapea în timp ce Beate se strecură în dormitor.

— Aşa cum ţi-am mai spus, nu e treaba mea ce e între tine şi Waaler... strigă el spre uşa deschisă de la dormitor.

— Aşa cum mi-ai spus, nu e treaba ta, strigă şi ea. Şi, în plus, e suspendat.

— Ştiu. Am fost citat să mă înfăţişez în faţa tribunalului SEFO pentru a vorbi despre întâlnirea mea cu Alf Gunnerud.

Ea reapăru îmbrăcată într-un tricou alb şi în blugi şi se aşeză în faţa lui. Harry ridică privirea spre ea.

— Vreau să zic că din cauza mea e suspendat, zise ea.

— Da?

— E un nenorocit. Asta nu înseamnă că poţi să povesteşti la toată lumea.

Harry îşi lăsă capul într-o parte şi închise un ochi.

— Să repet? întrebă ea.

— Nu, îi răspunse el. Cred că am înţeles ideea. Dar dacă nu e vorba de toată lumea şi e doar un prieten?

— Cafea?

Dar Beate nu reuşi să ajungă în bucătărie înainte să se vadă că roşise toată. Harry se ridică şi o urmă. Nu era decât un scaun lângă masă. Pe perete era o placă de lemn vopsită în roz pe care era un vechi poem Havamal:

În pragul uşii,
înainte să intri,
uită-te în jur,
uită-te în jur,
căci nu-i sigur să-ţi închipui
că-năuntru nu-s duşmani.

— Rakel mi-a spus aseară două lucruri care m-au pus pe gânduri, zise Harry sprijinindu-se de chiuvetă. Primul a fost că doi fraţi îndrăgostiţi de aceeaşi femeie reprezintă reţeta unei tragedii. Al doilea a fost că Annei trebuie să-i fi fost foarte greu să imite semnătura lui Ali pentru că era stângace.

— A, da?

Beate puse o lingură de cafea în filtru.

— Caietele de şcoală ale lui Lev. Le-ai luat de la Trond Grette pentru a compara scrisul din ele cu cel din scrisoarea de adio. Mai ţii minte de la ce materie erau caietele?

— Nu m-am uitat aşa de atent. Îmi amintesc doar că am verificat că sunt ale lui. Turnă apa în cafetieră.

— Erau de la limba norvegiană, zise Harry.

— Se poate, zise ea privindu-l.

— Chiar aşa e, spuse Harry. Tocmai vin de la Jean Hue, de la *Kripos.*

— Expertul grafolog? Acum, în miezul nopţii?

— Are biroul acasă şi a fost extrem de înţelegător. A comparat caietul şi scrisoarea de adio cu asta. Harry

desfăcu o foaie de hârtie şi o puse pe masă. Durează mult până e gata cafeaua?

— Ce te face să te grăbeşti aşa? întrebă Beate aplecându-se.

— Totul, zise Harry. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să verifici din nou toate conturile bancare.

Else Lund, directoarea agenţiei de turism Brastour şi una din cele două angajate, primea uneori telefoane la miezul nopţii de la câte un client din Brazilia care fusese jefuit sau îşi pierduse paşaportul şi biletele şi, în disperare, o sunau pe mobil fără să-şi dea seama de diferenţa de fus orar. Aşa că îl oprea când se ducea la culcare. De asta fu foarte furioasă când telefonul fix sună la cinci şi jumătate şi vocea de la celălalt capăt al firului o întrebă dacă poate să vină la birou cât mai repede posibil. Nu-i trecu decât prea puţin din furie când vocea adăugă că e de la poliţie.

— Sper că e o chestiune de viaţă şi de moarte, zise Else Lund.

— Este, replică vocea. Mai ales de moarte.

Rune Ivarsson fu, ca de obicei, primul care ajunse la serviciu. Se uită pe fereastră. Îi plăcea liniştea, să fie singur pe tot etajul, dar nu ăsta era motivul principal. Când ceilalţi soseau, Ivarsson citise deja toate faxurile, rapoartele din seara precedentă şi toate ziarele şi avea avantajul de care avea nevoie. Dacă eşti şef, totul e să fii cu un pas înainte - să pui pe picioare un cap de pod care să îţi ofere perspectivă. Când subordonaţii din secţia lui îşi exprimau ocazional frustrarea că cei din conducere nu comunicau toate informaţiile era pentru că nu înţelegeau că informaţia înseamnă putere şi că orice conducere trebuie să deţină puterea dacă vrea să pună un caz pe făgaşul cel bun, care va duce, în final, la rezolvarea lui. Când dăduse ordin ca toţi cei care lucrează la cazul Călăului să îi dea raportul lui direct, o făcuse din exact acelaşi motiv, pentru a păstra

informaţiile acolo unde trebuie în loc să piardă timpul cu discuţii nesfârşite în plen, care nu aveau alt scop decât să dea subordonaţilor sentimentul că erau participanţi la proces. Chiar acum era mai important ca el, în calitate de şef de departament, să înţeleagă, să aibă iniţiativă şi să acţioneze. Deşi făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să pară că descoperirile legate de Lev Grette erau rodul muncii lui, ştia că felul în care se întâmplase totul îi slăbise autoritatea. Autoritatea unui şef de departament nu era o chestiune de prestigiu personal, ci de importanţă pentru întreaga forţă poliţienească, îşi spusese. Se auzi o bătaie în uşă.

— Nu ştiam că eşti aşa matinal, Hole, zise Ivarsson către faţa palidă din pragul uşii şi continuă să citească faxul din faţa lui. Îi fuseseră trimise câteva citate de către un ziar care îi luase un interviu despre căutarea Călăului. Nu-i plăcea interviul. E adevărat că nu-i răstălmăciseră vorbele, dar reuşiseră totuşi să-l facă să pară evaziv şi neajutorat. Din fericire, fotografiile erau bune. Ce vrei, Hole?

— Să-ţi spun doar că am convocat o şedinţă la etajul şase. M-am gândit că poate te-ar interesa să vii. E despre aşa-zisul jaf din Bogstadveien. Suntem gata să începem.

Ivarsson se opri din citit şi ridică privirea.

— Zici că ai convocat o şedinţă? Interesant. Aş putea să întreb cine a autorizat această şedinţă, Hole?

— Nimeni.

— Nimeni. Ivarsson râse scurt, ca ţipătul unui pescăruş. Atunci, mai bine du-te acolo şi spune-le că şedinţa se amână până după prânz. După cum vezi, am un teanc de rapoarte pe care trebuie să le parcurg acum. S-a înţeles?

Harry încuviinţă încet, ca şi cum ar medita cu atenţie asupra chestiunii.

— S-a înţeles. Dar e vorba de o chestiune a Secţiei Omucideri şi o să începem acum.

Se întoarse şi chiar în acea clipă Ivarsson lovi cu pumnul în masă.

— Hole! Nu-mi întoarce aşa spatele! La dracu'! Eu sunt cel care convoacă şedinţele în acest departament. Mai ales când e vorba de o spargere. Ai înţeles?

Buza roşie şi umedă de jos tremura pe chipul PAS-ului.

— Aşa cum ai auzit, am spus *aşa-zisul* jaf din Bogstadveien, Ivarsson.

— Şi ce dracu' vrei să spui? Vocea era plângăcioasă acum.

— Că jaful din Bogstadveien nu a fost niciodată un jaf, replică Harry. A fost o crimă meticulos pusă la punct.

Harry stătea la fereastră şi se uita la închisoarea Botsen. Ziua se urnise cu greu, ca o căruţă care scârţâie. Nori de ploaie peste Ekeberg şi umbrele negre pe Grønlandsleiret. Erau toţi adunaţi în spatele lui: Bjarne Møller, căscând şi cufundat într-un fotoliu; şeful poliţiei, zâmbitor, stând de vorbă cu Ivarsson; Weber cu braţele încrucişate, tăcut şi nerăbdător; Halvorsen cu carneţelul pregătit; şi Beate Lønn cu o privire neliniştită.

49. STONE ROSES

Ploaia căzu mai târziu în cursul zilei. Soarele se iţi printre norii grei, plumburii, care apoi se desfăcură ca o cortină pentru actul final. Aveau să fie ultimele ore cu cer albastru înainte ca oraşul Oslo să îşi tragă peste cap cuvertura cenuşie a iernii.

Soneria se auzi ca un mormăit în abdomenul casei înşiruite. Fereastra vecină se deschise cu zgomot.

— Trond nu e acasă, ciripi o voce.

Faţa ei avea o altă nuanţă de maroniu acum, un fel de maroniu-auriu, care îl duse pe Harry cu gândul la pielea îngălbenită din cauza nicotinei.

— Bietul băiat, adăugă ea.

— Unde e? întrebă Harry.

Îşi roti privirea drept răspuns şi arătă cu degetul peste umăr.

— Terenul de tenis?

Beate dădu să plece, dar Harry rămase nemişcat.

— M-am gândit la ce am discutat data trecută, zise Harry. Despre punte. Aţi spus că toată lumea a fost surprinsă pentru că era un băiat atât de liniştit şi de politicos.

— Aşa am zis?

— Dar toată lumea de aici, din Grenda, ştia că el a făcut-o?

— L-am văzut cu bicicleta în acea dimineaţă.

— Îmbrăcat cu jacheta roşie?

— Da.

— Lev?

— Lev? Ea râse şi clătină din cap. Nu despre Lev vorbesc. Făcea multe lucruri ciudate, dar n-a fost niciodată rău.

— Cine atunci?

— Trond. Despre el am vorbit mereu. Am zis că era pământiu la faţă când s-a întors. Trond nu suportă să vadă sânge.

Vântul se înteţea. Spre apus, norii ca nişte floricele negre de porumb începeau să se adune pe cerul albastru. Rafalele făceau băltoacele de pe terenul cu zgură roşie să se înfioare şi imaginea reflectată a lui Trond Grette să tremure; acesta ridică mingea pentru a mai servi o dată.

— Bună, zise Trond şi lovi mingea care se învârti uşor în aer. Un nor mic de praf de cretă se ridică în spatele celui care servea, dar fu imediat împrăştiat când mingea sări sus, peste adversarul imaginar de cealaltă parte a plasei.

Trond se întoarse înspre Beate şi Harry care stăteau dincolo de gardul de sârmă. Purta o cămaşă albă de tenis, pantaloni albi de tenis, şosete albe şi pantofi albi.

— A fost perfect, nu? zâmbi el.

— Aproape, zise Harry.

Trond zâmbi şi mai tare, duse mâna la ochi şi cercetă cerul.

— Se pare că se înnorează. Cu ce vă pot ajuta?

— Poţi să vii cu noi la sediul poliţiei, replică Harry.

— La sediul poliţiei?

Îi privi surprins. De fapt, *încerca* să pară surprins. Ochii măriţi erau puţin cam prea teatrali, iar vocea era cam afectată, aşa cum nu fusese atunci când îl interogaseră. Intonaţia era prea joasă şi puţin ridicată la coadă: *sediul poliţiei?* Harry simţi că îl cuprinde furia.

— Chiar acum, zise Beate.

— Da. Trond încuviinţă de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de ceva şi zâmbi din nou. Desigur.

Se îndreptă spre bancheta pe care se zăreau câteva rachete de tenis de sub o haină gri. Pantofii lui scârţâiră pe zgură.

— Şi-a pierdut cumpătul, şopti Beate. Îi pun cătuşele.

— Nu... zise Harry şi o apucă de braţ, dar ea deja deschisese poarta şi intră.

Timpul se dilată, se umflă precum o pernă de aer şi îl prinse pe Harry, îl imobiliza. Văzu prin plasa de sârmă cum Beate ia cătuşele pe care le legase de curea. Auzi sunetul pantofilor lui Trond pe zgură. Paşi mici. Ca de astronaut. Harry duse automat mâna la pistolul din tocul de pe umăr, de sub jachetă.

— Grette, îmi pare rău... fu tot ce reuşi Beate să spună înainte ca Trond să ajungă la banchetă şi să bage mâna sub haină.

Timpul începu să şuiere acum, se contractă şi se dilată dintr-o singură mişcare. Harry simţi cum mâna i se apropie de patul pistolului, ştiind că va dura o eternitate între această clipă şi până când va scoate pistolul, până îl va arma, va trage siguranţa şi va ţinti. Sub braţul ridicat al lui Beate, văzu reflexia unei raze de soare.

— Şi mie, zise Trond şi ridică un AG3 de un gri-verzui. Ea făcu un pas în spate.

— Draga mea, rosti Trond încet. Nu mişca dacă vrei să mai trăieşti câteva secunde.

— Am greşit, zise Harry întorcându-se de la fereastră şi adresându-se detectivilor adunaţi. Stine Grette nu a fost ucisă de Lev, ci de propriul soţ, Trond Grette.

Conversaţia dintre şeful poliţiei şi Ivarsson încetă, Møller se ridică în picioare, Halvorsen uită să mai ia notiţe şi până şi faţa lui Weber părea să-şi fi pierdut expresia letargică.

În cele din urmă, Møller fu acela care rupse tăcerea:

— Contabilul?

Harry încuviinţă înspre feţele care îl priveau fără să le vină a crede.

— Nu e posibil, zise Weber. Avem caseta video de la 7-Eleven, şi avem amprenta de pe sticla de cola. Nu e nici o îndoială că Lev e ucigaşul.

— Avem scrisul din scrisoarea de adio, adăugă Ivarsson.

— Şi dacă nu mă înşel prea tare, spărgătorul a fost identificat ca fiind Lev Grette de către Raskol, zise şeful poliţiei.
— Cazul pare foarte clar, spuse Møller.
— Să mă explic, zise Harry.
— Da, chiar te rog, rosti şeful poliţiei.

Norii grăbiseră pasul acum şi pluteau spre spitalul Aker, ca o armată întunecată.
— Să nu faci vreo prostie, Harry, zise Trond. Ţeava pistolului era lipită de fruntea lui Beate. Aruncă pistolul pe care ştiu că-l ai în mână.
— Dacă nu, ce? întrebă Harry şi scoase pistolul. Trond chicoti încet.
— E elementar. Îţi împuşc colega.
— Aşa cum ţi-ai împuşcat soţia?
— A meritat-o.
— Da? Pentru că l-a plăcut pe Lev mai mult decât pe tine?
— Pentru că era soţia *mea!*
Harry trase o gură de aer. Beate era între el şi Trond, dar cu spatele la Harry, aşa că nu avea cum să-i citească vreo expresie de pe chip. Avea mai multe posibilităţi. Opţiunea numărul 1 era să-i spună lui Trond că se purta prosteşte şi să spere că acesta va înţelege. Împotrivă: un bărbat care ia cu el un AG3 pe terenul de tenis ştie deja ce urmează să facă. Opţiunea numărul 2 era să se supună, să pună jos pistolul şi să aştepte să fie măcelărit. Opţiunea numărul 3 era să îl aducă pe Trond într-o stare de tensiune, să facă să se întâmple ceva, ceva care să îl determine să-şi schimbe planurile. Sau să explodeze şi să apese pe trăgaci. Prima opţiune nu avea nici o şansă, a doua ar avea cel mai dezastruos rezultat, iar a treia, ei bine, dacă Beate păţea ce păţise Ellen,
Harry ştia că nu va mai putea trăi împăcat cu el însuşi niciodată - asta dacă supravieţuia.

— Poate că nu mai dorea să fie soţia ta, zise Harry. Aşa a fost? Degetele lui Trond strânseră şi mai tare trăgaciul, iar privirea lui se întâlni cu a lui Harry peste umărul lui Beate. Harry începu să numere instinctiv în gând: „O mie unu, o mie doi...”

— Credea că poate să mă părăsească pur şi simplu, rosti Trond încet. Pe mine - care îi oferisem totul. Râse. Pentru un tip care nu a făcut niciodată nimic pentru nimeni, care credea că viaţa-i o petrecere şi toate cadourile sunt pentru el. Lev nu fura. Confunda doar prepoziţiile *de la* şi *pentru.*

Vântul duse cu el râsul lui Trond precum resturile unor biscuiţi în formă de litere.

— Ca de la Stine pentru Trond, zise Harry. Trond clipi des.

— Mi-a spus că-l iubeşte. *Îl iubeşte.* Nu a folosit cuvintele astea nici măcar în ziua în care ne-am căsătorit. *Ţinea la mine,* a zis. *Ţinea* la mine. Pentru că eram atât de bun cu ea. Dar îl iubea pe băiatul care îşi balansa picioarele pe un acoperiş şi aştepta să fie aplaudat. Cam ăsta era el. Un ropot de aplauze.

Între ei erau mai puţin de şase metri, iar Harry văzu cum încheieturile degetelor de la mâna stângă a lui Trond se albesc pe pistol.

— Dar nu e şi cazul tău, Trond. Tu nu aveai nevoie de aplauze, nu? Tu îţi savurai victoriile în tăcere. Singur. Ca atunci, lângă punte.

Trond îşi împinse buza de jos în afară.

— Recunoaşte, m-ai crezut, nu-i aşa?

— Da, te-am crezut, Trond. Am crezut fiecare cuvânt pe care l-ai spus.

— Atunci ce mi-a scăpat?

— Beate a verificat timp de o jumătate de oră conturile bancare ale lui Trond şi Stine Grette, zise Harry.

Beate ridică un teanc de hârtii să le vadă şi ceilalţi.

— Amândoi au transferat bani către Brastour, o agenţie de turism, zise ea. Agenţia ne-a confirmat că în luna martie

a acestui an, Stine Grette a cumpărat bilete pentru o excursie la Sao Paulo în iunie şi Trond Grette a urmat-o peste o săptămână.

— Până acum se potriveşte cu ce ne-a spus Trond Grette, interveni Harry. Ce e ciudat e că Stine i-a spus lui Klementsen, şeful ei, că pleacă în vacanţă în Grecia. Şi că Trond Grette a rezervat şi cumpărat bilet pentru aceeaşi zi. Destul de prost aranjament dacă pleci împreună în vacanţă pentru a sărbători zece ani de căsătorie, nu?

Era atât de linişte în sală, încât auziră motorul frigiderului de la celălalt capăt al coridorului cum porneşte.

— O soţie care îi minte pe toţi în legătură cu destinaţia călătoriei şi un soţ sceptic care îi verifică contul bancar şi care nu poate să confunde Brastour cu o excursie în Grecia. Care sună mai apoi la Brastour, află numele hotelului unde stă soţia şi se duce după ea să o aducă înapoi.

— Şi? zise Ivarsson. A găsit-o cu vreun colorat? Harry clătină din cap.

— Nu prea cred că a găsit-o, de fapt.

— Am verificat şi nu a stat la hotelul unde a făcut rezervarea, spuse Beate. Trond s-a întors cu un avion ceva mai târziu.

— Mai mult, Trond a scos în Sao Paulo treizeci de mii de coroane de pe cardul său bancar. La început, ne-a spus că a cumpărat un inel cu diamant, apoi că s-a întâlnit cu Lev şi i-a dat banii pentru că era falit. Dar sunt destul de sigur că nici una din variante nu e cea adevărată. Cred că banii au fost folosiţi pentru a plăti un serviciu pentru care Sao Paulo e chiar mai renumit decât pentru bijuterii.

— Şi ce anume? întrebă Ivarsson, iritat evident de tăcerea care devenise insuportabilă.

— O crimă plătită.

Harry avu chef să lungească totul şi mai mult, dar o privire a lui Beate îi spuse că deja e melodramatic.

— Când Lev s-a întors în Oslo astă-toamnă, a făcut-o cu propriii bani. Nu era deloc falit şi nu avea de gând să

jefuiască nici o bancă. Se întorsese să o ia pe Stine cu el în Brazilia.

— Pe Stine? exclamă Møller. Pe soţia fratelui?

Harry încuviinţă. Detectivii prezenţi schimbară priviri.

— Iar Stine avea de gând să se mute în Brazilia fără să anunţe pe nimeni? continuă Møller. Nici pe părinţi, nici pe prieteni? Fără să-şi dea demisia de la serviciu?

— Păi, zise Harry, când te hotărăşti să-ţi petreci viaţa alături de un spărgător de bănci căutat de poliţie, nu anunţi care îţi sunt planurile şi nu laşi nici o adresă. Nu era decât o singură persoană căreia îi spusese, şi anume Trond.

— Ultima persoană căreia ar fi trebuit să-i spună, adăugă Beate.

— Probabil că îşi închipuia că îl cunoaşte dacă erau împreună de treisprezece ani. Harry se duse lângă fereastră. Contabilul sensibil, blând şi de încredere care o iubea aşa de mult. Daţi-mi voie să fac nişte speculaţii legate de ce s-a întâmplat apoi.

Ivarsson pufni.

— Şi cum numeşti ce ai spus până acum?

— Când Lev soseşte în Oslo, Trond ia legătura cu el. Îi spune că sunt adulţi şi fraţi, aşa că ar trebui să poată să stea de vorbă. Lev e uşurat şi fericit. Dar nu se arată prin oraş, e prea riscant, aşa că se pun de acord să se întâlnească în Disengrenda cât Stine e încă la serviciu. Lev vine şi e primit bine de Trond, care îi spune că la început a fost trist, dar acum a depăşit momentul şi e fericit pentru ei. Deschide câte o sticlă de cola pentru fiecare şi beau, discutând despre detaliile practice. Trond are adresa secretă a lui Lev din d'Ajuda aşa că va putea să-i trimită acolo plăţi restante şi corespondenţa lui Stine. Lev nu-şi dă seama că tocmai îi dăduse lui Trond ultimele detalii de care acesta avea nevoie pentru a duce la capăt planul pe care Trond îl iniţiase când fusese în Sao Paulo.

Harry îl văzu pe Weber încuviinţând încet.

— Vineri dimineaţa. Ziua X. După-amiaza, Stine urma să zboare cu Lev la Londra şi de acolo în Brazilia în dimineaţa următoare. Excursia a fost rezervată prin Brastour. Bagajele sunt făcute şi aşteaptă acasă, dar ea şi Trond merg la serviciu ca de obicei. La ora două, Trond pleacă de la serviciu şi merge la Focus, pe Sporveisgata. Ajunge, plăteşte terenul pe care îl rezervase, dar spune că nu a găsit un partener. Acesta e alibiul: o plată înregistrată la ora 14.34. Apoi spune că o să se antreneze la sală în schimb şi intră la vestiar. Acolo intră şi ies mulţi oameni la ora aceea. Se încuie în toaletă cu sacoşa, se schimbă în salopetă peste care ia ceva, probabil o haină lungă, aşteaptă până când se asigură că toţi cei care erau în toaletă când a intrat el au plecat, îşi pune ochelarii de soare, ia sacoşa şi trece repede şi neobservat prin vestiar, ieşind pe la recepţie. Aş zice că a mers spre Stenspark şi apoi în sus pe Pilestredet, pe lângă clădirea în construcţie unde se lucrează până la ora trei. Se strecoară înăuntru, îşi scoate haina, îşi pune sub şapcă o cagulă împăturită. Apoi urcă dealul şi face stânga în jos pe Industrigata. La intersecţia cu Bogstadveien, intră în 7-Eleven. Fusese acolo cu câteva săptămâni înainte pentru a verifica unghiul camerei de filmat. Iar tomberonul pe care îl comandase e în poziţie. Scena e aranjată pentru harnicii poliţiştii care aveau să verifice cu siguranţă toate înregistrările video ale camerelor din magazinele şi benzinăriile din apropiere. Aşa că pune în scenă pentru noi acest mic spectacol: nu îi vedem faţa, dar vedem *foarte* clar o sticlă de cola pe care o ţine cu mâna goală şi din care bea. O pune într-o pungă de plastic ca să fim cu toţii convinşi că amprentele nu au fost şterse de ploaie şi o aruncă în tomberonul verde despre care ştie că nu va fi ridicat prea repede. Probabil că avea o părere foarte bună despre eficienţa noastră, dar noi am fost pe punctul să pierdem dovada, dar am avut noroc. Beate a condus nebuneşte şi am reuşit: să îi dăm lui Trond Grette

un alibi beton prin găsirea ultimei dovezi de necontestat împotriva lui Lev.

Harry se opri. Chipurile din faţa lui păreau surprinse. - Sticla de cola a fost cea din care Lev a băut în Disengrenda, zise Harry. Sau în alt loc. Trond a luat-o exact în acest scop.

— Mă tem că ai uitat ceva, Hole, interveni Ivarsson. Ai văzut cu ochii tăi că spărgătorul a ţinut sticla cu mâinile goale. Dacă acesta e Trond Grette, atunci pe sticlă trebuie să fie amprentele lui.

Harry îi făcu semn lui Weber.

— Lipici, spuse experimentatul detectiv.

— Poftim?

Şeful poliţiei se întoarse spre Weber.

— Un vechi truc folosit de spărgătorii de bănci. Îţi pui puţin lipici pe vârful degetelor, îl laşi să se întărească şi, bingo, adio amprente.

Şeful poliţiei clătină din cap.

— Dar de unde a învăţat acest contabil, cum îi spui, toate aceste trucuri?

— E fratele mai mic al unuia dintre cei mai buni spărgători de bănci pe care i-a avut Norvegia, zise Beate. Cunoştea metodele şi stilul lui Lev ca pe propriile buzunare. Printre alte lucruri, Lev ţinea acasă, în Disengrenda, înregistrările video ale spargerilor sale. Trond învăţase atât de bine tehnicile fratelui său, încât chiar şi Raskol a crezut că l-a recunoscut pe Lev Grette. Mai este şi asemănarea dintre cei doi fraţi care însemna că înregistrările video ale spargerii l-ar putea indica pe Lev ca făptaş.

— Rahat! exclamă Halvorsen fără să vrea. Se făcu mic şi se uită temător la Bjarne Møller, dar Møller stătea cu gura deschisă, uitându-se în gol ca şi cum un glonţ i-ar fi trecut prin cap.

— Nu ai pus pistolul jos, Harry. De ce?

Harry încercă să respire regulat, chiar dacă inima o luase razna. Oxigenarea creierului, asta era vital. Încercă să nu se

uite la Beate. Vântul îi ridica în aer şuviţe din părul ei blond. Muşchii gâtului ei subţire erau încordaţi şi umerii începuseră să-i tremure.

— E elementar, zise Harry. O să ne împuşti pe amândoi. Trebuie să-mi faci o ofertă mai bună decât asta, Trond.

Trond râse şi îşi lipi obrazul de patul verde al pistolului.

— Ce zici de oferta asta, Harry? Ai douăzeci şi cinci de secunde să-ţi alegi varianta şi să pui jos pistolul.

— Cele douăzeci şi cinci obişnuite?

— Corect. Bănuiesc că ţii minte ce repede trece timpul. Gândeşte-te repede, Harry.

— Ştii ce m-a făcut să cred că Stine îl cunoştea pe spărgător? strigă Harry. Stăteau prea aproape. Mult mai aproape decât staţi tu şi Beate acum. E ciudat, dar chiar şi în chestiuni de viaţă şi de moarte, oamenii respectă, dacă pot, spaţiul intim al celuilalt. Nu-i aşa că-i ciudat?

Trond puse pistolul sub bărbia lui Beate şi îi ridică faţa.

— Beate, vrei să fii drăguţă şi să numeri? Folosi iar un ton teatral. De la unu la douăzeci şi cinci. Nu prea repede şi nici prea încet.

— Mă întrebam ceva, zise Harry. Ce ţi-a spus înainte să o împuşti?

— Ai vrea să ştii, Harry?

— Da, aş vrea.

— Beate are două secunde să înceapă numărătoarea. Unu...

— Numără, Beate!

— Unu, scoase ea o şoaptă uscată. Doi.

— Stine a pronunţat sentinţa finală la moarte, pentru ea şi pentru Lev, zise Trond.

— Trei.

— A spus că pot să o împuşc pe ea, dar să-l cruţ pe el. Harry simţi că se sufocă şi slăbi pistolul din strânsoare.

— Patru.

— Cu alte cuvinte, ar fi împuşcat-o pe Stine indiferent cât de repede ar fi reuşit şeful sucursalei să pună banii în geantă? întrebă Halvorsen.

Harry încuviinţă mohorât.

— De vreme ce pari că ştii totul, bănuiesc că ştii şi pe unde a fugit, zise Ivarsson.

Tonul trebuia să fie sarcastic şi amuzat, dar se simţea clar în el iritarea.

— Nu, dar bănuiesc că a luat-o pe acelaşi drum. În sus pe Industrigata, în jos pe Pilestredet, în clădirea aflată în construcţie unde şi-a scos cagula şi a lipit la loc pe salopetă emblema cu POLIŢIA. Când s-a întors la Focus, purta şapcă şi ochelari de soare şi nu a atras atenţia angajaţilor de acolo pentru că nu l-au recunoscut în fotografii. S-a dus în vestiar, şi-a pus treningul pe care îl purta când venise de la serviciu, apoi s-a alăturat hărmălaiei din sala de fitness, a mers puţin pe bicicletă, poate că a ridicat câteva greutăţi. Apoi a făcut duş, s-a dus la recepţie şi a anunţat că i-a dispărut racheta de tenis. Fata cu care a vorbit a notat ora: 16.02. Alibiul era cimentat, iar el a ieşit pe stradă, a auzit sirenele şi s-a dus cu maşina acasă. Probabil.

— Nu ştiu dacă am înţeles scopul emblemei cu poliţia, zise şeful poliţiei. Nu avem asemenea salopete în poliţie.

— Psihologie elementară, zise Beate şi simţi că obrajii îi iau foc când îl văzu pe şeful poliţiei ridicând din sprâncene. Adică... nu vreau să zic elementară în sensul că... e evident.

— Continuă, zise şeful poliţiei.

— Trond Grette ştia cu siguranţă că poliţia va căuta un bărbat îmbrăcat în salopetă care a fost văzut în zonă. Trebuia, prin urmare, să aibă ceva pe salopetă care să facă toată această desfăşurare de poliţişti din zonă să nu acorde atenţie acestei persoane neidentificate de la Focus. Publicul se retrage întotdeauna când e vorba de poliţie.

— Interesantă teorie, rosti Ivarsson cu un zâmbet amar şi cu bărbia sprijinită în două degete.

— Are dreptate, zise şeful poliţiei. Toată lumea are o teamă în faţa autorităţii. Continuă.

— Dar, ca să fie absolut sigur, s-a prefăcut a fi martor şi a oferit voluntar informaţii despre un bărbat pe care l-a văzut trecând prin sala de fitness, îmbrăcat cu o salopetă pe care scria POLIŢIA.

— O adevărată lovitură de geniu, zise Harry. Grette ne-a spus asta ca şi cum nu ar fi fost conştient că emblema poliţiei îl excludea pe bărbat din ancheta noastră. Bineînţeles că, în acelaşi timp, faptul că a oferit voluntar informaţii care - văzute din punctul lui de vedere - îi întăreau credibilitatea în ochii noştri şi îl puteau plasa pe el în drumul spărgătorului fugar.

— Cum? zise Møller. Mai repetă o dată, Harry. Încet. Harry inspiră profund.

— Nu, las-o baltă, zise Møller. Am o durere de cap.

— Şapte.

— Dar nu ai făcut ce te-a rugat, zise Harry. Nu ţi-ai cruţat fratele.

— Bineînţeles că nu, răspunse Trond.

— El a aflat că tu ai omorât-o?

— Am avut plăcerea să-i spun chiar eu. Pe mobil. Aştepta în aeroportul Gardemoen. I-am spus că, dacă nu se urcă în avion, o să mă duc şi după el.

— Şi te-a crezut când i-ai spus ca ai omorât-o pe Stine? Trond râse.

— Lev mă cunoştea. Nu s-a îndoit nici o secundă. În timp ce îi dădeam detaliile, el citea ştirea despre spargere pe teletext, în sala de aşteptare. Şi-a închis telefonul când am auzit că îi anunţă avionul. Avionul lui şi al lui Stine. Hei, tu!

Puse pistolul la tâmpla lui Beate.

— Opt.

— Cu siguranţă că a crezut că acasă va fi în siguranţă, spuse Harry. Nu ştia nimic despre ce contract făcuseşi în Sao Paulo, nu?

— Lev era hoţ, dar unul naiv. Nu ar fi trebuit să-mi dea niciodată adresa secretă din d'Ajuda.

— Nouă.

Harry încercă să ignore cuvintele pe care Beate le scotea automat.

— Apoi ai trimis instrucţiuni ucigaşului plătit, împreună cu scrisoarea de adio. Pe care ai scris-o în acelaşi fel în care obişnuiai să îi scrii compunerile lui Lev.

— Bravo! zise Trond. Bună treabă, Harry! Doar că astea au fost trimise înainte de jefuirea băncii.

— Zece.

— Da, spuse Harry, şi ucigaşul plătit a făcut o treabă bună. Chiar a lăsat impresia că Lev s-a spânzurat. Deşi chestiunea cu degetul mic tăiat a fost de neexplicat. Asta a fost factura?

— Poţi să spui şi aşa. Un deget mic intră numai bine într-un plic.

— Parcă nu puteai să suporţi să vezi sânge, Trond.

— Unsprezece.

Harry auzi un tunet îndepărtat peste şuieratul vântului. Câmpul şi potecile din jur erau pustii. Toată lumea se adăpostise de furtuna care se anunţa.

— Doisprezece.

— De ce nu te predai pur şi simplu? întrebă Harry. Ştii că e în zadar.

Trond chicoti.

— Bineînţeles că e în zadar. Asta-i şi ideea. Fără speranţă. Fără nimic de pierdut.

— Treisprezece.

— Deci care-i planul, Trond?

— Planul? Am două milioane de coroane din spargerea băncii şi planific o viaţă lungă - poate chiar fericită - în exil. Planurile de călătorie trebuiau să fie chibzuite, dar eram pregătit pentru asta. Maşina e gata de când am dat spargerea. Poţi să alegi între a fi împuşcat sau a te lega cu cătuşele de gard.

— Paisprezece.

— Doar ştii că nu va merge, zise Harry.

— Crede-mă, ştiu foarte multe despre dispariţii. Nu am nevoie decât de un avans de douăzeci de minute. Îmi voi schimba identitatea de două ori. Mă aşteaptă patru maşini şi patru paşapoarte şi am multe relaţii. În Sao Paulo, de exemplu. Douăzeci de milioane de locuitori. Poţi să începi căutarea de acolo.

— Cincisprezece.

— Colega ta va muri în curând, Harry. Deci cum rămâne?

— Ai spus prea multe, zise Harry. Oricum o să ne omori pe amândoi.

— Va trebui să rişti şi să afli. Ce altă opţiune ai?

— Să mori înaintea mea, rosti Harry şi încarcă arma.

— Şaisprezece, şopti Beate.

Harry terminase.

— Amuzantă teorie, Hole, zise Ivarsson. Mai ales cea cu ucigaşul plătit din Brazilia. Extrem de... Zâmbi dezgolindu-şi dinţii mărunţi... exotic. Asta-i tot? Dovezi, de exemplu?

— Scrisul de mână. Scrisoarea de adio, zise Harry.

— Tocmai ai spus că nu se potriveşte cu scrisul lui Trond Grette.

— Nu cu felul lui obişnuit de a scrie. Dar compunerile...

— Ai vreun martor care să depună mărturie că el le-a scris?

— Nu, zise Harry. Ivarsson rosti posac:

— Cu alte cuvinte, nu ai nici măcar cea mai simplă dovadă în acest caz de spargere de bancă.

— Omucidere, zise Harry încet, privindu-l pe Ivarsson drept în ochi.

Îl văzu cu coada ochiului pe Møller uitându-se în podea, ruşinat, şi pe Beate frângându-şi mâinile disperată. Şeful poliţiei îşi drese vocea.

Harry trase siguranţa.

— Ce faci?

Trond îl privi cu atenţie şi apăsă cu ţeava pistolului aşa de tare în tâmpla lui Beate, încât o împinse pe spate.

— Douăzeci şi unu, gemu ea.

— Nu-i aşa că e o senzaţie de eliberare? zise Harry. Când îţi dai în cele din urmă seama că nu ai nimic de pierdut. Asta face să iei toate deciziile mult mai uşor.

— E o cacealma.

— Da?

Harry lipi pistolul de braţul stâng şi trase. Se auzi un zgomot puternic şi strident. Trecură câteva zecimi de secundă înainte ca ecoul să se audă. Trond rămase nemişcat. O margine zdrenţuită flutura în jurul găurii din jacheta de piele a poliţistului şi un smoc alb din căptuşeala de lână fu luat de vânt. Sângele începu să picure. Picături grele, roşii, loveau pământul cu un ticăit înfundat, dispăreau în amestecul de zgură şi iarbă putredă ca mai apoi să fie absorbite în pământ.

— Douăzeci şi doi.

Picăturile se măreau şi cădeau din ce în ce mai repede, cu un zgomot de metronom ce bate tot mai tare. Harry ridică arma, vârî ţeava printr-o crăpătură din gardul de sârmă şi ţinti.

— Aşa arată sângele meu, Trond, rosti el atât de încet încât de abia dacă se auzea. Să-l vedem şi pe al tău?

În acea clipă, norii acoperiră soarele.

— Douăzeci şi trei.

O umbră întunecată se lăsă dinspre apus, precum un zid, întâi peste câmpuri, apoi peste vilele înşiruite, peste blocuri, peste zgura roşie şi peste cei trei oameni. Scăzu şi temperatura. Brusc, ca şi cum zidul din calea luminii nu împiedica doar căldura să intre, dar radia şi frig. Dar Trond nu observă. Nu vedea decât cum femeia înghite grăbită aer, faţa ei palidă, lipsită de expresie, şi ţeava pistolului poliţistului care se holba la el ca un ochi negru, care găsise

în cele din urmă ce căuta şi deja trecea prin el, disecându-l şi lungindu-l. Tunetul bubui în depărtare. Dar el nu auzi decât sângele care picura. Carnea poliţistului se despicase, iar conţinutul se revărsa în afară. Sângele, măruntaiele, viaţa îi picurau cu zgomot pe iarbă. Nu era devorat; el era devoratorul, arzând pământul. Trond ştia că şi dacă închidea ochii şi îşi acoperea urechile, putea încă să audă cum propriul sânge se adună în urechi, cântând şi pulsând să-i iasă afară.

Simţi greaţa ca pe un fel de chin blând al facerii, un făt care se va naşte pe gură. Înghiţi, dar apa i se scurgea din glande, ungându-i măruntaiele, pregătindu-l. Câmpurile, blocurile şi terenul de tenis începură să se învârtă. Se strânse, încercă să se ascundă în spatele poliţistei, dar era prea mică, prea transparentă, un simplu văl de borangic tremurând în vânt. Se agăţă de pistol ca şi cum acesta îl sprijinea şi nu invers, strânse degetul pe trăgaci, apoi aşteptă. Trebuia să aştepte. Ce anume? Să scape din strânsoarea fricii? Să-şi recapete lucrurile echilibrul? Dar nu şi-l recăpătau, se tot învârteau şi nu se vor opri până când nu se vor ciocni cap în cap. Totul era în cădere liberă de când Stine îi spusese că îl părăseşte, iar sângele care îi venea în urechi îi aducea în permanent aminte că ritmul creştea. Se trezea în fiecare dimineaţă gândindu-se că acum se obişnuise cu siguranţă cu această cădere, acum groaza trebuia să-l părăsească, sfârşitul era aproape, trecuse de pragul durerii. Dar nu era adevărat. Apoi, începuse să-şi dorească să ajungă la fund, la ziua în care nu-i va mai fi frică. Acum vedea fundul şi îi era şi mai frică. Pământul de cealaltă parte a gardului de sârmă se năpusti asupra lui.

— Douăzeci şi patru.

Numărătoarea se apropia de final. Beate avea soarele în ochi, era într-o bancă din Ryen, iar lumina de afară era orbitoare, făcând ca totul să pară alb şi aspru. Tatăl ei era

lângă ea, tăcut ca întotdeauna. Mama ei striga de undeva, dar era departe, mereu fusese aşa. Beate numără imaginile, verile, săruturile şi eşecurile. Şi erau multe, era surprinsă să vadă cât de multe. Îşi amintea feţe, Paris, Praga, un zâmbet de sub un breton negru, o declaraţie stângace de dragoste şi întrebarea plină de teamă: Doare? Şi un restaurant din San Sebastian în care nu îşi permisese să intre, dar unde rezervase, oricum, o masă. Poate că ar trebui să fie recunoscătoare, la urma urmei?

Se trezise din aceste gânduri când pistolul îi împinse tâmpla. Imaginile dispărură, iar pe ecran nu mai rămase decât o furtună de zăpadă. Se întrebă: „De ce tata stă doar lângă mine? De ce nu-mi cere ceva? Nu mi-a cerut niciodată nimic”. Iar ea îl urase pentru asta. Nu ştia că acesta era singurul lucru pe care şi-l dorea, să facă şi ea ceva pentru el, orice? Fusese unde fusese şi el, dar când îl găsise pe spărgătorul de bănci, pe ucigaş, pe cel care lăsase o femeie văduvă şi voise să-şi răzbune tatăl, el stătuse lângă ea, la fel de tăcut, şi refuzase.

Acum stătea unde stătuse el. Toţi oamenii pe care îi văzuse în casetele de la bănci din toată lumea, noaptea, în Casa Durerii, întrebându-se ce gândesc. Acum era rândul ei şi tot nu ştia.

Apoi cineva stinse lumina, soarele dispăru, iar ea era cufundată în frig. Se trezi din nou în frig. Ca şi cum prima trezire nu fusese decât o parte dintr-un vis nou. Şi începu să numere din nou. Dar acum număra locurile în care nu fusese niciodată, oamenii pe care nu-i cunoscuse niciodată, lacrimile pe care nu le vărsase niciodată, cuvinte pe care nu le mai auzise niciodată până acum.

— Da, zise Harry. Am dovada.

Scoase o foaie de hârtie şi o întinse pe masa lungă. Ivarsson şi Møller se aplecară în acelaşi timp şi îşi ciocniră capetele.

— Ce-i asta? lătră Ivarsson. „O zi minunată.”

— Nişte mâzgălituri, zise Harry. Scrise pe o bucată de hârtie la spitalul Gaustad. Doi martori au fost prezenţi, eu şi Lønn, şi putem depune mărturie că Trond Grette e cel care a scris.

— Şi?

Harry îi privi. Se întoarse cu spatele şi se îndreptă încet spre fereastră.

— Aţi examinat vreodată ce mâzgăliţi atunci când credeţi că vă gândiţi la altceva? Puteţi afla multe lucruri. De asta am luat şi hârtia, să văd dacă are vreo noimă. Şi nu a avut la început. Adică atunci când soţia ta tocmai a fost ucisă, iar tu stai închis într-un spital de psihiatrie şi scrii la nesfârşit „O zi minunată”, atunci ori eşti nebun de legat, ori scrii opusul a ceea ce gândeşti. Apoi am descoperit ceva.

Oraşul Oslo era de un gri palid, ca faţa unui bătrân obosit, dar astăzi străluceau în soare puţinele culori care îi mai rămăseseră. Ca un ultim zâmbet înainte de a-ţi lua adio. Harry medita.

— ”O zi minunată”, zise el. Nu e un gând, un comentariu sau o afirmaţie. E un titlu. Genul de compunere pe care o scrii în primele clase la şcoală.

O vrabie trecu în zbor pe lângă fereastră.

— Trond Grette nu se gândea, mâzgălea doar pe pilot automat. Aşa cum făcuse încă de la şcoală, când stătea şi exersa noul scris de mână. Jean Hue, expertul grafolog de la *Kripos,* a confirmat deja că aceeaşi persoană a scris scrisoarea de adio şi compunerile de la şcoală.

Filmul părea să se fi blocat, imaginea îngheţase, nici o mişcare, nici un cuvânt, doar zgomotul unui copiator afară pe coridor. În cele din urmă, Harry se întoarse şi rupse tăcerea:

— Se pare că ne revine mie şi lui Lønn plăcerea să îl chem înăuntru pe Trond Grette pentru un mic interogatoriu.

La dracu'! La dracu'! La dracu'! Harry încercă să ţină pistolul nemişcat, dar durerea îl ameţea, iar rafalele de vânt

îi împingeau corpul. Trond reacţionase la vederea sângelui aşa cum sperase şi, preţ de o clipă, Harry avu liberă linia focului. Dar Harry ezitase, iar acum Trond o pusese pe Beate în faţa lui, astfel încât Harry nu-i vedea decât o parte din cap şi umărul. Ea era la fel, acum îşi dădea seama, Dumnezeule cât de mult semăna. Harry clipi tare pentru a-i ţine în vizor. Ultima rafală de vânt fu atât de puternică încât îi prinse haina gri de bancă şi, pentru o clipă, păru că un om invizibil, îmbrăcat doar în haină, aleargă pe terenul de tenis. Harry ştia că urma să plouă cu găleata; era masa de aer pe care zidul de ploaie o tot împingea în faţă ca pe un ultim avertisment. Apoi se făcu întuneric ca noaptea, cele două trupuri din faţa lui deveniră unul, apoi se porni ploaia; picături mari şi grele începură să cadă.

— Douăzeci şi cinci.

Vocea lui Beate se auzi deodată tare şi clar.

În lumina fulgerului, Harry văzu umbrele pe care cele două corpuri le făceau pe zgură. Bubuitura care urmă fu atât de puternică, încât rămase agăţată în urechi precum o căptuşeală. Unul din trupuri se desprinse de lângă celălalt şi alunecă pe pământ.

Harry căzu în genunchi şi se auzi urlând:

— Ellen!

Văzu cum silueta celui rămas în picioare se întoarse şi se îndreptă spre el, cu pistolul în mână. Harry ţinti, dar ploaia îi curgea pe faţă şi îl orbea. Clipi şi ţinti. Nu mai simţea nimic, nici durere sau frig, nici tristeţe sau triumf, doar un mare gol. Lucrurile nu erau menite să aibă un sens; se repetau doar într-o mantra eternă şi evidentă - viaţa, moartea, naşterea din nou, viaţa, moartea. Apăsă pe trăgaci până la jumătate. Ţinti.

— Beate? şopti el.

Aceasta deschise poarta cu piciorul şi îi dădu lui Harry AG3-ul pe care acesta îl luă repede.

— Ce... s-a întâmplat?

— Spasmul Setesdal, zise ea.

— Spasmul Setesdal?

— A căzut precum o grămadă de cărămizi, bietul om. Îi arătă mâna dreaptă. Ploaia îi spălase sângele din cele două răni de la încheietura degetelor. Aşteptam să-i distragă atenţia ceva. Iar tunetul l-a speriat de moarte. Se pare că şi pe tine la fel.

Se uitară la corpul nemişcat din partea stângă a terenului.

— Mă ajuţi cu cătuşele, Harry?

Părul ei blond era lipit de faţă, dar ea nu părea că observă. Zâmbea.

Harry îşi ridică faţa în ploaie şi închise ochii.

— Dumnezeule care eşti în ceruri, murmură el. Acest biet suflet nu va fi eliberat până pe 12 iulie 2022. Ai milă.

— Harry?

Acesta deschise ochii.

— Da?

— Dacă n-o să fie eliberat decât pe 12 iulie 2022, atunci mai bine să-l ducem chiar acum la poliţie.

— Nu el, zise Harry şi se ridică. Eu. Atunci o să mă pensionez. O luă pe după umeri şi zâmbi.

— Tu cu Spasmul tău Setesdal...

50. VÂRFUL EKEBERG

În decembrie începu să ningă iar. De data asta cu adevărat. Zăpada se lipea de pereţii caselor, iar buletinul meteo anunţa noi căderi de ninsoare. Miercuri după-amiaza recunoscu tot. Trond Grette, după ce se consultase cu avocatul, povestise cum plănuise şi mai apoi dusese la îndeplinire uciderea soţiei sale.

A nins apoi toată noaptea, iar a doua zi acesta a recunoscut că a fost şi în spatele uciderii fratelui său. Bărbatul pe care îl plătise pentru asta se numea El Ojo, Ochiul, şi nu avea o adresă fixă. Îşi schimba numele sub care lucra şi numărul de telefon mobil în fiecare săptămână. Trond se întâlnise cu el doar o dată, într-o parcare din Sao Paulo, unde se puseseră de acord asupra detaliilor. El Ojo primise avans 1 500 de dolari; Trond pusese restul într-o pungă de hârtie într-o căsuţă din aeroportul Tiete. Aranjamentul era să-i trimită scrisoarea de adio la o poştă din Campos Belos, o suburbie din sudul oraşului, şi cheia atunci când va primi degetul cel mic al lui Lev.

Singurul lucru care aducea vag cu o chestiune amuzantă în decursul lungilor ore de interogatoriu fusese când lui Trond i se pusese întrebarea cum de reuşise să ia legătura cu un ucigaş plătit. Acesta spusese că fusese mult mai uşor decât să încerci să găseşti un instalator în Norvegia. Analogia nu era complet întâmplătoare.

— Lev mi-a povestit odată despre asta, zise Trond. Îşi fac reclamă sub numele de *plomeros* lângă anunţurile de linii de chat în ziarul *Folha de Sao Paulo.*

— Plom-ce?

— *Plomeros.* Instalatori.

Halvorsen trimise prin fax informaţia Ambasadei Braziliei, care nu făcuse nici un comentariu sarcastic şi care promisese că va urmări cazul.

Arma AG3 pe care Trond o folosise în timpul jafului era în podul din Disengrenda de mai mulţi ani. Era imposibil de depistat provenienţa armei pentru că numărul seriei fusese şters.

Crăciunul veni mai repede pentru cei de la consorţiul de companii de asigurare Nordea, pentru că banii furaţi în urma spargerii din Bogstadveien fuseseră găsiţi în portbagajul maşinii lui Trond şi nu fusese atins nici un bănuţ din ei.

Zilele trecură, veni zăpada şi interogatoriul continuă. Într-o după-amiază de vineri, când toată lumea era obosită, Harry îl întrebă pe Trond de ce nu vomitase când îşi împuşcase soţia în cap - la urma urmei, nu suporta să vadă sânge. Se făcu linişte în încăpere. Trond se uită la camera video din colţ. Apoi clătină doar din cap.

Dar când terminaseră şi mergeau prin Culvert înapoi în celulă, se întoarse brusc către Harry:

— Depinde al cui sânge e.

La sfârşitul săptămânii, Harry se aşeză într-un scaun lângă fereastră şi îi privi pe Oleg şi pe băieţii din vecini cum construiau cazemate de zăpadă în grădină, lângă casa din lemn. Rakel îl întrebă la ce se gândeşte şi fu pe punctul să-i spună. Însă îi propuse să facă o mică plimbare. Ea îşi luă pălăria şi mănuşile. Trecură pe lângă pârtia de schi Holmenkollen, şi Rakel îl întrebă dacă să-i invite pe tatăl şi pe sora lui de Crăciun.

— Ei sunt, de fapt, restul familiei, zise ea şi îl strânse de mână.

Luni, Harry şi Halvorsen se apucară de lucru la cazul lui Ellen. De la zero. Interogară martori care mai fuseseră interogaţi, citiră rapoarte vechi şi verificară ponturi care nu

fuseseră luate în consideraţie, precum şi indicii vechi. Indicii nefolositoare, se dovediră.

— Ai adresa tipului care a spus că l-a văzut pe Sverre Olsen cu un bărbat într-o maşină roşie în Grünerløkka? întrebă Harry.

— Kvinsvik. Adresa e cea a părinţilor, dar mă îndoiesc că-l vom găsi acolo.

Harry nu se aşteptă la prea multă colaborare când intră în pizzeria La Herbert şi întrebă de Roy Kvinsvik. Dar după ce îi cumpără o bere unui tânăr pe al cărui tricou scria *Nasjonalallianse,* află că Roy nu mai trebuia să păstreze jurământul tăcerii pentru că rupsese de curând legăturile cu foştii prieteni. Se pare că Roy cunoscuse o fată creştină şi nu mai credea în nazism. Nu ştia nimeni cine e aceasta sau unde locuieşte Roy acum, dar cineva îl văzuse cântând lângă biserica Philadelphia.

Zăpada zăcea în mormane înalte în timp ce plugurile o duceau în susul şi în josul străzilor din centru Osloului.

Femeia care fusese împuşcată în sucursala din Grensen a băncii Den Norske Bank fusese externată din spital. Arăta în *Dagbladet* pe unde îi intrase glonţul şi cât de aproape fusese să-i atingă inima. Acum se ducea acasă să petreacă sărbătoarea Crăciunului cu soţul şi cu copiii, informa ziarul.

În aceeaşi săptămână, miercuri dimineaţa la ora zece, Harry îşi scutură zăpada de pe cizme în faţa Camerei 3 din sediul poliţiei înainte să ciocănească.

— Intră, Hole, se auzi vocea tare a judecătorului Valderhaug.

Acesta conducea ancheta internă SEFO cu privire la incidentul soldat cu o împuşcare în terminalul de containere. În afară de Valderhaug, din comisie mai făceau parte un procuror, o poliţistă, un poliţist şi avocatul apărării, Ola Lunde, pe care Harry îl ştia ca fiind un tip dur, dar competent şi sincer.

— Vrem să centralizăm toată ancheta înainte de vacanţa de Crăciun, începu Valderhaug. Poţi să ne spui cât de concis poţi care este rolul tău în acest caz?

Pe zgomotul făcut de tastatura calculatorului poliţistului din comisie, Harry vorbi despre scurta întâlnire cu Alf Gunnerud. Când termină, Valderhaug îi mulţumi şi se uită un timp printre hârtii până ce găsi ce căuta. Îl privi pe Harry peste ochelari.

— Vrem să ştim dacă după scurta ta întâlnire cu Gunnerud ai fost surprins să afli că a ameninţat cu pistolul un poliţist.

Harry îşi aminti la ce se gândise când îl văzuse pe Gunnerud pe scară. Un tânăr căruia îi era frică să nu mănânce iar bătaie. Nu un ucigaş cu sânge-rece. Harry îl privi pe judecător şi zise:

— Nu.

Valderhaug îşi scoase ochelarii.

— Dar când s-a întâlnit cu tine, Gunnerud a ales să fugă. De ce această schimbare de tactică când s-a întâlnit cu Waaler, mă întreb.

— Nu ştiu, zise Harry. N-am fost acolo.

— Dar nu crezi că e ciudat?

— Ba da.

— Dar tocmai mi-ai răspuns că nu ai fost surprins. Harry se lăsă pe spate în scaun.

— Sunt poliţist de mult timp, domnule. Nu mă mai surprinde când oamenii fac lucruri ciudate. Nici măcar când e vorba de ucigaşi.

Valderhaug îşi puse ochelarii la loc, iar lui Harry i se păru că vede un zâmbet pe faţa ridată. Ola Lunde îşi drese vocea:

— După cum ştii, inspectorul Tom Waaler a fost suspendat o perioadă scurtă pentru un incident similar anul trecut în timp ce aresta un tânăr neonazist.

— Pe Sverre Olsen, zise Harry.

— Atunci SEFO a ajuns la concluzia că nu sunt suficiente motive ca procurorul să depună acuzaţia.

— Dar ancheta nu a durat decât o săptămână, replică Harry.

Ola Lunde ridică din sprâncene înspre Valderhaug, iar acesta încuviinţă.

— În orice caz, continuă Lunde, este evident că aceeaşi persoană este din nou în aceeaşi situaţie. Ştim cu toţii că există un sentiment puternic de solidaritate în poliţie şi poliţiştii sunt reticenţi să-şi pună un coleg într-o situaţie dificilă prin... ăăă...

— Turnătorie, zise Harry.

— Scuze?

— Cred că acesta e cuvântul pe care îl căutaţi: „turnătorie”. Lunde schimbă din nou priviri cu Valderhaug.

— Ştiu ce vrei să spui, dar noi preferăm să numim asta prezentare de informaţii relevante pentru a ne asigura că regulile sunt respectate. Eşti de acord, Hole?

Scaunul lui Harry ateriza la loc pe patru picioare cu zgomot.

— Da, chiar sunt. Numai că nu mă pricep atât de bine la cuvinte ca dumneavoastră.

Valderhaug nu îşi mai putu ascunde zâmbetul.

— Nu sunt sigur în legătură cu asta, Hole, zise Lunde care începuse şi el să zâmbească. E bine că suntem de acord şi, de vreme ce lucrezi împreună cu Waaler de mulţi ani, am vrea să te folosim ca martor care poate să-l caracterizeze. Au mai trecut pe aici poliţişti care au făcut aluzie la stilul dur al lui Waaler când are de a face cu criminali şi, uneori, chiar şi cu cei care nu sunt criminali. Ai putea să crezi că Tom Waaler l-a ucis pe Alf Gunnerud într-un moment de mânie?

Harry se uită pe fereastră. Vârful Ekeberg abia dacă se zărea printre troienele de zăpadă. Dar ştia că e acolo. An după an, stătuse la biroul lui din sediul poliţiei, şi Ekeberg era mereu acolo şi aşa va fi mereu, verde vara, alb-negru

iarna, nu putea fi clintit, era un dat. Ce e minunat în legătură cu lucrurile date e că nu trebuie să te gândeşti dacă sunt bune sau nu.

— Nu, răspunse Harry. Nu mi-l pot imagina pe Tom Waaler împuşcându-l pe Alf Gunnerud într-un moment de mânie.

Chiar dacă cineva din cei din SEFO observase accentul pe care Harry îl pusese pe „mânie”, nimeni nu spuse nimic.

Afară pe coridor, Weber se ridică de îndată ce ieşi Harry.

— Următorul, vă rog, zise Harry. Ce ai acolo?

Weber ridică o pungă de plastic. Pistolul lui Gunnerud.

— Trebuie să intru şi să termin cu treaba asta.

— Hm. Harry scoase o ţigară din pachet. Ce pistol neobişnuit.

— Din Israel, zise Weber. Jericho 941.

Harry rămase uitându-se la uşa care se închise după Weber până când Møller trecu pe acolo şi îi atrase atenţia că ţinea în gură o ţigară neaprinsă.

Era ciudat de linişte la Secţia Jafuri. La început, detectivii glumiseră că individul cunoscut sub numele de Călăul se dusese să hiberneze, dar acum spuneau că se lăsase împuşcat şi îngropat într-un loc secret pentru a deveni o legendă pentru eternitate. Zăpada zăcea pe acoperişurile oraşului, aluneca, şi alta nouă cădea în timp ce fumul se ridica liniştit din coşuri.

Cele trei secţii ale poliţiei aranjaseră o petrecere de Crăciun în cantină. Locurile erau fixe şi Bjarne Møller, Beate Lønn şi Halvorsen se treziră că stau unul lângă altul. Între ei, un scaun gol şi o farfurie pe care era un cartonaş cu numele lui Harry.

— Unde e? întrebă Møller şi îi turnă vin lui Beate.

— Îl caută pe unul dintre tovarăşii lui Sverre Olsen care zice că l-a văzut pe Olsen împreună cu un alt tip în noaptea crimei, zise Halvorsen, luptându-se să deschidă o sticlă de bere cu o brichetă.

— Asta-i frustrant, zise Møller. Spune-i să nu se spetească acum cu munca. La urma urmei, o masă de Crăciun nu durează atât de mult.

— Să-i spui tu asta, replică Halvorsen.

— Poate că pur şi simplu nu vrea să vină, zise Beate. Cei doi bărbaţi o priviră şi zâmbiră.

— Ce s-a întâmplat? râse ea. Nu credeţi că-l cunosc pe Harry aşa de bine?

Ciocniră. Halvorsen zâmbea în continuare. O privea. Era ceva - nu putea să spună cu exactitate ce - diferit la ea. Ultima oară când o văzuse fusese în sala de şedinţă, dar nu avea ochii atât de vii. Şi nici buzele atât de roşii. Postura ei, spatele unduitor.

— Harry s-ar duce mai degrabă la închisoare decât să vină la asemenea sindrofii, zise Møller şi le povestise cum Linda de la recepţia POT-ului îl forţase să danseze.

Beate râse aşa de tare, că trebui să-şi şteargă lacrimile. Apoi se întoarse spre Halvorsen şi îşi plecă uşor capul:

— Ai de gând să stai aici toată noaptea cu gura căscată, Halvorsen? Halvorsen simţi că obrajii îi iau foc şi reuşi să zică uimit: „În nici un caz”, înainte ca Møller şi Beate să izbucnească din nou în râs.

Mai târziu, acesta îşi luă inima în dinţi şi o întrebă dacă vrea să danseze. Møller rămase singur până când veni Ivarsson care se aşeză pe scaunul lui Beate. Era beat, limba i se împleticea şi îi povesti despre cum stătuse el îngrozit în faţa unei bănci din Ryen.

— Asta s-a întâmplat de mult, zise Møller. Abia terminaseşi academia. Oricum nu aveai ce să faci.

Ivarsson se lăsă pe spate şi îl studie pe Møller. Apoi se ridică şi plecă. Møller se gândi că Ivarsson e o persoană singuratică şi nici măcar nu era conştient de asta.

Când DJ-ii Li şi Li terminară cu melodia *Purple Rain,* Beate şi Halvorsen se ciocniră de un alt cuplu care dansa, şi Halvorsen observă cum Beate ia o postură rigidă. Se uită la celălalt cuplu.

— Scuze, rosti o voce gravă.

Dinţii puternici şi albi de pe faţa care aducea cu David Hasselhoff străluciră în întuneric.

Când petrecerea se termină, era imposibil să iei un taxi până acasă, aşa că Halvorsen se oferi să o conducă pe Beate. Se îndreptară spre est prin zăpadă şi le luă o oră să ajungă în faţa casei ei din Oppsal.

Beate zâmbi şi îl privi pe Halvorsen.

— Dacă vrei să vii, eşti bine-venit, zise ea.

— Mi-ar plăcea, zise el. Mulţumesc.

— Atunci aşa rămâne, zise ea. O anunţ pe mama mâine.

El îi spuse noapte bună, o sărută pe obraz şi îşi începu expediţia polară spre vest din nou.

Institutul de Meteorologie al Norvegiei anunţa că recordul vechi de douăzeci de ani la zăpadă în luna decembrie urma să fie doborât.

În aceeaşi zi, SEFO dădu verdictul în cazul lui Tom Waaler.

Comisia ajunse la concluzia că nu se întâmplase nimic contrar regulamentului. Dimpotrivă, Waaler fu lăudat pentru că reacţionase corect şi-şi păstrase calmul într-o situaţie extrem de tensionată. Şeful poliţiei îl chemă pe comisarul-şef să-l întrebe dacă e de părere că ar trebui să-l recomande pe Waaler pentru o primă. Cu toate astea, pentru că familia lui Alf Gunnerud era una dintre cele mai respectabile din Oslo - unchiul lui era în Consiliul Municipal -, se gândiră că ar putea părea nepotrivit.

Era ajunul Crăciunului, iar liniştea şi pacea se lăsară peste mica Norvegie, cel puţin.

Rakel îi gonise afară pe Harry şi pe Oleg şi pregătea masa de Crăciun. Când aceştia se întoarseră, întreaga casă mirosea a friptură. Olav Hole, tatăl lui Harry, sosi împreună cu Sis cu un taxi.

Lui Sis îi plăcu la nebunie casa, mâncarea, Oleg, totul. În timpul mesei, ea şi Rakel discutară ca şi cum erau cele mai bune prietene în timp ce bătrânul Olav şi tânărul Oleg staturä faţă în faţă şi schimbară doar câteva monosilabe. Oleg deschise pachetul cel mare pe care scria „de la Olav pentru Oleg”. Era colecţia operelor lui Jules Verne. Oleg frunzări, cu gura deschisă, una dintre cărţi.

— El a fost cel care a scris cartea despre racheta spre lună pe care ţi-a citit-o Harry, zise Rakel.

— Acestea sunt ilustraţiile originale, spuse Harry şi arătă spre desenul în care căpitanul Nemo stătea lângă steag la Polul Sud şi citi cu voce tare: „Adio. Noul meu imperiu începe cu şase luni de întuneric”.

— Aceste cărţi au aparţinut tatălui meu, zise Olav la fel de incitat precum Oleg.

— Nu contează! izbucni Oleg.

Oleg primi mulţumiri printr-un zâmbet timid, dar cald.

Când se duseră la culcare şi Rakel adormi, Harry se ridică din pat şi se opri lângă fereastră. Se gândi la toţi cei care nu mai erau acolo: la mama lui, Birgitta, la tatăl lui Rakel, la Ellen şi la Anna. Şi la cei care erau acolo. La Øystein din Oppsal, căruia Harry îi dăduse o pereche nouă de pantofi de Crăciun, la Raskol din Botsen şi la cele două femei din Oppsal care fuseseră atât de amabile să-l invite pe Halvorsen la o cină târzie de Crăciun pentru că acesta fusese de serviciu, şi anul acesta nu se ducea acasă la el, în Steinkjer.

Ceva se întâmplase în această seară, nu era sigur ce, dar ceva se schimbase. Stătu şi privi luminile oraşului înainte să-şi dea seama că nu mai ninge. Urme. Cei care se plimbă pe Akerselva în această seară vor lăsa urme.

— Ţi s-a îndeplinit dorinţa? şopti Rakel când se întoarse în pat.

— Dorinţă?

O luă în braţe.

— Păreai că îţi pui o dorinţă acolo, lângă fereastră. Ce ţi-ai dorit?

— Am tot ce mi-aş putea dori, zise Harry şi o sărută pe frunte.

— Spune-mi, şopti ea, lăsându-se pe spate pentru a-l vedea mai bine. Spune-mi ce ţi-ai dorit, Harry.

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

Se ghemui lângă el.

El închise ochii şi filmul începu să se deruleze, aşa de încet încât putea vedea fiecare imagine ca pe un cadru. Urme pe zăpadă.

— Linişte, minţi el.

51. SANS SOUCI

Harry privi fotografia, zâmbetul alb şi incitant, maxilarul puternic şi ochii de un albastru de oţel. Tom Waaler. Apoi împinse fotografia pe masă.

— Nu te grăbi, zise el. Uită-te atent.

Roy Kvinsvik părea nervos. Harry se lăsă pe spate în scaunul lui de la birou şi privi în jur. Halvorsen agăţase pe perete, deasupra dulapului cu dosare, un calendar bisericesc. Crăciun. Harry era aproape singur pe tot etajul. Acesta era cel mai bun lucru de sărbători. Se îndoia că îl va auzi pe Kvinsvik vorbind cu evlavie aşa cum vorbea când îl găsise pe banca din faţă în biserica Philadelphia, dar speranţa moare ultima.

Kvinsvik tuşi şi Harry îşi îndreptă spatele.

Afară, pe fereastră, fulgii de zăpadă pluteau molcom pe strada pustie.